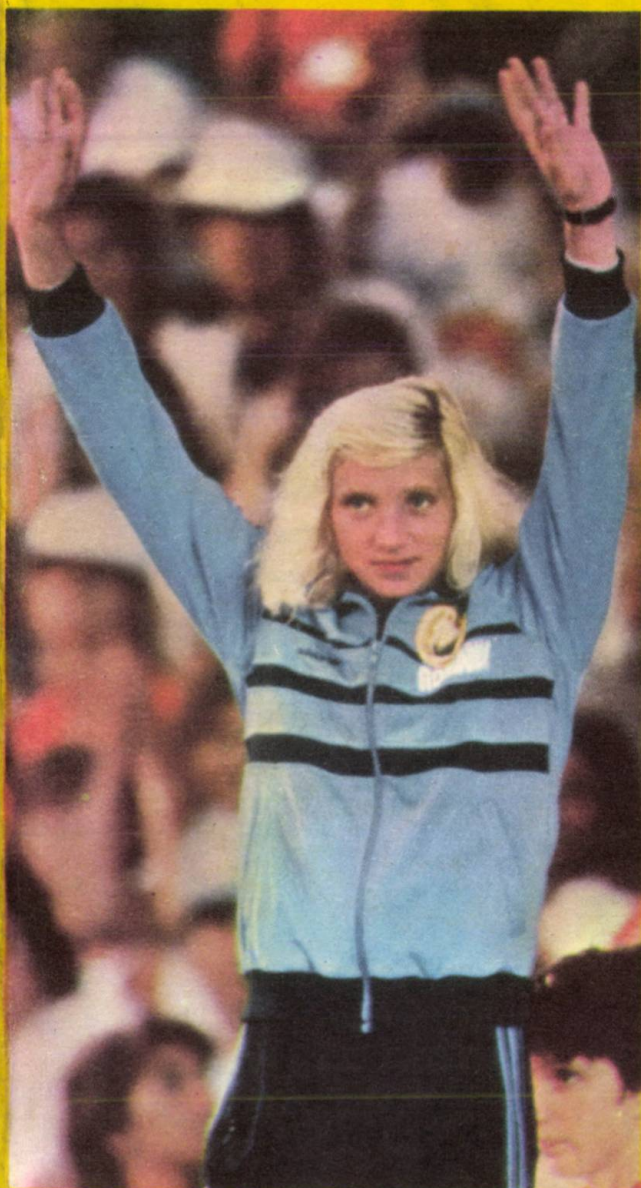

I45650

almanahul **Sportul**'85

P.A. 2022

93346

MARICICA PUICĂ și IVAN PATZAICHIN,
CAMPIONI OLIMPICI LA LOS ANGELES,
CEI MAI BUNI SPORTIVI ROMÂNI AI ANULUI 1984

SPORTIVII PATRIEI, campioni olimpici, mondiali, europeni, balcanici și naționali ai marilor competiții ale anului 1984 cuprinse în **ALMANAHUL SPORTUL '85**, aduc prinosul lor de dragoste și recunoștință partidului, secretarului său general tovarășul **NICOLAE CEAUȘESCU**, președintele Republicii Socialiste România, pentru condițiile minunate oferite dezvoltării continue a sportului românesc de performanță, care situează țara noastră între primele națiuni sportive ale lumii.

Marilor noștri campioni li se alătură întreaga suflare sportivă românească, cei 8 000 000 de practicanți ai exercițiilor fizice și sportului, pentru a-și manifesta marea lor bucurie de a fi trăit, învățat, muncit și făcut sport în cei 40 de ani care au trecut de la 23 August 1944, dintre care, în ultimii 20 de ani, în „**EPOCA NICOLAE CEAUȘESCU**”, au fost realizate cele mai mari împliniri din istoria României, de care a beneficiat din plin și mișcarea sportivă, situată în anul 1984, după Jocurile Olimpice de la Los Angeles, pe locul al doilea în lume, din 140 de națiuni participante.

ALMANAHUL SPORTUL '85 trece în revistă cele mai mari evenimente ale anului 1984, Jocurile Olimpice de la Los Angeles (28 iulie — 12 august) și turneul final al Campionatului european de fotbal din Franța (12—27 iunie), competițiile mondiale, continentale, internaționale și naționale, bogat ilustrate cu fotografii color și alb-negru, poezii, beletristică, reportaje inedite, documentarul anului 1984, statistici și clasamente.

JOCURILE OLIMPICE '84 sînt bogat reprezentate în 70 de pagini scrise de la fața locului, de la Los Angeles, reportaje și fotografii care urmăresc zi de zi marea bătălie sportivă a candidaților olimpici români pentru medalii, în compania marilor vedete sportive ale lumii.

CAMPIONATUL EUROPEAN '84 de fotbal din Franța, turneul final la care a participat și echipa României, este redat în pagini atractive care reflectă încheștarea acerbă a celor mai buni fotbaliști de pe continent.

La realizarea **ALMANAHULUI SPORTUL '85** au contribuit redactori și colaboratori ai ziarului „**SPORTUL**”, fotoreporterii **Aurel D. NEAGU**, **Ion MIHĂICĂ**, **Vasile BAĞEAC**, **Iorgu BĂNICĂ**, colaboratori din țară și de peste hotare, **AGERPRES**, studioul **FOTOCOLOR „CASA ȘCINTEII”**.

almanahul Sportul '85

ȘI PURUREA OSTAȘI ÎI VOM RĂMÎNE

Aici, în vatra noastră milenară
am fost și-om fi mereu unde sîntem!
Avem un tricolor! Avem o țară!
În fruntea țării un Erou avem!

El s-a născut din truditorii gliei
Partidul l-a crescut sub falnic steag
și l-a călit în focul bătăliei
pe fiul României cel mai drag.

De-aceea, azi, din Criș la malul mării,
pe Bistrița, pe Olt sau în Bucegi,
prin glasul lui vorbește glasul țării
și fapta lui e-a nașunii-ntregi.

În preajmă-i piatra cînd îi simte pasul
se trag în lături ape de pe prund
și orice ram îi recunoaște glasul
și codrii toți c-un freamăt îi răspund.

Oștiri de griu aliniază lanul
să-i dea, în cîmp, al spicelor onor
și drum l-așterne Transfăgărășanul
spre evul comunist nepieritor.

Danubli vin pe magistrale-albastre
să-i murmure al mării cînt.
Cuvîntul lui e-al libertății noastre
și-al păcii între neamuri pe pămînt

Noi îi urmăm cu dragoste și cinste
prin anii spornici drumu-n viitor
spre fala României comuniste
și gloria acestui brav popor.

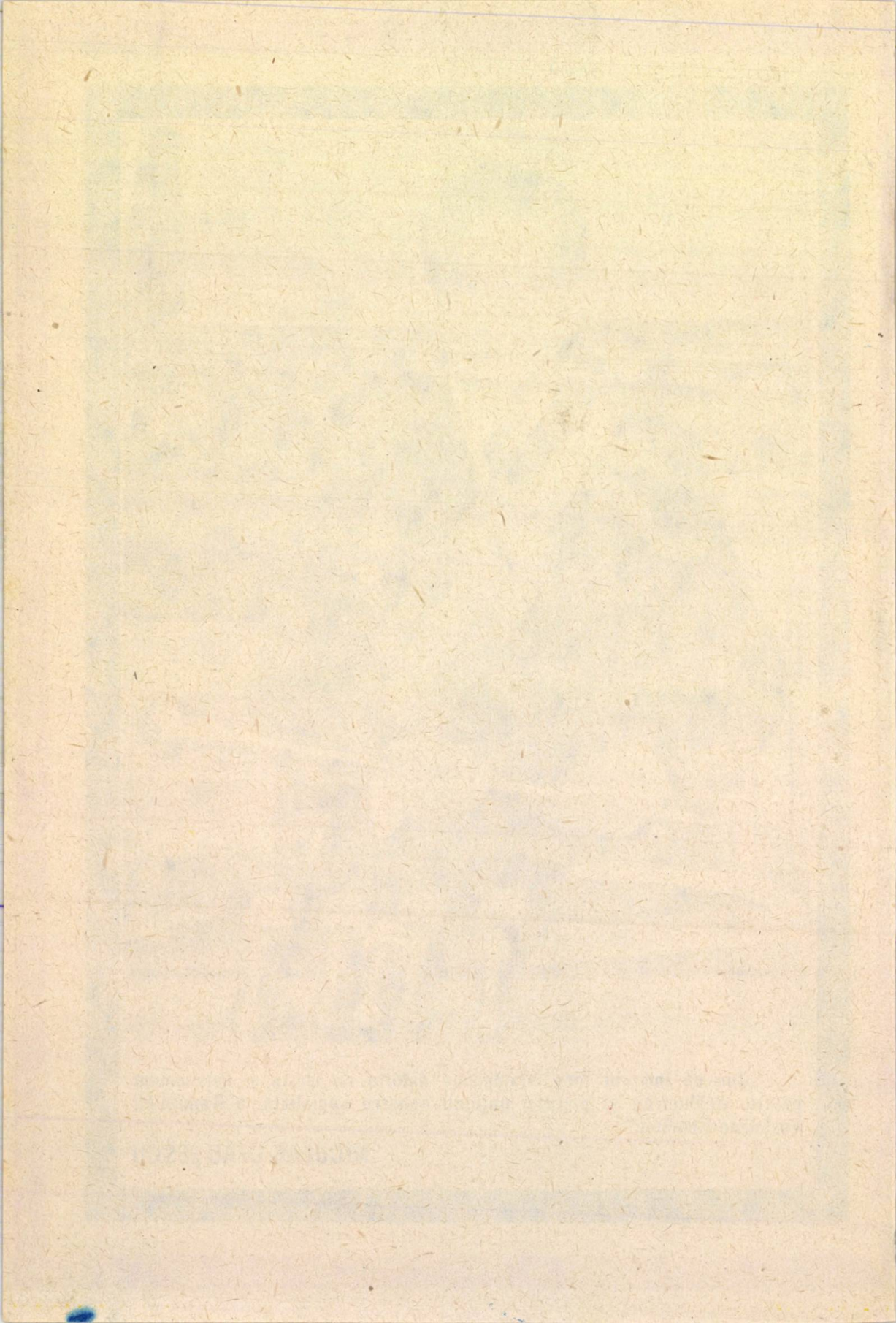
Și pururea ostași îi vom rămîne,
dînd patriei un luminos contur,
sub steagul Revoluției române
de purpură, de aur, de azur!

Victor TULBURE

„Jur că îmi voi face întotdeauna datoria cu cinste și devotament pentru strălucirea și măreția națiunii noastre socialiste, a Republicii Socialiste România”

NICOLAE CEAUȘESCU

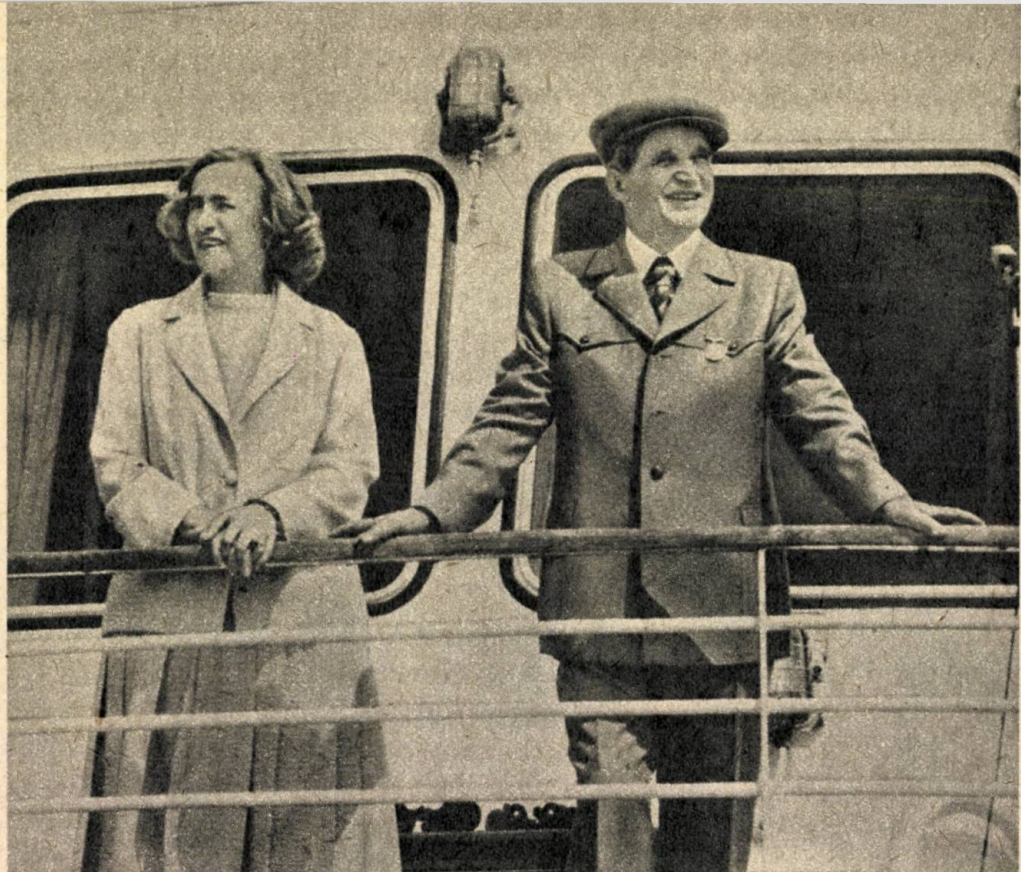
„EPOCA CEAUȘESCU” — EPOCA CELOR MAI MARI ÎMPLINIRI SOCIALISTE

Întregul nostru popor trăiește ani de deplină satisfacție și mindrie patriotică pentru marile realizări obținute de România socialistă, sub conducerea înțeleaptă și cu-tezătoare a celui mai iubit fiu al poporului român, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România.

Realegerea mult stimatului și iubitului nostru conducător în fruntea partidului, de către cel de al XIII-lea Congres al P.C.R., și a statului, de către Marea Adunare Națională, a exprimat, încă o dată,

cu bucurie și trăinicie, unitatea indestructibilă a întregii noastre națiuni în jurul partidului, al secretarului său general, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, chemășia înnoirilor continue ale României socialiste, a marilor izbînzi pe drumul de aur al „EPOCII CEAUȘESCU”, inaugurat acum 20 de ani.

Iată de ce, toți fiii străvechii noastre patrii — fără deosebire de naționalitate — își îndreaptă gîndurile lor de adîncă recunoștință față de glorioasa și pilduitoarea activitate a tovarășului Nicolae Ceaușescu, care de peste cinci decenii își

**Tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU și tovarășa ELENA CEAUȘESCU
la inaugurarea Canalului Dunăre-Marea Neagră**

dedică întreaga viață, cu neasemuit devotament și patriotism, măreței lupte pentru eliberarea socială și națională a poporului român, pentru libertate, suveranitate și independență, pentru triumful adevărului și dreptății, progresului și prosperității națiunii noastre, pentru edificarea socialismului și comunismului în România, pentru pace în întreaga lume.

„Să crești într-o zi cât alții într-un an!“.
De secole — o metaforă de basm, o urare de datini izvorită din omenia și simțirea caldă a folclorului nostru. De două decenii — un mare adevăr al istoriei, pentru istorie. O pilduitoare realitate de viață și fapte, care a adus României stima și respectul întregii lumi! Ne spune la fiecare pas, în fiecare clipă, acest ADEVĂR, pe care-l trăim cu puternică mândrie patriotică, că acești 20 de ani au adus țării noastre realizări mai multe și mai mari decât ale întregii sale istorii. Ele sînt ctitoriile pline de măreție și lumină ale „EPOCII CEAUȘESCU“ — ani de fundamentale înnoiri și tonice împliniri, de viață nouă,

liberă și prosperă a întregului popor, sub conducerea înțeleaptă a Partidului Comunist Român, în frunte cu clarvăzătorul său strateg și gînditor revoluționar, el însuși om al faptelor de excepție, tovarășul Nicolae Ceaușescu.

Vechi toponimice au ajuns simbolice nume ale realizărilor epocii de aur a istoriei României: Dunăre, Lotru, Olt, Someș sau Bicăz înseamnă mari hidrocentrale, Carasu, Lunca Dunării sau Insula Mare a Brăilei înseamnă mari sisteme de irigații, Rogojelu, Ișalnița și Rovinari — mari termocentrale, Cîmpulung Muscel — turisme de teren, Pitești — limuzine „DACIA“, Ploiești — utilaj petrolier, Galați — oțel, Năvodari, Turnu Măgurele, Săvinești — petrochimie, Brașov — autocamioane, Miercurea Ciuc și Craiova — tractoare și multe altele. ROMBAC-ul românesc, oțelul de Galați, aluminiul de Slatina, locomotivele Diesel și electrice de Craiova, platformele de foraj marin, Canalul Dunăre — Marea Neagră, metroul bucureștean, cargourile de la Drobeta Turnu Severin, de la Galați, Brăila și Constanța sînt nu-

1965

1985

CEI MAI RODNICI ANI DIN ISTORIA SPORTULUI ROMÂNESC

	Jocuri Olimpice				Campionate mondiale				Campionate europene				Campionate mondiale universitare				Total
	Total	A	Ag	Br													
1965					5	2	3		23	9	8	6	11	3	4	4	
1966					22	9	9	4	9	2	3	4	1		1		
1967					8	2	3	3	31	9	9	13					
1968	16	4	6	6	3	1	1	1	10	1	7	2	1		1		
1969					11	3	5	3	31	8	16	7					
1970					23	8	6	9	15	3	2	10	6		4	2	
1971					16	2	7	7	30	3	12	15					
1972	16	3	6	7	6	3		3	20	3	6	11					
1973					20	4	8	8	21	5	6	10	20	5	7	8	
1974					45	10	14	21	17	1	6	10					
1975					19	2	8	9	33	12	9	12	12	3	5	4	
1976	27	4	9	14	3	1	1	1	19	4	11	4					
1977					21	5	9	7	33	7	9	17	36	12	10	14	
1978					39	9	11	19	33	10	14	9					
1979					24	7	4	13	39	8	10	21	31	13	3	15	
1980	25	6	6	13	7	3	3	1	13	2	3	8					
1981					16	2	6	8	27	6	10	11	68	31	17	20	
1982					31	7	11	18	17	4	8	5					
1983					31	4	11	16	38	5	15	18	29	6	13	10	
1984	53	20	16	17	29	12	11	6	21	6	7	8					
1985 pînă la 22 martie					3	1	1	1	7	2	3	2					
Total	137	37	43	57	382	97	132	153	487	110	174	203	215	73	65	77	1221
1944-1964																	237

mai cîteva embleme ale noii deveniri a României.

Este neîndoiebnic că cea mai mare realizare a acestor ani de libertate, independență și democrație este omul, omul nou. Omul — cel ce dă sens acestor realizări, omul — autorul lor. Plenare forme de expresie ale personalității sale, festivalul național „CÎNTAREA ROMÂNIEI” și competiția sportivă națională „DACIADA” sînt originale forme de manifestare a spiritului creator al poporului nostru, a virtuților sale fizice și psihice inepuizabile. Ctitor moral al tuturor acestor realizări, președintele Nicolae Ceaușescu a fundamentat exis-

tența în România a noi ramuri industriale: electronica și electrotehnica, industria aluminiului și a chimiei de sinteză, energetica atomică și metalurgia pulberilor, industria cauciucului sintetic și a oțelurilor speciale, înalt aliata. Secretarul general al Partidului Comunist Român este cel care, cu clarviziune, entuziasm și perseverență — dînd dovadă de dinamism, mobilitate și spirit realist în gîndire, de spirit științific în definirea țelurilor, de pasiune și fermitate revoluționară în împlinirea obiectivelor stabilite — a pus în numeroase județe ale României bazele unor îndeletniciri industriale necunoscute niciodată pe aceste

meleaguri: siderurgia în județele Galați și Călărași, industria tractoarelor în Harghita și Dolj, electrotehnica în Sălaj și Botoșani, petrochimia și energia atomică în Argeș, Teleorman, Bacău și Constanța, metalurgia neferoasă în Tulcea și Slatina, industria rulmenților și a îngrășămintelor chimice în Vaslui, Teleorman și Prahova, a turbinelor hidraulice la București, a oțelurilor speciale la Tirgoviște, industria de avioane la Bacău și București și multe, multe altele...

E emoționant și impresionant totodată pentru fiecare să știe că el și toți ceilalți fii ai țării sînt contemporanii acestor ani istorici. Ani ce poartă amprenta gândirii și numele președintelui Nicolae Ceaușescu, încercat conducător revoluționar, făuritor al concepției de ridicare a națiunii române spre înalte orizonturi de civilizație și prosperitate, de participare a poporului român la opera de edificare a unei lumi mai drepte și mai bune, de ridicare neconținută a prestigiului internațional al României, căci timpul socialist al țării poartă zi de zi, ceas de ceas, încărcătura de gânduri și idei, de înflăcărată, de pilduitoare și neobosită activitate a conducătorului partidului comunist și al statului nostru, cel care dorește o societate făurită de toți oamenii țării, pentru toți oamenii țării. De aceea acești ani au avut și au o forță deosebită, imprimată și de faptul că roadele lor se văd zi de zi, ceas de ceas, în fiecare loc de muncă, în abataj, în hala strungurilor, în umbra furnalelor, în lumina cuptoarelor, în liniștea laboratoarelor, în uruiul motoarelor, sub cetina exploatărilor forestiere sau în mijlocul holdelor de aur. Acolo, în acele locuri de muncă ce au fost de nenumărate ori „cabinetul de lucru al președintelui țării”, s-au născut intervenții prompte, care au orientat adeseori discuția spre punctele nevralgice, de soluționarea căroră depindea în mare măsură luarea unei hotărâri ferme, eficiente. Acolo, o întrebare, o sugestie, un cuvînt-idee au fost, nu de puține ori, punctul de plecare al unor noi și fructuoase dezbateri, inițiative și hotărâri. Căci acolo, gîndurile și căutările secretarului general al Partidului Comunist Român, președintele României socialiste, au devenit chiar în fața noastră creație, forță, viață.

Legat din cei mai fragezi ani ai vieții de poporul din rîndurile căruia s-a înăl-

țat, secretarul general al partidului, președintele Nicolae Ceaușescu a dezvoltat continuu legăturile trainice cu masele de oameni ai muncii de la orașe și sate. Sub conducerea sa, în viața politică, economică și socială a României a avut loc o permanentă lărgire și democratizare a organelor de conducere, practic în aceeași fiind chemați să-și spună cuvîntul și să hotărască asupra înaintării României spre noi orizonturi ale civilizației omenii muncii înșiși: muncitori, țărani, intelectuali, tineri, bătrîni, femei și bărbați, fără deosebire de naționalitate.

Disponem azi de un larg cadru democratic, unic în felul său, consiliile oamenilor muncii și adunările generale — organe de conducere ale proprietarilor, producătorilor și beneficiarilor din întreprinderi și instituții — consiliile județene, consiliile naționale și congresele oamenilor muncii din industrie, agricultură și învățămînt, știință și cultură, care asigură participarea maselor largi la conducerea activității întregii noastre societăți socialiste.

Rod al materializării gîndurilor de pace ale întregii națiuni, preocuparea pentru educație fizică și sport, devenite importante activități de interes național, au cunoscut, de asemenea, în acești 20 de ani — cea mai fertilă perioadă din întreaga istorie a patriei — o dezvoltare impresionantă, ilustrată, printre altele, de entuziasma participare a celor peste 8 000 000 de tineri și oameni ai muncii la întrecerile „Daciadei”, sau de viguroasa afirmare prin eucerirea a sute și sute de medalii — în arena olimpică, mondială și europeană, culminînd cu strălucitul succes de la Los Angeles.

Prin toate cîte s-au înfăptuit și în acest domeniu investit cu mari răspunderi social-educative, sportul românesc a înregistrat în „EPOCA CEAUȘESCU”, inaugurata de Congresul al IX-lea al partidului nostru, un avînt incomparabil cu oricare altă perioadă a îndelungatei sale existente.

Mulțumim din inimă partidului, tovarășului Nicolae Ceaușescu, conducător înțelept, iubit și stimat de întregul popor, pentru toate minunatele înfăptuiri realizate în ultimele două decenii, anii cei mai glorioși ai înfloririi și afirmării patriei noastre socialiste.

Cornel POPESCU

„Toate documentele pe care le-am adoptat în deplină unanimitate în Congresul nostru sînt expresia voinței partidului, a poporului nostru, care, într-o deplină unitate, dorește să înlăptuiască neabătut Programul partidului, să asigure victoria societății socialiste multilateral dezvoltate și crearea condițiilor pentru trecerea la făurirea societății comuniste — a visului de aur al omenirii!”

NICOLAE CEAUȘESCU

HOTĂRÎRILE CONGRESULUI AL XIII-LEA TEMEIUL DEPLINEI ÎNCREDERI ÎN VIITORUL COMUNIST AL PATRIEI

Desfășurat în anul celei de a 40-a aniversări a Revoluției de eliberare socială și națională, antifascistă și antiimperialistă, Congresul al XIII-lea al Partidului Comunist Român a constituit un eveniment de însemnătate istorică în viața partidului și a poporului nostru.

Prin ampla dezbateri pe care a prilejuit-o, mai întîi în perioada pre-

mergătoare, apoi în cele patru zile ale lucrărilor sale, prin întreaga sa desfășurare, marele forum al comuniștilor români a pus cu putere în lumină unele realități definitorii ale societății noastre de astăzi: profundul democratism al vieții politice și sociale, precum și impresionanta unitate a poporului în jurul partidului, al tovarășului **Nicolae Ceaușescu**, ctito-

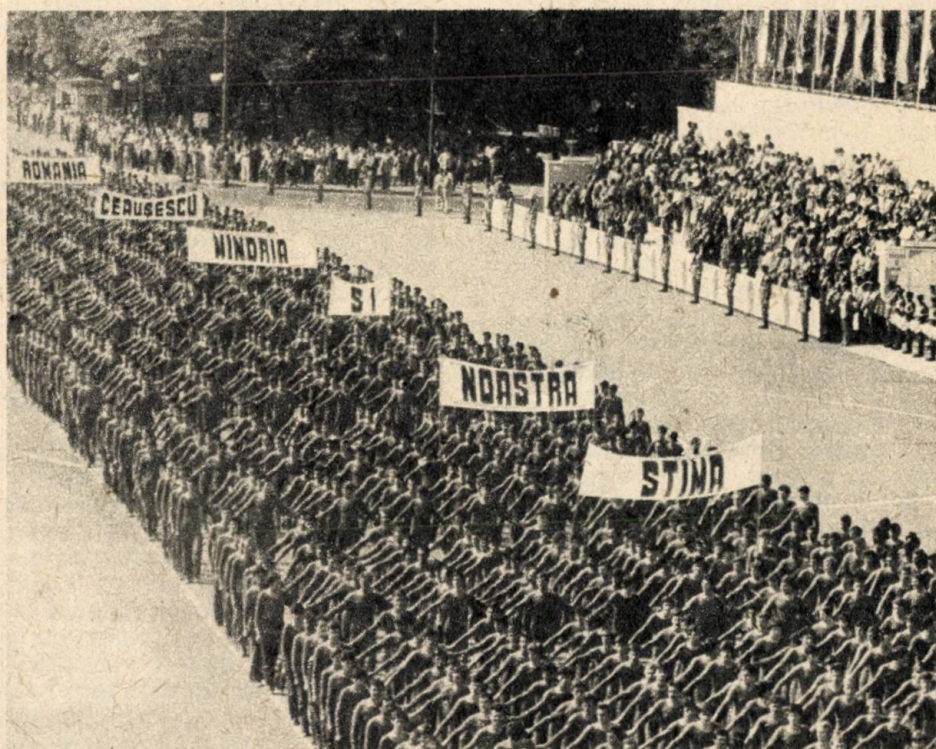
Urmărit cu deosebit interes de toți fiii patriei, cel de al XIII-lea Congres al Partidului Comunist Român a devenit Congresul întregului nostru popor, cheazăia înaintării României pe drumul prosperității, al socialismului, spre comunism.

rul neobosit și arhitectul vizionar al României socialiste moderne, a cărui unanimă realegere în suprema funcție de secretar general al partidului — consfințind voința întregii națiuni — a reprezentat un act politic de excepțională importanță pentru destinele țării.

Situat încă din prima zi a lucrărilor sale sub semnul magistralului Raport prezentat de tovarășul Nicolae Ceaușescu — document programatic de inestimabilă valoare teoretică și practică, de analiză științifică a problemelor fundamentale ale procesului revoluționar de edificare a noii societăți, contribuție de excepțională însemnătate la dezvoltarea teoriei socialismului științific, a adevărurilor generale aplicate creator, profund

original, la condițiile concrete ale țării noastre —, Congresul a evidențiat amplul bilanț al marilor și profundeilor schimbări revoluționare care au avut loc în economia națională și structura socială, în gândirea și modul de existență al oamenilor, în întreaga fizionomie a societății românești.

În ansamblul grandioasei opere de edificare a noii orânduiri se distinge, cu o deosebită strălucire, înfăptuirile din ultimele două decenii, pe care poporul român le-a legat indestructibil, cu profundă mândrie, de numele, de activitatea clocotitoare, plină de patos revoluționar și dăruire patriotică, a tovarășului Nicolae Ceaușescu, conducătorul stimat și prețuit al partidului și statului nostru,

Sportivii noștri cinstesc marile momente festive ale partidului și țării, realizând tablouri sugestive ce reprezintă dragostea și recunoștința lor față de partid, de conducătorul strălucit al României socialiste, tovarășul Nicolae Ceaușescu.

promotor consecvent al noului în dezvoltarea economico-socială a țării, exponent strălucit al celor mai înalte năzuinți ale națiunii noastre, de pace, progres și înțelegere între popoare.

Marcind trecerea la cea de a treia etapă a realizării Programului partidului, Congresul al XIII-lea a adoptat, în deplin consens cu aspirațiile și voința întregului popor, documente de însemnătate istorică pentru viitorul patriei noastre socialiste: Directivele cu privire la dezvoltarea economico-socială a României în cincinalul 1986—1990 și orientările de perspectivă pînă în anul 2000; Programul-Directivă de dezvoltare economico-socială a României în profil teritorial în perioada 1986—1990; Pro-

gramul-Directivă de creștere a nivelului de trai și de ridicare continuă a calității vieții în perioada 1986—1990.

Documentele adoptate de Congres — elaborate cu contribuția directă și hotărîtoare a tovarășului Nicolae Ceaușescu, purtînd amprenta inconfundabilă a viziunii sale creatoare — evidențiază cu pregnanță uriașa forță politico-organizatorică a partidului, capacitatea sa de a elabora o strategie a dezvoltării țării în măsură să mobilizeze plenar marile energii revoluționare ale poporului, să deschidă largi orizonturi ascensiunii neîntrerupte a patriei pe calea progresului și civilizației, în consens cu comandamentele timpului, cu nevoile concret-istorice ale națiunii noastre, cu potențialul uman și ma-

terial de care dispunem. Ele se constituie într-un magistral și mobilizator program de muncă și luptă revoluționară, pentru întregul partid, pentru întregul popor, în măsură să asigure desfășurarea cu succes, în continuare, a procesului de edificare a societății socialiste multilateral dezvoltate și înaintare a României spre comunism. „**Toate documentele supuse dezbaterii Congresului** — releva tovarășul Nicolae Ceaușescu în cuvîntarea rostită la încheierea lucrărilor marelui forum al comuniștilor — **au fost adoptate în deplină unanimitate, oglindind voința partidului, a poporului nostru, de a acționa cu fermitate pentru înfăptuirea neabătută a acestor hotărîri, deoarece ele reprezintă viitorul națiunii noastre. Ele dau o perspectivă luminoasă întregii noastre națiuni — de a-și asigura un nivel tot mai înalt de dezvoltare economică, socială, științifică, culturală, de a ocupa un loc demn în rîndul națiunilor libere ale lumii**”.

Exprimîndu-și totala adeziune la documentele adoptate de Congres, angajîndu-se să-și mobilizeze toate forțele, să acționeze cu dăruire și abnegație revoluționară pentru înfăptuirea hotărîrilor marelui forum de partid, comuniștii, oamenii muncii de la orașe și sate, toți cetățenii țării și-au manifestat în același timp profunde satisfacție și mîndrie patriotică pentru realegerea tovarășului Nicolae Ceaușescu — cel mai iubit fiu al națiunii noastre, conducătorul încercat al partidului și statului nostru, personalitate de înalt prestigiu și autoritate a vieții politice contemporane — în funcția supremă de secretar general al Partidului Comunist Român.

Strălucit militant revoluționar și patriot înflăcărat, care și-a dedicat, cu eroism și pilduitoare dăruire, întreaga viață și activitate împlinirii idealurilor supreme de libertate și independență ale națiunii noastre, triumfului revoluției socialiste, înfloririi neconținute a patriei, colaborării și păcii în lume, tovarășul Nicolae Ceaușescu a adus — așa cum se subliniază și în Rezoluția adoptată de Congresul al XIII-lea — o contribuție

hotărîtoare la fundamentarea Programului partidului, la elaborarea și înfăptuirea neabătută a politicii interne și externe a partidului și statului, la edificarea societății socialiste multilateral dezvoltate, la afirmarea puternică a prestigiului internațional al României, constituind pentru toți comuniștii, pentru toți oamenii muncii un exemplu însoțitor de acțiune cu și mai mare energie și cutezanță revoluționară în slujba cauzei nobile a ridicării țării noastre pe noi trepte de progres și civilizație.

Prin istoricul său vot, Congresul al XIII-lea a dat glas unanimei convingeri a națiunii noastre că realegerea tovarășului Nicolae Ceaușescu în funcția supremă de secretar general al partidului constituie chează înfăptuirii neabătute a mărețelor obiective stabilite de marele forum, a înaintării cu pași repezi a României spre viitorul său comunist, reprezintă garanția că noi și mai mărețe împliniri se vor adăuga celor de pînă acum, conferind o nouă strălucire anilor ce vin, ani în care țara va urca alte trepte de progres și bunăstare. Tocmai de aceea au avut o vie și profundă rezonanță în mintea și inima tuturor cetățenilor țării cuvintele-legămînt rostite la încheierea lucrărilor Congresului de către tovarășul Nicolae Ceaușescu: „**Asigur partidul și poporul nostru că și în viitor — ca și pînă acum — voi face totul pentru a răspunde încrederii ce mi s-a acordat, că voi acționa cu întreaga fermitate, cu toate forțele, în vederea înfăptuirii hotărîrilor Congresului nostru, a Programului partidului, pentru asigurarea ridicării poporului, a patriei noastre pe noi culmi de progres și civilizație, pentru întărirea continuă a independenței și suveranității României socialiste! În același timp, voi face totul și în viitor pentru înfăptuirea politicii partidului și statului nostru de colaborare internațională. Vă asigur că nu voi precupeți nici un efort pentru a contribui la realizarea unei păci trainice în întreaga lume!**”

Aceste impresionate cuvinte, aureolate de flacăra nestinsă a spiritului revoluționar, de suprema răspun-

dere pentru prezentul și viitorul patriei, chemările și îndemnurile secretarului general al partidului se constituie pentru întreg tineretul patriei într-un permanent imbold, în inestimabile jaloane ale muncii de zi cu zi în uzine și pe ogoare, pe marile șantiere, în institutele de cercetare, în școli și facultăți, pretutindeni acolo unde gîndește și acționează tinerețea.

Asemenea tinerilor din toate domeniile de activitate, sportivii țării se consideră, la rîndul lor, puternic angajați pe drumul luminos, însuflețitor, trasat de Congresul al XIII-lea al partidului. Ei își exprimă hotărîrea

fermă de a contribui cu eforturi sportive — atît la locurile lor de muncă, cît și pe terenurile de sport — la înfăptuirea mărețelor obiective puse în fața poporului, a sarcinilor care revin mișcării sportive din documentele Congresului al XIII-lea, din Mesajul tovarășului Nicolae Ceaușescu adresat Conferinței pe țară a mișcării sportive, pentru îmbunătățirea substanțială a educației fizice, sportului de masă și de performanță, realizarea unei calități noi, superioare, la nivelul exigențelor dezvoltării societății socialiste românești.

Constantin FIRĂNESCU

„DACIADA”- ***Olimpiada*** ***sportului*** ***românesc***

„Daciada”, cea mai amplă competiție din țara noastră, cuprinzând întreaga mișcare de educație fizică a tineretului, a maselor de oameni ai muncii, competiție simbol, creată din inițiativa secretarului general al partidului, tovarășul **NICOLAE CEAUȘESCU**, care cerea, printr-o superbă metaforă, ca ea să fie o adevărată *Olimpiadă a sportului românesc*, a ajuns, iată, la cea de a patra ediție. Privind retrospectiv, ea ni se înfățișează spectaculoasă și impresionantă, producând o emulație fără precedent atât în sportul de masă, cât și în cel de performanță, reflectare vie a grijii pe care partidul, secretarul său general o poartă pentru viitorul națiunii noastre, pentru sănătatea și vigoarea poporului.

O ȘCOALĂ A CĂLIRII FIZICE ȘI A EDUCAȚIEI PRIN MUNCĂ ȘI PENTRU MUNCĂ

În Mesajul adresat de tovarășul Nicolae Ceaușescu Conferinței mișcării sportive din martie 1982 se arată: „*Să facem în așa fel încât marea competiție sportivă națională «Daciada» să cuprindă practic în cadrul ei întregul tineret al patriei, să se afirme tot mai puternic ca o uriașă mișcare de masă, care să asigure participarea celor mai largi categorii de oameni ai muncii de la orașe și sate la practicarea organizată și sistematică a exercițiilor fizice, sportului și turismului — acesta fiind obiectivul fundamental pus de partid în fața mișcării noastre sportive în această perioadă*”. În arenele marii competiții sînt antrenai, ediție de ediție, peste 8 milioane de participanți, de la preșcolari pînă la cele mai largi categorii de oameni ai muncii.

Pornind de la frumoasele tradiții ale

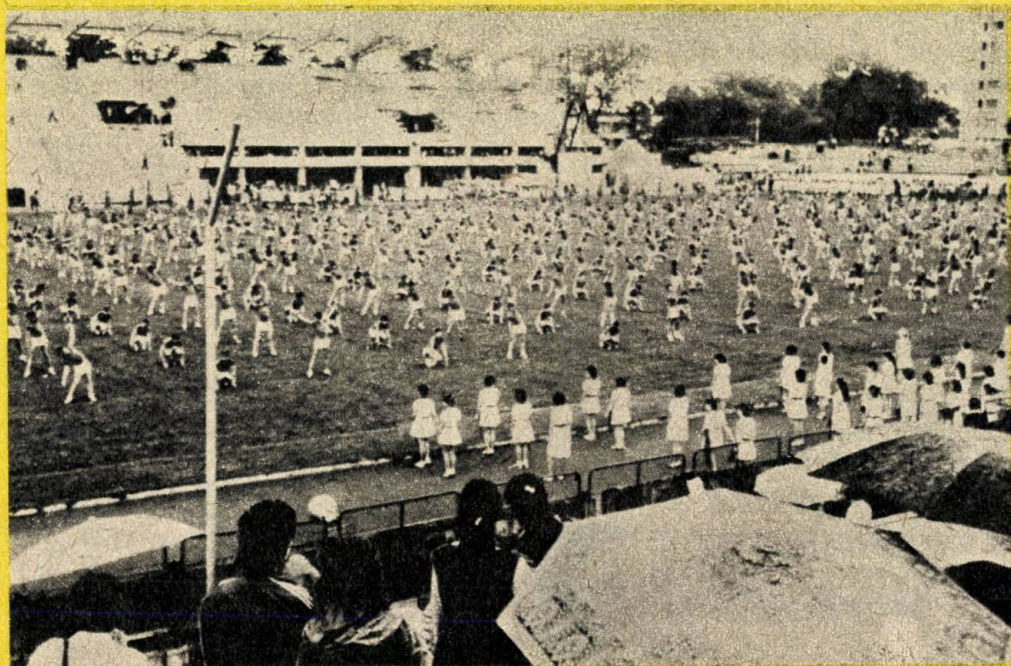
sportului românesc, calendarul „Daciadei” cuprinde un larg evantai de acțiuni și întreceri, accesibile și atractive, în întîmpinarea dorinței maselor de a face mișcare în aer liber, de practicare a jocurilor sportive pentru întărirea sănătății, a vigoarei fizice și intelectuale.

Experiența acumulată de-a lungul anilor și generalizarea celor mai valoroase inițiative, de la ample festivaluri și serbări populare, în care jocurile sportive sînt îmbinate cu programe cultural-artistice și continuînd cu competiții dotate cu cupe tradiționale, începînd cu etape pe asociații și încheiate cu impresionantă finale pe țară — toate acestea fac din „Daciadă” o competiție a tuturor, tot mai frumoasă și mai bogată în succese.

Pentru educația fizică a populației sub genericul „Daciadei” au fost inițiate o seamă de forme specifice, cum ar fi Complexul polisportiv „Sport și sănătate”, gimnastica zilnică, complexul aplicativ „Pentru apărarea patriei”, acțiunile „Amicii drumeției” și „Înotul pentru toți”, campionate ale asociațiilor sportive, cupe pe ramuri de producție, competiții organizate pe departamente, în sporturile de vară și de iarnă. Activitatea de masă constituie, pe lîngă petrecerea timpului liber în mod plăcut, recreativ și cu folos, și un bogat izvor de talente pentru sportul nostru de performanță. În domeniul performanței, „Daciada” consemnează întreceri de o valoare deosebită, în special la sporturi ca atletismul, gimnastica, luptele, sporturile nautice, judo, halterele și alte discipline, care ne-au oferit în anul 1984 la Los Angeles marea satisfacție a cuceririi de 53 de medalii și locul doi pe națiuni în clasamentul neoficial, după numărul medaliilor de aur, cel mai mare succes românesc la Olimpiadă.

Ampla arenă a „Olimpiadei românești” — cum este denumită „Daciada” —, de masă și de performanță este, așadar, o școală a călirii fizice, dar, în același timp, ea se constituie și ca o școală a educației, prin muncă pentru muncă, care cultivă în rîndul sportivilor cinstea și modestia, dorința de autodepășire, spiritul revoluționar și patriotismul, înaltele calități morale ale omului nou al societății noastre socialiste.

Viorel TONCEANU

Copiii — viitorul de aur al țării

Mișcare, voie bună, sănătate, acestea sînt crosurile

Spiritul de cutezanță al celor mici, de pe... creste!

APROAPE 200 DE FINALE SUB ACELAȘI GENERIC...

Anul 1985 marchează momentul de vîrf al celei de a IV-a ediții a „Daciadei”, întrecerile finale. Numărul lor este cu totul spectaculos: 179 de finale! 39 la etapa de iarnă și 140 la cea de vară, în sportul de masă și cel de performanță. **Cifre pe măsura dimensiunilor acestei competiții de anvergură, care antrenează în faza de masă peste 8 milioane de iubitori ai sportului din școli și facultăți, din întreprinderi și instituții, de la sate.** Cei mai buni dintre cei buni — la nivelul a mii de sportivi — se vor întrece pentru titlurile de campioni ai „Daciadei”, consemnându-se cu acest prilej — cum este de așteptat — un nou succes al mișcării noastre sportive.

Primele finale ale „Daciadei”, ediția a IV-a, au adus la start — în cursul lunilor ianuarie-martie — pe participanții la sporturile de iarnă — sanie și schi, patinaj și bob, biatlon și sărituri, combinata nordică. Locuri de desfășurare, cunoscutele stațiuni **Sinaia, Vatra Dornei, Păiana Brașov, Lacul Roșu, Predeal, orașul Miercurea Ciuc și pîrțile de la Băișoara — Cluj, Borșa, Rîșnov și Valea Strîmbă — Harghita.**

Majoritatea finalelor vor avea loc, însă, în etapa de vară. În sportul de masă, de pildă, vom avea prilejul să-i cunoaștem pe campioni de atletism ai „Daciadei” din școli, prin intermediul „Cupei Pionierul” și licee („Pentatlionul athletic scolar”), din întreprinderi („Crosul tinerilor muncitori” și cel al tipografilor) și de la sate („Cupa UNCAP”). În atenția iubitorilor sportului cu mingea la coș se vor afla **Festivalul național pionieresc de minibaschet** și „Cupa U.T.C.”, iar în cazul gimnasticii, „Festivalul ansamblurilor de ritmică modernă și Serile „Daciadei”. Handbalul, înotul, judo-ul sînt, de asemenea, bine reprezentate la nivelul tuturor categoriilor de vîrstă (reține preocuparea pentru statonicierea **Festivalului pionieresc de Judo** ca o modalitate de a forma o pepinieră a acestui sport, tot mai îndrăgit). Un interes aparte se face simțit față de sportul nostru na-

țional, oina, cu patru finale ale „Daciadei” — „Cupa Pionierul”, „Cupa U.T.C.”, „Cupa U.G.S.R.” și „Cupa U.N.C.A.P.”, fapt care va determina, cum se și dorește, o relansare a oinei, îndeosebi în rîndul tineretului studios din mediul rural. Un cadru larg de desfășurare vor avea și sporturile tehnico-aplicative (tir, karing, orientare turistică etc.), cu tot mai numeroși adepți, începînd din rîndul copiilor, apoi popicele, cu îndelungată tradiție mai ales în asociațiile sportive sindicale și tenisul de masă (alături de „Cupa Pionierul” și „Cupa U.T.C.”, „Cupa CENTROCOOP” concentrînd interesul unei mase tot mai mari de practicanți ai acestui sport). Ca discipline mai tinere în familia „Daciadei” badmintonul și automobilismul feminin (printr-un raliu al femeilor) vor da o notă aparte întrecerilor finale.

Sînt de remarcat totodată finalele **Expedițiilor Cutezătorii** și ai „Amicilor drumeției”, întreceri destinate să facă tot mai cunoscute — celor mici, cu precădere — inestimabilele frumuseți ale patriei, precum și suita de finale pe ramuri de producție („Ceferiada”, competiții rezervate constructorilor de mașini, muncitorilor forestieri, din construcții, metalurgie, chimie, petrol, comerț, I.A.S.-uri și consilii populare, agricultură și industrie alimentară, celor din învățămînt și cultură, din rețeaua sanitară, din sistemul energetic ș.a.). În aria performanței, „Daciada”, la etapa de vară, va reuni specialiști în atletism și baschet, în box și caiac-canoe, în canotaj și fotbal, în gimnastică și judo, în natație și popice, în rugby și scrimă, în șah și tir, în tenis și tenis de masă, practic în toate disciplinele în care mișcarea noastră sportivă dispune de valori autentice, consacrate pe plan internațional. „Daciada” va fi în măsură să descopere noi și noi talente, în plină afirmare. De fapt, unul din obiectivele marilor competiții sportive naționale, o nouă calitate, superioară, în activitatea de educație fizică și sport.

Tiberiu STAMA

FRUMUSEȚE, CANDOARE, DÎRZENIE...

Spunem tot mai des despre întrecerile „Daciadei” că sînt frumoase, că au farmec, că au fost urmărite cu interes. Iubitorii sportului de performanță nu ne contrazic, dar zîmbesc îngăduitor; frumoase, fermecătoare, pline de interes rămîn pentru ei meciurile cele cu multe emoții, derby-urile anunțate cu zile și săptămîni înainte, partidele cu senzaționale răsturnări de situații. Desigur, ultimul lucru din lume pe care l-am face ar fi să demonstrăm

că lucrurile nu stau tocmai așa. Performanța — recunoaștem — electrizează, ea este turbina care pune sub tensiune sălile și stadioanele. Sportul de masă, însă, este izvorul, energia primară ce alimentează complicatul agregat al valorilor. Și nu de puține ori această energie — tocmai fiindcă este primară — întrece în frumusețe, candoare și dîrzenie lupta dintre multe divizionare „A”, „B” și „C”.

La Slănic Moldova se desfășoară în fiecare toamnă un Festival sportiv muncitoresc, care întrece în splendoare multe competiții „prinse” în calendarul republican. Vin aici să-și dispute înțietatea în cadrul marilor „Daciade” sute și sute de tineri — oameni ai muncii din

întreprinderile și instituțiile județelor Bacău, Vrancea, Suceava, Tulcea, Vaslui, Constanța și Botoșani — băieți și fete mîndre care, peste ani, îi întîlnim în locurile olimpice ale țării. Vin cu autocarele O.J.T.-urilor, unii în echipament modern, alții în bundițe prețioase de jder, și două zile — sîmbăta și duminica — obținele ce străjuiesc împrejurimile răsună de voioșia întrecerilor. Se joacă handbal, volei, baschet și tenis de cîmp pe cele mai frumoase terenuri din țară. Căci, năicăieri o bază sportivă nu a fost amenajată chiar în mijlocul orașului, la „demisolul” dintre vile, trotuarele pînînd loc și de peluze și de tribune.

Vorbeam la început despre candoarea competitorilor reuniți la startul „Daciadei”. Ne refeream la duminicile sportive organizate în școli, la nemiîntîlnitele întreceri desfășurate în grădinițe, în care scorul contează mai puțin, totul fiind să marchezi. Aici, un gol înscris — indiferent în poarta cui — înseamnă o imensă bucurie: toți puștii aplaudă, adversarii se îmbrățișează, părinții își strîng mîinile, toată lumea e fericită! În școli, întrecerile dintre clasele mici capătă o anume asprime, un arbitru din rîndul elevilor ține scorul, tușerii au sarcina să anunțe continuu rezultatul, lupta către sfîrșitul meciului devine dramatică; vai de echipa învinsă! Degeaba încearcă bătrînul dascăl de sport să scoată batista din buzunar; peste capetele celor înfrinși parcă a căzut cerul. Dar, vine el meciul următor! Cu o victorie de răsunset, desigur, de față fiind patru directori de școli, duminicile sportive din cartierul Berceni, de pildă, fiind organizate pe grupe de unități de învățămînt.

Toate întrecerile organizate sub egida „Daciadei” sînt disputate cu multă ambiție. Dar exemplul de dîrzenie, de adevărată luptă pentru înțietate sportivă îl dau foștii alergători, în fiecare an participanți la „Crosul veteranilor”. Am urmărit de multe ori aceste frumoase întreceri. Întîi se aliniează la start alergătorii „tineri”, cei de la categoria 40—50 de ani. Concursul se încheie cu falmoasa categorie peste 70 de ani, în care toți iubitorii sportului ar avea ce învăța. Cursa este dîrză, înverșunată, o luptă acerbă cu anii, cu fiecare metru parcurs; un exemplu de voință, de dorință fierbinte de a învinge, de a te autodepăși.

Da, marea competiție sportivă națională „Daciada” înseamnă și frumusețe, candoare, dîrzenie...

Și vara, pe văile munților, iubitorii schiului găsesc... zăpadă.

Totu-i alb pe cîmp, pe vale...

Vasile TOFAN

„Cupa U.T.C.” la Păltinișul Sibului, a fost de fiecare dată o sărbătoare.

Primii pași pe gheață, primele lecții de curaj.

„DACIADA” ÎN CIFRE

La ultima ediție, cea de a III-a, **8.192.326 participanți** — preșcolari, elevi din școlile generale, profesionale și licee, studenți, oameni ai muncii din întreprinderi și instituții, din mediul rural, din cooperarea meșteșugărească.

SPORT DE MASĂ. • **Preșcolari:** au învățat să înoate—58.549, au învățat să patineze—32.983, au învățat să schieze—12.658 • **Elevi:** au trecut normele de pregătire fizică și sportivă la nivelul notei 8 — 3.437.070; participări la „Daciada” — 4.044.408 • **Studenți:** participări la „Daciada” — 2.780.704 • **Tineri și alți oameni ai muncii din întreprinderi și instituții:** participări la „Daciada” — 2.780.704 • Iată numărul de participanți la două activități din ce în ce mai îndrăgite: **gimnastica la locul de muncă** — 1.019.613, **acțiuni turistice** — 1.343.965 • **Gimnastica de dimineață se practică** în 428 cămine pentru preșcolari (65.496 participanți), 1.220 internate școlare (312.382 elevi) și în 208 cămine studențești (44.907 studenți)

• 35.422 de **dumunici culturale-sportive** organizate în școli, facultăți, întreprinderi și instituții, cooperative meșteșugărești, la sate • Numărul de participanți la „Daciada” din mediul rural — 732.493 • **Remarcabil:** pretutindeni, în țară, au funcționat **centre de inițiere** în diferite ramuri de sport. În total — 3.469, cu 226.451 participanți, care au făcut astfel cunoștință cu sportul. • Foarte răspândite sînt **alergările de cros**. Numai într-o vară, la acestea au participat (în competiții oficiale) 2.908.649 elevi, 983.553 tineri din întreprinderi și instituții, 299.170 tineri de la sate • În activitățile **sportiv-aplicative** au fost angrenați 21.241 preșcolari (603 cercuri), 427.048 elevi (12.679 cercuri), 10.256 studenți (92 de cercuri) • În ediția a III-a a „Daciadei” s-au organizat 107 finale cu peste 18 000 de participanți.

SPORT DE PERFORMANȚĂ. • Secții afiliate de nivel: **olimpic** — 102, **internațional** — 287, **națio-**

nal — 1.991, **local** — 19.811. • Sportivi legitimați cu activitate de nivel: **olimpic, internațional, național** — 75.992, **local** — 476.706 • Sportivi clasificați: **candidați olimpici** — 808, **categorie I** — 6.130 • Copii și juniori cuprinși în acțiuni de selecție: 1.804.498 • Număr de finale în **sportul de performanță** — peste 120 (seniori, senioare, juniori, junioare).

BAZA MATERIALĂ. • Între obiectivele mari realizate pe timpul celei de a III-a ediții a „Daciadei” amintim: extinderea complexului de natație de la **Bala Mare** (bazin olimpic), bazinele de înot acoperite la **Arad, Pitești, Reșița**, patinoar descoperit la Iași • Au continuat lucrările la bazinele acoperite din **Drobeta Tr. Severin, Bacău**, patinoarul descoperit din **Brăila**, sala de gimnastică din **Sibiu**, spații de recuperare și antrenament la **Bala Mare** etc.

Culese de
Modesto FERRARINI

Săniuța fuge, zboară...

Tinerețe,
vigoare,
sănătate.

CEI MAI BUNI
SPORTIVI ROMÂNI
AI UNUI
AN RECORD, 1984

ATLETA **MARICICA PUICĂ**
ȘI CANOISTUL **IVAN PATZAICHIN**

La sfârșit de an, cam pe vremea când se alcătuiește bilanțul, ziaristii din Asociația Presei Sportive de pe lângă Consiliul Ziaristilor din România își fac o plăcută îndatorire din a alege dintre performeri pe cei mai buni sportivi ai anului.

1984, an record al sportului românesc, în care au fost obținute 103 medalii, dintre care 53 la Jocurile Olimpice, i-a pus, pur și simplu, în încurcătură. Cele 20 de titluri olimpice au fost opera a 40 de sportive și sportivi, număr care depășește cu sută la sută... baremul fixat — cite 10 locuri în

fiecare din cele două ierarhii! E drept, „aglomerație” mare a fost la fete, fiind vorba de 32 de laureate olimpice, fiindcă la băieți — doar 8 pe podium — se mai găseau locuri și pentru medaliați de la „mondiale” și „europene”... Până la urmă, cei 52 de redactori sportivi de la ziare și reviste, de

la radio și televiziune, precum și de la Agerpres au așternut pe buletinele de vot ierarhia conform preferințelor lor. Din adăunarea punctajului (10 p — pentru locul I, 9 p — pentru locul II... 1 p — pentru locul X) au reieșit următoarele clasamente:

FETE

1. MARICICA PUICĂ	— atletism	472 p
2. Ecaterina Szabo	— gimnastică	457 p
3. Doina Melinte	— atletism	381 p
4. Simona Păucă	— gimnastică	362 p
5. Anișoara Stanciu	— atletism	330 p
6. Valeria Răcilă	— canotaj	298 p
7. Rodica Arba — Elena Florea	— canotaj	110 p
8. Vali Ionescu	— atletism	85 p
9. Laura Cutina	— gimnastică	55 p
10. Mihaela Loghin	— atletism	42 p

BĂIEȚI

1. IVAN PATZAICHIN	— canoe	445 p
2. Nicu Vlad	— haltere	396 p
3. Ion Dralca	— lupte greco romane	394 p
4. Vasile Andrei	— lupte greco romane	273 p
5. Toma Simionov	— canoe	269 p
6. Petre Becheru	— haltere	254 p
7. Valer Toma — Petru Iosub	— canotaj	171 p
8. Vasile Stîngă	— handbal	130 p
9. Corneliu Ion	— tir	99 p
10. Silviu Lung	— fotbal	90 p

ECHIPE

1. ECHIPA FEMININĂ DE GIMNASTICĂ A ROMÂNIEI	493 p
2. Echipa de fotbal Dinamo București	273 p
3. Echipa de fotbal Universitatea Craiova	225 p
4. Echipa feminină de popice Voința București	177 p
5. Echipa masculină de handbal a României	174 p
6. Echipa feminină de șah a României	158 p
7. Echipa feminină de handbal Chimistul Rm. Vlcea	148 p
8. Echipa masculină de handbal H.C. Minaur Baia Mare	104 p
9. Echipa masculină de handbal Steaua	74 p
10. Echipajul de K 4—500 m (f) al României	72 p

Ierarhia finală alcătuită pe baza voturilor ziariștilor sportivi cuprinde 28 de sportive, 37 de sportivi și — surprinzător! — 35 de echipe. Din ierarhiile anului 1983 doar 6 performeri români și-au

menținut pozițiile fruntașe: Ecaterina Szabo, Anișoara Stanciu, cuplul Rodica Arba-Elena Florea, Ivan Patzaichin, Toma Simionov și Silviu Lung.

Cu cele 103 medalii ale sale — dintre care 38 de aur — cucerite de tricolori la Jocurile Olimpice, la campionatele mondiale și la campionatele

europene de seniori, anul 1984 aduce mișcările noastre sportive cea mai bogată recoltă, situându-se ca „an de vîrf” al acestor ultime două dece-

nii, ale „EPOCII CEAUȘESCU”, epoca celor mai mari realizări din viața poporului nostru.

Pentru a avea și mai clare dimensiunile succesului fără precedent realizat de sportivii români în anul celei de a 40-a aniversări a revoluției de eliberare socială și națională, antifascistă și antiimperialistă și al celui de al XIII-lea Congres al Partidului Comunist Român, vom apela la o comparație cu ultimii ani olimpici, și ei — de departe — cei mai prolifici:

JOCURI OLIMPICE

	aur	arg.	bronz
1968	4	6	6
1972	3	6	7
1976	4	9	14
1980	6	6	13
1984	20	16	17

CAMPIONATE MONDIALE

	aur	arg.	bronz
1968	1	1	1
1972	3	—	3
1976	1	1	1
1980	3	3	1
1984	12	11	6

CAMPIONATE EUROPENE

	aur	arg.	bronz
1968	1	7	2
1972	3	6	11
1976	4	11	4
1980	2	3	8
1984	6	7	8

TOTAL

1968	29
1972	42
1976	49
1980	45
1984	103

Mai elocvente decât orice comentariu, cifrele atestă spectaculoasa ascensiune a sportului românesc în anul aniversar 1984, urmare firească a creșterii ritmice a potențialului său prin îndeplinirea sarcinilor trasate de partid și folosirea mai judicioasă a excelentelor condiții de pregătire asigurate de statul nostru.

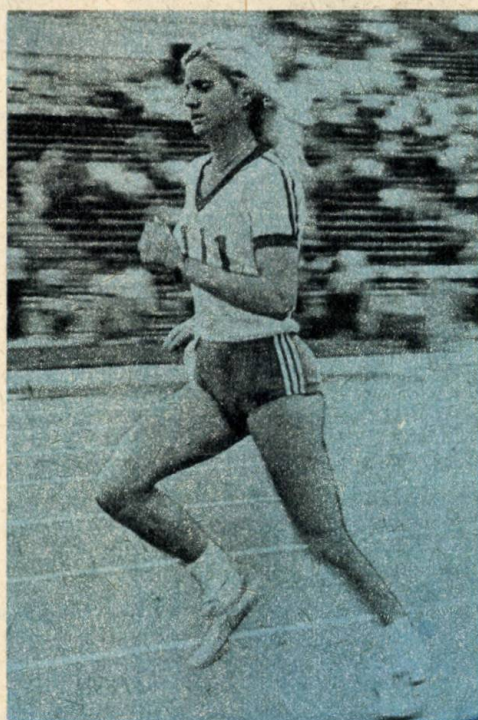
Era firesc ca, în aceste condiții, numărul sportivilor, al „tricolorilor” candidați la primele locuri în ierarhia anuală să fie foarte mare. Recomandări de titluri olimpice, mondiale și europene, de cariere de excepție în lumea sportului de mare per-

formanță, toți cei care au contribuit la realizarea acestui frumos bilanț, cu care mișcarea sportivă s-a mindrit la finele anului 1984, s-au aflat pe liste, în „topurile” alcătuite de comentatorii sportivi. Aceste clasamente n-au avut și nu au pretenția de a fi ierarhii imuabile, ele avind la bază și criteriul subiectiv al impresiei deosebite lăuate de un sportiv sau altul, al dramatismului luptei pentru cucerirea unui titlu, al unui palmares general — realizat de-a lungul anilor — mai bogat decât al altora ș.a.m.d. Este, de pildă, motivul pentru care majoritatea participanților la anchetă l-au despărțit pe Ivan Patzaichin de colegul de barcă, Toma Simionov, deși titlul olimpic l-au cucerit împreună, la Los Angeles, ca și la Moscova. Ivan Patzaichin și-a încununat pe lacul Casitas o carieră de excepție, unică în istoria sportului românesc și printre cele mai prodigioase în sportul internațional.

Ierarhiile realizate de comentatorii sportivi scot în evidență mulți dintre eroii acestui an sportiv atât de bogat, stimulându-i pe ei și pe colegii lor pentru și mai multă sîrguință în pregătire, pentru abnegație și dirzenie în disputele programate în anul competițional 1985, an în care principala întrecere internațională este Universiada găzduită de orașul japonez Kobe.

MARICICA PUICĂ ȘI FRUMOASELE VICTORII ATLETICE

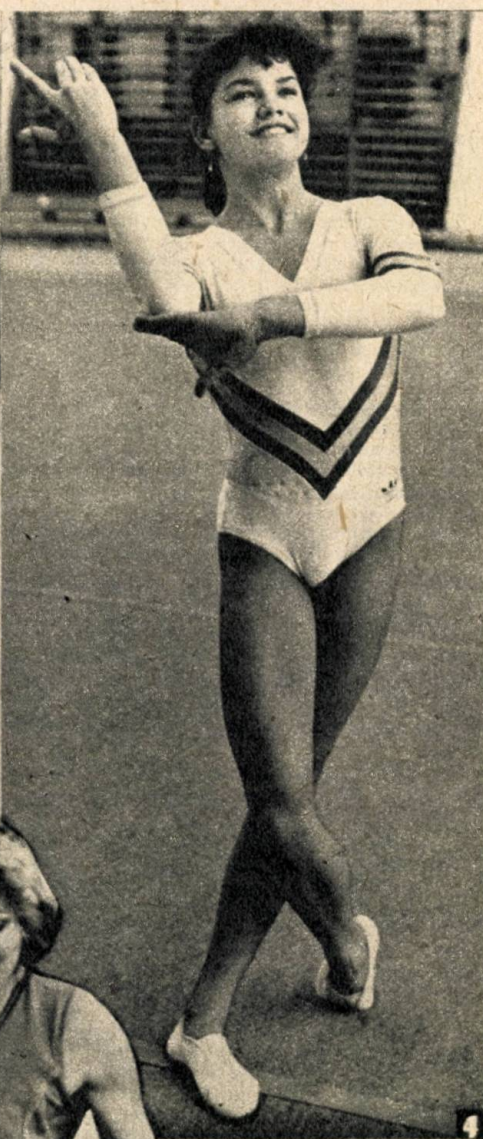
Laureata anului 1984 este atleta **Maricica Puică**, de la clubul sportiv Olimpia București. La 34

Alergînd spre... recorduri și medalii, Maricica Puică a cucerit și locul I în „topul '84”.

- 1 „Fetele de aur” ale gimnasticii românești: Simona Păucă, Lavinia Agache, Laura Cutina (sus, de la stînga la dreapta), Cristina Grigoraș, Ecaterina Szabo și Mihaela Stănuț.
- 2 Un „aur” și un „argint” pentru Doina Melinte, iată frumoasa recoltă olimpică a acestei excelente atlete la Los Angeles, în vara fierbinte a anului 1984.
- 3 Ecaterina Szabo — gimnasta cu cea mai bogată recoltă de aur la Jocurile Olimpice '84. Ea a urcat de 4 ori pe cea mai înaltă treaptă a podiumului de premiere.
- 4 Cea mai mare — și, desigur, cea mai plăcută — surpriză, Micuța, dar atît de talentată gimnastă Simona Păucă a cucerit titlul de campioană olimpică.
- 5 Recordmana mondială la săritura în lungime, Anisoara Stanciu, a completat frumosul său palmares cu victoria olimpică.

de ani, sportiva antrenată de prof. Ion Puică, soțul său, realizează un „an de aur”. O medalie olimpică de aur (la 3000 m) și alta de bronz (la 1500 m), un titlu mondial de cros, o victorie la „Mila de aur” de la New York și două locuri I la Balcaniada (cros și 3000 m), un record olimpic și două naționale — iată performanțele sale în 1984, iată argumentele care i-au adus — la mare luptă! — locul I în clasamentul preferințelor ziaristilor de sport. Rămâne de neuitat victoria sa detașată în proba de 3000 m la Los Angeles, probă cu o desfășurare dramatică, rămâne de neuitat triumful său pe pista lui „Los Angeles Memorial Coliseum”, triumf aplaudat cu entuziasm de cei 100 000 de spectatori prezenți în tribune. Într-o zi de iarnă, nu cu mult înaintea Revelionului '85, Maricica Puică ne spunea, la Poiana Brașov, în câteva cuvinte, povestea acestei curse:

„Mă crezi dacă-ți spun că eu și Ion am fost siguri că o vom învinge pe Mary Decker? Ei bine, sintem de acord că Mary este o atletă remarcabilă. Pe ea însăși publicitatea a dus-o la un stress teribil. Pe ea puteai să ieși pe stradă fără să-i vezi tabloul supradimensionat, proiectat chiar și pe cer, nu puteai să deschizi un televizor fără să-i vezi chipul zimbând, nu puteai să răsfoiești un ziar fără să dai de ea. A fost obligată să mizeze totul pe o carte. Nu s-a înscris decât la 3000 m, din care a vrut să facă un triumf... mondial. În aceste condiții, era greu să reziste psihic. Chiar dacă n-ar fi căzut, din vina ei (se știe), aș fi învins-o. Pentru că eram mai bună decât ea, pentru că eram pregătită tactic și moral mai bine”.

Și tot Maricica ne mărturisește ce înseamnă o victorie olimpică:

„Clipa în care, pe stadionul olimpic din Los Angeles fiind, am urcat pe prima treaptă a podiumului de premiere sub privirile celor 100 000 de spectatori veniți din toată lumea și ale camerelor t.v. nu o voi uita niciodată. Mi-am dorit dintotdeauna o astfel de clipă. Să văd steagul țării urcând, să ascult Imnul României răspîndindu-și acordurile în cele patru zări. Nu știu cum să-ți explic... Este vorba nu numai de o bucurie personală, despre ambiția de a mă ști cea mai bună din lume, aplaudată. Este vorba de dorința care s-a cuibărit în mine, de la primele succese, de a fi și eu cîndva în stare să port făclia faimei sportului românesc în lume. Momentul cînd realizezi acest lucru este, într-adevăr, minunat!”

Pe locul II, la numai 15 puncte de Maricica Puică, se afla gimnasta **Ecaterina Szabo**, cea care la Olimpiada de la Los Angeles a obținut 4 medalii de aur: la echipe, sărituri, birnă și sol! Cariera sportivă a acestei gimnaste de excepție este abia în prima sa parte, astfel că în strălucitorul său palmares se vor adăuga, desigur, numeroase alte performanțe. Numai în acest an, 1985, are trei mari prilejuri: „mondialele” de la Montreal, „europenele” de la Helsinki și Universiada de la Kobe.

A treia în ierarhia anului 1984, din nou o atletă: **Doina Melinte**, campioană olimpică la 800 m și

medaliată cu argint la 1500 m. De altfel, clasamentul fetelor este dominat de atlete, jumătate din primele 10 locuri aparținându-le! Este, credem, nu numai bucuria actualelor laureate, ci și a înaintașelor lor de glorie — **Iolanda Balaș, Mihaela Peneș, Viorica Viscopoleanu, Lia Manoliu, Argentina Menis, Valeria Bufanu-Ștefănescu** — care se simt mîndre că sportul pe care l-au iubit și n-au conținut desigur să-l iubească se afla într-o spectaculoasă ascensiune.

29 DE MEDALII PENTRU TRUDITORUL CANOEI, IVAN PATZAICHIN

Ierarhia băieților are în frunte un titan al sportului românesc: canoistul **Ivan Patzaichin**. O viață în barcă — se află de 16 ani în arena olimpică! — de-a lungul căreia a cucerit 29 de medalii la Olimpiade, campionate mondiale și europene.

Ivan Patzaichin, un titan al sportului românesc și... consilierul său intim, Georgiana, soția sa.

dintre care 4 de aur la J.O. și 8 de aur la C.M., se încheie frumos, cu primul loc în clasamentul celor mai buni sportivi! Patzaichin, pregătit la clubul Dinamo de antrenorul emerit Radu Huțan, trece acum în rîndul tehnicienilor, devenind secundul maestrului său la clubul din șos. Ștefan cel Mare. „E greu sportul canoei, le mărturisea Ivan Patzaichin. E greu antrenamentul pe ploaie, vînt și frig, e greu pentru că trebuie să parcurgi sute și sute de kilometri pînă să ajungi la... start, e greu pentru că trebuie să renunți la multe dintre bucuriile tinereții, dar totul este răsplătit de marea bucurie a victoriei. De aceea încerc acum, la despărțirea de canoe și de arena competițională, un puternic sentiment de regret. Îi voi atenua, apoi îl voi stinge, sint sigur, muncind cu tinerii care pornesc pe drumul gloriei sportive, conducindu-i pe calea pe care o cunosc atît de bine. Succesele lor, bucuriile lor vor fi și ale mele”.

Pe locul al doilea, un halterofil — **Nicu Vlad** — care, într-un singur concurs, cel olimpic, de la Los Angeles, a obținut 4 medalii de aur: una la J.O. și 3 la C.M.! Este știut, Federația Internațională de Haltere a hotărît să confere la Olimpiadă și titluri mondiale (și nu numai la total, ci și pe stiluri), astfel că „Herculele” nostru și-a asigurat o bogată recoltă de... aur. Să adăugăm faptul că acest brav sportiv a realizat și trei recorduri olimpice. Al treilea este luptătorul **Ion Draica**, de la greco-romane, și el campion olimpic. Numărul sporturilor reprezentate în această secvență de frunte a clasamentului băleșilor este mai mare decît la fete. Între cei 10 se află canoști (să nu-l uităm, totuși, pe **Toma Simionov!**), halterofili, luptători, handbaliști, trăgători și fotbaliști. **Silviu Lung** „nr. 1” în „ancheta pentru desemnarea celui mai bun fotbalist” intră și în topul celor mai buni sportivi români.

„FETELE DE AUR” ALE GIMNASTICII ROMÂNEȘTI

Aproape unanimă a fost opțiunea participanților la anchetă în ceea ce privește desemnarea celei mai bune echipe a anului. Gimnastele au impresionat la Los Angeles (și nu numai acolo), astfel că ele s-au detașat în fruntea ierarhiei. **Simona Păucă, Cristina Grigoraș, Ecaterina Szabo, Mihaela Stănuț, Lavinia Agache și Laura Cutina** merită aplauze pentru categorica lor victorie în acest „top”, de fapt pentru performanțele care le-au adus în fruntea preferințelor ziaristilor, ale tuturor iubitorilor de sport. Urmează două echipe de fotbal: **Dinamo București** și **Universitatea Craiova**, ambele impunându-se atît prin performanțele realizate în cupele europene, cît și prin contribuția la „națională”. Cel mai bine reprezentat numeric în acest clasament este, însă, handbalul. Nu mai puțin de 4 echipe („națională”, pentru locul III la J.O., echipa feminină **Chimistul Rm. Vilcea**, pentru cîștigarea „Cupei

I.H.F.”, formațiile masculine **H.C. Minaur Baia Mare** și **Steaua**, pentru rezultatele din actuala ediție a cupei europene) figurează pe acest tablou de onoare al anului. Frecvența handbalului în clasamentul anual poate și trebuie să însemne un imbold pentru oamenii acestui sport în împlinirea dezideratelor unanime de revenire în fruntea ierarhiei mondiale.

Firește, clasamentele prezentate tradițional pe baza opțiunilor celor ce transcriu zi de zi istoria sportului nostru făurită de „tricolori” sînt doar o... bază de discuție. Fiecare iubitor de sport își are, în minte și în inimă, ierarhiile sale, preferințele sale, care pot sau nu să coincidă cu cele ale ziaristilor sportivi. Important este însă faptul că toți acești sportivi de înaltă clasă și-au pus laolaltă talentul și abnegația pentru a obține performanțe de excepție, realizînd împreună cel mai frumos bilanș din istoria sportului românesc. Să-i felicităm pentru strălucirile lor evoluției și să le dorim în acest an, 1985, performanțe încă și mai valoroase, o contribuție și mai substanțială la îmbogățirea tezaurului sportiv al scumpei noastre patrii, România socialistă.

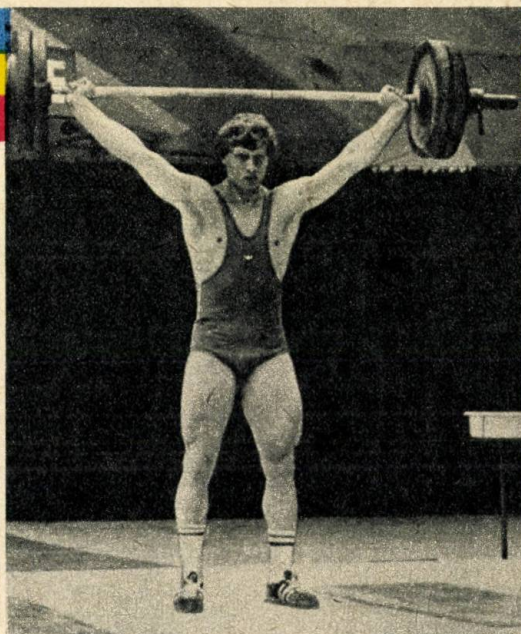
Hristache NAUM

Lavinia Agache, aceeași coechipieră vrednică și la Los Angeles

Ion Draica, „aur” la lupte greco-romane.

Nicu Vlad, halterofilul cu 4 medalii de aur — una la Jocurile Olimpice și alte trei la „mondiale”, un adevărat recordman al marilor victorii.

Toma Simionov, colegul de canoe și de victorii al lui Ivan Patzaichin.

Urișul Vasile Andrei, campion olimpic la categoria 100 kg (lupte greco-romane).

O fotografie pentru... eternitate: pe aeroportul Otopeni, la revenirea în țară, grupul sportivilor români medaliați cu aur, argint și bronz la Jocurile Olimpice de la Los Angeles.

RECORDUL MEDALIILOR OLIMPICE OBTINUTE DE ROMÂNIA

Duminică, 12 august 1984. Pe „Memorial Coliseum” din Los Angeles, peste 90 000 de spectatori îi aclamă pe sportivii care s-au întrecut în cadrul celei de a XXIII-a ediții a Jocurilor Olimpice de vară încântându-i cu frumusețea disputelor lor, uimindu-i cu puterea de luptă și performanțele realizate. Flacăra adusă din Olimp se stinge încet, încet... Olimpiada californiană intră în amintire. Eroi ei se întorc la casele lor, promițându-și să se reîntâlnească peste patru ani...

Marți, 14 august 1984. Clipa revederii cu olimpicii noștri a sosit. Aeronava TAROM coboară lin spre panglica de beton a Aeroportului internațional București Otopeni, în timp ce freamătul celor

veniți să-i întâmpine pe „tricolori” crește. De la Olimpiada altor recorduri pentru sportul românesc revin acasă, între cei dragi, toți cei care au reprezentat cu cinste și demnitate patria noastră socialistă la cvadrinla întâlnire a tineretului sportiv al lumii.

În aceste clipe, ca și în cele de lungă așteptare a aeronavei, am retrăit momentele de bucurie, satisfacție și mândrie pentru excelențele performanțe obținute de „tricolori” la J.O. și, îndeosebi, pentru acel loc II cucerit în clasamentul neoficial pe medalii de aur în ierarhia celor 140 de țări de pe toate continentele.

	Aur	Argint	Bronz	Total
1. S.U.A.	83	61	30	174
2. ROMÂNIA	20	16	17	53
3. R.F. Germania	17	19	23	59
4. R.P. Chineză	15	8	9	32
5. Italia	14	6	12	32
6. Canada	10	18	16	44
7. Japonia	10	8	14	32
8. Noua Zeelandă	8	1	2	11
9. Iugoslavia	7	4	7	18
10. Coreea de Sud	6	6	7	19
11. Marea Britanie	5	10	22	37
12. Franța	5	7	15	27
13. Olanda	5	2	6	13
14. Australia	4	8	12	24
15. Finlanda	4	3	6	13
16. Suedia	2	11	6	19
17. Mexic	2	3	1	6
18. Maroc	2	0	0	2
19. Brazilia	1	5	2	8
20. Spania	1	2	2	5
21. Belgia	1	1	2	4
22. Austria	1	1	1	3
23. Portugalia	1	0	2	3
24. Kenya	1	0	1	2
25. Pakistan	1	0	0	1

Este evident, pentru fiecare dintre noi, cel care așteptăm delegația olimpicilor; că la Los Angeles au fost realizate numeroase recorduri, cel mai important dintre ele fiind desigur acela al numărului

total de medalii cucerit la o ediție a J.O.: 53. Avem, în mapă, gata pregătită, întreaga retrospectivă a participării românilor la Olimpiade:

	Aur	Argint	Bronz	Total
1924 — Paris	—	—	1	1
1928 — Amsterdam	—	—	—	0
1936 — Berlin	—	1	—	1
1952 — Helsinki	1	1	2	4
1956 — Melbourne	5	3	5	13
1960 — Roma	3	1	6	10
1964 — Tokio	2	4	6	12
1968 — Mexico	4	6	5	15
1972 — München	3	6	7	16
1976 — Montreal	4	9	14	27
1980 — Moscova	6	6	13	25
1984 — Los Angeles	20	16	17	53

Această performanță fără precedent în istoria sportului românesc dă expresie recunoștinței fierbinți a tineretului nostru sportiv față de partid și secretarul său general, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU, părintele drag al întregului tineret, față de patria iubită, în care sînt asigurate tinerei generații minunate condiții de afirmare a talentului și sirguinței.

Avionul s-a oprit în careul din fața aerogării. În clipa în care ușa aeronavei s-a deschis și au înce-

put să coboare „olimpicii de aur” ai României au izbucnit aplauze entuziaste, caldă manifestare de apreciere a măiestriei și bravurii celor ce, pe bazele sportive din Los Angeles și Santa Barbara, au reușit să-și împlinească visul victoriei olimpice. Sînt felicități și îmbrășiși toți cei care au urcat pe treptele podiumului olimpic. Și sînt mulți, mai mulți decît la oricare Olimpiadă: **peste 100!** Iată, un alt record al sportului românesc la Olimpiadă. Îi revedem cu emoție pe toți cei care la Olim-

piada californiană au cucerit medalii. Trecerea în revistă — veți vedea — este, de fapt, o defilare a elitei sportului românesc, a celor mai autorizați

reprezentanți ai disciplinelor în care mișcarea noastră sportivă strălucește pe mapamond.

MEDALII DE AUR — 20

- Doina Melinte — atletism, 800 m
- Maricica Puică — atletism, 3000 m
- Anișoara Stanciu — atletism, lungime
- Agafia Constantin,
Maria Ștefan,
Tecla Marinescu,
Nastasia Ionescu — caiac-canoe, K 4—500 m
- Ivan Patzaichin,
Toma Simionov — caiac-canoe, C 2—1000 m
- Olga Bularda,
Chira Apostol,
Maria Friciôlu,
Florica Lavric,
Viorica Iojă — canotaj, 4+1 rame
- Elisabeta Oleniuc,
Marioara Popescu — canotaj, 2 vîsle
- Rodica Arba,
Elena Horvat-Florea — canotaj, 2 rame
- Valeria Răcilă — canotaj, schif simplu
- Sofia Corban,
Ioana Badea,
Anișoara Sorohan,
Titie Țăran,
Ecaterina Oancia — canotaj, 4+1 vîsle
- Valer Toma,
Petre Iosub — canotaj, 2 f.c.
- Lavinia Agache,
Laura Cutina,
Cristina Grigoraș,
Simona Păucă,
Mihaela Stănuț, Ecaterina Szabo — gimnastică, echipe
- Ecaterina Szabo — gimnastică, sărituri
- Simona Păucă — gimnastică, bîrnă
- Ecaterina Szabo — gimnastică, bîrnă
- Ecaterina Szabo — gimnastică, sol
- Petre Becheru — haltere, cat. 82,5 kg
- Nicu Vlad — haltere, cat. 90 kg
- Ion Draica — lupte gr. rom., cat. 82 kg
- Vasile Andrei — lupte gr. rom., cat. 100 kg

MEDALII DE ARGINT — 16

- Doina Melinte — atletism, 1500 m
- Vali Ionescu — atletism, lungime
- Mihaela Loghin — atletism, greutate
- Ivan Patzaichin,
Toma Simionov — caiac-canoe, C 2—500 m
- Lucia Saucă,
Camelia Diaconescu,
Mihaela Armășescu,
Adriana Chelariu,
Aneta Mihaly,
Aurora Pleșca,
Marioara Trașcă,
Doina Bălan,
Viorica Iojă — canotaj, 8+1
- Vasile Tomoiogă,
Dimitrie Popescu,
Dumitru Răducanu — canotaj, 2+1

- Doina Stăiculescu
- Ecaterina Szabo
- Gelu Radu
- Andrei Socaci
- Petre Dumitru
- Vasile Groapă
- Ștefan Tașnadi
- Ilie Matei
- Aurora Dan,
- Elisabeta Gușganu,
- Rozalia Oros,
- Monica Veber,
- Marcela Zsak
- Corneliu Ion

- gimnastică ritmică
- gimnastică, indiv. compus
- haltere, cat. 60 kg
- haltere, cat. 67,5 kg
- haltere, cat. 90 kg
- haltere, cat. 100 kg
- haltere, cat. +100 kg
- lupte gr. rom., cat. 90 kg

- scrimă, echipa floretă
- tir, pistol viteză

MEDALII DE BRONZ — 17

- Fița Lovin
- Maricica Puică
- Cristiana Cojocaru
- Florența Crăciunescu
- Mircea Fulger
- Costică Olaru
- Simona Păuca
- Lavinia Agache
- Dragomir Cioroslan
- Alexandru Bulgan,
- Nicolae Munteanu,
- Adrian Simion,
- Mircea Bedivan,
- Dumitru Berbece,
- Iosif Boros,
- Gheorghe Covaciu,
- George Dogărescu,
- Marian Dumitru,
- Cornel Durău,
- Alexandru Fölker,
- Vasile Oprea,
- Vasile Stînga,
- Neculai Vasilca,
- Maricel Voinea
- Anca Pătrășcoiu
- Mircea Frățică
- Mihai Cioc
- Ștefan Rusu
- Victor Dolipschi
- Vasile Pușcașu
- Alexandru Chiculiță,
- Cornel Marin,
- Marin Mustață,
- Ioan Pop,
- Vilmoș Szabo

- atletism, 800 m
- atletism, 1500 m
- atletism, 400 mg
- atletism, disc
- box, cat. 63,5 kg
- caiac-canoe, C 1—500 m
- gimnastică, indiv. compus
- gimnastică, sarituri
- haltere, cat. 75 kg

- handbal
- înot, 200 m spate
- judo, cat. 78 kg
- judo, open
- lupte gr. rom., cat. 74 kg
- lupte gr. rom., cat. +100 kg
- lupte libere, cat. 100 kg

- scrimă, echipa sabie

CLASĂRI PE LOCUL IV — 10

- Tecla Marinescu
- Nastasia Ionescu,
- Agafia Constantin
- Vasile Diba
- Ionel Constantin,
- Nicolae Fedosei,
- Ionel Lețcaie,
- Angelin Velea

- caiac-canoe, K 1—500 m
- caiac-canoe, K 2—500 m
- caiac-canoe, K 1—500 m
- caiac-canoe, K 4—1000 m

- Alina Drăgan
- Mihaela Stănuț
- Carmen Bunaciu
- Nicolae Zamfir
- Ștefan Negrișan
- Elisabeta Guzganu

- gimnastică ritmică
- gimnastică, paralele
- înot, 100 m spate
- lupte gr. rom., cat. 57 kg
- lupte gr. rom., cat. 68 kg
- scrimă, floretă

CLASĂRI PE LOCUL V — 4

- Nicolae Fedosei,
- Angelin Velea
- Costică Olaru
- Laura Cutina
- Anca Pătrășcoiu

- caiac-canoe, K 2—500 m
- caiac-canoe, C 1—1000 m
- gimnastică, indiv. compus
- înot, 100 m spate

CLASĂRI PE LOCUL VI — 3

- Valentin Pîntea
- Vasile Andrei
- Marin Mustață

- gimnastică, sol
- lupte libere, cat. +100 kg
- scrimă, sabie

TOATE DISCIPLINELE PE PODIUM !

Vorbind despre recordurile sportului românesc la cea de a XXIII-a ediție a Jocurilor Olimpice, să mai notăm unul: **toate cele 12 discipline în care România socialistă a înscris sportivi la Los Angeles au avut reprezentanți pe podiumul de premiere!** Afirmarea în 12 ramuri este — ea însăși — un record, iar faptul că unele dintre ele s-au situat și pe primele locuri în lume reprezintă o nouă dovadă a forței de excepție a sportului românesc. **Aceste performanțe remarcabile au la bază grija deosebită cu care partidul îndrumă mișcarea sportivă, condițiile tot mai bune de**

pregătire și afirmare asigurate de statul nostru, ridicarea permanentă a nivelului științific al procesului instructiv-educativ, educarea tineretului nostru în spiritul abnegației, al dăruirii, al eforturilor permanente pentru continuarea mărire a faimei sportului românesc în lume.

Clasamentele — pe medalii și pe puncte — reflectă drumul ascendent al sportului românesc, realizat prin ridicarea valorii unui număr tot mai mare de discipline.

MEDALII

	Aur	Argint	Bronz	Total
1. Canotaj	6	2	—	8
2. Gimnastică	5	2	2	9
3. Atletism	3	3	4	10
4. Haltere	2	5	1	8
5. Lupte	2	1	3	6
6. Caiac-canoe	2	1	1	4
7. Scrimă	—	1	1	2
8. Tir	—	1	—	1
9. Judo	—	—	2	2
10. Box	—	—	1	1
Handbal	—	—	1	1
Înot	—	—	1	1

PUNCTE

1. Gimnastică	60 p
2—3. Atletism	52 p
Canotaj	52 p
4. Haltere	43 p
5. Caiac-canoe	39 p
6. Lupte	38 p
7. Scrimă	13 p
8. Înot	9 p
9. Judo	7 p
10. Tir	5 p
11. Handbal	4 p
12. Box	3,5 p

Între atâtea sporturi care ne-au adus bucurii, trei se disting — totuși — prin marile lor performanțe, prin ponderea deosebită pe care au avut-o în clasarea reprezentativei României pe locul al II-lea între cele 140 de națiuni care și-au trimis sportivi la Jocurile Olimpice de la Los Angeles: canotajul, gimnastica și atletismul.

UN "TRIO DE AUR"

LA

MEMORIAL

„Maricica Puică, din România, o splendidă atletă cu părul blond, a cucerit gloria olimpică în proba feminină de 3 000 metri” (Agenția „Reuter”). „În finalul întrecerii, Puică a sprintat decisiv, câștigând cu un mare avans față de celelalte concurențe” (Agenția „Associated Press”)...

De la Iolanda Balaș încoace atletismul românesc și-a cucerit un binemeritat prestigiu internațional. „Aurul olimpic” câștigat de multipla recordmană mondială la săritura în înălțime la Jocurile Olimpice de la Roma și Tokio i s-a adăugat — constituind un veritabil tezaur — cel obținut de Mihaela Penes, la aruncarea suliței (Tokio). Viorica Viscopoleanu, la săritura în lungime, și Lia Manoliu, la aruncarea discului (Ciudad de Mexico). Nu pot

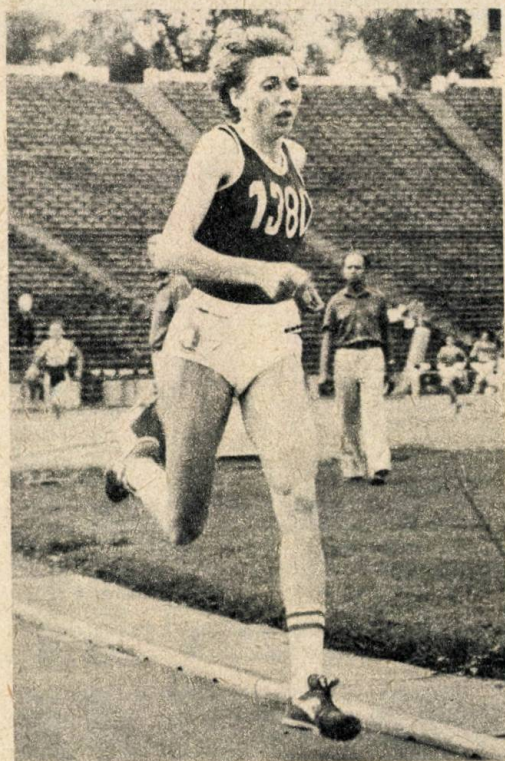

Din avionul cu care au revenit în patrie coboară, emoționate, Elena Florea, Rodica Arba, Doina Melinte...

COLISEUM

fi omise, desigur, nici „performanțele de argint ale Mihaelei Penes, la aruncarea suliței (Ciudad de Mexico), Valeriei Ștefănescu-Bufanu, la 100 mg și Argentinei Menis, la aruncarea discului (München). Dar toate aceste splendide rezultate, care alcătuiesc partea cea mai frumoasă a istoriei atletismului nostru pînă în '84, au fost întrecute la Olimpiada de la Los Angeles. Atletele noastre — din nou ele — au cucerit 10 medalii, adică mai mult decît s-a realizat în toate participările noastre la J.O., luate la un loc. Și să nu uităm, la Los Angeles au fost reprezentate în întrecerile atletice peste 100 de țări ale lumii. Apropo de aceasta, iată clasaamentul pe care l-am alcătuit la finele competiției de pe Memorial Coliseum:

	Aur	Argint	Bronz	Total
1. S.U.A.	18	16	10	44
2. R.F. Germania	4	2	5	11
3. Marea Britanie	3	6	7	16
4. ROMÂNIA	3	3	4	10
5. Italia	3	1	3	7
6. Finlanda	2	2	1	5
7. Mexic	2	1	—	3
8. Maroc	2	—	—	2
9—10. Australia	1	1	1	3
Franța	1	1	1	3
11. Portugalia	1	—	2	3
12—15. Belgia	1	—	—	1
Brazilia	1	—	—	1
Kenya	1	—	—	1
Olanda	1	—	—	1
16. Suedia	—	3	1	4
17. Canada	—	2	4	6
18. Jamaica	—	1	2	3
19—20. Coasta de Fildeș	—	1	—	1
Elveția	—	1	—	1
Irlanda	—	1	—	1
Norvegia	—	1	—	1
23—25. R.P. Chineză	—	—	1	1
Nigeria	—	—	1	1
Spania	—	—	1	1

Să te clasezi pe locul IV în ierarhia celor peste 100 de țări participante, dintre care mai puțin de un sfert au avut acces la medalii, reprezintă o performanță excelentă, o spectaculoasă ascensiune în lumea sportului sporturilor, cel mai răspândit pe planeta noastră, cel mai vechi din cîte există și cel mai iubit din cîte se practică. Pentru această izbîndă, atleții, antrenorii și forul de specialitate merită calde felicitări.

Sigur, în fruntea performanțelor de mare frumusețe pe care atletismul nostru le-a obținut în întrecerea olimpică de la Los Angeles se situează victoriile dobîndite de *Maricica Puică*, *Doina Melinte* și *Anișoara Stanciu*. Dar cît de puțin i-a lipsit *Mihaelei Loghin* să urce, alături de acest „trio de aur”, pe prima treaptă a podiumului! Sau cît a fost de frumos ca în trei probe să avem pe podiumul de premieră cîte două atlete (lungime: *Anișoara Stanciu* I — *Vali Ionescu* II, 800 m: *Doina Melinte* I — *Fița Lovin* III și 1 500 m: *Doina Melinte* II — *Maricica Puică* III)...

Toate aceste mari reușite pot și trebuie să însemne un puternic stimulent pentru atletismul românesc, pentru creșterea continuă a bazei sale de masă, îndeosebi în mediul școlar, pentru mărirea necontenită a numărului performențelor capabili să obțină victorii în marile mitinguri atletice internaționale. Avem, ca să spunem așa, o rezervă de 50 la sută, aceea a atletismului... masculin, din rîndul căruia, iată, ce titlu fără glorie, lipsesc aproape cîte desăvîrșire performențelor care să intre în „Cartea de aur”...

Alergarea impetuoasă a Doiniei Melinte

GIMNASTELE NOASTRE PE PRIMUL LOC

„Micuța Ecaterina Szabo, o româncă în vîrstă de 17 ani, cu trei medalii de aur din patru posibile, în finalele pe aparate, a eclipsat-o complet pe adversara sa, americanca Mary Lou Retton, campioana olimpică la individual compus, făcută „stea” doar pentru o seară! Duminică, Ecaterina Szabo și-a luat o revanșă strălucită asupra americancei Retton, care n-a obținut nici un titlu la concursul special pe aparate. Succesul Ecaterinei Szabo, completat cu medalia de aur a Simonei Păuca, cu care a împărțit primul loc la birnă, au făcut ca România să iasă învingătoare în meciul său la gimnastică cu Statele Unite, terminînd detașat în frunte, cu cinci medalii de aur, față de două medalii

de aur ale echipei americane... Spectatorii au fost darnici cu aplauzele. Cele mai puternice ovații au revenit Ecaterinei Szabo la evoluțiile acesteia în concursul de la birnă, sărituri și pentru acea notă de 10 la sol” (Agenția „France Presse”).

„Gimnastele române au cucerit patru medalii de aur în concursul special pe aparate. Ecaterina Szabo, care a obținut trei titluri în ultima zi a turneului, a impresionat, în special la sol, unde a realizat un total de 19,975 p. cu o notă de 10” (Agenția „China Nouă”).

Și, înainte de orice alt comentariu, iată clasa-mentul final al concursului feminin de gimnastică de la „Pauley Pavilion”:

1. ROMÂNIA
2. S.U.A.
3. R.P. Chineză
4. Canada
5. R.F. Germania

Aur	Argint	Bronz	Total
5	2	2	9
2	3	3	8
1	—	1	2
1	—	—	1
—	—	1	1

La Los Angeles s-a înscris astfel unul dintre cele mai frumoase momente ale gimnasticii noastre. Cunoșcând frumusețea acestui sport atât de apropiat de artă, încă din vremea Bertei Corobeanu, asistând la începuturile ascensiunii ei internaționale în anii '50, cu punct de referință Olimpiada de la Antipozii, grație măiestriei Lenușei Leuștean, Soniei Iovan, Emiliei Liță, Elenei Dobrovolschi-Fodor, Georgetei Hurmuzache și regretatei Ileana Săcălici, și urmărind — cu emoție și nespusă bucurie — escaladarea Everestului performanței de către marea și inegalabila noastră Nadia Comăneci în cadrul triumfalei evoluții olimpice de la Montreal și a unui itinerar de succese fără precedent (cu Skien-ul debutului în marea arenă, cu aplauzele de la Praga, Moscova, Strassbourg, Fort Worth ș.a.), lângă care s-au aflat alte „stele” (Teodora Ungureanu, Emilia Eberle, Rodica Dunca, Dumitrița Turner) — am fost întotdeauna convinși că România s-a plasat definitiv pe firmamentul gimnasticii mondiale. Am avut această certitudine vizitând secțiile din centrele devenite piloni, cum sînt cele din București și Baia Mare, Onești și Deva, Sibiu și Oradea, Cluj-Napoca și Bacău, din atîtea și atîtea alte orașe unde mii de fete întră — conduse cu grijă de un mare număr de tehnicieni cu înaltă calificare — în lumea minunată a sportului, grație și măiestriei. De aceea n-a fost o surpriză pentru noi și, desigur, nici pentru mulți specialiști de pe cele cinci continente, să le vedem pe fetele noastre în postura de protagoniste în arena olimpică de la Los Angeles. Să fim drepi: ele ne-au întrecut așteptările. Ecaterina Szabo a urcat stacheta performanței numerice a medaliilor de aur cuce-

rite de un sportiv la aceeași Olimpiadă. După Iosif Sirbu — o medalie (prima din istoria sportului românesc) — la Helsinki, în 1952, Leon Rotman — două medalii — la Melbourne, în 1956, și Nadia Comăneci — trei medalii — la Montreal, în 1976, Ecaterina Szabo a reușit să cucerească, la Los Angeles, patru medalii; echipa noastră, alcătuită din Lavinia Agache, Laura Cutina, Cristina Grigoraș, Simona Păucă, Mihaela Stănuț și Ecaterina Szabo, a obținut primul ei titlu olimpic; Simona Păucă și-a încununat talentul cu o medalie de aur la birnă, „dublînd-o” pe aceea a Ecaterinei Szabo!... Noaptea feerice de la Montreal și Moscova le-au urmat cele de la Los Angeles și — se pare, sperăm, credem... — acesta este începutul celor 1001 de nopți fermecătoare. O țară care are atât de mulți copii minunați este — nu poate fi altfel — decît o țară fericită!

• •

Am fi putut cucerii o medalie de aur și la gimnastică ritmică. Explicația transformării „aurului” în „argint” ne-o oferă Agenția „France Presse”: „Doina Stăiculescu a stăpînit perfect obiectele cu care a evoluat, obținînd chiar un 9,90 la exercițiul cu mingea, reușită pe care cei 10 000 de spectatori au răsplătit-o cu aplauze puternice. Dar, din nefericire, la ultimul exercițiu (n.n. — cînd era lideră a competiției), Doina Stăiculescu a scăpat panglica din mină, pierzînd primul loc, pentru numai cinci sutimi, în favoarea canadiencei Lori Fung”.

VENI, VIDI, VICI

„României i-a lipsit foarte puțin — mai puțin de o jumătate de barcă — să reușească un „scor” total, sportivele române cucerind cinci din cele șase titluri puse în joc în finalele de canotaj ale Jocurilor Olimpice. (...) Acest rezultat de ansamblu este departe de a constitui o surpriză, în ierarhia mondială feminină schifistele române situîndu-se între fruntașe”. (Agenția „France Presse”)

„Pe o vreme splendidă, canotoarele din România au cucerit cinci medalii de aur și una de argint, confir-

mind pronosticurile. Valeria Răcilă, lidera echipei, a obținut o victorie netă — și așteptată — în fața americancei Charlie Geer”. (Agenția „Reuter”).

„Echipa de canotaj feminin a României a fost la un pas de succesul total... Sîmbătă, a fost o adevărată defilare a sportivele române pe podiul de premiere, iar imnul de stat al României a răsunat aproape tot timpul deasupra apelor...” (Agenția „Associated Press”).

Canotajul feminin a fost, fapt evident, cea mai prolifică disciplină care ne-a reprezentat în arena olimpică '84. Fetele noastre au reușit să-i încinte pe spectatorii din tribunele amenajate la Casitas, victoriile lor fiind îndelung aplaudate, elogios apreciate de specialiști și de comentatorii agențiilor de presă. Trimisul Agenției „France Presse”

nota, edificator pentru atmosfera finalelor: „Miile de spectatori, care au umplut tribunele pînă la refuz, începuseră deja să învețe imnul României!”. Coroborată cu comportarea bună a băleților, evoluția canotoarelor noastre a fost decisivă în asigurarea primului loc în clasamentul acestei discipline:

	Aur	Argint	Bronz	Total
1. ROMÂNIA	6	2	—	8
2. S.U.A.	2	5	1	8
3. Canada	1	2	3	6
4. R.F. Germania	1	1	1	3
5. Noua Zeelandă	1	—	1	2
6—7. Finlanda	1	—	—	1
Marea Britanie	1	—	—	1
8. Australia	—	1	2	3
9—10. Belgia	—	1	1	2
Olanda	—	1	1	2
11. Spania	—	1	—	1
12—13. Iugoslavia	—	—	1	1
Norvegia	—	—	1	1

Oamenii de pe Snagov și-au făcut pe deplin datoria. La această concluzie firească am ajuns și datorită excelentei performanțe a lui *Ivan Patzaichin*, omul care a străbătut cel mai lung drum de succese din sportul românesc, aurindu-și canoaia, pe care a trudit două decenii, cu izbînzile obținute pe marile lacuri ale lumii. Sînt mulți iubitori ai sportului la noi care, aplaudînd cu entuziasm isprăvile fetelor, erau cu gîndul la acest titan. Bucuria n-a fost deplină decît în momentul în care prin eter ne-a parvenit vestea succesului său, ultimul dintr-o carieră de invidiat. Împreună cu tînărul *Toma Simionov*, cel care rămîne în canoaia atîtor vise împlinite, *Ivan Patzaichin*, profesorul *Ivan Patzaichin*, antrenorul *Ivan Patzaichin* a scris una dintre cele mai frumoase și mai emoționante epopee a sportului. De aceea, cînd pe *Lacul Casitas* de la *Santa Barbara* s-au stîns ultimele ecouri ale Imnului nostru de stat, pe obrazul acestui bărbat al Deltei, brăzdat de truda anilor de luptă pentru „gloria muncii”, a apărut o lacrimă. De bucurie? Firește. Era cea de a 29-a medalie dintr-o salbă fără egal în frumusețe și valoare. Poate însă și de tristețe. Pentru că marele sportiv al României socialiste, cunoscut și apreciat pe toate meridianele lumii, spune „adio!” apelor, părăsind canoaia încărcată de aurul cucerit la Olimpiade, la „mondiale” și la „europene”. El lasă în urmă un exemplu stimulator nu numai pentru canoaia românească, ci pentru întregul nostru sport. Și are înaintea o carieră de antrenor, cu ajutorul căreia va putea să contribuie la strălucirea sportului pe care l-a practicat, oferindu-i mereu noi și noi talente.

• •

Privindu-l pe sportivii noștri olimpici abia sosiți de la *Los Angeles*, aureolați de gloria sportivă cucerită în cea mai mare întrecere a lumii, este greu să faci o diferențiere. Cum să-l lași de o parte, de pildă, pe halterofili, pe *Nicu Vlad* — cu recordul competiției până la victoria olimpică — sau pe *Petre Becheru*, și el învingător, sau pe colegii lor care și-au pus cele 5 medalii de argint și bronzul lui *Dragomir Cioroslan* la obținerea primului loc în clasamentul pe națiuni (urmași fiind de R.P. Chineză, R.F. Germania, Japonia, Australia, S.U.A., Finlanda, Italia, Canada ș.a.) și, mai ales, cum să uși că băieții aceștia au adunat, în același timp, o... căciulă de medalii la „mondiale” (competiția olimpică fiind considerată de forul internațional și întrecere pentru titlurile supreme); cum să nu-l îmbrățișezi pe luptătorii *Ion Draica* și *Vasile Andrei*, demni continuatori ai drumului deschis de *Dumitru Pîrvolescu* în „Roma eternă”, cum să nu-l aplauzi pe toți cei care — am mai spus, sînt peste 100 — au luptat acolo, pe arenele de la *Los Angeles* și *Santa Barbara*, cu abnegație și dăruire pentru izbînda tricolorului patriei, obținînd performanțe care au ridicat echipa olimpică a României pe a doua treaptă a ierarhiei mondiale!

Acest rezultat de prim-rang se datorează forței colective a sportului nostru, mării numărului de sportivi talentați, excelent pregătiți în cluburi, științei antrenorilor de a-i ajuta să urce pe treptele

Un cvartet celebru: *Dragomir Cioroslan*, *Ion Draica*, *Ivan Patzaichin* și *Toma Simionov*.

măiestriei sportive. Nu mai puțin de 32 de cluburi sportive au asigurat delegației noastre olimpice performeri care au obținut medalii sau numai puncte, confirmîndu-se astfel creșterea generală a potențialului unităților sportive de bază. În fruntea lor se află:

1. STEAUA BUCUREȘTI	87.056 p
2. Dinamo București	53.675 p
3. C.S.Ș. Cetate Deva	32.332 p
4. Olimpia București	23.500 p
5. Știința Bacău	12.266 p
6. Rapid București	12.000 p
7. Farul Constanța	11.750 p
8. C.S.U. Construcții București	9.365 p
9. C.S.M. Craiova	9.000 p
10. U.T. Arad	7.000 p

Medaliatele și medaliați noștri cu „aur”, într-un tablou-amintire.

După succesul olimpic, primul interviu dat acasă de Maricica Puică.

Într-o altă ierarhie, a medaliilor obținute, ordinea contribuției cluburilor noastre sportive arată astfel:

	Aur	Argint	Bronz
1. STEAUA	4,95	3,5	4,13
2. Dinamo	3,45	1,25	3,30
3. Cetate Deva	3,30	1	1
4. Olimpia	1,5	1	2
5. Farul Constanța	1,25	—	—
6. Știința Bacău	1	—	0,06
7. Rapid	1	1	—
8. C.S.U. Construcții	1	0,33	—
9. U.T. Arad	1	—	—
10. Dierna Orșova	0,5	—	—

În aceeași ascensiune asigurătoare pentru creșterea forței generale a sportului românesc se află și contribuția județelor țării la zestrea delegației noastre la Jocurile Olimpice de la Los Angeles. Aproape jumătate din județele țării au fost prezente în strălucitorul bilanș al „tricolorilor”. În frunte:

„În sfârșit acasă, printre cei dragi!” — sint primele cuvinte ale canoistului recordman al victoriilor, Ivan Patzaichin.

Cu brațele pline de flori, Anisoara Stanciu suride fericită celor ce-i adresează felicitări.

1. Municipiul București	204.310 p
2. Hunedoara	32.332 p
3. Bacău	14.832 p
4. Constanța	13.150 p
5. Dolj	9.000 p
6. Brașov	7.800 p
7. Arad	7.000 p
8. Maramureș	6.000 p
9. Cluj	5.000 p
Mureș	5.000 p
Suceava	5.000 p

Firește, despre această a XXIII-a ediție a Jocurilor Olimpice se va vorbi până la startul Olimpiadei din 1988. Rezultatele ei constituie un puternic stimulent pentru toți cei care se vor pregăti să dobindească victoria olimpică sau să și-o reinnoiască. Pentru lumea sportului, comportarea de excepție a românilor va rămâne însă un moment de referință. Așa cum bine scria ziarul „L'Equipe” din Paris:

„La Olimpiada de la Los Angeles, România a fost a doua țară din lume în ceea ce privește numărul medaliilor de aur. Acest rezultat obținut la capătul unor confruntări ce au angajat mari forțe ale lumii sportive este de-a dreptul stupefiant. El face onoare acestei țări de 20 de milioane de locuitori, culturii latine, sportului în general”.

Hristache NAUM

LOS ANGELES,

Orașul Los Angeles a găzduit, în anul 1984, pentru a doua oară Jocurile Olimpice de vară, după 52 de ani de la cea de a X-a ediție a Olimpiadelor moderne, din anul 1932. Martor al scurgerii unei jumătăți de veac a rămas stadionul, cu aceeași arhitectură și aceleași dimensiuni și, desigur, orașul căruia i s-au adăugat câteva zeci de buildinguri. Setea de sport a crescut iar mirajul Olimpiadei a trezit un interes enorm.

În Los Angeles — oraș olimpic —, delegația României a petrecut 25 de zile dedicate pregătirilor și concursurilor, înregistrând în final cel mai mare succes din istoria participărilor românești la Olimpiadă. În paginile care urmează prezentăm pe scurt zilele petrecute la Los Angeles.

ORAS OLIMPIC

REPORTAJ DE LA FAȚA LOCULUI

Text: **AUREL NEAGU** Fotocolor: **DANIEL MOTZ (S.U.A.)**

Duminică, 12 august 1984, pe stadionul Los Angeles Memorial Coliseum, flacăra olimpică dispărea încet-încet, în timp ce, în întunericul serii, mii și mii de artificii multicolore brăzdau cerul californian, iar pe stadion, în sunetele melodiilor de rămas bun și de „LA REVEDERE!” la Jocurile de vară ale celei de a XXIV-a Olimpiade moderne, din anul 1988, mii de participanți ai celor 140 de

națiuni prezente la Los Angeles dansau, fericți, în semn de prietenie și înțelegere între tineretul lumii, pentru pace.

Sportivii români se aflau în mijlocul acestui tumult de bucurie și satisfacție pentru succesele înregistrate, pentru locul al doilea în lume pe care îl ocupau acum în clasamentul întocmit la sfârșitul Jocurilor, mândri de admirația pe care o producea

această poziție a României în presă, la televiziune.

Artificiile continuau să explodeze în înaltul cerului și, apoi, stadionul și tribunele s-au golit, lăsând în urmă amintirea celor 16 zile de întreceri, de succese dar și de nereușite, cu marea bucurie, indiferent de victorii sau eșecuri, a participării la tradiționalele și incomparabilele întreceri sportive ale tineretului lumii, Olimpiadele.

„La revedere!” luat pe stadion s-a prelungit la recepția oferită de organizatori tuturor participanților la Olimpiada de la Los Angeles, pentru ca, după miezul nopții, în satele olimpice să înceapă pregătirile pentru plecare...

...A doua zi, luni 13 august, din primele ore ale dimineții, cele două sate olimpice încep să se golească. Olimpicii iau drumul către Inglewood, la aeroportul internațional Los Angeles. Delegația României are programat zborul după-amiază. La ora prinzului, președintele executiv al Jocurilor Olimpice, dl. **Peter V. Ueberroth**, a venit la satul olimpic să-și ia rămas bun de la delegația României, s-o felicite încă o dată și să-i ureze drum bun.

Avionul „Tarom” a sosit de cu seară la Los Angeles. Ne reîntîlnim bucuroși cu o parte a echipajului avionului „Boeing-707”, cu tricolorul românesc pe el și, ca întotdeauna în astfel de împrejurări, avem senzația plăcută că ne și aflăm acasă. Dar, pînă la București avem de parcurs în zbor aproape 14 000 de km, în aproximativ 15 ore. Reprezentanții Comitetului de organizare a Jocurilor Olimpice de la Los Angeles ne conduc la avion și ne urează drum bun. Un grup de tineri americani solicită ultimele autografe și cîntă pentru delegația României. **„La mulți ani!”**

Este ora 17. Avionul pornește către pista de decolare cu 20 de km pe oră pentru ca, după cîteva minute, să ajungă la 900 de km pe oră, acolo sus, la 8-9 000 de metri înălțime, de unde Oceanul Pacific, Los Angeles, San Francisco și Munții Stîncoși rămîn în urmă. „Tarom” ne-a pregătit o surpriză. Pe lingă felicitările aduse de acasă, cite un pahar de șampanie în cinstea campionilor și medaliașilor olimpici!

Curînd, oboseala începe să ne cuprindă pe toți. Moș Ene se furișează pe la gene. Înainte de a adormi, visăm cu ochii deschiși încă la ceea ce au însemnat cele 25 de zile trăite la Los Angeles, în ambianța Jocurilor Olimpice...

Parcă ieri am plecat din București!...

...La 18 iulie, ora 9, pe aeroportul Otopeni era o animație aparte. În sala de așteptare erau prezenți zeci și zeci de tineri și tineri cu alură sportivă, echipați mai puțin obișnuit, ca la o paradă a modei. Fetele — cu fuste albe, cu bordură roz, jachete de culoare roz aprins sau pastelat, cu stema Republicii Socialiste România brodată pe partea inimii, cu pălăriețe roz sau albe, băieții — cu pantaloni albi și haine albe sau albastre, cu același ecuson și cu pălării albe, cu boruri largi gen cow-boy. Cu toții monopolizaseră atenția celor aflați în aeroport. Într-adevăr, delegația olimpică a României era foarte chipeșă, atrăgătoare, așa cum aveam să constatăm în toate împrejurările la Los Angeles, îndeosebi la Ceremonia de deschidere a Olimpiadei.

La urcarea în avion, grupuri de iubitori ai sportului și, printre ei, mulți sportivi, au venit să ureze succes olimpicilor noștri. La ora 9.30 aeronava transcontinentală a „Tarom”-ului decolează în zbor direct spre Canada, în Terra Nova (Newfoundland), unde vom face o scurtă escală tehnică. În mai puțin de trei ore părăsim Europa și avionul se înscrie deasupra Oceanului Atlantic, înspre coasta de est a Canadei, la aeroportul de tranzit din Terra Nova, Gander, unde ajungem după 7.30 ore de zbor, la ora 17, ora Bucureștiului, ora 9 dimineața, ora Canadei. Vom face o escală de circa o oră și vom parcurge deci zborul de la București pînă la Los Angeles fără... noapte. Gander, aeroport de tranzit, este fără îmbarcare și debarcare de pasageri, folosit de avioane de transport pe cel mai scurt drum între Europa și coastele de vest ale Canadei și Americii. Aeroportul prezintă pentru călătorii în tranzit doar o scurtă prezență de o oră, o oră și jumătate pe Terra Nova (Pămîntul Nou), prilej de destindere în magazinul cu ilustrate și suveniruri.

La ora 18.30 (ora Bucureștiului) decolăm spre Los Angeles. Este ora 10.30 în Canada de Est și 8.30 la Los Angeles. Pilotul Mihai Stanciu predă comanda colegului Petre Potcovaru, fost înotător și gimnast de performanță, care pînă la Gander a fost călător ca și noi, deci s-a odihnit. Încă un zbor lung cît de la București la Gander, de 7.30 ore. Am avut senzația că de la București la Gander am urcat, ca pe un deal, iar acum vom coborî, la vale, spre Los Angeles, traversînd întreg teritoriul Statelor Unite de la Est la Vest. Părăsim Canada trecînd pe lingă Montreal, Ottawa și Toronto. Comandantul Potcovaru se dovedește a fi un bun ghid turistic. Din timp în timp, ne informează asupra zborului și locurilor survolate. Dacă astronautii declară de la 200 de kilometri înălțime că disting marile fluvii și lanțurile de munți de pe glob, de ce să nu vedem și noi, numai de la 9-10 000 de metri, celebrele Mari Lacuri ale Americii? Ne apar privirii în scurtă vreme. Iată Lacul Superior. Se distinge bine de Lacul Michigan. Orașele Detroit și Chicago sînt în stînga noastră. Cerul e senin, zborul lin. Stațiile terestre de ghidare a avioanelor în zbor sînt în contact cu aeronava românească. Cel de jos știu că în avion se află delegația olimpică a României. De pe solul american ni se transmit urări de succes, pe care ni le retransmit piloții. După fusul orar al Bucureștiului se apropie noaptea. Micile noastre gimnaste au adormit. Arată ca într-o vitrină de păpuși. Anișoara Stanciu se agită continuu. E în avion neastîmpărată ca și pe culoarul de sărituri. Maricica Puică citește. Își veghează parcă soful, antrenorul Puică, adormit și el. Pentru gabaritul unora dintre halterofili, luptători, handbaliști, caiaciști și canotoare, fotoliile avionului sînt cam mici, astfel că pozițiile în somn nu sînt prea destinate. Oricum, un somn de o oră-două, înainte de aterizare, este foarte binevenit. Se apropie Munții Stîncoși. Străbatem mai întîi Marile Prerii, trecem peste fluviul Missouri și căutăm apoi cu privirea Marele Canion, cu vâile sale mari și adînci, tăiate în rocile cristaline ale Podișului Colorado. Îl depistăm după ce trecem de Marele Lac Sărat. Apoi, prin deșertul Monove, venim la aterizare snre Los Angeles, avînd în față splendoarea Oceanului Pacific strălucînd în soare, iar în dreapta noastră lanțul munților Sierra Nevada.

Din avion, solul californian nu pare prea ospitalier. Deșertul Mohove din apropierea Los Angeles-ului este... deșert, iar munții San Gabriel, care străjuesc orașul, sînt cu foarte puțină vegetație, ca de altfel și colinele din Marele L.A. Orașului Los Angeles pe scurt i se spune L.A. în pronunția locală El. Ei.

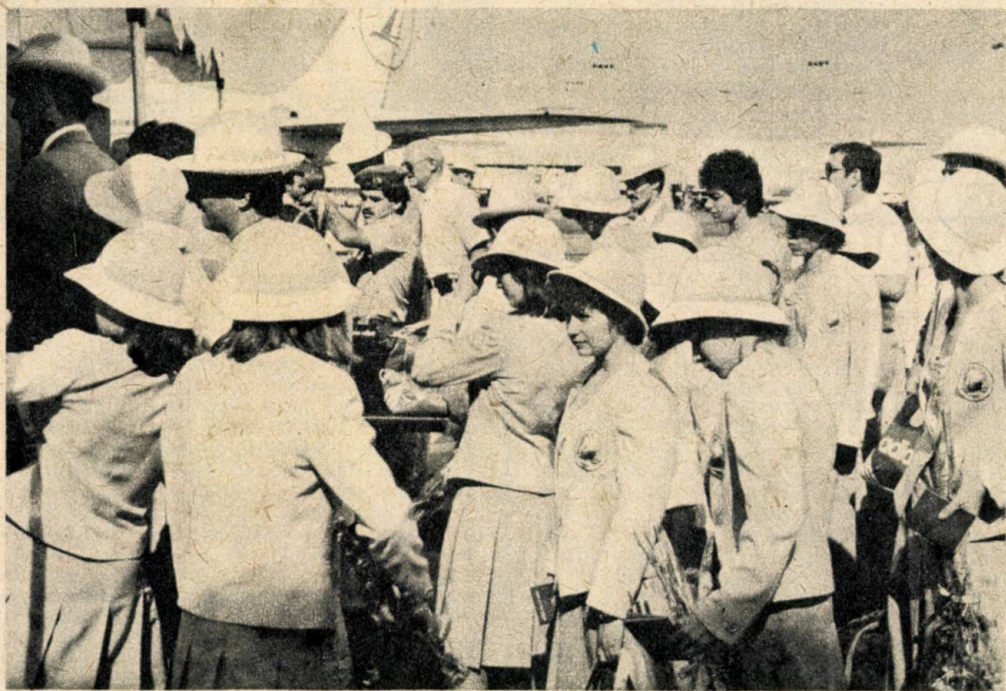
Culoarul de aterizare este lung și traversează Marele L.A. a cărui lungime este de 130 km (București — Sinaia), cu o suprafață de aproximativ 10 000 de kilometri pătrați și o populație de aproape 8 000 000 de locuitori. Văzut din avion, Los Angeles este un oraș mastodont, întins, cu case joase, cu numai trei centre cu clădiri înalte, dintre care se detașează Downtown, Centrul, sau Centrul Civic, cu 3,5 milioane de locuitori.

Una din primele surprize. Cerul este senin, dar în fața noastră și dedesubtul avionului ne apare o pătură uriașă de aproximativ 10-15 km lungime,

lată că, după 7,30 ore de la plecarea din Gander, am ajuns la Los Angeles, după 16,30 ore de la decolarea de la Otopeni, la ora 2 noaptea, ora Bucureștiului, ora 16 ora locală.

Comitetul de organizare a Olimpiadei și sportivi ai orașului au primit cu simpatie și ospitalitate delegația olimpică a României. Reporterii televiziunii, radioului și presei, veniți în număr mare, solicită date, noutăți, interviuri.

De aici, de la aeroport, ziariștii se despart de lotul olimpic, care urmează să locuiască în Satul Olimpic de la Universitatea California de Sud (U.S.C.), iar ziariștii la hoteluri. Din acest moment, am întrerupt legătura cu sportivii, care nu au mai putut fi contactați decît la conferințele de presă. Accesul ziariștilor, cel mai strict de pînă acum la Jocurile Olimpice, n-a fost permis în clădirile olimpice, nici cu aprobarea și garanția șefului delegației, nici la antrenamentele neoficiale sau oficiale, nici la concursuri, zonele fiind strict

După 17 ore petrecute în avion, de la București la Los Angeles, olimpicii români fac primii pași pe solul californian.

pătură densă, groasă, asemenea unui nor uriaș, încărcat de ploaie. Această pătură pare că plutește. Apare stranie pe bolta cerului albastru. Este vestitul **smog**. Cuvîntul **smog**, ceață de fum, este prescurtarea cuvintelor englezești **smoke** (fum) și **fog** (ceață). Acest smog provine de la fumul industrial produs de 400 000 de unități mari și mici și de la eșapamentele mașinilor în circulație, care, în Los Angeles, se perindă zilnic în număr de 2-3 milioane.

Am lăsat smogul în urmă, am privit cu curiozitate la coasta Pacificului, deosebit de atractivă și,

delimitate și trecerea interzisă dintr-o parte în alta, chiar și în arenele sportive. Aceste restricții aveau să devină cea mai mare piedică în realizarea unor transmisiuni complete, cu opinii ale sportivilor și antrenorilor, care nu puteau fi luate decît cu mare greutate, cu așteptare și deplasări care însumau ore întregi.

Pentru noi, ziariștii, drumul de la aeroport a dus direct la Main Press Center (Centrul principal de presă), unde se făceau acreditările care ofereau acces la bazele sportive, în satele olimpice, dar fără intrare la locuințele sportivilor, la antrena-

mente, însă fără contact cu sportivii, la subcentrele de presă și în hotelurile rezervate ziariștilor, unele situate lângă centrul de presă, dar altele mult îndepărtate.

Ziua sosirii, 18 iulie 1984, s-a încheiat repede. Oboseala s-a făcut simțită după acreditare. Programele televiziunii americane, la acea oră încă fără transmisiuni privind Jocurile Olimpice, nu au reușit să ne îndepărteze oboseala acumulată timp de 24 de ore practic fără somn, în voiajul de la București la Los Angeles. Deci, primul somn al unei nopți de vară la Holliday Inn Hotel, în Downtown L.A., cu șansa de a fi repartizat foarte aproape cu Centrul de presă.

Ajunși de la aeroport la satul olimpic, sportivele și sportivii noștri își așteaptă rindul la primirea formelor de acreditare care se vor face operativ.

LOS ANGELES. PE SCURT

De la etajul al IX-lea al hotelului Holliday Inn, panorama orașului nu se vede decît parțial. În acest Downtown, inima orașului, își apar cele cîteva zeci de clădiri înalte din fașă, dintre care cea mai mare este First Interstate Bank, cu 262 de metri și alte buildinguri, unele în formă cilindrică. Oceanul Pacific nu se vede. Plajele se află la 20 de kilometri. În schimb, se vîd de la înălțimea hotelului autostrăzile supraetajate care se intersectează în inele și ovale de șosele. Marele L.A. dispune de 1337 de kilometri de „Freeways” (Drumuri libere), cum sînt denumite autostrăzile în California.

Cum ieși din hotel, se simte efectul smogului, mai ales dacă este oră de vîrf a circulației. Stațiile de avertizare anunșă atunci cînd smogul se apropie sau crește peste limita de toleranșă admisă. Pe lângă buletinul meteorologic obișnuit există zilnic și un buletin al smogului. În timpul Olimpiadei au fost publicate buletine-smog pentru împrejurimile locurilor de concurs.

Organizatorii au făcut apel la conducerile fabricilor și la posesorii de turisme să reducă din activitate pe timpul Jocurilor Olimpice, dar nu știm ce efect a avut apelul de vreme ce smogul nu a scăzut mult sub limita de toleranșă.

Temperatura este plăcută, îndeosebi după-amiază, cînd începe să descrescă față de ora prînzului, trecînd de la 28-34 grade Celsius pînă în jur de ora 15, la 18-22 grade Celsius după aceea, cînd briza Oceanului Pacific nu mai este împiedicată de razele fierbinți ale soarelui. Temperatura maximă înregistrată în ultimul secol a fost de 43,3 grade, iar minima de -2,3 grade. Afîșele publicitare tu-

ristice pentru europeni compară clima din Los Angeles cu clima Atei sau a Nisei.

Din loc în loc sînt plantați arbori exotici. Se simte parfumul de eucalipt. Cu excepția buildingurilor care sînt, ca număr, în mare inferioritate față de casele, magazinele și prăvăliile de tot felul, cu un cat, două, rar trei, majoritatea acestora din urmă au arhitectură mexicană. Istoria ținutului californian și a orașului Los Angeles începe în anul 1781, cînd a fost fondat de 44 de coloniști spanioli. Denumirea inițială a localității, atribuită unui anume Giovanni Crespi, era de **El Pueblo de Nuestra Senora la Reina de Los Angeles de Porziuncola**. („Satul senioarei noastre Regina îngerilor din Porziuncola”). Ținutul, colonie spaniolă, deci, a fost anexat de mexicanii în anul 1823, iar din anul 1846 acest teritoriu aparține Statelor Unite. Febra aurului californian a atras pe aceste locuri în secolul al XVIII-lea mulțimea „căutătorilor de aur”, după care a urmat o altă febră, aceea a „aurului negru”, petrolul, apoi a cinematografilor, acum a capitalurilor și băncilor, tehnologiile electronice și aerospațiale.

Mozaicul populației din Los Angeles, după statisticile oficiale actuale, este alcătuit 49 la sută din locuitori de origine anglo-saxonă, 25 la sută de origine spaniolă, 16 la sută din locuitori sînt de culoare neagră, iar 10 la sută sînt asiatici. În acest oraș-mosaic sînt vorbite 80 de limbi.

În Los Angeles nu circulă tramvaie, nici troleibuze și nu există metrou. În afara turismelor, pe străzi circulă doar autobuze, pe trasee lungi, traversînd în lung și în lat distanțe de sute de kilometri, din centru pînă la Santa Barbara (150 km).

Malibu, Santa Monica, Pasadena, Hollywood, Long Beach ș.a. La Los Angeles a avea serviciu la 40-60 km de casă este socotit un privilegiu, ca și cum la noi cineva s-ar duce la locul de muncă numai 3-4 stații cu tramvaiul. Los Angeles, după denumirea de capitală a aurului, a petrolului, a cinematografului, sau altele mai puțin onorante, ca aceea de capitală a drogului sau crimei, ar putea fi denumit și **capitala lungilor distanțe**. Cel puțin pentru ziariștii care au străbătut zecile de artere în sute și sute de kilometri, în zeci de ore în autobuze, denumirea Los Angeles-ului de capitală a lungilor distanțe va rămâne o amintire pentru mult timp.

Lipsa metroului, situație care a mirat pe toți europenii, se explică prin slaba compoziție a solului și pericolul cutremurelor, California fiind o regiune puternic seismică. De aceea, cu 20-25 de ani în urmă nu existau clădiri înalte în Los Angeles. I-am arătat, la București, unui prieten care fusese cu 20 de ani în urmă la Los Angeles, o fotografie panoramică luată din avion orașului american și a rămas foarte surprins văzând cele câteva zeci de buildinguri de 30-40 etaje crescute parcă din suprafața acestui enorm și întins oraș. Ultimul cutremur în Los Angeles a fost în anul 1971. Cele numai câteva buildinguri existente atunci au rezistat bine și o dată cu progresul tehnic în materie de fundații și structuri ultramoderne s-au ridicat noile buildinguri garantate pentru cutremure care ar depăși chiar 9 grade pe scara Richter. Dar la Hollywood, în Beverly Hills, cartierul vedetelor de cinema și al magnașilor californieni, vilele somptuoase, de milioane și milioane de dolari, sînt fără etaj.

UN CENTRU DE PRESĂ IMENS

Înainte Centrului de presă ne întâmpină autobuze, de culoare portocalie, „**Schoolbus**”, autobuze pentru elevi, care vor asigura transportul în toate direcțiile olimpice celor aproape 20 000 de oaspeți olimpici — sportivi, oficiali, ziariști —, cit și pentru personalul organizatoric. Buletinul Satului olimpic, intitulat „**Villager**” („**Oaspetele**”, în traducere liberă) ne informează că asemenea autobuze sînt repartizate în număr de 550 pentru sportivi, 250 pentru presă, cu 1 500 de șoferi de autobuz în schimburi, cu alte 1 000 de mașini mici și minibuze, cu alți 1 000 de șoferi și, așa cum se antecalculează orice în America, au fost prevăzuți să se efectueze aproximativ 30 de milioane de kilometri pe timpul perioadei Jocurilor Olimpice. Într-adevăr, autobuzele au circulat bine, după program, dar distanțele au fost foarte mari solicitînd eforturi din partea celor care le foloseau. De pildă, pentru a ajunge de la Los Angeles la Lake Casitas (135 km), la ora 8 dimineața cînd sportivii de la canotaj și caiac-canoe începeau antrenamentele sau concursurile, autobuzele plecau la ora 5 dimineața. Dacă adăugăm și faptul că transmisiunile ziariștilor europeni se încheiau spre ora 3 dimineața ora locală, rezulta că nu mai era timp de odihnă, astfel că aceste autobuze deveneau hoteluri pe roți. Ziariștii dormeau pe drum, de la Los Angeles la Lake Casitas!

Centrul de presă era, desigur, pentru noi, ziariștii, placa turnantă a activității. „**Convention**

Fiecare oraș sau orașel american are o „Stradă Mare” („Main Street”) care nu putea lipsi din Satul olimpic.

Center" (Centrul de congrese) este construit pe spații imense, ca un pătrat, cu o suprafață de 30 000 m.p., pe care în secțiuni, delimitate de culoare, ca niște străzi, erau distribuite spațiile pentru agențiile de presă, ziare, săli de telefoane, telex, dactilografieri, dezvoltat și copiat filme, birouri ale organizatorilor, sală de conferințe de presă cu 500 de locuri, sala monitoarelor T.V. pentru fiecare loc de concurs, chioșcuri de ziare și reviste, publicitate, librării, bufete și puncte farmaceutice și medicale etc. Pe aceste spații ziariștii japonezi, de pildă, circula cu minibiciclete aduse special în acest scop. În acest centru urmau să lucreze în jur de 5 000 de ziariști din presa scrisă, fotoreporterii, tehnicienii și alți auxiliari, ziariștii de la radio și televiziune dispunând de un alt centru adecvat unde lucrau în jur de 3-4 000 de comentatori, tehnicieni și alți specialiști radio-TV.

Partea cea mai interesantă și eficientă întâlnită la Centrul de presă a fost lucrul cu **Electronic Message System (E.M.S.)**, un sistem de calculatoare care la cerere oferea instantaneu date despre Jocurile Olimpice, competiții, recorduri, date biografice ale sportivilor, programe și rezultate de la toate cele 221 de probe ale Olimpiadei, care apăreau pe ecranul E.M.S. la 2-3 minute de la terminarea probei. Sistemul E.M.S. dispunea de 2 000 de terminale, în 80 de posturi olimpice, dispersate la toate bazele sportive, satele olimpice, subcentrele de presă, comitetul de organizare și organele sale. E.M.S. oferea, în afară de rezultate, documentări, statistici și schimburi de mesaje personale, de la un ziarist la altul, de pildă, mesaj care se înmagazina, iar la cerere, pe baza prezentării numelui înregistrat în prealabil, pe ecran apărea corespondența la care desigur se putea răspunde prin intermediul aceluiași sistem. Schimburile de mesaje s-ar fi putut face între 50 000 de persoane, desigur cu condiția ca numele și datele fiecărei persoane să fie înmagazinate în memoria computerului.

Centrul de presă oferea un loc ideal de a fi la curent cu tot ceea ce se întâmplă pe toate bazele de concurs. În cazul ziarelor cu puțină trimiși, aceștia preferau să rămână la Centrul de presă, deoarece doi sau trei ziariști nu ar fi putut să fie prezenți în același timp la cele 12-18 competiții olimpice programate zilnic. Pe 16 televizoare-monitoare se putea urmări o competiție, de la început până la sfârșit, iar între timp privirea se îndrepta, în momente de mai puțin interes, către alte locuri de concurs. Apoi, rezultatele erau luate fie de la ecranul televizorului, fie de la fișier, fie de la computerul E.M.S.

ÎN VIZITĂ PRIN SATUL OLIMPIC

De la Centrul de presă am ieșit cu acreditarea agățată de gît cu un șnur, în fapt un carton de mărimea unei jumătăți de carte poștală, cu fotografie, cu număr, cu cod, cu sigiliu, învelită în plastic, pe care era adăugată și o bandă magnetică pentru verificare, cu un creion electronic, la orice intrare olimpică.

Primul drum am vrut să-l fac la Satul olimpic unde se aflau sportivii noștri. Dar, în acel moment, un autobuz pleca spre Coliseum. Dacă s-a ivit ocazia, m-am dus încă să vizitez stadionul pe care am avut loc în anul 1932. Jocurile celei de a X-a Olimpiade și unde se vor desfășura acum ceremoniile de deschidere și închidere, ca și probele atletice ale noului Olimpiade californiene. Los Angeles Memorial Coliseum a fost construit în anul 1923 de Asociația de dezvoltare a Californiei, în memoria soldaților americani căzuți la datorie în primul război mondial. În 1932, recordul de asistență la atletism a fost de 86 443 de spectatori, iar în prezent tribunele stadionului au 92 516 locuri, deci cu un plus de 6 073 de spectatori în 1984 față de 1932. Aceste cifre explică locul important pe care atletismul îl ocupă în inimile americanilor, cît și nivelul atît de ridicat pe care îl deține acest sport în S.U.A. și în lume. Ajungem în curtea stadionului. Dar numai în curte, căci în stadion sînt repetiții „secrete” pentru ceremonia de deschidere. Ziariștii vor să afle cine va fi ultimul schimb al ștafetei care va aprinde flacăra olimpică, dar numele este strict secret, dovadă că nu l-a știut nimeni pînă ce Rafer Johnson, încă atlet și impetuos la vîrsta de 50 de ani, nu a început să urce scara ce ducea la piedestalul înalt de 45 de metri al cupei olimpice. La intrarea principală a stadionului am privit placa comemorativă a Jocurilor Olimpice din anul 1932, un omagiu adus lui Pierre de Coubertin, părintele Jocurilor Olimpice moderne.

Și am plecat de la Coliseum fără să văd stadionul pe dinăuntru, spre Satul olimpic U.S.C.

Parcul University of Southern California — U.S.C. și clădirile sale au asigurat funcțiile Satului olimpic principal unde au locuit 4 000 de sportivi din 70 de țări, printre care 82 de sportivi români, deoarece alți 45, canotoarele, caiaciiștii și canoiiștii, au locuit la Santa Barbara, la 150 de kilometri de Los Angeles, în apropierea Lacului Casitas, în clădirile Universității californiene Santa Barbara. (Celălalt sat olimpic se află la U.C.L.A. (Universitatea californiană din Los Angeles) unde locuiau restul sportivilor, la o distanță de 40 de minute cu autobuzul de la Coliseum.

Capacitatea U.S.C., unde au locuit și sportivii noștri, nu trebuie să mire, pentru că această universitate este una din cele mai mari din Statele Unite. Ea se întinde pe 50 de hectare, cu 191 de clădiri pentru cursuri și cămine, primind la studii anual 27 000 de studenți. U.S.C. are o mare tradiție sportivă. Din anul 1896, anul primei Olimpiade, și pînă în prezent, 209 studenți ai acestei universități au fost concurenți olimpici și au cîștigat 140 de medalii olimpice (69+39+32). Printre campionii olimpici s-au numărat celebrii **John Naber, Murray Rose** și **John Konrads**. De altfel, în bazinul descoperit al acestei universități au avut loc acum probe de natație și înot sincron, tradiția la U.S.C. fiind natația.

Satul olimpic U.S.C. este bine izolat și închis circulației publice. Garduri înalte de sîrmă înconjoară satul, la fiecare intrare existînd un control sever, cu raze pentru detectări de metal, care este obligatoriu și pentru locatarii satului.

Un sistem riguros de control este rezervat oaspeților, inclusiv ziariștilor, care au acces numai în zona internațională. Blocurile în care locuiesc sportivii sînt, la rîndul lor, înconjurare cu alte

Los Angeles memorial Coliseum a așteptat 52 de ani pentru a găzdui a doua oară Jocurile Olimpice.

garduri de sîrmă, cu pază dublă, de securitate de profesie și securitate voluntară, căci, așa cum vom afla, din cele aproximativ 70 000 de persoane care au lucrat pentru Comitetul de organizare a Olimpiadei 20 000 au asigurat securitatea oaspeților olimpici, în număr și ei de aproape 20 000.

Trecem prin toate „vămile”, de altfel primiți pe la fiecare cu bunăvoință, zîmbete și cuvinte de bun venit și ajungem lîngă clădirea olimpicilor români. Aici am lăsat orice speranță de a face un pas mai departe. De la un telefon al intrării am rugat pe cineva să vină, apoi pe acel cineva să cheme un antrenor sau un sportiv care fie că se afla la antrenament, fie că se odihnea sau era plecat la masă, astfel că de cele mai multe ori ne mulțumeam cu cei pe care îi găseam întîmplător. Și, astfel, o vizită în Satul olimpic dura 4—5 ore, imposibil de realizat în timpul întrecerilor sportive.

Satul olimpic era bine organizat și vesel prin culorile pastelate ale decorurilor și pavoazărilor de pe „Main Street” (Strada Principală) a satului și de pe celelalte alei care duceau la clădiri, restaurante, bufete, locuri de repaus, magazine, coafor, frizerie, sală de concerte-disco, distracții, bibliotecă, cinema, de multe ori și de teatru, poștă, telefoane, chioșcuri de ziare și reviste, mai ales de suveniruri olimpice. Răcoritoarele se ofereau gratuit la fiecare pas, firește cu reclama cuvenită.

În curtea Satului olimpic se afla și un teren de antrenament, cu pistă circulară, de asemenea înconjurat de gard de sîrmă. Dacă vroiai să chemi un atlet nu aveai decît să strigi și să-l vorbești prin gard. Dacă întîrzi mai mult în discuție un auxiliar al securității te invita să scurtezi convorbirea în folosul pregătirii sportivilor.

DE LA NEW YORK LA LOS ANGELES: 82 DE ZILE CU TORȚA OLIMPICĂ

În Statele Unite nu există ziar de sport, ci numai reviste săptămînale de sport. În schimb, ziarele politice cuprind zilnic și cite o secțiune sport, așa cum apar și alte secțiuni, ca de pildă economie, bursă, teatru, literatură, cinema etc. În primele zile ale sosirii noastre în orașul olimpic ne-a surprins lipsa de știri despre Jocurile Olimpice. În sfîrșit, la 21 iulie, ziarul „Los Angeles Times” apare cu secțiunea sa de pagini sportive OLYMPICS' 84, cu o manșetă: **7 zile pînă la Jocuri** și un anunț al sosirii Flăcării Olimpice în California.

Flacăra Olimpică 1984 a fost aprinsă la 1 mai la Olimpia și adusă prin ștafetă de 675 tineri greci la Atena de unde, la 8 mai, a fost trimisă cu avionul la New York. Flacăra a fost primită cu fast deosebit, gen american. Prima torță olimpică a fost purtată pe primul kilometru de nepoții marilor foști atleți americani Jesse Owens și Jim Thorpe. Apoi, ștafeta, cu purtători ai torței olimpice, cite un kilometru fiecare participant, a pornit spre Los Angeles, traversînd Statele Unite de la Est la Vest în 82 de zile, pînă la 28 iulie, ziua Ceremoniei de deschidere a Jocurilor Olimpice. Torța cu flacăra olimpică a fost purtată aproximativ 6 000 de kilometri, trecînd prin majoritatea regiunilor S.U.A., prin cele mai mari 26 orașe americane, astfel încît aproape jumătate din populația țării gazdă a

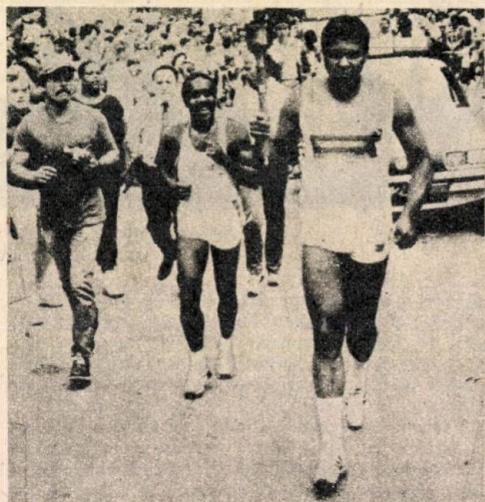
Handicapatul Bill Hamilton manifestându-și bucuria de a purta torța olimpică.

văzut torța olimpică, trecerea acestuia stîrnind un interes și un entuziasm leșit din comun pentru noi, europeni.

Torța avea 60 de centimetri înălțime și o greutate de un kilogram, cu motto-ul olimpic încrustat: „Citius, Altius, Fortius” (Swifter, Higher, Stronger, în engleză), corespunzînd în limba ro-

mână cu „Mai repede, mai sus, mai puternic”. La televiziune se prezentau în fiecare seară reportaje în direct de la trecerea flăcării olimpice prin diverse localități, torțele fiind purtate de cele mai diverse categorii de oameni, de la copii la bătrîni, albi, negri și galbeni, dar cei mai impresionanți au fost handicapații, dintre care unii alergau într-o cîrjă sau baston, iar alții purtau torța din cărucioare rulante.

Șapte zile torțele olimpice au străbătut în lung și în lat California și cu cît se apropia ziua inaugurării Olimpiadei, cu atît creștea interesul local și durata televizării ștafetelor olimpice. Aniversarea a 15 ani de la debarcarea primului om pe lună, americanul Neil Armstrong, la 20 iulie 1969, a trecut pe plan secund în ziarele din 21 iulie 1984, după o mare fotografie a handicapatului Bill Hamilton, în căruciorul de invalid, cu torța în mînă pe străzile orașului Santa Barbara, și după vestea sosirii la Los Angeles a Nadiei Comăneci, „gimnasta de legendă, prima gimnastă perfectă în istoria olimpică”, după cum scria în pag. 1 ziarul „Los Angeles Times”.

Cassius Clay, cu torța olimpică, în orașul Louisville

CEREMONIE EMOTIONANTĂ: DRAPELUL ROMÂNIEI SE ÎNALȚĂ ÎN SATUL OLIMPIC

Delegațiile olimpice naționale continuau să sosească zilnic. În ziua de 22 iulie numărul lor trecea de 100, iar al sportivilor, oficialilor, antrenorilor și specialiștilor se apropia de 10 000. Aclimatizarea cu fusul orar nou, în cazul țărilor europene, deci și pentru România, diferența fiind de 10 ore, durează în jur de 7—10 zile, fapt care explică și sosirea delegației olimpice a României la Los Angeles cu 10 zile înainte de Olimpiadă. De-

reglările se produc din cauza schimbării zilei cu noaptea, — în cazul nostru de a adormi la Los Angeles cînd la București începea ziua, situație care perturbă organismul și necesită revenirea treptată la o „noapte normală”. La înapoiere este de asemenea nevoie de aclimatizare, de eliminarea senzației de oboseală, după obișnuința de la Los Angeles de a dormi în timpul zilei de acasă, urmînd schimbarea treptată, reaclimatizarea.

Şeful delegaţiei olimpice române Haralambie Alexa, preşedintele C.N.E.F.S., rosteşte salutul sportivilor români la ceremonia de înălţare a drapelului de stat al României socialiste în Satul olimpic — U.C.S., ridicat de Corneliu Ion (dreapta)

Febra preolimpică începea să se simtă tot mai mult. La sediul delegaţiei noastre antrenamentele continuau cu rigurozitate, după planurile întocmite de tehnicieni şi aprobate de conducerea delegaţiei. Ritmul de lucru era mai intens decât în ţară, discuţiile şi consultările cu sportivii mai dese şi mai apropiate.

Participările la conferinţele şi congresele internaţionale aveau loc zilnic, ca şi întâlniri cu conducerea altor delegaţii.

La 22 iulie a avut loc întâlnirea conducerii delegaţiei României cu conducerea Comitetului de organizare a Jocurilor Olimpice de la Los Angeles — prescurtat LAOOC (Los Angeles Olympic Organizing Committee). Într-o sală de recepţie a Satului olimpic, şeful delegaţiei olimpice a României, tovarăşul **Haralambie Alexa**, preşedintele Consiliului Naţional pentru Educaţie Fizică şi Sport, l-a întâmpinat pe preşedintele Comitetului de organizare, **Peter V. Ueberroth**, pe vicepreşedinţi şi alţi membri ai acestui comitet. Dl. Peter V. Ueberroth a avut cuvinte de apreciere la adresa delegaţiei olimpice a României şi a urat succes sportivilor noştri. Tovarăşul Haralambie Alexa a mulţumit pentru ospitalitate şi bunele condiţii de sejur şi de pregătire. Întrevederea dintre conducerea delegaţiei olimpice a României şi cea a LAOOC s-a desfăşurat într-o atmosferă cordială. A fost făcut un fructuos schimb de păreri în vederea bunei desfăşurări a Jocurilor Olimpice, în spiritul prieteniei şi al fair-play-ului.

A doua zi, în Satul olimpic s-a oficiat ceremonia ridicării drapelului de stat al Republicii Socialiste

România. Un moment tradiţional, de mare încălţătură emoţională pentru cei ce vor paşi curînd în arenele olimpice. Este prezentă întreaga noastră delegaţie, care se aşază în semicerc în faţa estradei oficiale, pe care iau loc primarul Satului olimpic U.C.S. şi conducerea delegaţiei României. În dreapta estradei se află catargul înalt pe care se va ridica tricolorul românesc. Au sosit şi alţi locuitori ai Satului, sportivi din alte delegaţii. Comitetul Olimpic Internaţional este reprezentat de **Alexandru Şiperco**, prim-vicepreşedinte.

Primarul satului, dl. **Phil Brubacker**, rosteşte cuvîntul de bun venit delegaţiei României în Satul olimpic şi îi urează o şedere plăcută şi mari succese în competiţii. În răspunsul său, tovarăşul **Haralambie Alexa**, şeful delegaţiei olimpice a României, mulţumeşte pentru frumoasa primire şi bunele urări, asigurînd că sportivii români vor avea o comportare în spiritul prieteniei şi păcii, care trebuie să caracterizeze întîlnirile sportive internaţionale şi vor contribui cu performanţele lor la menţinerea spiritului olimpic şi la succesul Jocurilor Olimpice.

Apoi, sportivul **Corneliu Ion**, campion olimpic la Moscova '80, a ridicat, în acordurile imnului nostru de stat „Trei culori”, tricolorul românesc pe catargul înalt al Satului olimpic, unde va rămîne pînă la sfîrşitul acestor jocuri. Întreaga asistenţă a aplaudat puternic acest moment solemn, după care oaspeţii prezenţi la ceremonie, ca şi ziariştii străini s-au întreţinut cu conducerea şi membrii delegaţiei olimpice a României.

NADIA COMĂNECI, INVITATA COMITETULUI DE ORGANIZARE A J.O.

La 24 iulie, Nadia Comăneci a sosit în Satul olimpic, ca invitată a Comitetului de organizare a Jocurilor Olimpice de la Los Angeles. Prezența ei în mediul olimpic a stîrnit un deosebit interes. După opt ani de la Montreal, celebritatea sportivă a marilor noastre campioane, Nadia Comăneci, a rămas intactă. Pe aleile Satului, sportive și sportivi străini care nu o cunoșteau decît din fotografiile au recunoscut-o, au înconjurat-o cu interes și au stat de vorbă cu ea. Nadia răspundea tuturor, cu plăcere și cu zîmbetul pe buze, în limbile franceză și engleză. Firește, cererile de autografe erau onorate pe loc.

Ziaristii au cerut interviuri cu Nadia. Solicitățile au fost atît de multe, încît Comitetul de organizare a apreciat că nu este timp pentru interviuri individuale și, ca urmare, a anunțat o conferință de presă cu Nadia Comăneci, la Centrul de presă de la Convention Center. Joi, 26 iulie, la ora 10 erau în sala de conferințe 300 de ziaristi care o așteptau, înarmați cu aparate de fotografiat și miniaparate de translație simultană.

Nadia Comăneci a venit însoțită de președintele Comitetului de organizare a Olimpiadei, Peter V. Ueberroth, de Septimiu Todea, secretar al C.N.E.F.S., și Agnes Mura, atașata Comitetului de organizare pe lângă delegația României.

Peter Ueberroth a salutat pe Nadia Comăneci ca invitată a LAOOC și i-a oferit o eșarfă de onoare cu însemnele Jocurilor Olimpice de la Los Angeles.

Timp de peste o oră Nadia a rezistat asaltului de întrebări ale ziaristilor, care au reluat firul de la Olimpiada de la Montreal '76, cerîndu-i păreri asupra gimnasticii de azi, pronosticuri pentru Los Angeles, date personale ș.a.m.d. Nadia a răspuns că echipa României de gimnastică va cîștiga titlul olimpic, iar Ecaterina Szabo va obține cel mai mare număr de medalii dintre toate concurențele. Din problemele personale, după ce a arătat că este studentă în ultimul an la I.E.F.S. și antrenore federală la junioare, le-a răspuns ziaristilor, la întrebarea acestora, dacă intenționează să devină arbitru internațională, că are în vedere această postură și va contribui la progresul arbitrajului. Cît de tînără și cît de celebră este Nadia în această uriașă lume a sportului! Mai tîrziu, cînd crainicul sălii Pauley Pavilion, unde s-au desfășurat concursurile de gimnastică, i-a anunțat prezența la tribuna ofi-

Nadia și președintele L.A.O.O.C. P. Ueberroth, în timpul conferinței de presă acordată ziaristilor la Convention Center

cială, cei 10 000 de spectatori s-au ridicat în picioare, străduindu-se s-o vadă mai bine, din toate colțurile acestui palat al sporturilor; au aplaudat-o și au fotografiat-o cu mii și mii de blitz-uri ale aparatelor aduse pentru concurs. Am avut senzația că mă aflu la Montreal, la Olimpiada '76, în sala în care Nadia a cucerit titlul de campioană olimpică absolută și prima notă de 10 din istoria gimnasticii, pînă într-atît a fost de similară atitudinea entuziastă a publicului american cu aceea a publicului canadian, la o distanță de 8 ani de la consacrarea Nadiei Comăneci drept cea mai bună gimnastă de pe glob.

„GO FOR THE GOLD !” LOZINCĂ PERMANENTĂ !

Cu fiecare zi care ne apropia de deschiderea Jocurilor, febra generală creștea simțitor în rîndurile acelor care aveau responsabilități organizatorice, 70 000 de oameni care se preocupau zi și noapte ca această Olimpiadă să fie o reușită. Deci în jur de 8—9 oameni pentru fiecare din cei 7 800

de sportivi și, în afara acestora, cîte un ziarist pentru un sportiv participant la aceste întreceri. Dintre cei 70 000, de la cei ce asigurau, zi și noapte, la restaurantele satelor olimpice în jur de 60 000 de porții de mîncare în aproape 200 de sortimente și pînă la cei din organele de securi-

THE GAMES
OF THE
XXIII
OLYMPIAD

LOS
ANGELES
1984

All Systems Are Go — for Gold

Pe o pagină întreagă ziarul „Los Angeles Times” îndeamnă sportivii americani să cucerească aurul olimpic.

tate, care vegheau la liniștea sportivilor, tot 24 din 24 de ore, aproape 50 000 și-au oferit serviciile voluntar, fără retribuire, pe timpul concediilor lor de odihnă, vacanța școlară sau fiind persoane vîrstnice, fiecare voluntar fiind folosit, după posibilitățile lui. În fiecare sector de activitate, cei ce îl serveau ca voluntari aveau echipament de un anumit model și culoare, în așa fel încît ne obișnuiserăm să-l recunoaștem după îmbrăcămintea pe care o purtau, oferită gratuit de Comitetul de organizare. Voluntariatul la mari evenimente naționale și internaționale este un vechi obicei american. Voluntariatul, pe lângă contribuția generoasă, are și o substanță de interes. Întrucît asemenea servicii intră, pînă în cele din urmă, în biografia individului, recomandîndu-l ca atare pentru alte preocupări și servicii, în afară de faptul că asemenea acte de voluntariat se înscriu pe... blazonul familiei. Viitorii nepoți vor ști, de pildă, că unchiul sau bunicul lor a lucrat și ca voluntar la Olimpiada din anul 1984 de la Los Angeles, obținînd, eventual, și el ceva din cîntea strămoșească care nu întodeauna, conform proverbului, numai pe strămoș cîntește. Acest voluntariat, omagiat de președintele C.I.O., Juan Antonio Samaranch, la ceremonia de închidere a Olimpiadelor, a fost o permanență care ne-a înconjurat tot timpul șederii cu multă ospitalitate și simpatie. I-am simțit făcîndu-și voluntar datoria tot atît de bine ca și cum ar fi fost plătiți.

Presă și mai ales televiziunea își intensificaseră mult activitatea față de perioada anterioară. Ziarele au început să explice, de cele mai multe ori pe cite o pagină întreagă, istoricul fiecărui sport, cu regulile de joc, deoarece în America de Nord, în afară de baseball, fotbal american, atletism, naționale, baschet și tenis, restul sporturilor sînt foarte puțin cunoscute marelui public spectator. Fiecare ziar, fiecare emisiune de televiziune îndemnau sportivii americani să cucerească aur olimpic. Lozincă fiecărei ore trăite acolo era: **GO FOR THE GOLD!** (în traducere liberă: **Bate-te pentru aur!**) Aproape totul despre sportivii americani, puțin despre ceilalți sportivi, situație care

avea să la proporții în timpul Jocurilor, determinînd chiar intervenția Comitetului Olimpic Internațional pentru ca presa și televiziunea americană să se preocupe și de alți sportivi, nu numai de cei americani.

Exclusivitatea transmisiunilor de televiziune a Jocurilor Olimpice de la Los Angeles, cumpărată de canalul ABC pentru suma de aproape 300 de milioane de dolari, de la Comitetul de organizare, a dat acestei rețele un gigantism TV neîntîlnit: ABC a folosit 125 de camere de televiziune, 30 de unități mobile, 3000 de ingineri și tehnicieni, 400 de asistenți administrativi, 100 de comentatori etc., în aproximativ 10 ore de transmisiuni directe zilnic și 24 din 24 ore reluări și reportaje. ABC și-a scos din plin banii plătiți din reclamele care apăreau aproape la fiecare minut. Nu termina bine cursa celebrul Carl Lewis și reclama apărea, revenea Lewis cu brațele ridicate pentru cîteva secunde, din nou reclama! Și așa mai departe, de dimineață pînă a doua zi dimineață. Pe cît de interesant a fost să vedem ore în șir reluările celor mai bune performanțe olimpice, din care nu au lipsit și campionii olimpici români, îndeosebi atletele și gimnastele, pe atît de neplăcută și tracasantă era cavalcada reclamelor. După cîteva zile, aproape că nu mai înregistram reclamele, deoarece știam de la primul semnal luminos pe ecran despre ce este vorba. Dar, tariful reclamelor pe timpul Jocurilor a fost de 260 000 de dolari pentru fiecare 30 de secunde de emisie T.V.!

Oricum, mass-media, cum sînt denumite de cîțva timp mijloacele lor de presă și audio-vizuale, erau în mare agitație. Diferențele de fus orar față de Europa (9—10 ore) determinau ca transmisiunile competițiilor programate cu semifinale și finale după-amiază la Los Angeles, deci la o oră, două, cel puțin, după miezul nopții în Europa, să apară în ziarele europene după 48 de ore de la evenimentele petrecute la Jocurile Olimpice, desfășurate la 10—15 000 kilometri distanță. Prin urmare, televiziunea europeană avea prioritate față

de presă, ca să nu mai vorbim de posturile de radio, care în dimineața europeană, la ora bărbieritului, ofereau ascultătorilor rezultatele competițiilor

lor care se încheiau chiar la acea oră, cum a fost cazul cu gimnastica, baschetul, finalele atletice, fotbalul ș.a.

Games of the XXIIIrd Olympiad Los Angeles 1984

Opening Ceremony

Area

Section Row Seat

"BILETUL ÎN PLUS", LA ORDINEA ZILEI

La Los Angeles, presa americană era, desigur, la zi. Ziarul italian de specialitate „Gazzetta dello Sport”, ca și alt ziar italian, „Corriere della Sera”, au găsit o soluție ingenioasă ca ziarele lor să se afle tot „la zi” cu știrile și comentariile de la Olimpiadă, însă numai la Los Angeles. În după-amiaza europeană ei pregăteau ziarele pentru apariția de a doua zi în Italia. Diferența de fus orar le dădea posibilitate să fie „la zi” la Los Angeles dacă reportajele și fotografiile erau transmise „Via satelit” și ziarele respective se tipăreau în America. Așa s-a procedat, în pofida costului enorm, pentru o premieră de presă mondială și satisfacția a milioane de cetățeni americani de origine italiană.

Centrul de presă începuse să fiarbă. De la spațiile ce păreau largi mai înainte, acum începuserăm să ne ocolim pe culoare ca pe trotuarele străzilor aglomerate. Faptul că transmisiunile telefonice și telex erau excelente îndepărta orice mică dificultate apărută.

În Satul olimpic delegațiile se pregăteau și repetau intrarea în scenă a inaugurării Olimpiadei. Repetițiile generale se făceau pe Coliseum cu porțile închise. Știri de mîna întîi nu aveam. Lucrările celei de 88-a sesiuni a Comitetului Olimpic Internațional, cu noile primiri de membri, cu decernarea „Ordinului Olimpic”, erau transmise de agențiile de presă, alte evenimente erau de mică importanță pe lângă cele mari pe care le așteptam. Poate doar atât că mascota vie a Jocurilor, un vultur care era programat să participe la ceremonia de deschidere „în carne și oase”, echipat asemenea mascotei în vinzare, care reprezenta un vultur purtînd torța olimpică și cunoscutul joben al „Unchiului Sam”. Vulturul viu, dintr-o specie rară de vultur, a decedat însă cu trei zile înainte de începerea Jocurilor. Se pare că pregătirile repetate făcute cu acesta pentru evenimentul olimpic i-au scăzut din vigoare și din greutate, grăbindu-l sfîrșitul. „Bomber” (Bombardierul), cum era denumit acest biet vultur, nu a mai apărut la 28 iulie în stadionul Coliseum. Păcat pentru vultur, idee și efort.

Și a sosit dimineața zilei de 28 iulie 1984, zi a inaugurării celei de a XXIII-a Olimpiade de vară. Goana după „un bilet în plus” avea în ea ceva din vechea goană după aur. Biletul de tribuna întîi, vîndut inițial cu prețul oficial de 200 de dolari, costa acum la „bursa neagră” mai mult decît dublu. Se găsea greu și se vindea repede. Dorința de

a vedea „pe viu” deschiderea Jocurilor Olimpice a fost atît de mare, încît cele cîteva bilete la tribuna de onoare rămase din rezervă la casa oficială s-au vîndut în cîteva minute la prețul oficial stabilit inițial, de 800 de dolari. De fapt, pentru întreaga această Olimpiadă afluența de spectatori a depășit cu mult așteptările organizatorilor. La probele eliminatorii ale unor sporturi sau la exerciții mai puțin spectaculoase, cum sînt cele impuse la gimnastică, prevederile au fost cu mult

Mascota Jocurilor Olimpice
de la Los Angeles

depășite. La atletism, de pildă, dimineața, la probele de calificare, au fost zilnic 60—70 000 de spectatori plătitori, la gimnastică, tot dimineața, 6—7 000, ca și la alte sporturi, ca natație sau baschet, și chiar volei. Numărul total al biletelor vîndute pentru întreaga Olimpiadă a trecut de 5 000 000. În dimineața zilei de 11 august (ultima zi a întrecerilor) și cu o zi înaintea solemnității de închidere se vînduseră, după comunicatul oficial, 5 228 301 bilete.

Oricum, înaintea beneficiului, mai important este succesul și ecoul în lume al Jocurilor Olimpice și din acest punct de vedere prioritar, indiferent de investițiile făcute, de pierdere sau beneficiu, toate Olimpiadele moderne au avut, pe rând, marele lor succes și din ce în ce mai multă audiență la oameni. Încît astăzi nu s-ar mai putea concepe ca după fiecare ciclu de 4 ani să nu se organizeze Jocurile Olimpice, mereu în alt oraș, pentru universalitatea acestor jocuri ale grecilor, reînviată în epoca modernă tot pe pămîntul Greciei și desfășurate de atunci în 4 continente și alte 16 țări. Să sperăm că centenarul Jocurilor Olimpice moderne va fi sărbătorit în 1996 la Atena, unde pregătirile au și început, deși organizarea acestei Olimpiade jubiliare nu a fost încă atribuită.

Revenind la Los Angeles, trebuie să mărturisim că apropierea deschiderii Jocurilor ne-a produs emoție la toți cei ce însoțeam delegația noastră: sondajele și prognozele, nelipsite din viața americană, indicau pe sportivii țării gazdă pe primul loc, anticipîndu-le 84 medalii de aur, 40 de argint și 59 de bronz, cu un total 183 de medalii, pronostic firesc pentru locul întîi pe națiuni, realizat doar cu numai 9 medalii mai puțin, în timp ce pe locul al doilea presa americană aprecia ca favorită România, înaintea R.F. Germaniei și R.P. Chineze.

Pronosticurile rămîn pronosticuri pînă nu se confirmă, altfel că emoțiile sînt nelipsite. Dar pronosticul privind aportul olimpic românesc a fost exact.

28 iulie a fost o zi frumoasă, senină, ca de obicei în această perioadă la Los Angeles, regiune în care nu plouă vara cîte 3—4 luni, cum s-a întîmplat și în anul 1984.

În oraș era într-adevăr o atmosferă de sărbătoare olimpică.

În cartierul Hollywood, decorurile erau originale, atrăgătoare și, desigur, cinematografice. De altfel, festivitățile au purtat amprenta industriei cinematografice hollywoodiene, fastuoasă, inventivă. Marile bulevarde ale orașului, din care unele, ca Sunset, de pildă, au aproape 40 de kilometri, erau bogat ornate, iar în jurul arenelor olimpice locurile arătau ca un carnaval în care varietatea de suveniruri cu emblemă olimpică era de admirat. În Downtown, centrul orașului Los Angeles, toate drumurile duceau în acea duminică la stadionul Coliseum, pe străzi și bulevarde străjuite de gherete cu suveniruri, ghirlande, lampadare și panouri colorate și, desigur, de cereri de „bilete în plus”, chiar dacă unele cinematografe retransmiteau pe ecrane urlașe, unele improvizate în preajma stadionului, întreaga festivitate de deschidere, pentru 10 dolari intrarea.

Dar speranțele de a pătrunde în stadion nu s-au risipit pînă la ora începerii ceremoniei de deschidere în ziua de sîmbătă, 28 iulie 1984, la ora 16.30, la Los Angeles, corespunzătoare cu ziua de duminică 29 iulie, ora 2.30 dimineața, la București.

Atletele noastre în Satul olimpic: Anișoara Stanciu, Doina Melinte, Vali Ionescu și Cristiana Cojocaru

CEREMONIA INAUGURĂRII A JOCURILOR

CELEI DE A XXIII-A EDIȚII OLIMPICE DE VARĂ

28 iulie - 12 august 1984

Terenul stadionului Coliseum este încă neocupat, spre deosebire de tribunele arhipline. Sportivii nu și-au făcut apariția, programul artistic este abia la început. Pentru a face plăcere oaspeților veniți din toată lumea, regizorul spectacolului inaugural, preluând jocul tabliselor multicolore practicat în asemenea ocazii cu ajutorul spectatorilor, a reușit ca jumătate din tribunele stadionului să prezinte drapelele națiunilor participante. A fost o mare surpriză și un mare succes!

DELEGAȚIA ROMÂNIEI S-A BUCURAT DE O FRUMOASĂ PRIMIRE

Întârm în stadionul Coliseum, desigur arhiplin. Ca un uriaș crater de vulcan, cu tribune ce fierb în așteptarea evenimentului. 92 665 de locuri, din care presa ocupă la tribuna întâi în jur de 5 000. O bună parte a peluzei din dreapta tribunei oficiale este și ea sacrificată. A fost transformată într-o mare scenă, cu colorit deschis, variat, dominată de turnul pe care va arde flacăra olimpică, la 45 de metri înălțime. Terenul de joc, pe care nu intră niciodată fotbalistii (Coliseum este rezervat atletismului) va fi plin peste trei ore. Vor intra participanții la spectacol și cei 7 800 sportivi aparținând celor 140 de națiuni reprezentate la Jocurile de vară ale celei de a XXIII-a Olimpiade a erei moderne, dintre care echipa gazdă, a Statelor

Aceasta a fost o premieră și o surpriză în spectacolul olimpic, dar nu singura.

Cerul californian era complet azur și în înaltul lui s-au ridicat peste 1 000 de baloane albe și aurii de care atârnau eșarfe cu urarea „Welcome” („Bine ați venit!”), urare desenată deasupra stadionului și de fumul lansat din avioane. 1 000 de coriști, 150 de instrumentiști, 500 de dansatoare și dansatori au prezentat un spectacol muzical excelent.

Se întonează „Toată America olimpică”, un marș interpretat de 800 de trompetiști, în timp ce pe gazon se forma de către sportivi americani conturul viu al țării gazdă. Așa s-a încheiat prima parte a programului.

1 000 de baloane albe și aurii s-au ridicat în înaltul cerului în timp ce avioanele scriau cu fum „Welcome” („Bine ați venit!”)

Unite, va fi, ca toate gazdele de pînă acum ale Olimpiadelor, și cea mai numeroasă: 589 de sportive și sportivi.

Vor intra pe teren cei 10 000 de interpreți ai spectacolului inaugural tradițional, organizat aici, firește, sub egida cinematografică a Hollywood-ului și conducerea unui reputat regizor de super-producții de filme, **David Volper**. La ultimele Olimpiade a fost o întrecere permanentă între organizatori pentru a prezenta un spectacol cît mai original și divers, în care tradiția să se îmbine cu modernul. La Ciudad de Mexico, la München, Montreal și Moscova, fiecare spectacol de deschidere a Olimpiadei a fost un unicat, de o mare frumusețe.

Și la Los Angeles spectacolul evocativ, muzical și coregrafic, a fost inedit și emoționant, oferind un cadru excelent protocolului olimpic: aducerea steagului olimpic, defilarea sportivilor, cuvîntul de deschidere, înălțarea drapelului olimpic, imnul olimpic, aprinderea flăcării olimpice în stadion și jurămîntul olimpic.

Spectacolul a început cu tablouri reprezentînd pe pionierii americani ai Vestului Statelor Unite, sosiți în căruțe cu coviltir și în costume de epocă și culminînd cu aterizarea pe stadion, în fața tribunei oficiale, a unui cosmonaut venit din aer, în zbor automat, fără parașută sau capsulă, propulsat de mici rachete atașate la costumul ce-l purta.

Au urmat din nou muzică și dans, interpretarea vestitelor „**Rapsodii albastre**” a lui George Gershwin de către 84 de pianști și 100 de balerine și balerini.

A doua surpriză. La un moment dat, spectatorii de la tribuna a doua au „dispărut” și în locul lor au apărut, ca pictate, steagurile țărilor participante. Ce s-a petrecut? Cu ajutorul calculatoarelor, s-a realizat o distribuție a cîtorva zeci de mii de plăci de plastic colorate diferite care au fost ascunse sub locurile din tribuna ale spectatorilor. La invitația făcută prin radio de crainicul stadionului, spectatorii au luat plăcuțele, le-au ridicat deasupra capetelor și, instantaneu, s-au format, spre surpriza generală, steagurile în culori ale țărilor participante.

În acest decor original a fost transmis primul steag olimpic ridicat la Jocurile Olimpice din anul 1932 din acest oraș, de către o delegație belgiană, care l-a înmînat președintelui C.I.O., **Juan Antonio Samaranch**, care, la rîndu-i, l-a oferit primarului orașului Los Angeles, **Tom Bradley**.

A început apoi defilarea sportivilor țărilor participante. Conform tradiției, delegația Greciei, țara Olimpiadelor antice și gazda primei Olimpiade moderne, a intrat prima pe stadion, deschizînd o paradă a sportivilor care a durat mai mult de o oră. Sportivii sînt primiți cu căldură și aplauze de către spectatori. În ordine alfabetică ni

În aplauzele entuziaste ale întregului stadion, delegația olimpică a României
intră pe pista stadionului Coliseum.

Foști campioni olimpici
americani poartă
steagul olimpic
spre câmp.

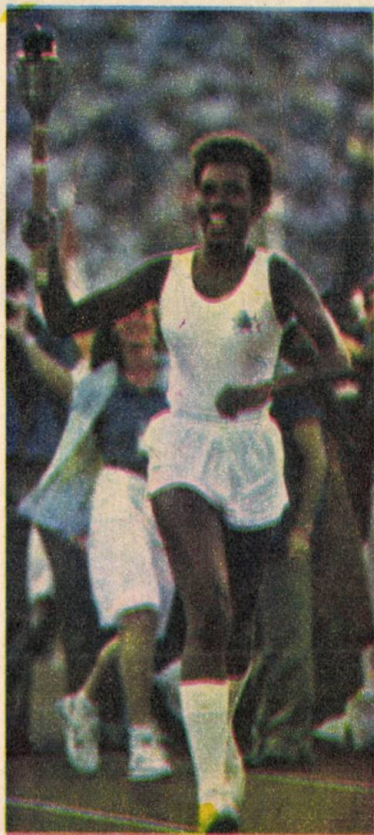
se perindă prin fața ochilor sportivi din toate continentele, în costume originale, unele folclorice, altele ultramoderne. Așteptăm cu nerăbdare să apară delegația țării noastre. După alfabet, va fi a 129-a țară care va defila. Iată că apare și delegația României. Purtătorul drapelului nostru, campionul olimpic la tir, Corneliu Ion, abia a făcut primii pași și sportivii români sînt întîmpinați de aplauzele călduroase ale asistenței. România participă pentru a 12-a oară la Jocurile Olimpice de vară, acum cu 127 de sportivi în costume de culoare roz, alb și albastru. Întii fetele, apoi băieții. Căutăm cu privirile pe marii noștri campioni, candidați la medalii. Sînt cu toții surizători și răspund cu voioșie aplauzelor din tribune. Iată, în frunte, echipa de gimnastică a fetelor, debutante la

tru de tribună, de făcîntul aparatelor de fotografiat și de perseverența cameramanilor TV americani. A fost o primire emoționantă, încurajatoare, întrecută doar de apariția echipei olimpice a gazdelor.

Delegația Statelor Unite încheie defilarea. Întregul stadion își salută sportivii, cu strigătul pe care îl vom auzi de sute de ori pe zi, timp de 16 zile: „IU, ES, EI!” (U.S.A., în pronunția engleză a inițialelor).

Toate cele 140 de delegații se așează pe gazon în aceeași ordine alfabetică de la defilare, cu inscripția țării și portdrapelul în față.

Președintele Comitetului de organizare a celei de a XXIII-a Olimpiade de vară, **Peter V. Ueberroth**, invită pe **Juan Antonio Samaranch**, preșe-

Nepoata lui Jesse Owens
intră pe stadion

Rafer Johnson porneste cu emoție să aprindă flacăra
olimpică

Olimpiadă și pe **Ivan Patzaichin**, la a 6-a prezență la Jocurile Olimpice; **Anișoara Stanciu** și **Valeria Răcilă**; **Nicu Vlad** și **Vasile Andrei**; **Maricica Puică** și **Doina Melinte** și alții pe care zecile de mii de spectatori nu-i cunosc acum dar în următoarele săptămîni îi vor întîlni printre vedetele Olimpiadei, în atenția presei și televiziunii americane. Cei aproape 300 de metri parcurși de delegația română pe pista Coliseumului au fost acoperiți de aplauzele puternice ale fiecărui me-

dinte C.I.O., să ia cuvîntul. Acesta a adresat președintelui S.U.A., **Ronald Reagan**, invitația de a declara deschise Jocurile Olimpice de vară ale anului 1984.

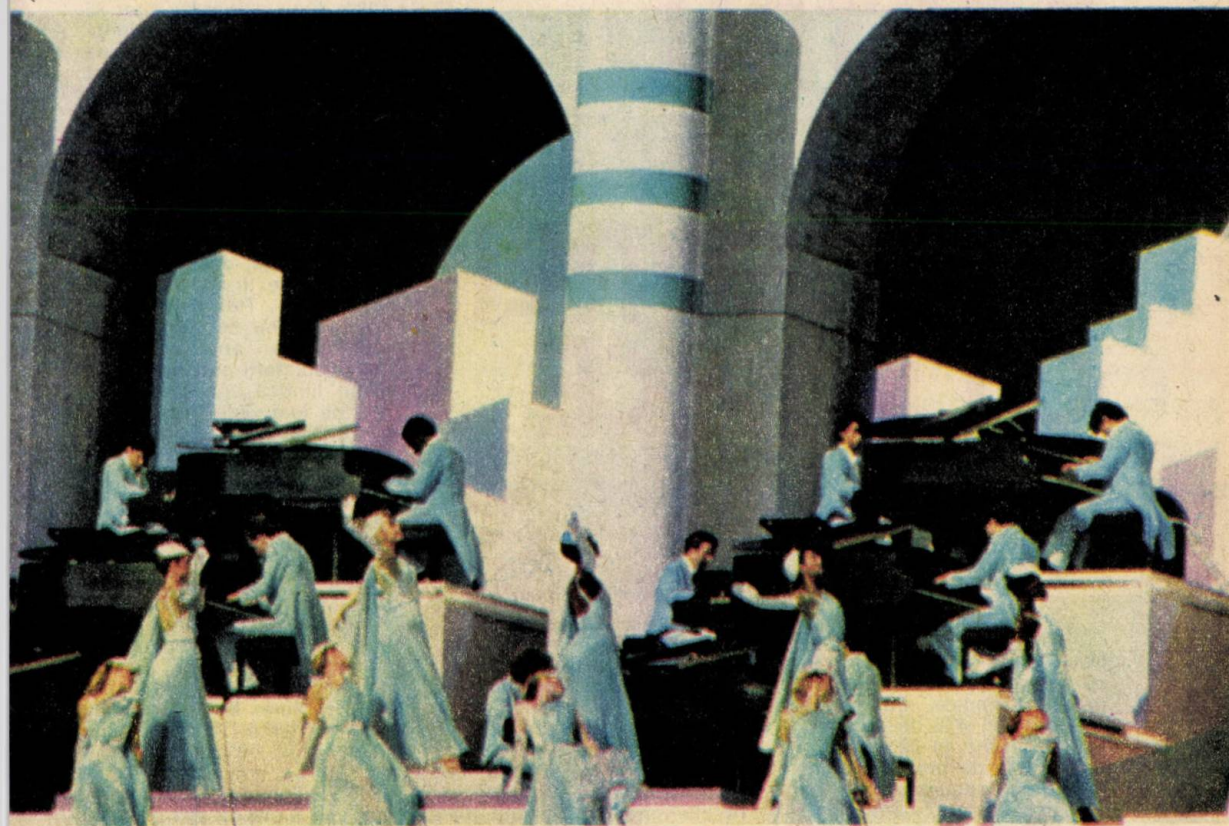
Își fac apariția purtătorii drapelului olimpic care va fi ridicat pe cel mai înalt catarg și va rămîne înălțat pînă la sfîrșitul Jocurilor. Printre cei 11 purtători ai drapelului olimpic se numără foști mari atleți americani, decatlonistul **Bruce Jenner**, atleta **Wyomia Tyus**, aruncătorul de greutate

Parry O'Brien, de disc **Al. Oerter**, înătorul **John Naber**, dar și **Bill Thorpe**, nepotul fostului mare atlet **Jim Thorpe**, campion olimpic în 1928, descalificat pentru o pretinsă trecere la profesionalism și reabilitat recent de Comitetul Internațional Olimpic. Orchestra și corul intonează imnul olimpic, în timp ce toți spectatorii, în picioare, privesc cu emoție la înălțarea drapelului. În văzduh sînt lansați 2500 de porumbei, simbol al dorinței de pace a tuturor popoarelor lumii. S-a apropiat momentul cel mai solemn, aducerea Flăcării olimpice în stadion. Ultima torță înainte de intrarea în stadion o poartă canotoarea **Anita De Frantz**, campioană olimpică la Montreal, iar în stadion torța este adusă de **Gina Hemphill**, neputa a lui **Jesse Owens**, care o înmînează fostului decatlonist **Rafer Johnson**, campion olimpic la Roma, cu 24 de ani în urmă. Acesta, în uralele spectatorilor, se îndreaptă, la cei 50 de ani ai săi, cu pași atletici, spre scara care duce la pedestalul

de unde va transmite focul în cupa olimpică situată la 45 de metri înălțime. Încă o noutate. **Rafer Johnson** nu va înclina, ca de obicei, torța olimpică spre cupa în care se va transmite flacăra, ci va aprinde, de sub pedestal, un circuit de tuburi, de forma celor cinci cercuri olimpice, care vor fi cuprinse de „focul sacru”, ce va urca apoi printr-un tub vertical pînă la cupa în care, timp de 16 zile, va arde flacăra olimpică.

În stadion este o bucurie generală. Entuziasm juvenil și pentru cei vîrstnici. În final, orchestra și soliștii **Nick Ashford** și **Valerie Simpson** cîntă melodia: „**Reach Out and Touch Somebody Hand**”, în traducere liberă: „**Luați-vă de mîini cu toții**”. Sportivii în teren și spectatorii în tribune își dau mîinile și cîntă împreună cu soliștii și orchestra un cîntec de dragoste, înțelegere și pace, care trebuie să domnească în lume.

Jocurile celei de a XXIII-a Olimpiade de vară pot începe!

Frumoasa imagine a pianștilor interpretî ai Rapsodiei albastre compusă de Gershwin

START ÎN LUNGA CURSĂ PENTRU 1454 DE MEDALII OLIMPICE

29 IULIE

În dimineața zilei de 29 iulie 1984 s-a dat startul în cursa pentru cele 1454 de medalii olimpice, dintre care 478 de aur, 478 de argint și 498 de bronz, la 22 de sporturi și 221 de probe, la care urmau să concureze 7 800 de sportivi (dintre care 1718 sportive) din 140 de țări, înregistrându-se astfel cea mai largă prezență de națiuni și candidați olimpici din istoria Jocurilor Olimpice moderne, la cele mai multe probe de până acum, prin urmare cu un număr record de medalii. În

numărul de 1454 medalii sînt incluși toți sportivii din echipe și echipele care primesc medalii.

Zilnic vor fi întreceri de la 12 la 18 sporturi, unele din ele adevărate maratoane, ca de pildă hocheiul pe iarbă — 14 zile, practic întreaga durată a Olimpiadei, cu excepția zilelor rezervate ceremoniilor de deschidere și închidere a Jocurilor, urmînd, în ordine, baschetul, voleiul și boxul, cu 13 zile.

În prima zi erau programate întreceri la 12 sporturi.

La 4 din ele — gimnastică, tir, înot și box — participau 12 sportivi români. Unde să ne ducem?

La tir se decernau în această zi medalii, ca de altfel și la înot, dar șansele sportivilor români ar fi fost în primul rînd la tir. Și iată-ne în drum spre Parcul Prado, din districtul San Bernardino, la 60 de km de centrul Los Angeles. Repede apar tipicile case joase, cu peluze de iarbă, cele mai multe fără flori, late de 1—2 metri, înconjurînd case fără garduri (gardurile la case sînt o raritate în Statele Unite).

Locul standurilor de tir a fost fixat abia în luna iunie 1983, după vizionarea altor 75 de locuri și discuții îndelungi cu federația internațională de specialitate, care a refuzat chiar și Las Vegas.

Poligonul este ornat cu gust, are spații largi și standuri de tragere excelente, precum și locuri pentru 5 000 de spectatori. Surpriză: nici un loc disponibil la standurile de pistol liber, standard și talere. Surpriză, deoarece concursurile de tir nu sînt spectaculoase. Performanțele sportivilor nu se văd, se așteaptă doar anunțarea lor. Telespectatorii sînt mai favorizați, fiindcă una din camerele de luat vederi este fixată pe tîntă și deci se pot vedea „decarii” și „nouarii”... La probele care ne interesau pe noi, la pistol standard, speram ca **Maria** sau **Elena Macovei**, una din cele două surori, să cîștige prima medalie de aur pentru delegația noastră, Maria fiind campioană europeană. Dar amîndouă au tras mult mai slab, chiar cu 10—15 puncte decît performanțele lor anterioare. De altfel și **Sorin Babli** a evoluat slab la pistol liber, clasîndu-se abia pe locul 11—13 din 56 de concurenți. Deci, 120 de kilometri dus și întors, aproape 8 ore de stat pe poligon, fără a putea „descrie” o medalie românească. În schimb, am asistat la decernarea, pentru prima oară, a unei medalii olimpice unui sportiv din R.P. Chineză, și încă de aur, cucerită la pistol liber de **Xu Haifeng**.

Între timp, la subcentrul de presă de la Prado, am văzut pe monitoarele TV debutul gimnasticii, probele masculine impuse, începutul unui mare spectacol între gimnaștii americani și chinezi, cu primele note de 10, concurs în care erau angajați și gimnaștii noștri, concurenți individuali, **Emilian Nicula** și **Valentin Pinte**, ultimul obținând la sărituri nota 9.90.

*

După-amiază, renumita înotătoare **Tracy Caulkins** deschide, cu cîștigarea probei de 400 m mixt, seria celor 9 medalii de aur cucerite de S.U.A. la natație. Dimineața, în același bazin al U.S.C. (îngă Satul olimpic), **Anca Pătrășcoiu** participase și ea la proba de 400 m mixt, în scopul aclimatizării, căci nu posedă performanța de ordinul medaliei olimpice sau mondiale la cele patru stiluri succesive. Tinăra noastră înotătoare, cea creditată cu timp de medalie doar la 200 m spate, la care, mai târziu, tot în acest bazin, va cîștiga „bronzul” întrecerii. Vest-ger-

manul **Michael Gross** și-a adjudecat, după **Tracy Caulkins**, proba de 200 m liber, adăugînd mai târziu și medalia de aur la proba de 100 m fluture și devenind una din vedetele acestei Olimpiade.

Am optat în această seară pentru box, urmînd să vedem pe doi dintre boxerii noștri, **Viorel Ioana** și **Gheorghe Simion**. Dimineața, **Rudel Obreja**, categoria semimijlocie (67 kg.), s-a calificat prin k.o. în primul rund, în fața lui **Antoine Loungoude** din Republica Centrafricană.

Ringul de box este instalat la Los Angeles Memorial Sports Arena, cu o capacitate de 16 353 de locuri. Acest palat al sporturilor a fost inaugurat în anul 1957, în spațiul stadionului Coliseum. Pe o placă a sălii se arată că în acest loc, la 15 noiembrie 1962, **Cassius Clay** l-a făcut k.o. pe **Archie Moore**, în rundul al 4-lea, meci cîntînd pentru titlul de campion mondial.

Viorel Ioana a boxat, în cadrul categoriei semiușoară, cu australianul **Renato Cor-**

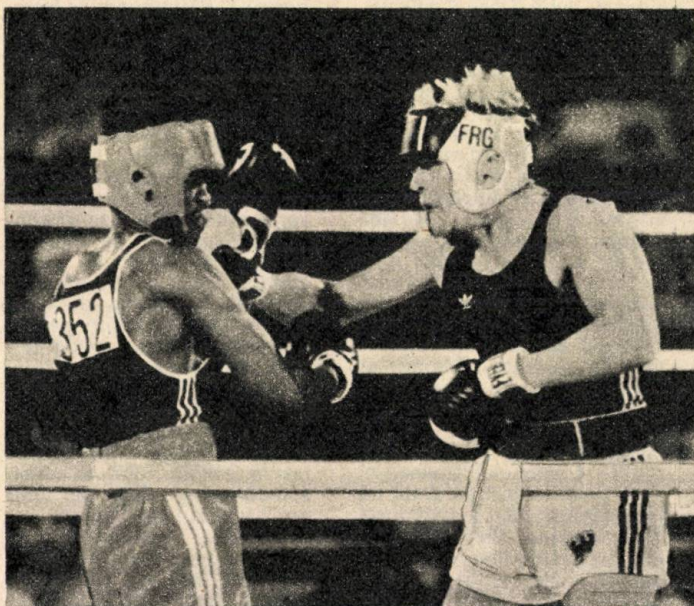
nett, un meci în care sportivul nostru a părut superior întregii săli, mai ales că australianul a fost numărat în ultimul rund. Și, totuși, Ioana, de la care se aștepta medalie, a ieșit din competiție, rămînînd numai cu satisfacția trecătoare a protestelor sălii care l-a văzut învingător. Pe parcursul „maratonului” de box vor rezulta și alte decizii anapoda, explicația de circumstanță fiind aceea că „juriile cuprind mulți arbitri neexperimentați în dorința de a se lărgi corpul de arbitri pentru satisfacerea multor exigențe”.

În ultimul meci al reuniunii a boxat și **Gheorghe Simion**, la categoria mijlocie mică. El a pierdut însă clar, cu 0-5. A acționat încilcit, a fost numărat în primul rund și, deci, sud-coreeanul **Dal Ho Ahn** s-a calificat mai departe.

Noutatea introdusă la turneul de box olimpic a fost aceea că federația internațională a hotărît ca boxerii să poarte în ring căști de protecție, pentru a fi ocrotiți de loviturile dure la cap. În sfîrșit, o măsură de apreciat, propusă

Debut de bun augur al Ancăi Pătrășcoiu în serli și apoi medalia de bronz!

Boxerii poartă pentru prima oară căști de protecție

de mai mulți ani și aplicată abia acum, din cauza unor oponenți. Așa cum se spune, mai bine mai tirziu decât niciodată!

29 iulie, zi de debut a Olim-

piadei, n-a fost o zi fastă pentru delegația noastră. Au mai rămas 15 zile de întreceri, astfel că avem toate motivele să sperăm.

Începe marele spectacol al gimnasticii

30 IULIE

În a doua zi a Jocurilor, la 30 iulie, în program figurează 14 sporturi. S-au adăugat în ziua de luni gimnastica feminină (exercițiile impuse), eliminării la canotaj feminin și lupte greco-romane, sporturi de al căror start va depinde mult cucerirea unor medallii de către sportivii noștri.

Nu stăm pe gânduri și acor-

dăm prioritate gimnasticii, chiar dacă e vorba numai de probele impuse. Aceste note vor cântări mult în balanța apropiatelor titluri olimpice la acest sport de mare audiență. România, R.P. Chineză și Canada sînt programate în gala de după-amiază, echipa Statelor Unite — principala adversară pentru titlu olimpic

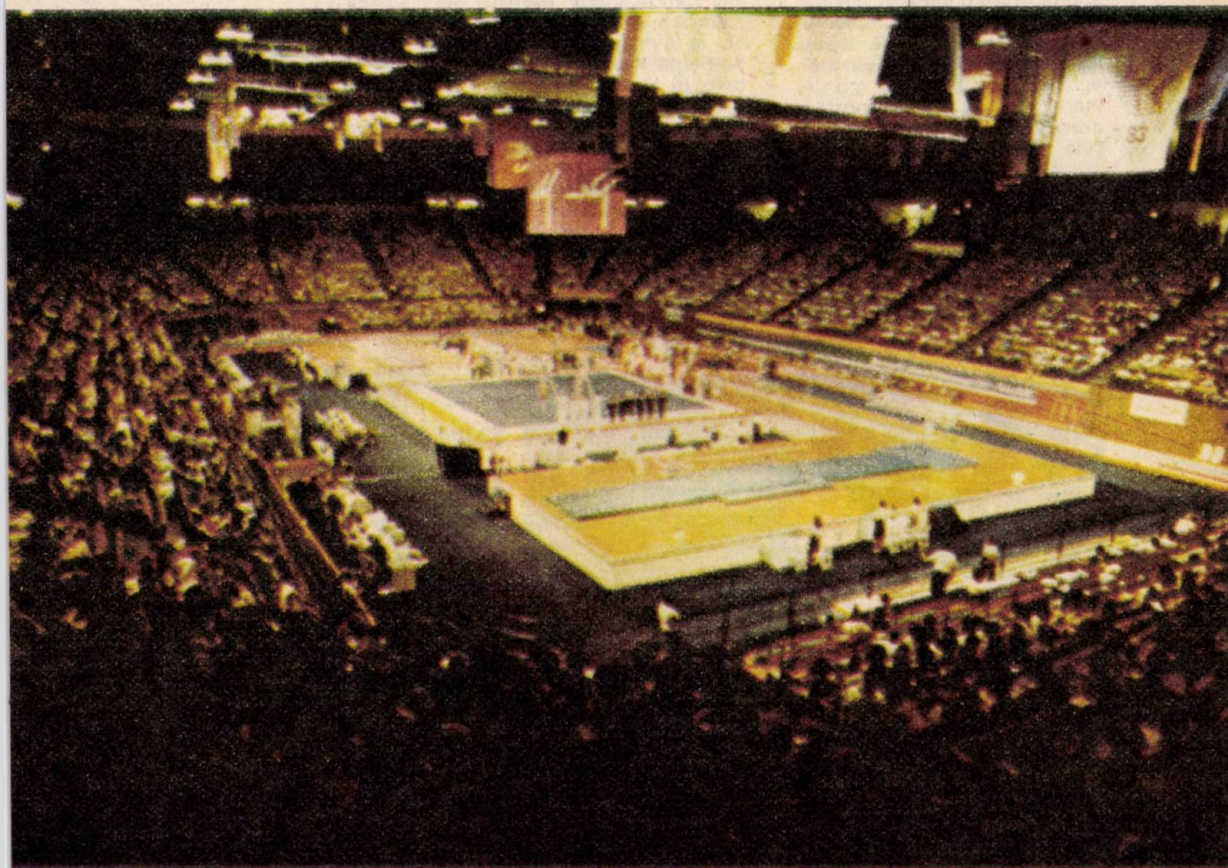
pe echipe a României — concurează în grupa de dimineață. Și atunci alegem ambele gale, o zi întreagă consacrată gimnasticii, pentru a vedea la lucru și echipa S.U.A.

Teatrul gimnasticii olimpice va fi Pavilionul Pauley al celeilalte universități importante din Los Angeles, U.C.L.A., situată la 26 de kilometri de centrul de presă, drum care trece prin Beverly Hills, cartierul stelelor de cinema de la Hollywood.

Numele acestei mari săli de sport (10 337 locuri, care pot fi extinse la 12 713 locuri, cum a fost cazul pentru gimnastică) este Pauley după numele lui Edwin W. Pauley, fost student la U.C.L.A., cel mai important donator la suma necesită de construcția acestui așa-numit pavilion. Sala este foarte spațioasă și funcțională, decorată în stil olimpic și pregătită să înregistreze un triumf american.

La ora 9 dimineața sala era aproape plină, situație rar văzută la exercițiile impuse. Un entuziasm de nedescris, un suport pentru sportivii americani de o factură cu totul neobișnuită pentru noi, europenii. Încurajările și admirația se exprimă în principal prin fluierături, strigăte, adevărate urlete de bucurie și apoi aplauze, într-un ritm susținut, de-a dreptul asurzitor.

Fiecare componentă a echipei S.U.A. devenise un idol, iar apariția gimnastei Mary Lou Retton, foarte puțin cunoscută pînă la Olimpiadă, a provocat adevărate explozii de bucurie. În acest context. Fără să aibă rivale în grupă, echipa S.U.A. s-a „plimbat” de dimineață și a obținut note foarte mari. În comparație cu notele realizate la campionatele mondiale de la Budapesta, în anul 1983, acum echipa S.U.A. realiza un salt mare și spectaculos, de peste trei puncte la totalul pe echipe: de la 192,10 puncte la Budapesta la 195,70 puncte la Los Angeles. Iar Mary Lou Retton primea 9,95 la sol și 9,90 la sărituri, la prima ei apariție internațională. N-am

Impresionantul aspect al sălii „Pauley Pavilion” unde s-au disputat competițiile de gimnastică.

putea spune că în pauza dintre cele două gale, petrecută la subcentrul de presă, cei cîțiva români care ne aflam acolo eram prea liniștiți.

Și a venit ora galei de după-amiază, cînd și-au început evoluțiile și gimnastele române. Sala era și mai plină decît dimineața. Presa și televiziunea supradimensionase duelurile dintre echipele masculine ale S.U.A. și R.P. Chineze pe de o parte, și dintre formațiile feminine ale S.U.A. și României, conform conceptului arhidifuzat „Go for the Gold!” („Bate-te pentru aur!”). Dar tot pentru o asemenea bătălie se pregătise și echipa noastră de gimnastică. Și fetele noastre au reușit o seară superba, cucerind miile

de spectatori prin siguranță, precizie și virtuozitate. Cati Szabo a obținut primul 10 la sol, exercițiul său delectînd sala.

Comportîndu-se ca atare, noua echipă a României, tînără și talentată, a reușit să egaleze și chiar să întrecă cu aproape o jumătate de punct (0,45) echipa S.U.A. după exercițiile impuse și cu 2 puncte echipa R.P. Chineze, excelentă, dar încă fără suficientă experiență competitivă.

A doua zi, în presa americană, **Don Peters**, antrenorul echipei S.U.A., se arăta foarte îngrijorat. Spera totuși ca la exercițiile libere, datorită în-deosebi gimnastei Mary Lou, care devenise o stea peste

noapte, cu fotografiile pe o jumătate de pagină mare de ziar, să anihileze acest handicap de 0,45 puncte, nu prea mare, dar important dacă echipa care îl posedă este omogenă.

În clasamentul individual compus, după exercițiile obligatorii, Lavinia Agache și Ecaterina Szabo se găseau pe primele două locuri, în timp ce Mary Lou le urma la 15 sutimi. În primele 10 locuri se aflau 5 românce. Americanca Julianne McNamara, care era gimnasta nr. 1 pînă la țîșnirea explozivă a noii sale colege, Retton, ocupa locul al 4-lea în acest clasament.

Antrenorul Don Peters nu știa la acea oră că sarcina lui va fi și mai dificilă după ce

echipa masculină a S.U.A. va reuși să cucerească medalia de aur după exercițiile libere, întrecînd în mod surprinzător echipa R.P. Chineze și, ca urmare, toată suflarea sportivă americană dorea ca fetele sale să dubleze medalia de aur pe echipe a băieților, dispunînd, la rîndul lor, de gimnastele române.

Pentru noi, bătălia cea mare de-abia începea.

Seara, la centrul de presă se discuta în principal despre concursul de gimnastică fe-

ale canotoarelor române se calificaseră în finale, urmînd ca la simplu, probă la care participa **Valeria Răcilă**, să se dispute direct finala, ca și în cazul echipajului de 2 rame (**Elena Horvat, Rodica Arba**).

*

De la Anaheim Convention Center l-am văzut la monitoarele T.V. pe luptătorul **Ilie Matel**, învingător în trei tururi, cu japonezul **Hiroshi Hase**, egipteanul **Ibrahim** și francezul **Jean-Francois Court**, în

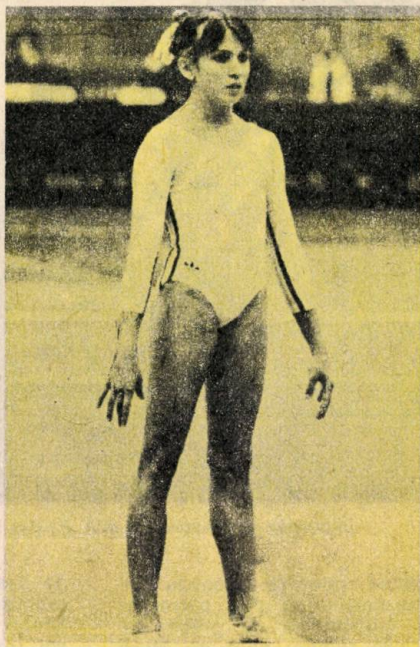
curs...

Pe cele 16 monitoare TV din sala special amenajată a centrului de presă se prezintă tot ceea ce s-a petrecut în întreaga zi.

Pe celebrul stadion „**Rose Bowl**” („Castronul roz”, în traducere) pe care sînt programate jocuri de fotbal, sînt zeci de mii de spectatori, deși întîlnirile sînt încă la nivelul grupelor. Construit în anul 1922, stadionul are 104 696 de locuri și în fazele finale, după încheierea jocurilor din

Excelenta gimnastă americană
Julianne McNamara

Cristina Grigoraș, o admirabilă
purtătoare a tricolorului românesc

minină. Zeci de colegi ne asaltau cu întrebări, ne cereau păreri și pronosticuri. Intrasem repede într-o atmosferă de interes general, deși România nu figura încă pe tabelul de medalii care prinsese consistență după numai două zile de concurs.

Dar am zîmbit cu subînțele cînd am văzut la televizor replay-ul, reluarea curselor de pe lacul Casitas, unde, dimineata, cele cinci echipaje

tim pe **Constantin Uță**, după ce trecuse de chinezul **Ciu Zhang**, a pierdut cu **Bernd** (R.F.G.) și **Yeats** (Canada).

Pe ecranele televizoarelor apar și halterofilii. Din nou vedem un sportiv chinez pe cea mai înaltă treaptă a podiumului: **Shude Wu** a cîștigat la categoria 56 kg medalia de aur, pe cînd halterofilul nostru **Ilie Matel** a ratat toate cele trei încercări la stilul „aruncat” și a ieșit din con-

grupă, va fi sigur plin. Fotbalul olimpic a avut un mare succes.

Și emisiunile TV continuă la monitoare noaptea la centrul de presă, iar reluările cele mai spectaculoase se derulează și la rețelele normale de televiziune, îndeosebi pe canalul A.B.C. Mary Lou Retton a și început să devină o obsesie. Cu mijloacele proprii Hollywood-ului se fabrică o nouă vedetă.

Halterofilii obțin prima medalie

31 IULIE

Marti a fost ziua primei medalii obținută de olimpiicii României la Los Angeles. În același timp, prima medalie olimpică a halterofiliei românești la Jocurile Olimpice. Dublu motiv pentru ca **Gelu Radu**, câștigătorul medaliei de argint la categoria până (60 kg) și realizatorul dublei premiere, să fie mîndru de valoroasa și spectaculoasa lui performanță.

Gersten Pavilion, locul de întrecere a halterofililor, se

află la Loyola Marymount University, la 30 de kilometri de Downtown și poate cuprinde 4 500 de spectatori. O disciplină sportivă puțin practică în S.U.A., însă spectatorii au umplut sala în fiecare din cele 10 zile de concurs, devenind pasionați ai sportului celor mai puternici atleți din lume, deși americanii nu au cucerit decît o medalie de argint și una de bronz la această disciplină sportivă.

Cînd am sosit în sală, mai

rămăseseră în concurs **Gelu Radu**, **Wiqiang Chen** (R.P. Chineză) și **Wen-Yee Tsai** (Taiwan), la stilul „aruncat”. Primii doi reușesc să se desprindă, ridicînd 155 kg, în timp ce ultimul nu mai poate ridica haltera și rămîne în posesia medaliei de bronz. Performanța lui **Gelu Radu**, 155 kg, este cea mai bună din cariera lui. Cînd se trece la 157,5 kg, deși depune un mare efort, întreaga lui ființă se încordează, însă nu poate ridica, ceea ce va reuși totuși partenerul său de întrecere, sportivul din R.P. Chineză, **Wiqiang Chen**, care intră în posesia medaliei de aur. **Gelu Radu**, medalie de argint, este îmbrățișat cu căldură de toți colegii, aplaudat de mîile de spectatori.

O medalie de bun augur, care va deschide drumul celorlalte medalii olimpice pentru delegația României.

Atenția unanimă a fost captată de gimnastica masculină, la Pauley Pavilion, unde titlul olimpic se disputa între echipa gazdă și echipa R.P.

Gelu Radu, medalie de argint (stînga), primul halterofil român care obține o medalie olimpică

Chineze. După exercițiile impuse, S.U.A. conducea cu 1,05 puncte, având în vedere însă superioritatea cunoscută a chinezilor la exercițiile libere, se conta ca fiind posibilă reducerea handicapului de către aceștia. În asemenea condiții, încordarea, la aparate și în tribune, a fost dusă la maximum de disputa extrem de strânsă. Chinezii se arătau artiști ai aparatelor, dar emoția puternică le reducea uneori din precizia execuțiilor. Americanii se dovedeau în progres și avantajăți de siguranța pe care o oferă terenul propriu, de la fotbal la gimnastică! Multe mișcări originale și salturi periculoase au făcut ca arbitrii să noteze cu 10 exerciții de ambele părți, iar publicul să aibă de multe ori răsuflarea tăiată și apoi să izbucnească în strigăte de bucurie. Până în cele din urmă, S.U.A. și-au păstrat 60 de sutimi din avantaj, punctajul total fiind de 591,40 la 590,80 în favoarea noilor campioni olimpici, gimnaștii americani. Sala de 12 000 de locuri era în delir. **Peter Vidmar, Bart Conner și Mitchel Gaylord**, primii trei americani, erau ovationați de public. Spectacolul gimnastic masculin, în mare progres față de anii trecuți, s-a apropiat mult la Los Angeles de interesul manifestat peste tot de public față de gimnastica feminină, fapt care se va dovedi și la concursurile individuale ale băieților.

*

La bazinul U.S.C., în tribunele pentru 13 000 de spectatori nu exista măcar un loc liber, nici dimineața, nici după-amiază. Festivalul natației continua cu porțile închise, cu spectatori care au plătit prețuri extrem de mari pentru rezervarea biletelor pe durata întregii competiții. Înotătorii lor favoriți au cucerit în cea de a treia zi a întrecerilor încă 5 medalii de aur. În această zi și cele două înotătoare române, **Carmen Bunaciu și Anca Pătrășcolu**, au luat startul în proba de 100 m spate. Dimineața, Anca chiar a câștigat o serie, deși proba ei favorită, ca și a lui Carmen,

este 200 m spate. În finala la 100 m, Carmen a înotat bine prima lungime de bazin, întorcând după americanca **Teresa Andrews**, împreună cu olandeza **Iolanda de Rover**, și s-a menținut în lupta pentru medalie cu aceasta din urmă, până la sosire, unde a cedat la sutimi de secundă, clasându-se pe locul al patrulea, urmată de Anca Pătrășcolu.

*

Luptătorii continuă să...

lupte pentru medalii la Anaheim Convention Center. La categoria 90 kg, **Ille Matel** este de pe acum posesorul unei medalii, deoarece va lupta pentru locul 1-2 cu americanul **Steve Fraser**, care l-a eliminat pe puternicul candidat la titlul de campion olimpic, suedezul **Franck Andersson**. O poziție favorabilă deține în acest moment și multiplul nostru campion **Ștefan Rusu** (74 kg), cu trei vic-

Gimnastul american Peter Vidmar își exprimă bucuria de a fi câștigat, împreună cu echipa sa, medalia de aur la gimnastică și de a fi întrecut valoroasa echipă a R.P. Chineze.

torii consecutive și sperăm ca el să confirme la Los Angeles marea sa clasă de luptător.

*

„Pulsul” zilei se cunoaște cel mai bine la Centrul de presă. Aici se acordă cotă surprizelor, victoriilor și eșecurilor.

Stupefacția serii a fost produsă de handbal. Handbalul și-a început turneul în această zi, la distanță de 45 km de Centrul de presă, la Titan Gymnasium, sală a Universității de la Fullerton, cu 4 000 de locuri. Surpriza mare a venit de la rezultatul de egalitate dintre Iugoslavia și Islanda (22—22), care oferea din start un avantaj nesperat echipei României, aflată în grupă cu Iugoslavia, Islanda, Algeria, Elveția și Japonia. Iugoslavia era adversara cea mai puternică, echipa care a barat la ultimele trei Olimpiade drumul handbaliștilor noștri spre medaliile de aur.

*

În aceeași zi a surprizei furnizată de Islanda, echipa de handbal a României a avut un joc ușor cu Algeria (25—16). În mod practic nu mai avea adversar până la ultima partidă din grupă, cu Iugoslavia, joc ce părea tuturor ca adevărata finală, în care favorită, după punctul pierdut de Iugoslavia, la Islanda, era România. La ora aceea...

*

Pe lacul Casitas, după frumoasele succese ale canotoarelor, s-au calificat în semifinale echipajele de 2 + 1 și 2 rame f.c. ale băieților.

*

A trecut de miezul nopții. La Centrul de presă așteptăm telefonul de la București. Colegii noștri vor sosi din moment în moment la redacția ziarului din strada Vasile Conta. O oră, uneori și mai mult, de convorbiri la telefon și la telex, și apoi cu gândul la întrecerea de mâine a echipelelor feminine de gimnastică ale Statelor Unite și României, pentru mult învidiatul titlu olimpic și medalia de aur.

Înotul sincronizat („Diving” numit în S.U.A.) a fost o apariție inedită la această Olimpiadă. În bazinul de înot de la U.S.C., 6 cupluri de înotătoare au făcut adevărate demonstrații de virtuozitate în apă, combinații de înot și balet, adevărate numere de revistă. Câștigătoare: Ruiz și Costie (S.U.A.).

TRIUMFUL GIMNASTICII FEMININE ROMÂNÊȘTI:

Titlul olimpic pe echipe!

Gimnastele române, campioane olimpice, trăiesc din plin marea satisfacție a vieții lor. De la stînga la dreapta: Ecaterina Szabo, Lavinia Agache, Laura Cutina, Mihaela Stănuț, Cristina Grigoras și Simona Păucă.

1 AUGUST

Am așteptat cu nerăbdare, cu strîngere de inimă dar și cu speranță, ziua de 1 august, a patra zi a concursurilor, în care toate gîndurile noastre se îndreptau spre Pavilionul Pauley, unde seara, la ora 18, aveau să se întîlnească, într-un duel foarte

strîns, echipele feminine de gimnastică ale României și S.U.A. pentru titlul olimpic. Echipe despărțite de o jumătate de punct în favoarea României, iar la un punct mai departe se afla echipa R.P. Chineze.

Euforia gazdelor după victoria echipei masculine de gimnastică a S.U.A. asupra formației R.P. Chineze și cucerirea medaliei de aur, prima

medalie olimpică a S.U.A. la gimnastică după 52 de ani de la medalia de argint, cucerită tot la Los Angeles, în anul 1932, era fără margini. Cu cine vorbeam, și din orice citeam rezulta dorința aprinsă pentru al doilea titlu olimpic, la concursul feminin pe echipe, un event de aur pentru echipele de gimnastică ale S.U.A.

Am ajuns la Pauley Pavilion cu două ore înaintea întâlnirii. Vroiam să schimbăm măcar un cuvânt cu antrenorii și sportivele noastre. N-a fost posibil. Nici măcar de la o tribună la alta, sperînd un acces temporar la tribuna de onoare. Sala era arhiplină cu o oră înaintea intrării echipelor la aparate. Mii și mii de stegulețe americane, care se vindeau cu trei dolari la intrare, fluturau în minile tinerilor și vîrnicilor. Și despre această sală cu 12 000 de spectatori se putea spune că este asemenea unui cazan care fierbe, ca și stadionul Coliseum la deschidere. Era nu numai seara tentativei gazdelor de a întoarce situația gimnasticii feminine în favoarea lor. Era prima gală a exercițiilor liber alese, cea cavalcadă de grație, frumusețe, virtuozitate și precizie, care, împreună, oferă un spectacol unic.

Mai sînt cîteva minute pînă la începerea galei.

Crainicul sălii anunță prezența la tribuna de onoare a, Nadiei Comăneci. Marea noastră gimnastă se ridică și salută sala, în ropotele de aplauze ale spectatorilor. Celebritatea sportivă pe care Nadia a cucerit-o la Montreal '76, cînd evoluțiile ei au făcut de mii de ori ocolul lumii pe micile ecrane de pe cele cinci continente, dăinuie încă în memoria și sufletele oamenilor, care au înregistrat-o ca pe o excepție. Într-adevăr, Nadia a revoluționat gimnastica mondială, i-a dat un nou curs, i-a mărit spectaculozitatea. A creat și a răspîdit pe meridianele globului școala românească de gimnastică, astfel încît, de atunci și pînă în prezent, zeci și zeci de mii de fete din întreaga lume forțează ușa celebrității în gimnastică, străduindu-se să o imite pe Nadia, să-i copieze exercițiile.

În cele cîteva minute în care a fost în centrul atenției întregii săli și, prin intermediul televiziunii, al milioane de telespectatori, Nadia trăia o mare satisfacție care se răsfrînge din plin asupra școlii românești de gimnastică, a întregului sport românesc.

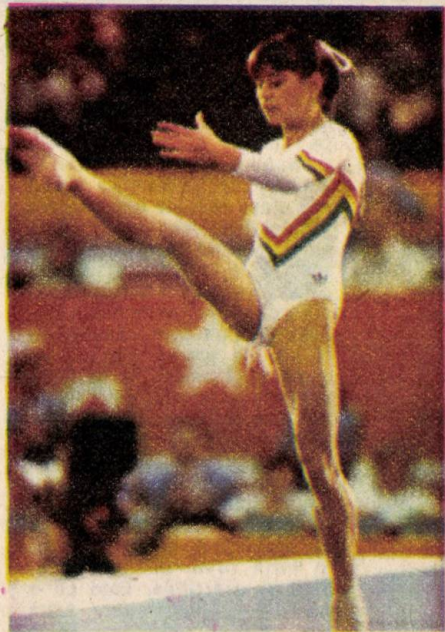
Mii de blitz-uri ale aparate-

lor fotografice se sting. Cele mai bune gimnaste din România, Statele Unite ale Americii și R.P. Chineză încep încălzirea și bătaia pentru cele trei medalii. Normal, par emoționate. De aceea, în concurs, pe lîngă exerciții excelente, notate cu 10, vor fi și ratări, mai puțin obișnuite pentru o asemenea finală.

Simona Păucă, debutantă la Jocurile Olimpice, reușește la bîrnă un exercițiu sculptural și de o exactitate care nu putea primi decît nota 10. Spectatorii au aplaudat-o pe mica gimnastă română atît de necunoscută lor, ca și pe Mary Lou Retton și, dacă s-ar fi putut, i-ar fi cerut un bis. Julianne McNamara primește și ea note de 10 pentru exercițiile de la paralele și sol, iar în final și Mary Lou, pentru sărituri.

La primele două rotații au fost și erori, din păcate chiar de proporții, pentru Lavinia Agache care, după o excelentă săritură la cal pierde teren, comițînd inexactități și căderi la paralele (9,55), bîrnă (9,40) și sol (9,20), note care o vor elimina în mod practic de la participarea la „individual compus”. Dar McNamara (9,15) și Talavera (9,20) cad și ele. Astfel că și la capitolul greșeli se creează un echilibru în acest „meci” palpitant.

După primele două rotații la aparate, echipa noastră, datorită bunei evoluții a Ecaterinei Szabo (cu toate că a greșit și ea la paralele), secundată cu brio de Simona Păucă și Laura Cutina, își mărește avantajul de 0,45 puncte la 1,20 puncte, diferență de nerecuperat de către echipa S.U.A. în ultimele două rotații, chiar dacă la ultimul lor aparat, săriturile, gimnastele americane au evoluat bine, Mary Lou fiind notată cu 10. Iată cum transmitea, de lîngă mine, la telefon, de la masa presei, redactorul ziarului „L'Equipe” acest final: „O ultimă zîcnire a echipei Statelor Unite la ultima rotație n-a putut decît să limiteze eșecul la proporții onorabile. Nota 10 luată de Retton la acest final a fost meritată, dar ne-ar fi plăcut ca Szabo

Lavinia Agache, grație și precizie

Simona Păucă în echer perfect

(9,95) să obțină și ea nota maximă la sol". Într-adevăr, exercițiul Ecaterinei Szabo a fost de nota 10 și publicat a ripostat la acest 9,95 apărut pe tabela electronică. Așa cum avea să se remarce în același ziar, „**Ecaterina Szabo are clasa marilor balerine ale gimnasticii, ceea ce nu este sigur pentru Mary Lou Retton**”. Fără îndoială, Mary Lou este o revelație a acestui concurs deși încă neînchelat, deosebită mult prin construcție și stil de gimnastele consacrate până acum. În timp ce majoritatea performerelor au într-adevăr o morfologie de balerine, Mary Lou are o „morfologie de... halterofilă”, cum o denumește ziarul amintit, în care se scrie: „Ea (n.a. Mary Lou) nu lucrează cu ușurință și grație. Execută în forță totul, detenta necesară și exercițiile. Este ca o flică a spațiului, care saltă sub ochii noștri pentru a scăpa de legea gravitației. Această minge de cauciuc, înaltă de 1.45 m, este asemenea unui cascador fără teamă”.

Așteptind la masa presei legătura telefonică cu Bucureștiul, discutând cu colegii străini care doreau amănunte de tot felul despre gimnastele noastre nu mai auzeam nimic din ceea ce se petrecea în sală, până când semnalul obișnuit al festivităților de premiere ne-a adus la realitate.

Pe marea tabela electronică apare:

1. ROMÂNIA 392,20 p. — medalie de aur și campioana olimpică.

2. STATELE UNITE 391,20 p.

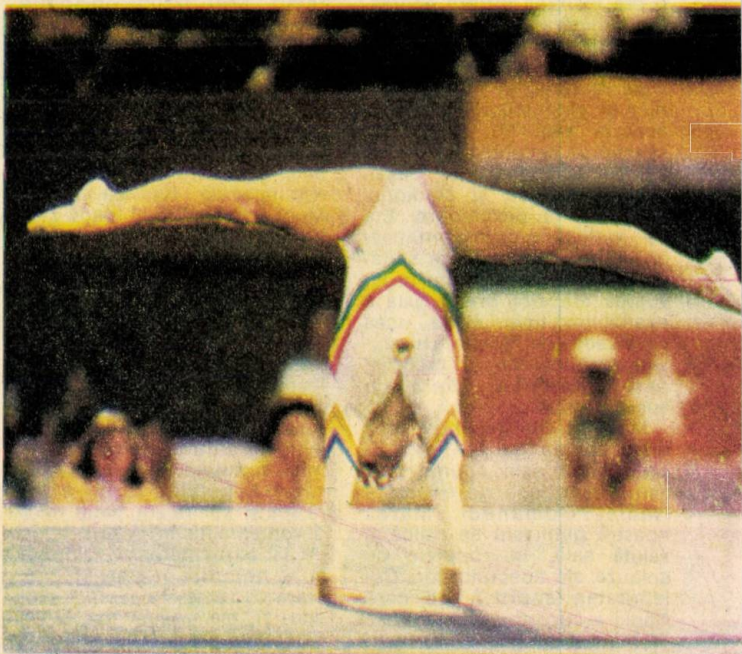
3. CHINA 388,80 p.

MARE PREMIERĂ ROMÂNEASCĂ

Apar cele trei echipe medaliate, în frunte cu echipa României. Fetele noastre sînt îmbrăcate în treninguri albe, cu benzi tricolore. Surd fericite și răspund cu bucurie ovațiilor publicului, urmate de echipele S.U.A. și R.P. Chineze. Laureatele se aliniază pentru festivitatea de premiere. Nici un spectator nu și-a părăsit locul. Așteaptă momentul sărbătoresc al cin-

stirii acelora care le-au oferit atîtea clipe de satisfacții, festivitatea de premiere a gimnastelor. Prim-vicepreședintele C.I.O., Alexandru Siperco, decernează echipei României medaliile de aur, primele medalii de aur obți-

Trăim momente de mare satisfacție și — de ce nu? — de orgoliu pentru această mare și dorită performanță sportivă. Medalie de aur, titlul olimpic pentru gimnastica noastră feminină, după cuce-

Ecaterina Szabo într-un exercițiu de nota 10

nute la Los Angeles de delegația României. Urmează medaliile de argint ale gimnastelor americane. Înainte de a urca pe podium, Mary Lou Retton și colegele sale trec și felicită, sărutîndu-le, pe învingătoare, gimnastele române, în aplauzele publicului, care apreciază gestul, comentat de asemenea de televiziune și în presa internațională. La fel procedează și purtătoarele medaliilor de bronz, gimnastele din R.P. Chineză, răsplătite și ele de aceleași aplauze călduroase.

Crainicul sălii invită publicul să asculte Imnul de stat al României, campioană olimpică. Toți spectatorii se ridică și ascultă acordurile imnului nostru de stat „**Trei culori**”, în timp ce drapelul României urcă pe catargul cel mai înalt, urmat de drapelele S.U.A. și R.P. Chineze.

rirea medaliilor de aur și a titlului mondial la campionatele mondiale, tot în S.U.A., la Fort Worth, în anul 1979!

Echipele coboară de pe podium în marșul obișnuit, la care miile de spectatori se raliează bătînd din palme în ritmul melodiei. Și fluieră, și strigă, strigă și fluieră, de bucurie. O seară triumfală, de neuitat, pentru gimnastica românească, pentru sportul românesc, trăită la 15 000 de kilometri de casă.

Colegul de la ziarul „l'Equipe” îmi arată titlul pentru pagina întâi: **MARE PREMIERĂ ROMÂNEASCĂ. MICILE SUORI ALE NADIEI ȘI-AU ȚI-NUT CUVÎNTUL.**

E aproape ora 10 seara. Ziariștii se năpustesc pe telexurile de la subcentrul de presă, căci nu mai este timp de pierdut cu transportul pînă la Centrul principal de presă.

Medalia de aur la gimnastică a încununat o zi în care și două medalii de argint au revenit sportivilor noștri: lui **Ilie Matei**, la greco-romane, care a fost la un pas de a-l înțepe pe americanul **Steven Fraser**, după o finală încheiată la egalitate: 1—1. Întîi a punctat Ilie Matei și a condus cu 1—0 pînă cu 30 de secunde înainte de încheierea celor șase minute regulamentare, cînd Fraser l-a adus și el pe Matei la parter, egalînd. Regulamentul l-a fost favorabil, deoarece, în caz de egal-

tate, acordă victoria luptătorului care a punctat ultimul.

Halterofilul **Andrei Socaci** a obținut medalia de argint la categoria ușoară (67,5 kg), el fiind la 18 ani unul dintre cei mai tineri halterofili prezenți la Los Angeles.

Victoriile boxerului **Mircea Fulger** asupra francezului **Jean Dusarte** la categoria ușoară și a lui **Rudel Obreja** în meciul cu englezul **Michael Hughes** dau speranțe pentru medalii de bronz într-un turneu extrem de dificil.

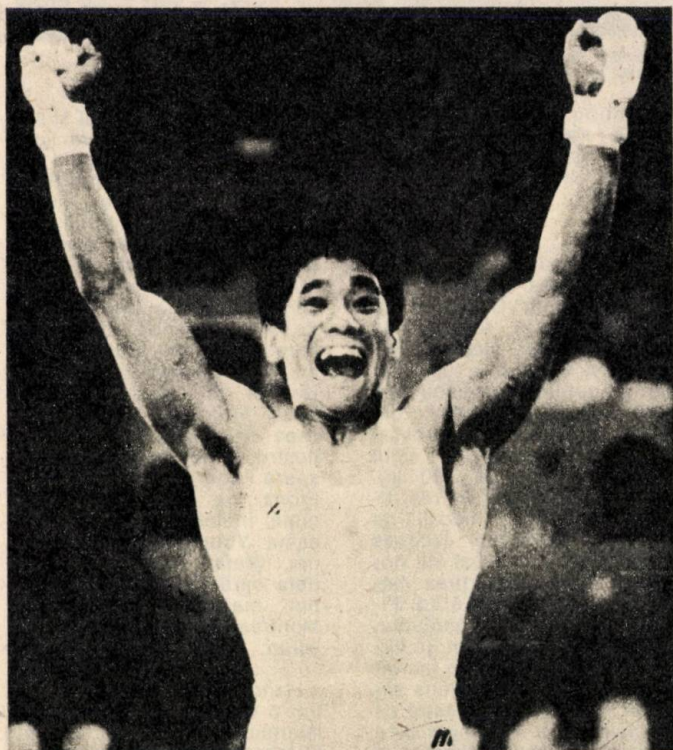
2 AUGUST

În ziarele americane de joi 2 august, locul principal este ocupat de gimnastică. Ziarul „Daily News” își intitulează reportajul ca și ziarul „Sportul”: **Marea noapte a gimnasticii**, menționînd prima medalie de aur a României cîștigată pe merit și așteptînd în seara de joi concursul individual masculin și, firește, pe cel de vineri seara al gimnastelor, desigur, cu dorința ca Mary Lou Retton, care conduce pe Ecaterina Szabo în clasamentul provizoriu individual cu 150 de milimi de punct, să mențină infimul avantaj și să devină campioană olimpică absolută. Ziarul „l'Equipe”, sosit seara din Europa, își intitula reportajul **„În așteptarea marelui recital de gimnastică”** și, referindu-se la duelul Mary Lou Retton—Ecaterina Szabo, relatează în avangronică: **„Ziarele și televiziunea de aici sînt pregătite să sărbătorească cu pompa care caracterizează promovarea unei vedete „Made in U.S.A.”, pe Mary Lou Retton. Nici un produs nu se lansează altfel la televiziune. Și prin surisul său grațios, impetuozitate și exuberanță, Mary Lou își va vinde bine imaginea remarcabilă”**.

Gimnastica monopolizează cea mai mare parte a interesului la Los Angeles. Astăzi seară se vor înțepe băieții pentru titlul suprem individual, iar mîine, vineri 3 august, fetele. Și la băieți lupta va fi strînsă. Japonezul **Koji Gușiken** și americanul **Peter Vidmar** sînt la egalitate de puncte (59,250) și conduc, numai cu 200 de milimi de punct, pe chinezul **Li Ning** și pe americanul **Bart Connor**. Dar se apropie și atletismul, de la care se așteaptă un „super-show” american condus de „**King Lewis**” și de „**Queen Mary**” (Decker).

Pînă atunci, în cea de a 5-a zi de competiții, sînt programate azi 17 sporturi, dintre care la trei sportivii noștri vor obține medalii de argint și bronz.

*Gimnastul japonez
Gușiken,
redivivus!*

Gușiken și-a împlinit un vis de mult dorit.

Sportiv, Dragomir Cioroslan, medaliat cu bronz, feliicită pe cistigătorul categoriei, Heinz Radschinsky, pe care îl întrecuse la campionatele europene

Este ziua în care, dimineața, **Corneliu Ion** va încerca să cucerească medalia de aur. După prima manșă el se află în frunte cu un rezultat excelent. Nu vrem să pierdem ocazia de a asista la o nouă premiere cu medale de aur a unui sportiv român și plecăm din nou, la 60 de kilometri de centrul nostru de activitate, la poligonul Prado. Pe **Corneliu Ion** îl întâlnisem cu o zi înainte, pe străzile Sătului olimpic. Era îngindurat de parcă nu conducea el în clasamentul pistolarilor. Nu vroia să audă de feliicitări, iar, de anticipări nici atât. De altfel, pe poligonul din Prado, privindu-i pe adversarii lui **Corneliu Ion**, toți păreau la fel de interiorizați, trascăbili, se izolau și apoi, când le venea rîndul, treceau la standuri și începeau seriile de cîte 5 focuri, în 8 secunde, apoi în 6 și în 4 secunde. În manșa a doua **Corneliu Ion** a realizat numai 294 de puncte din 300 posibile, și, ca urmare, a totalizat numai 593

de puncte, iar japonezul **Takeo Kamachi** — 595 de puncte. Campionul nostru l-a feliicitat cavalereste pe învingătorul său.

*

În același timp, într-un sport cu totul diferit, la haltere, **Dragomir Cioroslan** nu l-a mai putut învinge pe vest-germanul **Heinz Radschinsky**, așa cum o făcuse la campionatele europene din Spania. În timp ce acesta din urmă, cistigător al medaliei de aur, a ridicat la stilul „aruncat” bara de 190 kg, **Cioroslan** s-a oprit la 185, fiind întrecut și de „medalia de argint”, canadianul **Jacques Demers**, care, la acest stil hotărîtor pentru împărțirea medaliilor, a reușit 187,5 kg. Fîind perseverent în pregătire, **Cioroslan**, la 32 de ani (o vîrstă la care halterele se fac uitate în colțul sălii), ajuns secretar al federației noastre de specialitate, a continuat și a realizat o medalie olimpică la Los Angeles.

Tot azi s-au decernat și primele medalii la lupte greco-romane, la categoriile 52, 74 și + 100 kg. **Stefan Rusu** a ieșit ieri din cursa pentru medalia de aur, datorită faptului că meciul pe care l-a cistigat cu finlandezul **Salomaki** a fost contestat. Desfășurarea luptei a fost revăzută de juriu pe bandă video și s-a apreciat că una din acțiunile lui **Rusu** nu trebuia punctată. Decizia la „masa verde” a adus întîlnirea la egalitate, ceea ce a făcut ca multiplul nostru campion să mai poată spera doar la medalia de bronz, pe care a cistigat-o după întîlnirea cu sud-coreeanul **Young-Nam Kin**. Așadar, **Stefan Rusu** a urcat a treia oară pe podiumul olimpic: medalie de argint la Montreal și Moscova, bronz acum.

*

Handbaliștii au mai înregistrat o victorie în grupa lor, cu Islanda, 26—17, floretistele **Elisabeta Guzganu** și **Aurora Dan** s-au calificat, în timp ce

Petru Kuki s-a îndepărtat mult de podium, devenind o speranță... pierdută.

În clasamentul pe națiuni, România ocupa în seara zilei de 2 august numai locul al 9-lea, cu o medalie de aur, 4 de argint și 2 de bronz. Gimnastica, canotajul și luptele urmau însă, ca la sfârșitul săptămânii, conform antecalculului, să ridice simțitor poziția României în clasament, datorită în principal așteptărilor medaliilor de aur.

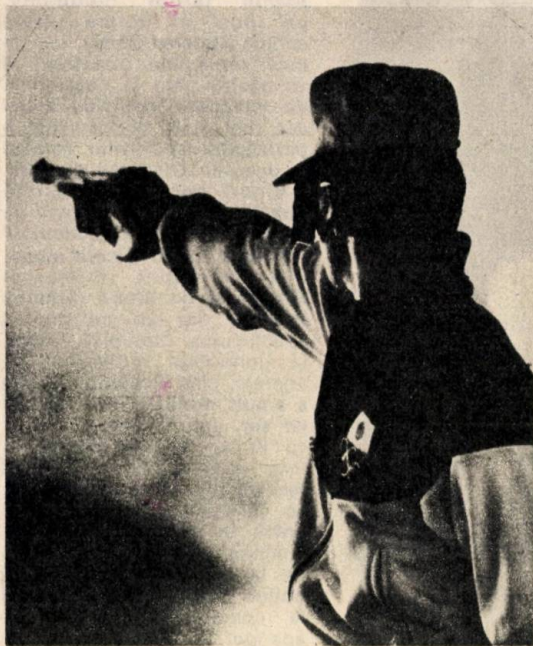
*

...Și a sosit ora gloriei celor mai buni 36 de gimnaști ai lumii. Privim acest mare spectacol pe micile ecrane, de la sala Anaheim Convention Center, unde luptătorii noștri au mari șanse la medaliile de aur. Va reuși oare Vidmar să-l depășească pe Gușiken? La gimnastica masculină sînt 6 aparate, deci 6 rotații, fiecare aparat fiind foarte spectaculos, dar și foarte dificil, iar concurenții foarte apropiați ca valoare.

Rotațiile încep și, pe rînd, unii sau alții din favoriți clachează și cedează milimile de punct, căci în concursul pe aparate departajarea este dusă pînă la milimile de punct. Americanii **Bart Connor** și chinezul **Tong Fei** au fost primii care și-au compromis pozițiile fruntașe, astfel că după trei ore de concurs, înaintea celei de a cincea rotații, cursa pentru podium se transformase într-o bătălie în trei: **Gușiken**, **Vidmar** și **Li Ning**. La bară fixă Gușiken este notat cu 9,950, iar Vidmar va ceda 50 de milimi de punct care, puțin mai tirziu, îl vor costa foarte scump. La bare paralele Li Ning greșete la aterizare și este notat doar cu 9,800. Practic iese din cursă pentru aur și argint. Japonezul **Koji Gușiken** evoluează la sol, americanul **Peter Vidmar** la bare paralele. Publicul așteaptă notele cu sufletul la gură. De emoție Gușiken se întoarce cu spatele. 9,900 pentru amîndoi. Deci, Gușiken a cîștigat ti-

tlul suprem individual la o diferență de numai 25 de milimi de punct. Aproape incredibilă și înesicabilă această diferență care ar echivala la o sosire, la înot de pîldă, cu o diferență pentru învingător de o jumătate de centimetru, adică atît cu cît acesta ar fi avut mai mare unghia degetului cu care a atins primul peretele computerizat al bazinului! Gușiken e nebun de fericire. Face tumbe, o adevărată sarabandă în jurul echipei sale, care-l acoperă ca o grămadă la rugby. Are motive să fie fericit. La ultimele campionate mondiale, în 1979, Gușiken s-a situat pe locul al 7-lea, în 1981 pe locul al 3-lea, iar în 1983, la Budapesta, pe locul al doilea. Și acum, primul loc, readucînd Japoniei titlul olimpic, după 12 ani, de la München '72.

În această mare societate de valori, tinerii noștri gimnaști **Emilian Nicula** și **Valentin Pîntea** au ocupat locurile 14 și, respectiv, 15.

Trăgătorul japonez Kamachi care a reușit să-l întrecă pe Corneliu Ion și să cucerească medalia de aur la pistol viteză.

Li Ning (R.P. Chineză) un gimnast mult aplaudat de public

FESTIVALUL MEDALIILOR ROMÂNEȘTI

ÎN 3 ZILE, 22 DE MEDALII:
14 AUR, 5 ARGINT, 3 BRONZ

3—6 AUGUST

Sfârșitul primei săptămâni a întrecerilor olimpice, de vineri 3 august până duminică 6 august, a însemnat un veritabil triumf pentru delegația României socialiste și sportivii săi: 22 de medali olimpice, dintre care 14 de aur, 5 de argint și 3 de bronz au încununat trei zile care au adus delegația României în primul planul țărilor medaliante, pe locul al doilea (după echipa Statelor Unite), loc pe care săptămîna următoare îl va păstra pînă la ceremonia de închidere, realizînd astfel cea mai mare performanță a participării sportivilor români la Jocurile Olimpice de vară.

Vineri seara, gimnastele noastre n-au putut întrece pe Mary Lou Retton la concursul individual, și au cucerit medaliile de argint (Ecaterina Szabo) și de bronz (Simona Păuca), dar au detronat-o spectaculos duminică seara, la concursul individual pe aparate, cînd Ecaterina Szabo a smuls arbitrilor trei medali de aur, una din ele împreună cu brava Simona Păuca, în timp ce Mary Lou nu a reușit nici un titlu la aparate. Astfel se înregistrează o situație unică în analele gimnasticii feminine, cînd învingătoarea de la individual compus nu obține nici o medalie de aur la concursul individual pe aparate!

Un splendid tablou: Ecaterina Szabo și Simona Păuca cuceresc, la birnă, două medali de aur!

Vineri 3 august, seara, concursul individual compus la gimnastică s-a desfășurat sub semnul duelului direct dintre **Mary Lou Retton**, care avea un avantaj de 15 sutimi, sau — și mai detaliat — 150 de milimi de punct, înaintea **Ecaterinei Szabo**. O dispută pasionantă, în care gimnasta noastră a anihilat avantajul inițial al concurente sale după primul aparat și a luat ea 150 de milimi avans după al doilea aparat, în aceste două rotații Mary Lou evoluând la paralele (9,850) și birnă (9,800) la care nu se simte în largul său. În schimb Cati Szabo a primit 10 la birnă și 9,95 la sol. Dar, la penultima rotație, la sărituri, ea a obținut 9,90, iar Mary Lou la sol 10, și în ultima rotație, Cati 9,90 la paralele, iar Mary Lou din nou 10, la sărituri, ultima notă readucându-i americanicei cele 50 de milimi avans care o proclamă campioană a concursului general individual, urmată de Ecaterina Szabo și Simona Păucă.

O diferență minimală, 50 de milimi, dintr-un punct împărțit într-o mie de milimi! Cît de dreaptă poate fi însă, în acest caz, o judecată omenească! Ideea că acest duel superb disputat de Mary Lou Retton și Ecaterina Szabo ar fi trebuit să se termine la egalitate, avînd în vedere valoarea cel puțin egală după concursul pe echipe și individual a celor două gimnaste, cît și diferența aproape imperceptibilă, ne-a sugerat-o publicul american, care în delirul său pentru noua „**Queen Mary (Lou)**”, a aplaudat frenetic gimnastele noastre în semn de mulțumire pentru spectacolul oferit. De altfel, ziarul „Los Angeles Times”, în finalul Olimpiadei, a adus mulțumiri în pagina întâi gimnastelor **Mary Lou Retton** și **Ecaterina Szabo** pentru valoarea exercițiilor și spectacolul oferit.

Nadia Comăneci, prezentă la concurs, spunea ziaristilor: „**Ecaterina Szabo** a fost incontestabil mai bună: cele două note de 10 obținute de Retton la sol și sărituri n-au justificat mai mult decît nota de 9,90 a Ecaterinei Szabo la sol”.

Sîmbătă seara, 4 august, s-a disputat concursul individual masculin la cele 6 aparate, 4 medalii de aur cîștigînd chinezii (**3 Li Ning** și **Yun Lou**), 2

un interes deosebit pentru gimnastele noastre, deoarece, pe de o parte, aveam cîte două reprezentante în fiecare finală, iar pe de altă parte la

Zborul gimnastelor noastre peste birnă este inegalabil

japonezii (**Guşiken** și **Mori-sue**), una americanii (**Bart Connor**).

*

Duminică 5 august a fost programată ultima gală la gimnastică, concursul individual feminin pentru medalii la cele patru aparate. Un spectacol cu totul aparte, pentru că, spre deosebire de concursul general, care se disputa simultan la cele patru aparate, în ultimă seară spectacolul este oferit aparat cu aparat.

Această reuniune prezenta

trei aparate prima şansă aparține concurențelor române.

Pauley Pavilion era, ca și la celelalte gale, arhiplin. Mille de spectatori veneau s-o vadă pe Mary Lou Retton confirmînd titlul de vineri seara. Spre surpriza lor, aparat după aparat a fost monopolizat de... adversarele lui Mary Lou, care au realizat un adevărat marș triumfal. **Ecaterina Szabo** a cîștigat medaliiile de aur la trei aparate, birnă împreună cu **Simona Păucă**, al patrulea titlu fiind cucerit de

excelenta gimnastă din R.P. Chineză, **Ma Yanhong** împreună cu americanca **Julianne McNamara**.

Concursul începe cu săriturile. Prin tragere la sorți, Retton concurează prima și obține un 9,800 și un 10! Cati Szabo este ultima. Prima săritură: 9,800. Pentru a obține titlul olimpic, Cati are nevoie, la a doua săritură, de cel puțin 9,95. O vedem extrem de concentrată... Aleargă cu pași hotărâți, se înalță, execută perfect săritura, iar la aterizare se lipește pur și simplu de podea. Merita din plin 10, dar... și cu 9,950 primește medalia de aur. Publicul aplaudă sportiv succesul Ecaterinei Szabo și când se așează pe locuri se aud murmure de îndoială. Ce va face mai departe Retton? La paralele inegale, care urmează, Retton este în concurs, dar nu cu prima șansă, pentru că finalul de aur este al chinezoaicei **Ma Yanhong** și al americancei **Julianne McNamara**, care primesc două medallii de aur, lui Mary Lou revenindu-i bronzul. Dezamăgirea începe să-și facă loc printre spectatori. „Regina Mary Lou” nu confirmă.

Încep exercițiile la birnă. Prima urcă **Simona Păucă**, cea care a uimit sala la prima sa apariție într-o mare competiție și a convins arbitrele să-l acorde 10 fără drept de gândire și apel. Lucrează pe birnă cu aceeași impresionantă siguranță. Din nou în sală este o tăcere ca pe un vîrf de munte. Spectatorii uită să și fotografieze. Sînt fascinați de piruetele și rostogolirile de al căror nume cei mai mulți nici nu au auzit. De altfel, denumiri ca flik-flak, flik-salt-echer sau „salt întins cu întoarcere de 720 de grade”, nici la noi nu sînt prea cunoscute, deși gimnastica românească a uimit lumea cu aceste execuții. Surpriză: doar 9,90! Publicul nu este de acord. Protestează. Dar noi sîntem liniștiți. Știm că Simona nu mai poate fi întrecută decît de Cati Szabo care și urcă pe birnă. De la început Cati își pregătește revanșa ca o artistă sigură pe partitura ei. În tribune se aud: „Ei! Oh! Uuu!” Mirarea nu

conținește. Înălțime, precizie, virtuozitate. Arbitrele întîrzie o clipă... 9,95! Deci, **Ecaterina**

dere Auri! 12 000 de spectatori sînt dezamăgiți în tăcere, în semn de respect pentru

Laura Cutina într-o splendidă execuție la sol

Szabo și **Simona Păucă** la egalitate. Ce poate fi mai superb! Premiera cu două steaguri românești pe cel mai înalt catarg, în sunetele aceluiași imn, ce oare ne puteam dori mai mult? Pe locul trei — **Cathy Johnson**, „veterana” echipei americane, o sportivă admirabilă de-a lungul anilor.

Și urmează proba care merge direct la sufletul spectatorilor, solul. Cati Szabo va fi ultima. Mary Lou Retton comite greșea în exercițiu, iese afară din covor și este notată cu 9,85. Deci, la reve-

aceea pe care o aplaudaseră cu cîteva zile înainte. Se pregătește McNamara, adevăratul suport al echipei americane. Solul ei este admirabil și răsplătit ca atare și de arbitre și de public: 10. Totuși, Cati Szabo va avea un avans de 25 de milimi, dacă va lua și ea 10. În mod neașteptat, în sală se produce o pană de curent electric care o oprește pe Cati Szabo să intre pe covor. De la minut la minut se anunță în sală iminenta aprindere a luminii. Dar asta se produce abia după 8 minute. Cati este îmbujorată la față.

Este evident nervoasă, dar și plină de ambiție. **Pe aceeași melodie a lui Gershwin, Cati zboară, Cati se rostogolește, Cati se întinde ca un arc, Cati dansează, Cati face salturi acrobatiche, Cati e superbă și nu poate lua decît 10, pe care îl și smulge și lat-o, deci, la a patra medalie de aur!** Sala are aceeași forță morală și sportivă de a o ovaționa ca și pe Mary Lou Retton cu două seri în urmă.

Revanșa gimnastelor noastre e zdrobitoare. **România —S.U.A., 4—1 la medaliile de aur pe aparate, 5—2 la medaliile de aur pe ansamblul concursului!** Retton nu a rezistat acestui maraton gimnastic, nici fizic, nici psihic. Neîndoiel de talentată, demnă de galeria marilor gimnaste, cu o structură și un stil nou, propriu, Mary Lou a fost copleșită de gloriificarea atât de rapidă și de gigantică făcută timp de 48 de ore, între cele două concursuri, de întregul arsenal publicitar al presei și televiziunii. Proba generală de rezistență, de bună pregătire, fizică și morală, a revenit tinerei echipe a României, în întregime nouă, de la o Olimpiadă la alta.

Elogiind această superbă performanță a gimnasticii românești și pe **Ecaterina Szabo** care a cucerit 4 medaliile de aur, trebuie să elogiem întreaga echipă: gimnastele **Ecaterina Szabo, Simona Păucă, Lavinia Agache, Laura Cutina, Mihaela Stănuț** și **Cristina Grigoraș**, și pe antrenorii lor **Adrian Goreac, Maria Cosma și Octavian Belu**.

Cite nu s-ar putea scrie oare despre această emoționantă seară a triumfului gimnasticii românești?

La conferința de presă, ferice, gimnastele noastre au răspuns la toate întrebările ziariștilor, cu modestie și cu prețuire pentru adversare. **„Ce vor face gimnastele din România în zilele următoare? Pleacă acasă?”** a întrebat un ziarist american. **„Nu ne închipuim acasă decît după încheierea Olimpiadelor. Acum vrem să vedem Disneyland, studiourile de filmare din Hollywood, tot ce se poate vedea în săptămîna viitoare”,** a răspuns căpitana echipei,

Cati Szabo. Și într-una din diminețile următoare le-am însoțit la Disneyland.

*

Desfășurat de regulă pe canalele artificiale, canotajul, caiacul și canoarea au cunoscut acum apele naturale ale Lacului Casitas, așezat într-o regiune pitorească, la 135 km de Los Angeles. După Roma '60, pentru prima oară se folosește lacul natural, competiția feminină fiind pe afișul olimpic numai din anul 1976, de la München, cu șase finale.

Programare foarte matinală, eliminatorii și finale de la ora 8 dimineața, pentru ca sportivii și ambarcațiile lor să beneficieze de ape liniștite, netulburate de vînt. Program dificil, mai ales pentru spectatori, care totuși au umplut de la cea oră tribunele de 10 000 de locuri ale acestui amplasament sportiv care datează din anul 1960.

Mary Lou Retton

O NOUĂ GENERAȚIE DE GIMNASTE

Mary Lou Retton, originară din statul Virginia (S.U.A.), în vîrstă de 16 ani, a început să practice gimnastica de competiție relativ tîrziu, după 12 ani. Cu constituția sa mică dar robustă, 145 cm și 42 kg., ea deschide drum unei noi generații de gimnaste care lucrează în forță și acrobatic. Una din colegile ei de școală, Ann Wood, declara **„Mary Lou este una din cele mai mari acrobate pe care le-am văzut. Ea este extrem de dinamică. Cînd aterizează după sărituri dă impresia că are nevoie de parașută”**.

Într-adevăr așa este, în plus, Mary Lou este foarte harnică și stie prin zîmbet, uneori chiar forțat, să atragă tribunele. Are talent și vocație pentru gimnastică acrobatică, astfel că va fi o adversară redutabilă la campionatele mondiale din 1985. Ea este prima gimnastă americană care, din 1948, cucerește acum o medalie olimpică.

Mina de aur de pe lacul Casitas

ECHIPAJUL DE „AUR”, la 4 + 1 rame; Viorica Ioja, Olga Bularda, Chira Apostol, Maria Friciolu și Florica Lavric (de la stînga la dreapta)

Sîmbătă 4 august a fost ziua rezervată finalelor la canotaj feminin. Toate ambarcațiile noastre în finale, cu timpi care le indicau favorite. Se conta pe 5 medalii de aur, o recoltă deosebită, dacă prognoza se îndeplinea întru totul.

Ziua era promițătoare. Soarele, de pe un cer complet

senin, mîngia lacul cu razele lui. Complexul nautic părea o pictură uriașă, cu un colorit de cele mai diferite nuanțe, iar tribunele fremătau de dorința de a vedea concursul.

Primul start. Ambarcațiunile 4+1 se prezintă la chemarea starterului. Fetele noastre, îmbrăcate în maiouri albastre, cu dungi tricolore, se află pe culoarul al doilea, între echi-

pajele olandez și american. **Olga Bularda, Chira Apostol, Maria Friciolu, Florica Lavric și Viorica Ioja** pornesc viguros în cursa de 1000 de metri. La jumătatea ei au un mic avans față de canadience, socotite a fi cele mai puternice adversare. Fetele noastre măresc distanța în spre final și cîștigă titlul olimpic, cu două secunde, avans.

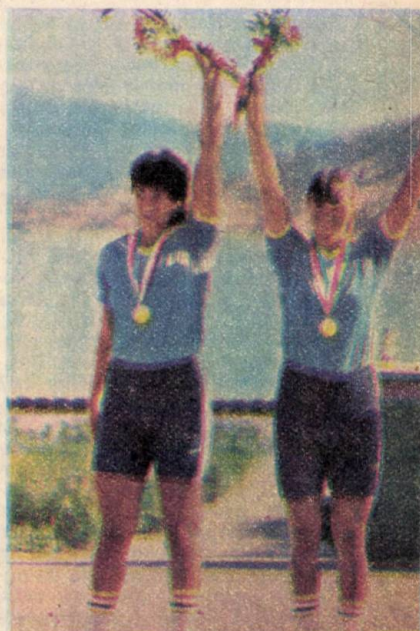
Valeria Răcilă are motive să fie fericită!

Obosite de efort, fac exercițiile de respirație și apoi, destinse, surizătoare, îndreaptă ambarcația, cu lovituri line, spre podiumul de premiere. Spectatorii le aplaudă, le fac semne prietenești cu mâinile, le fotografiază și așteaptă ceremonialul de premiere.

Este clipa supremă a satisfacției sportive.

Echipajele vin la podium.

Trompeții anunță începerea solemnității. Urcă pe cea mai înaltă treaptă echipa României. Cele cinci fete, campioane olimpice, răspund cu semne de prietenie și mulțumire spectatorilor. Pe rând primesc fiecare medalia ce i se cuvine. Moment emoționant, cu lacrimi de bucurie furisate pe obraji. Privesc medaliile pe o parte și pe alta.

Elena Horvat-Florea și Rodica Arba, campioane olimpice la 2 rame

Elisabeta Oleniuc și Marioara Popescu, „aur” la 2 vâsle

Olga Bularda își sărută medalia. Canadiencele și australianele își primesc și ele medaliile, nu mai înainte de a-și felicita învingătoarele. Cralnicul concursului invită spectatorii să asculte imnul de stat al Republicii Socialiste România. Toți se ridică în picioare și, în liniștea ce domnește peste lac, coline și văi, sunetele orchestrei care întonează „Treii culori”, impresionant, majestuos, fac parcă să fluture faldurile tricolorului românesc care se ridică pentru prima oară la Lake Casitas. Dar va mai fi înălțat încă de patru ori, pentru că cinci din cele șase finale au fost câștigate de canotoarele române, spre uimirea spectatorilor, cei mai mulți neavertizați pe posibilitatea acestei suite de victorii românești. La a treia medalie câștigată la proba cea mai gustată de public, schif simplu, de către **Valeria Răcilă**, o nouă vedetă a canotajului mondial, spectatorii americani memorizaseră acordurile imnului românesc, pe care le intonau o dată cu fanfara, desigur fără cuvinte.

Elisabeta Oleniuc și **Marioara Popescu**, la 2 vâsle, ramerele **Elena Horvat** și **Rodica Arba**, la 4+1 vâsle; **Sofia Corban**, **Ioana Badea**, **Ecaterina Cancia**, **Anişoara Sorohan** și **Titie Tăran** au fost, toate, pe cel mai înalt podium de pe malul Lacului Casitas, culegându-și roadele anilor de pregătire.

A șasea probă, la echipaj de 8 + 1, medaliile de aur au revenit echipajului Statelor Unite, creditat cu timp superior în anul 1984. Faptul a produs satisfacție în rândurile celor peste 10 000 de spectatori, dar ei au plecat plini de admirație pentru marele succes al canotajului feminin din România, învingător în 5 din cele 6 probe finale.

Canotorii români **Valer Toma** și **Petru Iosub**, în barca de 2 rame, vor „scoate” și ei aur în concursul masculin disputat duminică dimineața pe aceleași piste de ape, iar săptămîna viitoare calaciștii și canoistii vor cuceri alte medaliile de aur.

Halterofilii și luptătorii se deslănțuie

Mari emoții și satisfacții la încheierea turneului de lupte greco-romane. În gala de seară erau programate semifinalele și finalele, la aceeași sală **Anaheim Convention Center**, plină, peste capacitatea ei de 7 000 de locuri. **Ion Draica** (cat. 82 kg) și **Vasile Andrei** (cat. 100 kg) aveau culuare favorabile pentru „aur” și au știut, pînă în cele din urmă, să le folosească cu brio.

Salteaua pe care va lupta **Ion Draica** se află în fața tribunei ziariștilor. Așteaptă permisiunea să intre pe covor. Il atenționăm prin semne și îl arătăm „V”-ul făcut cu două degete: „Victorie, Ioanel”

Adversarul este un luptător grec, **Dimitrios Thanapoulos**, cu alură de efigie a Jocurilor Antice. **Draica** este calm. Își privește cu atenție adversarul și, curînd, procedează tehnic ale românului se dovedesc superioare adversarului său, ambițios și rezistent, dar care nu are totuși resurse pînă la sfîrșit, cînd victoria se acordă, cu 4-3, campionului nostru. **Ion Draica** își vede visul cu ochii: **CAMPION OLIMPIC**. Sare în sus de bucurie, cu minile ridicate spre înaltul sălii și este îmbrățișat cu căldură de colegi.

În finala „coloșilor”, urcă pe podiumul de luptă românul **Vasile Andrei** și americanul **Greg Gibson**. Sala este în delir. Gazdele vor un nou campion olimpic, după **Steve Fraser**, cel care l-a învins pe **Ilie Matei** în finala categoriei 90 kg. Dar splendidul atlet care este **Vasile Andrei** se dovedește imbatabil. Un bun tehnician și tactician, cu experiență internațională, care realizează 12-0 și încheie meciul în favoarea lui, în min.

4:16, înainte de limită. Arbitrul îl ridică mîna lui **Vasile Andrei** în semn de victorie. Noul campion olimpic este plin de fericire. Între zîmbete și lacrimi, fața lui are o grimasă unică.

Elegantă sală californiană cunoaște în această seară, un mare succes al luptelor românești. Premierea campionilor noștri olimpici este aplaudată unanim. Urmărind cu privirile tricolorul înălțîndu-se pe catargul de onoare, ei cîntă cel mai iubit imn al românilor.

Puternicii tineri din România, cu o forță herculeană, halterofilii, au impresionat pe mîile de spectatori de la **Gersten Pavilion**. Pînă în cele din urmă halterofilii români s-au clasat pe primul loc al clasamentului în acest sport, cucerind 8 medalii și depășind R.P. Chineză, o adevărată revelație a acestui turneu olimpic, R.F. Germania, S.U.A. și alte țări. Medalii de aur cucerite de **Nicu Vlad** și **Petru Becheru** au stîrnit entuziasm în sală.

Simbătă, la cat. mijlocie (19 concurenți din 17 țări), **Petre Becheru** și-a dominat adversarii, australianul **Robert Kabbas** și japonezul **Ryoji Isaka**, terminînd concursul cu 12,5 kg avans față de **Kabbas** și 15 kg față de adversarul său japonez.

Duminică a fost rîndul lui **Nicu Vlad**, care s-a întrecut pe el în bătlia cu adversarii și recordurile olimpice, la categoria 90 kg, în care l-a avut alături pe **Petre Dumitru**.

A fost un veritabil triumf al halterofiliei românești, **Nicu Vlad** cucerind, într-o manieră de mare campion, titlul olimpic, medalia de aur și doborînd 3 recorduri olimpice, iar **Petre Dumitru** medalia de ar-

Nicu Vlad, brav halterofil, în uniforma olimpică și medalia de aur.

gint, pe locul al treilea clasându-se, la 12,5 kg diferență, britanicul David Mercer.

Tinărul de 21 de ani (încă neîmpliniți), Nicu Vlad, cu o ambiție colosală, ca și forța lui, a atacat cu curaj toate recordurile naționale și olimpice ale categoriei. Iată seria lui Nicu Vlad, care a intrat în istoria Jocurilor Olimpice:

— la primul stil, „smuls”, el a izbutit 172,5 kg — **record olimpic și național**;

— la al doilea stil, „aruncat”, Nicu Vlad realizează 220 kg, un **alt record național și olimpic**.

Astfel, campionul român ocupă primul loc, cu un rezultat excepțional — 392,5 kg — ceea ce constituie **al treilea record național și al treilea record olimpic stabilit de Nicu Vlad**, care a realizat un progres de 10 kg în această seară memorabilă a halterofili-

lei românești.

Nu vom uita multă vreme plastica corpului athletic a lui Nicu Vlad sub povara sutelor și sutelor de kilograme luate de jos cu brațe puternice, ridicate pe umeri și înălțate deasupra capului, o plastică în care toți mușchii puternici, toate fibrele acestora ies în relief, vibrează în timp ce ochii parcă vor să iasă din orbite în efortul final. Apoi haltera este lăsată jos, cu „cutremurul” ce îl provoacă la cădere și apoi explozia de bucurie a halterofilului care s-a autodepășit.

Urmează mîngîierea aplauzelor, admirația acelor care s-ar dori tot atît de puternici și încununarea cu premiile supreme ale activității sportive: medaliile olimpice.

Campionul nostru olimpic este pe podium. Trăiește intens momentul festiv. Cîta sa-

tisfacție la nici 21 de ani împliniți. Dintr-un colț al sălii, antrenorul lotului reprezentativ, **Ștefan Achim**, scund, fost halterofil de categorie mică, gîndește la anii grei de muncă, la colegii săi de la alte cluburi, care i-au pregătit pe medaliații de azi, la **Dumitru Constantin**, cu care Petre Becheru și-a început activitatea, la **Gheorghe Gospodinov**, de la Galați, care l-a descoperit pe Nicu Vlad, la neastîmpăratul **Listas Ionescu**, de la Constanța, care l-a „ghicit” pe **Petre Dumitru**, medalie de argint, și alții.

.....

Ultima cunună a acestor trei zile bogate în medalii a fost cununa de bronz a **Ancăi Pătrășcoiu**, în ultima zi a întrecerilor de natație de la bazinul U.S.C.

Medalia este numai de bronz, dar are o valoare de simbol, pentru că este prima medalie olimpică la înot cucerită de România la Olimpiade! Realizatoarea meritului performanțe este această splendidă fată de 17 ani, de la Baia Mare, care a reușit la 200 m spate medalia de bronz, fiind foarte aproape de aceea de argint, performanță ce va rămîne strîns legată de antrenorul Ancăi, **Gheorghe Dimeca**.

Atît Anca Pătrășcoiu, cît și Carmen Bunaciu, care a participat la aceeași probă dar nu a reușit decît locul al 7-lea, au concurat și dimineața la semifinale, obținînd calificările în finală. Ceea ce trebuie apreciat la Anca este puterica ei mobilizare în finala de după-amiază, cînd a înotat mai repede cu trei secunde decît în cursa anterioară și a obținut mult doritul loc pe podium. Pe primul loc s-a clasat olandeza **Jolanda de Rover** (2:12,38), campioană olimpică, pe al doilea americanca **Amy White** (2:13,04) și cu 25 de sutimi de secundă mai tîrziu **Anca Pătrășcoiu**.

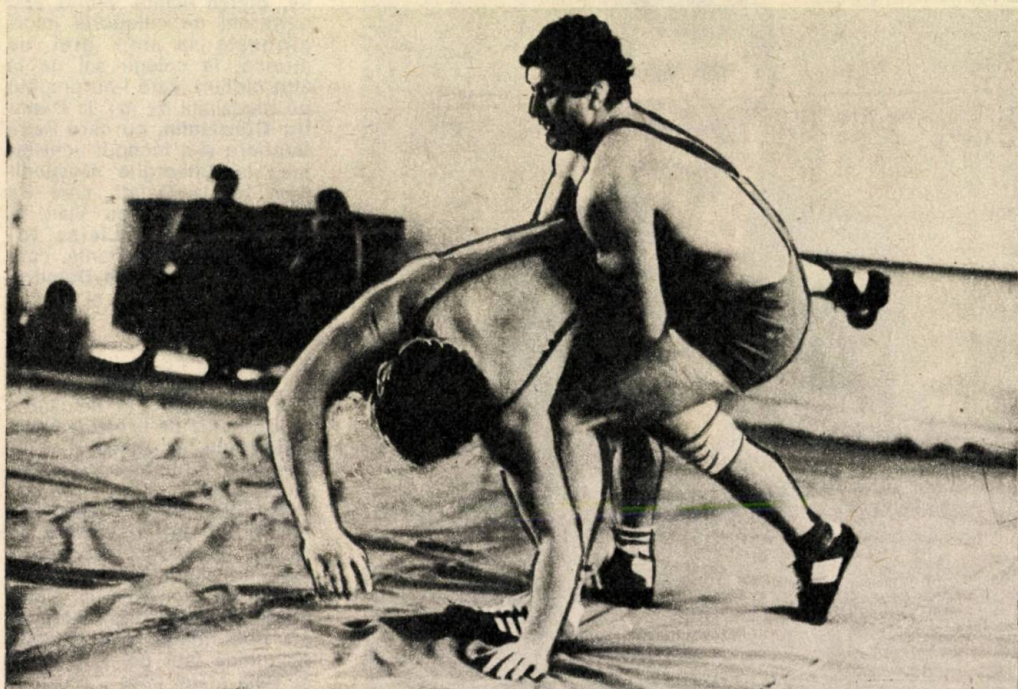
.....

Deci, la sfîrșitul primei săptămîni, la jumătatea întrecerilor olimpice, delegația României cucerise 29 de me-

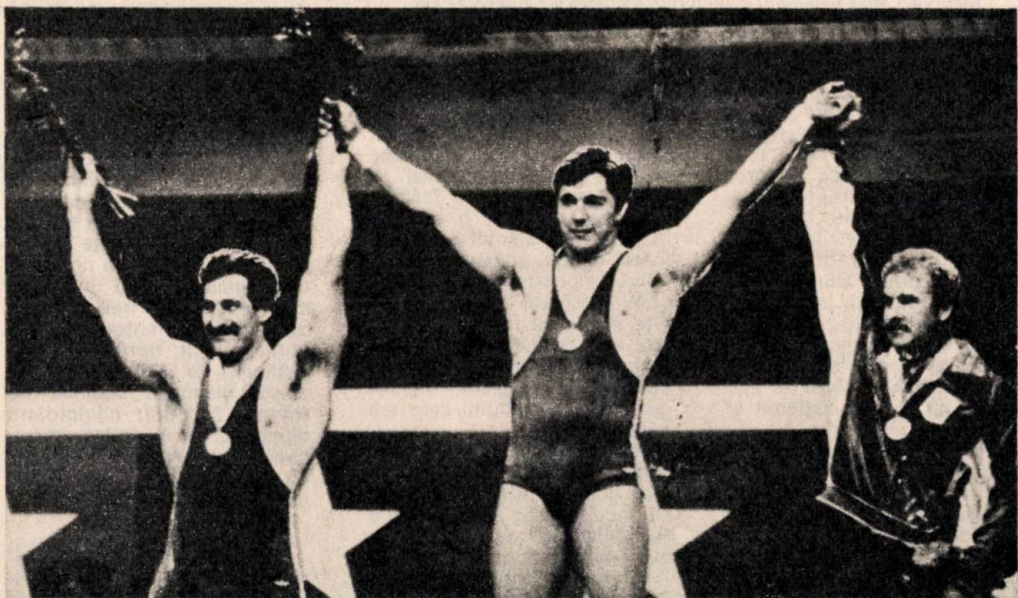
dalii, dintre care 15 de aur.
Urmează a doua săptămână,
de luni 6 august până dumi-

nică 12 august 1984, când se
vor adăuga celelalte 24 de
medalii, dintre care cele mai

importante, cele 5 de aur, la
atletism (3) și la caiac-canoe
(2).

Vasile Andrei, campionul olimpic al semigrellor, finalizează un „supleu” fără replică

Ștefan Tașnadi (în stînga) își încheie cariera sportivă cu o meritată medalie de argint

Jean Benoit, prima maratonistă campioană olimpică, se îndreaptă cu pași siguri spre un mare succes

Marea premieră olimpică a maratonului

Atletismul feminin câștigă teren. La această Olimpiadă, două probe în premieră: 3 000 m și maratonul. Prima probă pare rezonabilă, dar a doua, maratonul, surprinde, deși a fost introdusă la campionatul mondial în 1983, la Helsinki.

La 5 august a avut loc premiera olimpică a maratonului, dimineața, la ora 8, pentru a ocroti concurențele de marea căldură a zilei. Traseul, același cu al bărbaților, cu plecarea de la Santa Monica.

În Coliseum, plin de la acea oră matinală, se prezintă pe tablele electronice situația

de pe traseu. De la bun început, o americană, **Joan Benoit**, se instalează în frunte și va fi mereu... locomotiva rapidă a acestui maraton. Trăgând după ea întreg plutonul, în care se afla și campioana mondială **Grete Waltz**. Și Joan Benoit fuge, fuge, cu regularitate de metronom, fără efort. După 20 de kilometri parcursi ea mărește tempo-ul, astfel că la kilometrul 30 are un avans de două minute asupra celorlalte parteneri. Nu manifestă dificultate. Suride millor de suporteri înșirați pe traseu. Va rezista până la urmă? Căci

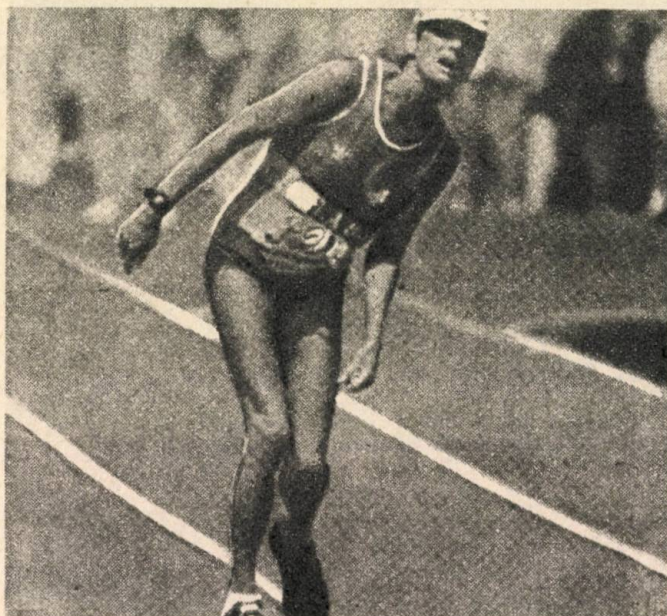
această temerară femeie, în vîrstă de 27 de ani, măsurînd numai 1,57 m și cîntărind doar 48 de kilograme a părăsit spitalul numai cu o lună în urmă, după o operație la călcîiul lui Ahilei! Ea nu este o necunoscută în maraton, dimpotrivă, deține din 1983 cea mai bună performanță feminină mondială: 2 ore, 22 minute și 43 de secunde. În 1952, la Helsinki, celebrul Emil Zatopek a cîștigat maratonul cu 2h:23,3, deci cu un minut în plus față de recordul lui Benoit. O, temporal!

Joan Benoit se apropie de stadion în același ritm, cu o

caschetă, ca de ciclist, pe cap. Când face primii pași în stadion entuziasmul este indescriptibil. Termină cursa în 2h:24,52. Nu acceptă pătura. Nu se așează. Se întretine, în

față de câștigătoare și este primită de asemenea cu deosebit entuziasm, ca și următoarele participante la maraton, indiferent de locul ocupat. O scenă impresionantă a

sul acesteia a fost dramatic. Totuși nu a abandonat și a trecut fără ajutor linia de sosire. Turul de onoare l-a făcut pe brancardă în aclamațiile publicului care l-a apreciat forța fizică și morală. Deshidratată pe parcurs și cu început de insolăție, Gabriela Andersen a revenit în satul olimpic după trei ore de repaus.

Finisul dramatic al maratonistei elvețiene Gabriela Andersen-Schies.

picioare, cu cei din jur și pornește la un nou tur de stadion, turul de onoare, în ovățiile generale. Apare și Grete Waltz, cu un minut întârziere

produs elvețianca **Gabriela Andersen-Schies**, de altfel stabilită în S.U.A., care la cîteva metri de sosire a fost gata să se prăbușească. Fini-

La conferința de presă Joan Benoit a declarat: „Nu am făcut nimic excepțional. Nu am ținut cont de nimeni. Mi-am realizat cursa așa cum am pregătit-o. M-am antrenat 200 de kilometri pe săptămână și am sacrificat orice pentru titlul pe care mi l-am dorit, de primă câștigătoare a maratonului olimpic feminin. Sint fericită!”

Admiterea maratonului feminin la Jocurile Olimpice a fost o încununare a luptei feministe pentru introducerea tuturor probelor atletice în care femeile pot face față ca și bărbații. La acest maraton inaugural au luat startul 50 de alergătoare din 28 de țări dintre care 39 au încheiat cursa la Coliseum. Prin urmare așteptăm în viitor, poate chiar în 1988, și o participare a unei românce.

Începe serialul atletismului Doina Melinte, medalie de aur

Marele spectacol al atletismului a început la 3 august. Coliseum trăiește zile de sărbătoare. Pe rînd, **Edwin Moses** la 400 mg, **Evelyn Ashford** la 100 m, **Joan Benoit** la maraton și, apoi, secvențele lui **Carl Lewis** la 100 m, calificări și apoi finala în 9,99, toate succesele americane au făcut să exulte tribunele de la primele finale. Noii campioni olimpici, cu mari drapele americane în mîini sau înfă-

șurați, făceau tururi de onoare în fața spectatorilor electrizați de aceste mari succese.

Cu atît mai mult vom aprecia, mai tirziu, medalile de aur cucerite de atletele noastre, în acest ansamblu de mari valori sportive și în atmosfera înflăcărată a victoriilor campionilor americani.

Prima atletă română în concurs, **Mihaela Loghin**, a

avut aurul titlului olimpic în față, la aruncarea greutății, pînă înainte cu cîteva secunde de încheierea probei. Mihaela conducea cu o aruncare de 20,47 m. Concursul îl încheia vest-germanca **Claudia Losch**, care avea 11 cm în urma liderei concursului. Losch se duce cu greutatea în cerc, aruncă în disperare de cauză și bila de oțel depășește cu... un singur centi-

Superba victorie a Doinei Melinte în proba de 800 m, titlu olimpic și medalie de aur, urmată de medalia de bronz a Fiței Lovin (în al treilea plan)

metru aruncarea Mihaelei Loghin, deci 20,48 m! Final demn de fantezia unui romancier, o adevărată dramă pentru sportiva noastră, căreia nu-i venea să-și creadă ochilor. În Coliseum, unde se ridică pentru prima oară drapelul românesc, lacrimile bucuriei de a fi pe podiumul olimpic se amestecau cu acelea ale durerii de a nu fi pe cea mai înaltă treaptă, pentru un singur centimetru.

Doina Melinte și **Fița Lovin** s-au calificat în finala de 800 m, programată în această seară de luni 6 august, pe care o vom vedea cu emoție și strângând pumnii pentru fetele noastre, care se vor afla în luptă cu italianca **Gabriela**

Dorio și americanca **Kim Galagher**.

Dar pînă seara, **Vasile Groapă** cucerește o prețioasă medalie de argint, la categoria 100 kg. După rezultatele sale anterioare, printre care 180 kg la stilul „smuls”, în mod surprinzător el nu a reușit aici decît 165 kg și astfel vest-germanul **Rolf Milser** l-a „suflat”, pentru 2.500 kg în plus, medalia de aur care s-ar fi cuvenit sportivului nostru. La al doilea stil, „aruncat”, **Vasile Groapă** și-a egalat recordul național de 217,5 kg, dar adversarul său a ridicat aceeași greutate, astfel că diferența de la „smuls” a rămas hotărîtoare.

Între timp, juriul turneului de lupte greco-romane îi atribuie lui **Victor Dolipschi** medalia de bronz la categoria +100 kg. Pe suedezul **Thomas Johansson**, cărui i se atribuise medalia de argint în urma concursului (Dolipschi ocupa locul IV), comisia de control antidoping l-a confirmat în stare de dopaj, l-a descalificat și a conferit iugoslavului **Refic Memisevici** medalia de argint, în locul celui de bronz pe care o primise, și lui Dolipschi „bronzul” pe care îl avusese Memisevici.

Boxerul **Rudel Obreja**, cu toate eforturile depuse, nu a putut trece de puternicul lui adversar, americanul **Marck Breland**, un specialist al k.o-urilor. Obreja l-a opus o rezistență apreciată de public, dejucîndu-l adversarului manevrele cu multă iscusință, prin deplasări derutante și eschive. Obreja a pierdut la puncte. Așa cum se sconta, **Marck Breland** a devenit campionul olimpic al semi-mijlocilor.

Ne îndreptăm spre Coliseum, la aceste splendide gale atletice pe care noi, ziaristii români, nu le-am putut vedea decît parțial. La acele ore, la zeci de kilometri, concureau și alți sportivi români, cu șanse la medalii. Ne bucuram de întrecerile pe apă, programate dimineața pe Lacul Casitas, ca să-l vedem pe **Ivan Patzaichin** în ultimele lui curse olimpice și apoi să ne reîntoarcem, trei ore cu autobuzul, la atletism. Merita efortului, deși eram plecați de la ora 5 dimineața.

Am ajuns la Coliseum cînd starterul dădea plecarea în finala de 400 m plat. Concură celebra sprinteră americană **Valerie Brisco-Hooks**, desigur cu prima șansă și, cum se spune, era de văzut, mai ales că după aceea era programată finala de 800 m femei.

Valerie Brisco-Hooks cîștigă detașat, cu ușurință de gazelă, proprii alergătoarelor americane de culoare. Nu se oprește. La fel ca la cursa de 200 m, pe care tot ea a dominat-o, înconjoară terenul în aplauzele continue ale tribunelor, cu flori și drapele în

mină. Revenită la locul sosirii din cursă, își scoate pantofii de alergare și îi aruncă în direcții diferite în tribune, ca

amintire pentru cei ce vor pleca acasă cu un pantof al dublei campioane olimpice.

BRAVO FETELOR! DOUĂ ROMÂNCE PE PODIUM!

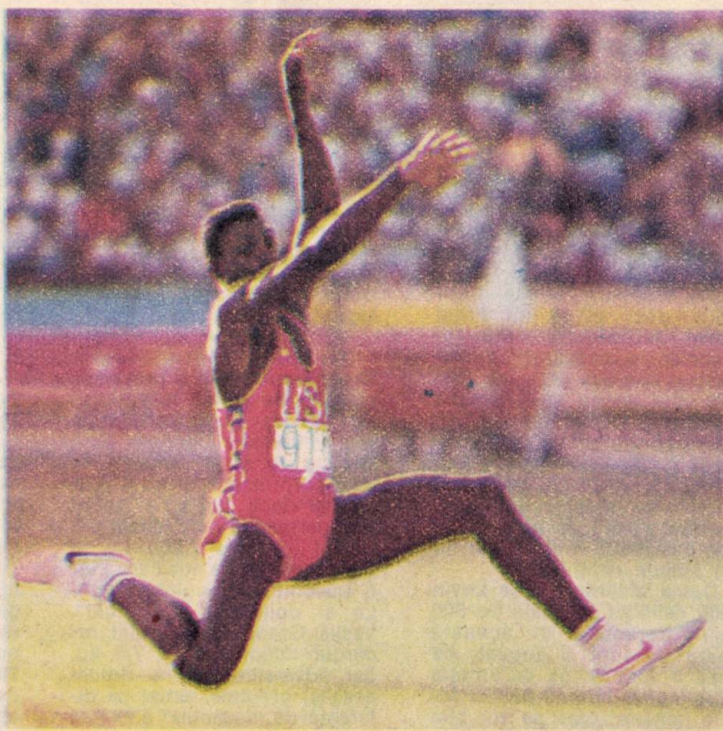
Finalistele de la 800 m se îndreaptă spre locul de start. Două dintre ele sînt în tricouri de culoare galbenă. Sînt **Doina Melinte** și **Fița Lovin**. Doina deținea în acest sezon cel mai bun rezultat, dar sprintul final al americancei Gallagher era amenințator, iar tactul și experiența italiancei Dorio, de asemenea de temut. Incepe cursa. Doina, impetuoasă ca întotdeauna, se instalează în față și fuleul ei de metronom viu este parcă o poliță în alb pentru victorie. Totuși, două nume repute de atlete vechiază. La 400 m Doina este în față, urmată în apropiere de rivalele sale. Știm că la

600 de metri, ca totdeauna, Doina va sprinta. Ce va face oare Gallagher? Doina sprintează cu 250 de metri înaintea sosirii. Va rezista? Fuge cu pieptul înainte, despincînd parcă aerul, ca o gazelă, irezistibilă, cu medalia de aur... în mînă! O urmează Gallagher și lată că Fița Lovin, și ea într-un finis admirabil, o „bate” pe Dorio, pe ultimii metri. **Bravo, fetelor! Medalie de aur și de bronz!** Cursa s-a terminat. Doina primește felicitările obișnuite și, impasibilă, nu se aruncă în viltoarea predecesoarelor ei, cu tururi de stadion și gesturi de teatru. Își ia echipamentul, împreună cu Fița Lovin, și am-

bele se duc să aștepte festivitatea de premiere.

Pe Coliseum răsună pentru prima oară chemarea crainicului stadionului: „**Doamnelor și domnilor, vă rugăm să vă ridicați pentru a asculta Imnul României!**”. Și tot pentru prima oară se înalță drapelul de stat al țării noastre pe acest stadion care, după Olimpiadă, va deveni monument istoric. Pe imensa tabelă electronică a stadionului se transmite, prin rețeaua interioară de televiziune, festivitatea de premiere, cu busturile medaliaților în prim-plan. Le urmărim pe fetele noastre. Sînt foarte emoționate. Cu privirile fixate pe catargurile drapelurilor, unde flutură două steaguri românești și unul american, ele cîntă „**Trei culori**” și tremură de emoție.

Urmează cursa de 800 m a brazilianul **Joaquin Cruz**, acest „**Pelé al atletismului brazilian**”, cum l-a denumit „**L'Equipe**”, Cruz care l-a făcut k.o. pe celebrul Sebastian Coe, clasat al doilea.

Carl Lewis, o adevărată reeditare a fenomenului Jesse Owens, realizează „săritura de aur”

Intermezzo Fără aur

7 AUGUST

Marti, 7 august, n-a fost o zi olimpică aglomerată la Los Angeles. Atletismul a avut pauză. În ziare citim insatisfacția, manifestată de altfel și în stadion de spectatori, pentru că marele Lewis s-a mulțumit, ieri, cu o singură săritură câștigătoare la lungime: 8,54, cu care era de neînvins. După o jumătate de oră s-a mai prezentat o dată la start, dar a depășit pragul și a așteptat apoi terminarea concursului și medalia de aur. Cum se obișnuiește în Statele Unite, s-a făcut socoteala că 85 870 de spectatori veniți să-l vadă în principal pe Lewis au plătit, în acea zi, peste 4 milioane de dolari. Faptul că acesta s-a rezumat la o singură săritură, fără să încerce mai departe apropierea de recordul de 8,90 m a lui Bob Beamon, stabilit la Ciudad de Mexico, s-a apreciat ca un afront adus celor ce plătesc biletele. Dar „King Lewis”, vorbăreț și teatral, în genul lui Cassius Clay, nu a rămas dator: „Nu m-am simțit bine la a doua săritură și nu am vrut să risc pentru următoarele două medali de aur pe care le am programate la 200 m și ștafetă”. Scurt, și dacă așa s-a și întâmplat, nimeni n-a mai avut nimic de spus.

Pentru că sala de judo „Eagles Nest Arena” este mai aproape de centrul de presă, la numai 11 km, am plecat să vedem pe judoka. Nu i-am văzut numai pe ei, ci și o medalie de bronz cucerită de Mircea Frățică, prima medalie olimpică obținută de sportivii noștri la judo. La categoria mijlocie, fostul campion european și medallat cu bronz la „mondiale”, s-a clasat pe locul al treilea din 37 de concurenți. După ce a învins patru adversari și a câștigat grupa din care făcea parte, a întâlnit

pe puternicul judoka vest-german **Franck Wieneke**. Întâlnirea a fost aprigă, cu atacuri de o parte și de alta. La gongul final, rezultatul a fost egal. Arbitrii i-au acordat decizia lui Wieneke pentru superioritate tehnică, astfel că Frățică a rămas să lupte pentru medalia de bronz, cu japonezul **Hiromitsu Takano**. Și de această dată un meci dificil, soldat în favoarea sportivului român, cu victorie la puncte și medalie de bronz. Mare bucurie în lumea mică a judoka români, care țin aprinsă flacăra sportului iubit, chiar dacă acasă nu se bucură de favoarea unui public prea numeros, care să le recompenseze eforturile.

La prinz aflăm de la com-puterul E.M.S. că echipa feminină de floretă a României a învins Franța în reuniunea de la prinz, o performanță excelentă, și ca urmare, seara, va „trage”, cum se spune în limbajul scrimii, cu echipa R.F. Germania, cu medalile de argint în buzunar. Și, iată-ne în deplasarea la Long Beach, vestita plajă californiană, unde există un alt Convention Center, loc de dispută a scrimii. Distanța este relativ mică, 40 de kilometri. Ajungem repede, înaintea finalei. Intrăm în Convention Center. Surpriză. Sala goală. Aflăm că finala are onoare să se dispute alături, în noua și modernă sală de teatru, „Terrace Theater”, cu 3 000 locuri. Din anul 1956, de la Melbourne, finala olimpică nu s-a mai disputat într-un teatru. Îl găsim pe antrenorul **Ștefan Haukler**. Este foarte satisfăcut de importantul succes din meciul cu Franța, 8—7, prin cele trei victorii realizate de **Marcela Zsak**, cite două de **Rozalia Oros** și **Aurora Dan**, iar **Monica Weber**, o victorie. Este

foarte preocupat de finală. Ar dori din suflet aurul pentru fetele noastre. Este foarte greu, dar nu imposibil, deși **Elisabeta Guzganu** este suferindă. Are o entorsă. Șchioapătă. Un handicap important.

...Se ridică cortina. O scenă mare, elegantă și cu personaje la fel de elegante. Membrii conducerii federației internaționale sînt îmbrăcați uniform, în haine negre și papioane negre, membrii juriului cu haine de culoare galbenă. Planșa scrimerilor este de culoare albastră, fundamentele scenei portocaliu, cortina mov, fotoliile vișinii. Floretistele sînt desigur în alb. Ca la o piesă de teatru, cu nici un fotoliu liber. Finala este impresionantă ca aspect. Păcat că echipa noastră nu câștigă. Aproape în fiecare asalt floretistele române au luat conducerea, pe care au pierdut-o apoi în final. Ele ajung la 3—3 la asalturi, le pierd apoi pe următoarele două, deci 3—5. În disperare de cauză, antrenorul introduce pe Elisabeta Guzganu pe planșă. Ea șchioapătă, se vede clar. Nu reușește nici primul ei asalt, nici ultimul, astfel că echipa R.F.G. intră în posesia titlului mai ușor decît spera, pentru că echipa României nu a putut evolua la posibilitățile reale.

Medalia de argint este meritatorie pentru aportul olimpic al scrimii. În decurul descris, ceremonia de premiere a avut un fast deosebit.

La reîntoarcerea la centrul de presă aflăm cu satisfacție și vedem, în reluare, la televizor, secvențele în care **Ștefan Tașnadi** (31 de ani), decanul de vîrstă al halterofililor noștri, reușește la „aruncat” 212,5 kg și câștigă medalia de argint, cu 2,5 kg mai mult decît tînărul american **Guy Carlton**, cărui i revine bronzul. Categoria de 110 kg este câștigată de italianul **Norberto Oberburger** (total 390 kg) față de 380 kg. reușite de Tașnadi.

O altă veste bună, așteptată: toate echipajele românești sînt calificate în finale și semifinale la calac-canoe, programate vineri și sîmbătă dimineața!

Cristiana Cojocaru confirmă încrederea acordată

8 AUGUST

Cea de a 11-a zi a întrecerilor olimpice și a 5-a zi de atletism ne-au produs satisfacția consacrării unei tinere

glund, n-au putut fi departate decât după dezvoltarea filmelor, atât de strânsă a fost sosirea lor.

Favorite, în funcție de timpii înregistrați până atunci, erau americanca Judy

I-a suportat și diminuat, cu voință de fier. Iar pe linia de sosire, printr-o zvicnire disperată, eleva antrenorului Mărășescu a „scos” sutimea de secundă necesară urcării pe podium, invizibilă cu ochiul

Cristiana, pe locul al 3-lea în calificări, reușește să păstreze poziția și în finală: medalia de bronz.

atlete române, **Cristiana Cojocaru**, medalia de bronz în finala de 400 m garduri, dar și o mare insatisfacție, necalificarea handbaliștilor români în finala acestui turneu olimpic, deși aceștia aveau două șanse în fața iugoslavilor: victorie și meci egal.

Mai întâi bucurările.

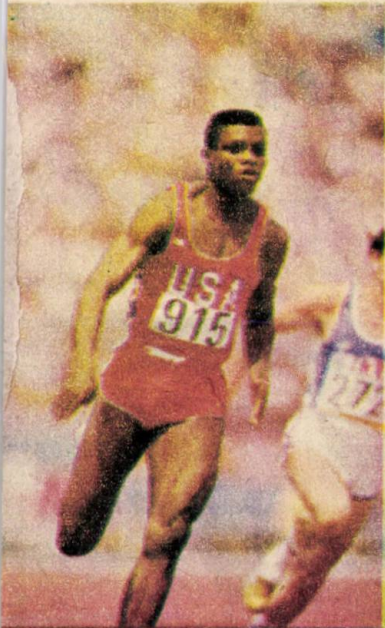
Prima, pentru această medalie a **Cristiane Cojocaru**, într-o probă atât de dură cum este aceea de 400 m garduri, medalia decernată numai după consultarea fotografiilor la sosire, unde trei alergătoare, pe lângă Cristiana, indianca **Usha** și suedeza **Sko-**

Brown și marocanca **Nawal El Moutawaket**, dar ordinea sosirii lor a fost inversă. Marocanca și-a întrecut timpul cu care era creditată până atunci și a ajuns prima pe linia de sosire (54,61), iar americanca pe locul al doilea (55,20). Arbitrajul fotografiei la cele trei atlete sosite în grup a indicat: **locul 3 și medalia de argint Cristiana Cojocaru (55,41)**, 4. **Usha (India) 55,42** și 5. **Skoglund (Suedia) 55,43**. Cristiana ar fi putut eventual mai mult, dacă pașii „i-ar fi ieșit” la trecerea primului gard, handicap care i-a ramas pe parcurs și pe care

liber, din tribune. Cristiana Cojocaru confirmă încrederea ce i-a fost acordată.

A fost o după-amiază atletică la care eram interesați de seriile la 3 000 m femei, probă de debut la Jocurile Olimpice. Cele trei mari favorite, campioana mondială de la Helsinki '83, americanca **Mary Decker**, **Zola Budd** (de origine sud-africană și de recentă cetățenie britanică), alergătoare desculță, și **Maricica Puică** alergau în primele două serii, Maricica Puică fiind în cea de a doua, cu Zola Budd.

După ce Carl Lewis și-a

Carl Lewis în turnantă, o „săgeată vie” la 200 m

adăugat la panoplia de aur cea de a treia medalie a acestei Olimpiade, în proba de 200 m, în care a alergat ca un cal de curse, într-adevăr un atlet fenomenal, și publicul l-a iertat, dintr-o dată, abținerea de la săritura în lungime, privirile spectatorilor s-au îndreptat spre Mary Decker. După Helsinki '83, Carl Lewis și Mary Decker, campioni mondiali, au ajuns răsfățații Americii. Pe când Mary Lou Retton a fost o necunoscută până la Jocuri, „Queen Mary” (Mary Decker) a răscolit pasiunile pentru gloria sportivă. Și dacă ar fi avut 300 000 de locuri, Coliseum ar fi fost neîncăpător. Cei 100 000 de spectatori norocoși din stadion aveau de ce să fie fericiți ca martori ai cursei și eventual al succesului marii lor atlete. În prima semifinală la 3 000 m a alergat și Mary Decker. Fără o concurență deosebită a câștigat semifinala și a stabilit primul record olimpic al noului probe înscrise în programul Olimpiadelor: 8;43,32. A urmat semifinala a doua, cu **Maricica Puică**, **Zola Budd** și **Bremser** (S.U.A.).

Maricica a alergat cu o secundă mai puțin decât Mary Decker, deci a doborât primul record stabilit de aceasta. La anunțarea timpului și noului record al alergătoarei române, mi de „Aaaaaah!” prelungite s-au auzit deodată de la spectatorii surprinși de faptul că și alții pot avea o „Mary Decker” a lor. Atletă noastră cu coșite blonde, a pus pe gânduri pe toți cei ce erau convingi că „Gold”-ul nu poate scăpa campioanei mondiale. Astfel că finala probei de 3 000 m femei, programată vineri 10 august, va fi principala atracție a zilei.

*

Eliminarea handbaliștilor noștri din finala turneului de handbal s-ar fi estompat poate, printre altele și altele succese realizate în celelalte sporturi. Însă de la sportivi de reputație mondială în această disciplină s-a dorit, în mod justificat, o medalie de aur. Și la Olimpiadele anterioare handbaliștii români au fost pe aproape de „aur” și n-au reușit decât „argint” sau „bronz”. La Los Angeles ei au fost cel mai aproape de titlul olimpic, în acest meci cu Iugoslavia, creditați și cu șansa unui rezultat de egalitate, pentru a trece de un obstacol dificil.

Statistica jocului este uluitoare. Echipa României a

avut în această partidă, de 10 ori conducerea cu un gol, de 5 ori, cu două goluri și de 12 ori a fost scor egal. De unde atîta teamă, încît să nu se poată desprinde în fața adversarilor lor tradiționali, care de această dată au fost mai puțin periculoși decât în alte întîlniri? În ultimul minut de joc scorul era 18—18. Bedivan este eliminat de arbitri și se acordă Iugoslavilor 7 m. Deci, 18—19 pentru Iugoslavia. Au mai rămas 43 de secunde. Mingea este în posesia echipei noastre. Se mai poate deci încerca egalarea. Iugoslavii faultează în cîmpul de joc, pentru a trece timpul. Cu 12 secunde înainte de final este eliminat și un jucător Iugoslav, dar... nu se acordă și 7 m. Echipa României se află în avantaj numeric și în atac. Încearcă o angajare aeriană, se greșește adresa, mingea este interceptată de adversari și calificarea în finală este pierdută. Rămîne de jucat „finala mică”, în compania Danemarcel, pentru medalia de bronz.

Meciul s-a terminat la ora 4 după-amiază, însă acest eșec nu l-am uitat nici la Coliseum, unde alți sportivi ne-au oferit, nouă și iubitorilor de sport din țara noastră, mari satisfacții. Și nu-l vom uita încă mult timp.

Maricel Voinea înscrie în meciul cu Danemarca, joc reușit și victorie, dar tardiv, numai medalie de bronz

Visul Anișoarei Stanciu s-a împlinit: campioană olimpică!

Anișoara Stanciu aterizează la numai 4 centimetri de 7 metri și va deveni campioană olimpică.

9 AUGUST

Ne aflăm cu trei zile înaintea sfârșitului întrecerilor olimpice. Este joi, 9 august. O dimineață la fel de senină ca cele de până acum adaugă la nerăbdarea de a le vedea pe **Anișoara Stanciu** și **Vall Ionescu**, după-amiază, concurând în Coliseum.

Sportivii noștri au adunat până în a 12-a zi a concursurilor olimpice 37 de medalii,

dintre care 16 de aur. Facem și noi socoteli, ca toți „culegătorii” de aur, argint și bronz din jurul nostru și, fără să exagerăm, conchidem că se poate ajunge în aceste ultime trei zile la cifrele rotunde de 50 de medalii în total, dintre care 20 de aur, cu care România poate să rămână definitiv pe locul al doilea în clasamentul general pe

națiuni al acestei Olimpiade.

Și în aceste zile, tot atletismul monopolizează atenția.

După-amiază se va cunoaște rezultatul înfrîngătoarei bătălii a gigantilor atletismului, decatloniștii, în care englezul **Daley Thompson**, campion mondial, și vest-germanul **Jurgen Hingsen**, recordman mondial, își dispută o supremație mult invidiată.

16 ore de concurs în două zile, de dimineață, de la ora 9,30, pînă seara, la cele 10 probe, începînd cu 100 m și încheind cu 1 500 m. Care din acești doi titani ai atletismului va învinge? În tribune se aflau celebrii ași americani ai decatlonului ca Rafer Johnson, Bill Toomey și Bruce Jenner, curioși să vadă un nou record mondial și dacă, eventual, Thompson va reuși ceea ce pînă acum numai Bob Mathias, tot american, a realizat: de două ori consecutiv (1948 și 1952), campion olimpic!

Înaintea ultimei probe, 1 500 m, Thompson acumulasese 8 241 de puncte din 9 probe, iar recordul lui Hingsen este de 8 797 puncte. Cele 9 000 de puncte pe care le visa Thompson la începutul întrecerii nu mai erau acum posibile. Doar recordul mondial al lui Hingsen putea fi întrecut cu destulă ușurință de Thompson, dacă ar realiza la 1 500 m un timp sub 4:34,9. Dar, campionul olimpic de la Moscova, sigur pe noul titlu olimpic și, fără în-doiială, și obosit, nu a alergat

decît 4:35,0. Deci, pentru a doua oară campion olimpic, egalîndu-l pe Bob Mathias, și numai la un punct de recordul mondial, 8 797 puncte. În schimb, el deține un nou record olimpic, cu perspectiva

de a ajunge la 9 000 de puncte și aspirația la un alt trellea titlu olimpic, la cea de a XXIV-a Olimpiadă, în 1988, Thompson avînd acum vîrsta de 26 de ani.

O PREMIERĂ ROMĂNEASCĂ: LOCURILE 1 ȘI 2 PE PODIUM LA JOCURILE OLIMPICE

Din tunelul concurenților apar sportivele participante la proba de săritură în lungime. De departe se văd cele două tricouri galbene, ale atletelor noastre **Anișoara Stanciu și Vall Ionescu**. Este ora 18. Grupul celor 12 finaliste se apropie și se aliniază în fața culoarului de sărituri. Crai-nicul stadionului le anunță pe fiecare. Printre atlete sînt și sora lui Carl Lewis, Carol, și a lui Al. Joyner (campion olimpic la triplusalt), Jackie. Tribunele aplaudă, aplaudă... Dar iată că și un alt nume „le spune ceva”. Cînd aud nu-

mele Anișoarei Stanciu, spectatoarii aplaudă îndelung, semn că o cunosc pe dețină-toarea recordului mondial la această probă, prin urmare pe posibilă campioană olimpică. Din prima săritură Anișoara „aterizează” în jurul cifrei 7, adică a pragului de 7 m. Săritura este de numai 6,80 m. Vall: 6,59, iar Carol Lewis: 6,21. După trei sărituri Anișoara nu reușește mai mult de 6,80. Locul de sărit este aproape de tribuna presei. O vedem pe campioana noastră preocupată. Desigur, ar dori să sară peste 7 m. Se-

Vall Ionescu realizează și ea o „săritură de argint”

ria ultimelor trei sărituri este deschisă de Vall, cu 6,52. Puțin. Carol Lewis este eliminată din finală, însă Jackie Joyner reușește 6,77. Este rîndul Anișoarei. Aleargă repede și apăsă. Pista de zgură roșie tresaltă parcă sub pașii ei. Ajunge la prag, bate cu forță, se înalță, plutește și pare că a trecut de 7 m. Nu, săritura este cu 4 centimetri mai puțin (6,96) de limita pe care o dorim. Este, oricum, o săritură de aur. Publicul aplaudă, convins, ca și noi, că... zarurile sînt aruncate. Spre satisfacția tuturor celor care trăim emoțiile sportivilor români, Vall sare ca în vremurile ei bune, 6,81, deci medalie de argint, căci pînă la sfîrșitul concursului nu se mai întîmplă nimic. Totuși, acolo, în stadion, îngră groapa de sărituri, Anișoara nu s-a eliberat de emoții decît la săritura ultimei concurente. Atunci s-a simțit campioană olimpică pe deplin și a izbucnit în plîns, în brațele prietenei sale Vali Ionescu. Sînt îmbrățișate de fericire, cu amîndouă lacrimi de bucurie. Camerele de luat vederi le „localizează” și le transmit pe ecranul luminos, unde se reia apoi săritura de „aur” a Anișoarei Stanciu. La Ciudad de

Mexico (în 1968) Viorica Viscopoleanu devenea campioană olimpică și deținătoare recordului mondial, cu o săritură de 6,82 m, cu un centimetru mai mult decît a sărit acum Vali Ionescu, în timp ce recordul mondial actual, deținut de Anișoara Stanciu, cu 7,43, a crescut cu 61 de centimetri. Ambele noastre atlete, medalie de aur și argint, la Los Angeles, vor mai sări peste 7 m.

Prin urmare, două atlete române pe locul 1 și 2 la Jocurile Olimpice. Premieră în istoria sportului românesc și situație extrem de rară în atletismul mondial feminin, pentru două atlete din aceeași țară.

Cu riscul de a ne repeta, nu putem să nu consemnăm din nou marea satisfacție pe care o trăiesc cei care au privilegiul să asiste la asemenea grandioase manifestări sportive internaționale. Dar emoția trăită de cei care se află pe podium? Anișoara exultă de bucurie cînd primește medalia de aur și salută un stadion cu 100 000 iubitori ai atletismului care o ovăționează. Vall împărtășește cu un suris larg, de satisfacție, clipele de consacrare olimpică ale Anișoarei. Apoi, pri-

mește, cu bucurie, medalia de argint care încununează eforturile acestei minunate fete. Ea a știut să treacă peste momentele grele ale rivalității sportive fără de care progresul în sport nu ar fi posibil.

În momentul în care acordurile imnului nostru drag se înalță în văzduhul californian, gîndul nostru se îndreaptă spre duelul aprig de mline, dintre Maricica Puică și Mary Decker. Va trăi oare Maricica Puică aceleași clipe de fericire?

E ora 20, ora locală, la București e 6 dimineața. Ion Ghiulescu se grăbește să ajungă la Centrul de presă pentru a intra direct în emisiune la radio București și a anunța o nouă medalie de aur românească, la ora cealului de dimineață.

La Centrul de presă ne așteaptă... o nouă medalie! La scrîmă. Echipa masculină de sabie a României a urcat pe podium, obținînd bronzul, după Italia și Franța, învingînd în finala mică echipa R.F.Germania. O medalie merituoasă, care rotunjește în această seară totalul medaliilor la 40. Deci, România poate ajunge la 50 de medalii.

Cursa cea mai palpitantă o cîștigă Maricica Puică

10 AUGUST

Reclamele exagerate se transformă adesea în antireclame. Americanca Mary Decker, campioană mondială la 3 000, la Helsinki (în anul 1983) a fost o apariție foarte agreabilă pentru europeni, transformată acasă în „Regina Mary” Decker. Ea, cu „Regele Lewis” erau, la sosirea celorlalți olimpici la Los Angeles, apariții obsedante, pe afișe, la televiziune, în presă. „Only for the Gold” (Nu-

mai pentru aur!) li se spunea și își spuneau acești doi atleți, astfel că, după triumful lui Carl Lewis, care cucerise pînă în această penultimă zi a Jocurilor trei medalii de aur, întreaga Americă aștepta gloriificarea cu titlul olimpic a „Reginei Mary”. Decker a declarat presei, înainte de a avea accidentul suferit în finala de 3 000 m, că va renunța să participe în proba de 1 500 m, pentru a-și concentra toate forțele în scopul de a dubla titlul de campioană mondială cu cel olim-

plic la 3 000 m.

Dar Mary Decker a ratat finalul cursei. S-a împiedicat de alergătoarea Zola Budd și a căzut cu 1 200 m înainte de sosire. A regretat nu numai întreaga Americă, ci și noi, pentru că am fi dorit ca Mary Decker să continue cursa în duel cu Maricica Puică, pînă la linia de sosire. Alergătoarea noastră a fost, în acele minute, în cea mai bună formă a sa, a controlat cursa cu siguranță și încredere în forțele sale, de o manieră care îi dădea dreptul la o vic-

Întregul stadion o ovaționează pe Maricica Puică, atletă superbă, invincibilă în acea zi de 10 august 1984. Atletă noastră răspunde cererii publicului și va face un tur de onoare al stadionului.

torie deplină.

Cursa a început într-un vârcam asurzitor. Cei mai mulți spectatori urmăreau în picioare desfășurarea. **Mary Decker** s-a instalat în frunte, **Zola Budd** în spate, ca și englezoaica **Wendy Sly**. „**Tricoul galben**”, **Maricica Puică**, veghea cursa cu ușurință și calm, alergarea ei fiind de o naturalețe ieșită din comun. La masa presei ziaristii își dădeau coate: „**Puică is the great Danger**” (Puică este marele pericol). Cursa continuă și iată că descultă **Zola Budd** trece în față. Cealaltă englezoaică, **Wendy Sly**, invincibilă, forțează și o lasă în plan secund pe **Zola**. În spatele lor, **Mary** lângă bordură, **Maricica** în dreapta. Alergătoarele parcurseseră patru ture de stadion de câte 400 m și se aflau pe porțiunea „su-tei” din fața tribunei oficiale, când **Decker**, vrînd să o depă-

șearcă pe **Zola Budd**, aceasta din urmă s-a dezechilibrat ușor și a făcut un pas mai înțins pentru reechilibrare. **Decker** s-a împiedicat de piciorul adversarei sale și a căzut. A rămas pe pistă, apoi a fost dusă pe peluza de iarbă a terenului. Nu a mai putut relua alergarea. E greu de descris stupefacția din stadion și din fața televizoarelor, decepția și nelămurirea multora, căci totul s-a petrecut instantaneu. **Maricica Puică** a continuat să alerge cu același calm și aceeași siguranță, supraveghindu-și principalele adversare, acum **Zola Budd** și **Wendy Sly**. Prima a rămas în urmă, a clacat și ea ușor cu 600 m înainte de sosire, iar a doua a continuat în frunte, pînă cînd **Maricica Puică**, ca și cum abia atunci luase startul, a lăsat-o pe englezoaica **Wendy Sly** la peste 20 m în urmă și a trecut linia de so-

sire cu multe rezerve în flința ei, cu trup și suflet dedicată atletismului, sportului românesc. În marea sa bucurie, **Maricica** a făcut și ea, asemenea campionilor americani, o jumătate de tur de stadion, primind aplauze neîncetate pe cei 2—300 m parcurși. Americanii au un cult pentru „**Number One**” (Numărul 1), în orice situație, și au adoptat-o pe atleta noastră ca pe o veritabilă lideră a semifondului olimpic.

Iată ce a declarat **Maricica**: „**Îmi pare rău de ceea ce s-a întîmplat. Eu nu am nici o vină, dar vă mărturisesc cu toată sinceritatea că, și fără acest incident, sint convinsă, tot prima aș fi fost. M-am simțit foarte bine, am controlat tot timpul cursa și mă bucur din toată inima că mi-am împlinit o veche dorință.**

După 1 800 m al cursei de 3 000 m, Mary Decker se împiedică de Zola Budd, cade pe gazonul stadionului și abandonează

De-ați ști cât am muncit și la câte lucruri am renunțat pentru a învinge astăzi, aici, la Los Angeles! Țin să mulțumesc tuturor celor care au crezut în mine și mi-au acordat sprijin".

După cursă, Zola Budd a fost descalficată de juriu, pentru că, după vizionarea cursei la magnetoscop, s-a constatat că Budd nu a avut nici o vină. În încercarea de a o depăși, Mary Decker a atins-o ușor pe Budd, din care cauză aceasta a fost nevoită să lungească pasul pentru reechilibrare. Și, ca urmare, Budd a fost recalificată. Mary Decker a venit totuși la conferința de presă. Cu lacrimi în ochi, ea a făcut o scurtă declarație: „S-au dus în vânt patru ani de sacrifi-

cii"... Într-adevăr, sportul de mare performanță cere sacrificii imense.

Momentul premierii Maricicăi Pulcă l-am trăit din plin. Cu toții doream această victorie de prestigiu, și splendida noastră atletă ne-a oferit-o de o manieră irezistibilă. Titlul ei olimpic va rămâne înscris cu aur în istoria atletismului și sportului românesc. Pe podium, cu părul ei blond, fluturând în adierea vântului, dreaptă, statuară, dar cu ochii în lacrimi și cu florile tremurându-i în mâini, Maricica părea o Ileana Cosânzeana din file de poveste...

Cînd oare va mai fi auzit, pe stadionul Coliseum din Los Angeles, imnul de stat al României socialiste?

Rivalitatea sportivă dintre Mary Decker și Maricica Puică se pare că va continua. Totuși, la cursa de o milă de la New York, din toamna anului 1984, Mary Decker nu s-a prezentat. A cîștigat Maricica Puică.

Finalele de la calac-canoe, pe distanța de 500 m, disputate vineri dimineața pe Lacul Casitas, au fost de această dată fără „aur". Totuși Patzalchin și Simionov au cucerit „argint", cu speranța „aurului" la finalele de a doua zi, la 1 000 m. Costică Olaru a trebuit să se mulțumească doar cu „bronz" și a doua zi l-am văzut tare nemulțumit, iar Vasile Dîba, „aurul" de la Montreal, s-a clasat doar pe locul al 4-lea.

Pentru Patzaichin „Cintecul lebedei” este tot o arie de aur!

11 AUGUST

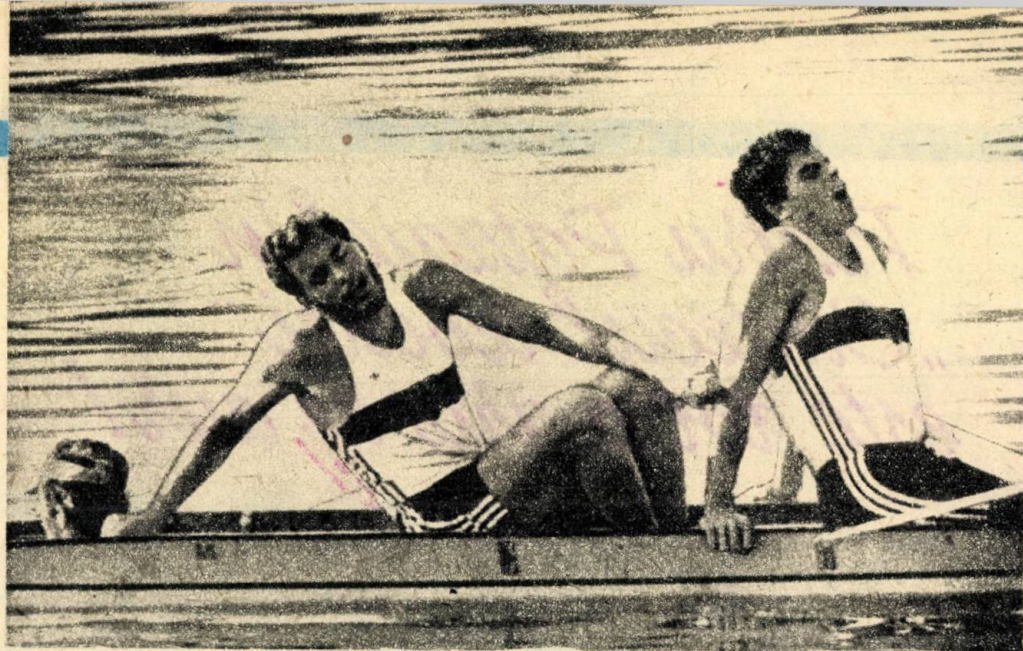
Ultima noastră dimineată pe Lacul Casitas. Simbătă, ultima zi a întrecerilor, cu excepția maratonului de duminică. Vineri, din filonul de aur găsit de canotoare, caiacul și canoarea nu au desprins nimic. Acum se afla din nou pe lac „Amiralul” canoei românești,

Ivan Patzaichin și Toma Simionov (în albastru) rotunjesc la 20 numărul medaliilor de aur realizate de delegația României la Olimpiada de la Los Angeles. În câteva minute ei vor fi pe podium.

Ivan Patzaichin, secundat de **Toma Simionov**. N-au reușit ieri medalia de aur la 500 m, o pot cuceri acum, la 1 000 m, căci sînt mai puternici pe o distanță mai lungă, deși au adversari tot cuplul iugoslav de la 500, care a devenit campion olimpic: **Matija**

Ljubek și Mirko Nisovici.

Patzaichin este bine dispus înaintea ultimei curse olimpice din lunga lui carieră. După Los Angeles se va retrage și își dorește o retragere de pe cea mai înaltă treaptă a podiumului. Nu-i deloc ușor.

Canotajul solicită la maximum pe sportivi, extenuați la sosire

Atletul brazilian Joaquin Cruz a fost o mare revelație a acestei Olimpiade, un câștigător admirat al cursei de 800 m.

A 20-A MEDALIE DE AUR PENTRU ROMÂNIA!

Starterul dă drumul canoelor. Patzaichin și Simionov pornesc vijelios. Poate prea vijelios? Iugoslavii sînt aproape. Totuși, la jumătatea cursei, canoea noastră are avans o lungime de ambarcație. „Hai, Patzaichin!”, strigă toți ai noștri de pe margine. Mai sînt 300 de metri. Tot în frunte! Iugoslavii măresc stocul, ajung canoea română, înaintează pe aceeași linie cu noi. Spectatorii urmăresc disputa în picioare. Galerile își încurajează bărcile. Respirația este mai scurtă, în timp ce Ivan Patzaichin și Toma Simionov împing cu forță marinărească, de încercați oameni ai Deltei, și trec primii linia de soșire! **A 20-a medalie de aur pentru România!** A 4-a medalie de aur pentru cei 16 ani olimpici ai lui Ivan Patzaichin. O mare izbîndă pentru canoea românească și stegarul ei, neînfricatul **Patzaichin**, cu bravu! **Simionov**.

Ultimul titlu olimpic, ultima medalie, ultima oară pe cea mai înaltă treaptă a podiumului. Pentru ultima oară aici, se ridică tricolorul românesc și se cîntă „Trei culori!”.

La 34 de ani, Ivan Patzai-
chin părăsește marea scenă a
apelor, pe care a visat cu cre-
dincă patriei, încununat de 7
medalii olimpice, dintre care
4 de aur, 21 medalii la cam-
pionatele mondiale (8 titluri)
și o medalie de aur euro-
peană, total 29 medalii. O ca-
rieră sportivă de invidiat!

De aceea premierea lui a
fost și cea mai emoționantă,
o imagine pe care nu o vom
uita multă vreme.

La încheierea competiției,
toți cei prezenți l-au felicitat
pe Ivan Patzaichin. Pe maluri
Lacului Casitas s-au cioc-
nit pahare de șampanie pen-
tru marile succese ale cano-
taului, caiacului și canoiei ro-
mânești, pentru viitoare suc-
cese.

În această ultimă zi am
avut satisfacția altor medalii
cucerite: la lupte libere — **Va-
sile Pușcașu**, la judo — **Mihai
Cioc**, la box — **Mircea Fulger**,
pentru ca seara să asistăm la
atletism și la gimnastică la
medalii de argint și de bronz
care, toate împreună, vor de-
păși cele 50 de medalii pro-
puse, ajungând la 53 de me-
dalii olimpice pentru
România, clasată a doua din
cele 140 de națiuni partici-
pante, după țara gazdă, Sta-
tele Unite ale Americii.

Ultima gală la atletism a
fost o gală de 12 finale, prin-
tre care și aceea de 4x100 m,
în care **Carl Lewis**, al 4-lea
schimb în ștafeta S.U.A., și-a
adăugat la palmares a 4-a
medalie de aur, cu un record
mondial al ștafetelor respective
(37,83 secunde). Din caruse-
lul acestor finale olimpice ad-
judecate de englezul **Sebas-
tian Coe** la 1 500 m, maroca-
nul **Said Aouita** la 5 000 m,
vest-germanul **Dietmar Mo-
genburg** la săritura în înăl-
țime, italianul **Alessandro An-
drei** la greutate, olandeza
Rita Stalman la disc, probă în
care **Florența Crăciunescu** a
adăugat o medalie de bronz,
americani și americancele la
ștafetele de 4x100 m și
4x400 m. Pe noi ne-a intere-
sat finala la 1 500 m, la care
România avea trei concuren-
te: **Doina Melinte**, **Maricica
Pulcă** și **Fița Lovin**, cu o ri-
vală puternică, italianca **Ga-
briella Dorio**, pe care o învin-

seseră, o dată, la ea acasă, la
Milano. Fără îndoială, ținta
era medalia de aur. Deși
Doina și **Maricica** dețineau
primele rezultate mondiale
ale sezonului, nu a fost reali-
zată. Poate că oboseala din
cursele anterioare (**Maricica** a
alergat de 4 ori în 4 zile,
2x3 000 m și 2x1 500 m), fie
din cauza unei tactici greșite
în probă, fie din cauza unor
neînțelegeri, nici una din re-
cente noastre campioane
olimpice nu a reușit să intre
în posesia medaliei de aur. A
profitat **Dorio**, clasată pe pri-
mul loc, iar **Doina Melinte** i-a
revenit medalia de argint, **Ma-
ricică Pulcă** cea de bronz.
Bine și așa!

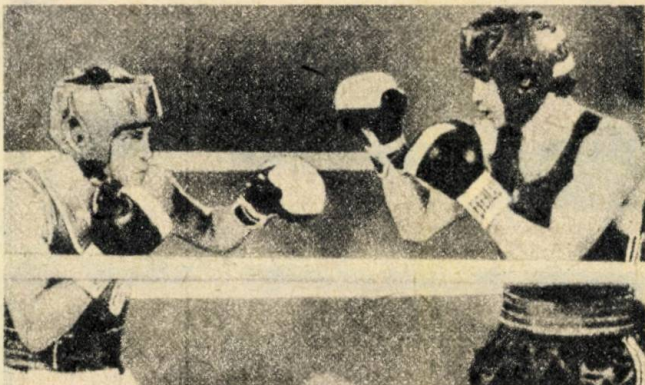
La aceeași oră, la **Pauley
Pavilion**, gimnastica ritmică
desemna campioana individu-
ală. Conducea, cu avans co-
pios **Doina Stăiculescu** și
urma, peste o jumătate de
oră, ultimul aparat. În aglo-
merația de la ieșirea din **Coli-
seum**, cu greu am putut
ajunge, cu autobuzul, la **Pauley
Pavilion**. **Doina Stăicu-
lescu** tocmai manevra, cu
grație, panglica. O aruncă în
sus și lată că îi scapă la prin-
dere! Stupoare în toată sala!
Spectatorii sînt deconcertați.
Nu-și revin. Și totuși, copila
noastră, și altele ca ea, care
au mai greșit, trebuie să con-
tinuie. **Doina** se apleacă și
duce mai departe exercițiul.
Nota scăzută simțitor o lip-
sește de medalia de aur. Im-
presionat, un coleg spaniol a
transmis la ziarul său
„A.B.C.” din Madrid, o tabletă

Marocanul **Aid Aouita**, su-
prinzătorul câștigător al probei
de 5 000 m

de impresii pe care o redăm
pe verso, tableta ce cuprinde
și sentimentele noastre, ale
românilor care am asistat la
scenă.

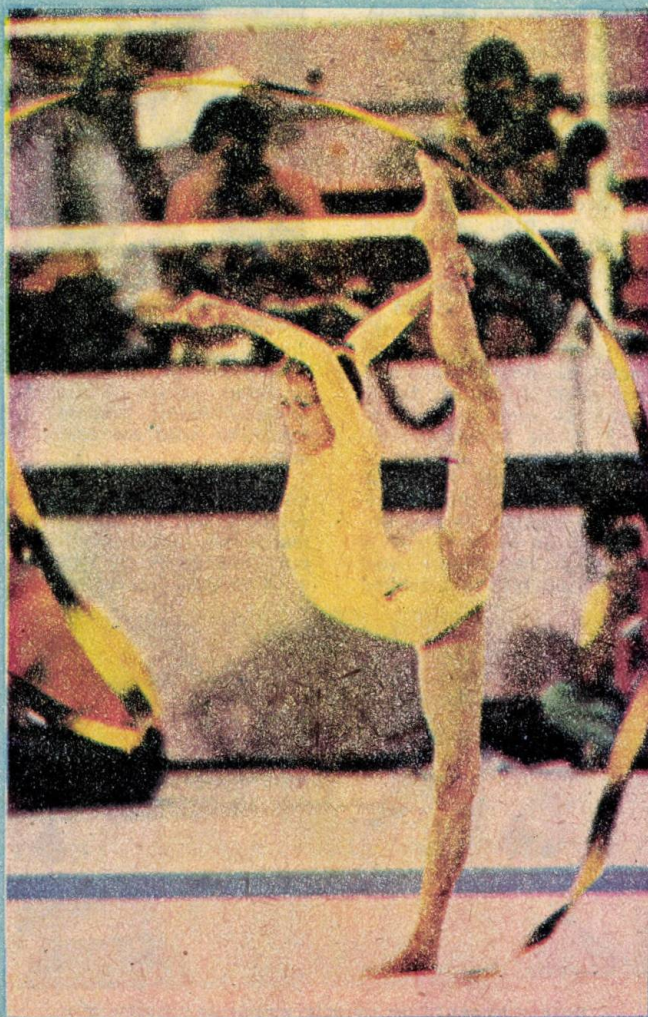
Așa s-a încheiat ultima zi a
întrecerilor olimpice de la Los
Angeles. Din 221 de probe a
mai rămas numai una în tim-
pul Ceremoniei de închidere
a Olimpiadei, maratonul!

Boxerul **Mircea Fulger** (dreapta) învinge pe francezul **Jean
Duarte** și cucerește medalia de bronz

Lacrimile DOINEI STĂICULESCU

LORENZO LOPEZ SANCHO
ziarul „A.B.C.”-Madrid
14 august 1984

Sub cerul albastru al Californiei, pe podiumul de argint, fata româncă plînge. Ca și cînd un vampir i-ar fi supt dulcele sînge al preciziei, aceste aproape invizibile suimi de izbutire care o despart, în ultimele secunde, de podiumul de aur. Doina Stăiculescu a văzut scăpînd din mîinile sale fine și îndemînatică triumful care, cu cîteva clipe înainte, părea că se predase în fața flexibilității de trestie a trupului său.

Acest moment de triumf amar este ca o urmă de praf rămasă pe vîrfurile degetelor de pe aripile fluturului scăpat, ce filfii din aripi numai la cîteva centimetri pe deasupra. Și lacrimile se rostogolesc pe obraji ei netezi, dulce pămînt virgin brăzdat de această dezamăgire. Pe Doina Stăiculescu ar descri-o foarte bine versurile scrise cu mulți ani în urmă de Miguel Hernandez: Grav rănită, iasomia privește cu tristețe/ de pe tulpina sa fața crinului/ și-i blînd amară vocea în gîtlejul său". Copila nu-și poate stăpîni plînsul.

Soarele și umbrele Jocurilor Olimpice. Soarele — medaliile, florile, aplauzele. Umbrele — lacrimile. Dar lacrimile nu obișnuiesc să urce pe podium; ele se ascund amare prin colțuri, în căutarea uitării, refugiu al celor care nu sînt învingători.

Întotdeauna s-a spus că de la ură pînă la iubire nu-i decît un pas. Mai puțin de un pas este între Triumf și Eșec la aceste Jocuri — pe care le numim olimpice. Lacrimile Doinei răsăr din izvorul pur, din adîncul argilei iluziilor. În mai puțin de o clipită ea cade de la aur la argintul olimpic...

Acum, frumosul miraj se destramă. Se așterne liniștea deasupra aplauzelor și exclamărilor. Statisticile își întind cenușa amintirilor asupra zvîcnirilor sîngelui. Iar Doina Stăiculescu, revenită în țara sa, va vărsa lacrimile pe discul medaliei sale de argint și va spune alor săi: „Asta este tot ce vă aduc.”

Umbra olimpică a unui vis...

ULTIMUL ACT

SPECTACULOASA FESTIVITATE DE INCHIDERE

A JOCURILOR OLIMPICE '84

12 AUGUST

Ceremonia de închidere a Olimpiadei de la Los Angeles a fost programată duminică, 12 august 1984, la ora 18,45. Seara cu spectacolul nocturn, cu răcoare pentru spectatori, îndeosebi pentru maratonişti care, de la ora 17, alergau, de la Santa Monica la Coliseum, urmînd ca primii sosiţi să intre pe stadion imediat după ora 19.

Stadionul este pregătit într-adevăr sărbătoreşte. La intrare avem surpriza să ni se înmîneze cite o lanternă, pe al cărei focar putea fi trasă, înainte şi înapoi, o bandă de plastic cu culorile tricolorului american: roşu, alb, albastru. 100 000 de lanterne, una de fiecare posesor de bilet, în scopul utilizării de către spectatori, ca decor pentru marea scenă a stadionului.

Coliseum, arhiplin. În mijlocul terenului, o imensă scenă, alcătuită din cinci cercuri, pentru orchestră, solişti, bale-rini, jocuri de apă şi de fum. Ziariştii sînt informaţi, gen american: „scena are o suprafaţă de 4000 m.p., a fost instalată în 12 ore de către 200 de lucrători, cuprinde trei bazine pentru jocuri de apă, cu 13 000 de litri, 40 de aparate vor produce fum scenic, sînt utilizate 5 km de cabluri, 100 de tehnicieni vor supraveghea instalaţiile scenei în timpul spectacolului”. Şi, desigur, costul scenei: „circa o jumătate de milion de dolari”. Deocamdată scena este goală.

Impetuos, la cei 37 de ani ai săi, maratonistul portughez Carlos Lopes cîştigă detaşat cununa de frunze de măslini a învingătorului.

Fanfara începe să cînte. Sînt lansaţi porumbelii, iar pe deasupra stadionului avioane salută, cu desene de fum, sportivii şi spectatorii, la încheierea Jocurilor.

Pe tablele electronice se urmăreşte cursa de 42,195 km a maratonului. Portughezul **Carlos Lopes** se apropie de stadion. Pe teren sînt prezenţi medaliaţi ai maratonului olimpic, printre care francezul **Alain Mimoun** (1956, Melbourne), japonezul **Kenji Kamihura** (1968, Mexico), americanul **Franck Shorter** (1972, München şi 1976, Montreal).

Carlos Lopes îşi face apariţia pe pista de la Coliseum. În luminile reflectoarelor apare un atlet splendid, sculptural, cinematografic. Zecile de mii de blitz-uri ale aparatelor fotografice se declanşează şi reţin, pe peliculă, pe Lopes alergînd spre o mare victorie. Întregul stadion, în picioare, îl aclamă. Ce se petrece oare în sufletele celor 8 foşti maratonişti invitaţi la această festivitate?

Maratonistul portughez arată, ca şi americanca **Joan Benoit**, cîştigătoarea maratonului feminin, proaspăt. Salută fericit stadionul, aleargă

Imagine de ansamblu de la ceremonia de închidere a Olimpiadei de la Los Angeles '84

„turul de onoare” într-o ținută sobră, demnă de cununa de frunze de măslin pe care o obține. Ceilalți maratonisti continuă să sosească, în timp ce au loc ultimele două festivități de premiere, ale maratonistilor și călăreților medaliați.

Își fac intrarea în stadion 500 de sportive și sportivi în taloare și costume albe, cu drapele albe, cu cele cinci cercuri olimpice. Sînt urmași de stegarii țărilor participante la Olimpiada de la Los Angeles și apoi, amestecați în rînduri de cîte opt, braț la braț, sportivii participanți la Jocuri. Este o atmosferă entuziastă și emoționantă, care reprezintă minunat simbolul de pace al Jocurilor Olimpice, dorința și acțiunea tineretului lumii de a

păstra pacea lumii, viața planetei.

Urmează ceremonia olimpică de predare și primire a steagurilor olimpice, tradiționalul cuvînt de închidere rostit de președintele Comitetului internațional Olimpic, **Juan Antonio Samaranch**, care înmînează „**Ordinul Olimpic de aur**” președintelui executiv al Comitetului de organizare a Jocurilor Olimpice de vară de la Los Angeles, 1984, **Peter V. Ueberroth**.

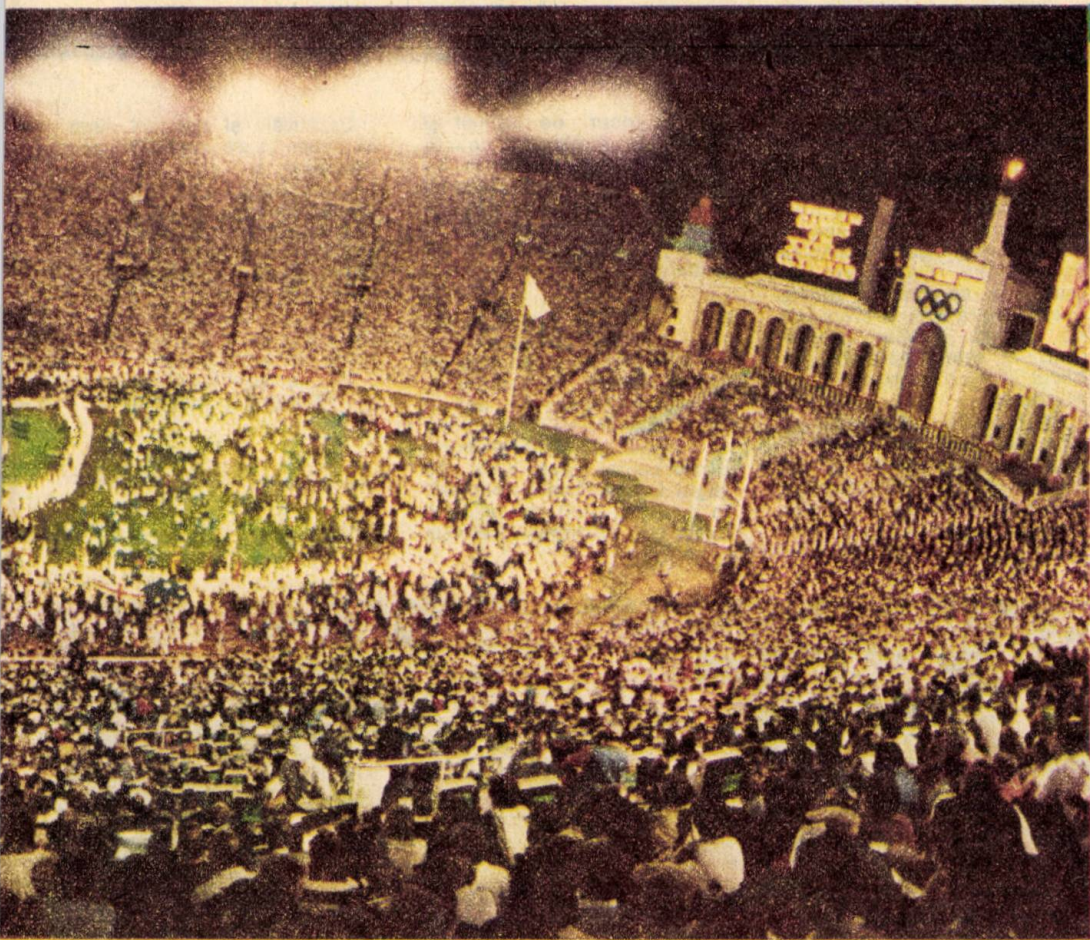
Drapelul olimpic este coborît în acordurile Imnului Olimpic, compus de Spiros Samaras, în anul 1896. Flacăra olimpică se stinge încet, încet, în timp ce actorul american **Richard Baschart**, într-o liniște de catedrală olimpică, recită o Odă scrisă de Pindar,

poetul Olimpiadelor antice.

.....

Moment de suspense. Luminiile stadionului se sting. Coliseum este complet în întuneric. Craiul stadionului invită spectatorii să aprindă lanternele, pe culoarea bleu. Pe acest fond, 100 000 de lumini albastre care umplu stadionul, din întunericul cerului apare o mare „**farfurie zburătoare**” ce se învîrte în jurul ei și deasupra unei peluze a stadionului. Emite sunete stridente și fasciole laser.

În tribune se realizează un amestec de culori jucăușe. Spectacolul inedit durează minute întregi, pînă cînd „**farfuria zburătoare**” ne părăsește (remorcată de helicop-

IMNUL OLIMPIC

de Costis Palamas
Muzica de Spiros Samaras
transpunere în românește de Tudor George

Tu, antic Spirit, duh etern, tu, creatoru-a toate,
A tot ce e Sublim, Frumos și Adevăr curat e,
Pogoară-te să strălucești, cu limpede-a-ți lumină,
În slava ta de pe pământ, ca-n slava ta divină!

În alergări, și-n lupte-apari, la-ntrecerea de torșă,
Aceste jocuri nobile le-aprinde cu-a ta forșă!
Din ramul cel nemuritor coroana să s-aleagă!
Dirzenie dă-i trupului și oțelită vlagă!

Cimpii și munți și mări, prin jur, și-or străluci curate,
În templul vast de purpură și dalbă puritate,
La templul Tău, un'se prostern, popor lângă popor,
O, antic Spirit, duh etern, o duh nemuritor!

tere care nu se vedeau din cauza întunericului, dar se auzeau fără a se sesiza în ce scop huruie, fiindcă semănau cu motoare ale „farfuriei zburătoare”). Înaltul și spațiosul suport al flăcării olimpice se desface. Dinăuntru lui apare un cosmonaut (poate același de la sosire, propulsat de rachete atașate la costum). El salută sportivii, publicul și face semne de „**La revedere!**”.

Pe tablele electronice se aduc „**Saluturi orașelor olimpice**”, saluturi scrise, cu numele orașelor și cu refrenuri melodice adecvate. În cinstea acestor orașe — gazde olimpice, cerul este din nou lumina-

nat cu jocuri de artificii și astfel se încheie această parte a spectacolului, în întregime aflat sub conducerea aceluiasi producător hollywoodian, **David Volper**, care a regizat și ceremonia de deschidere.

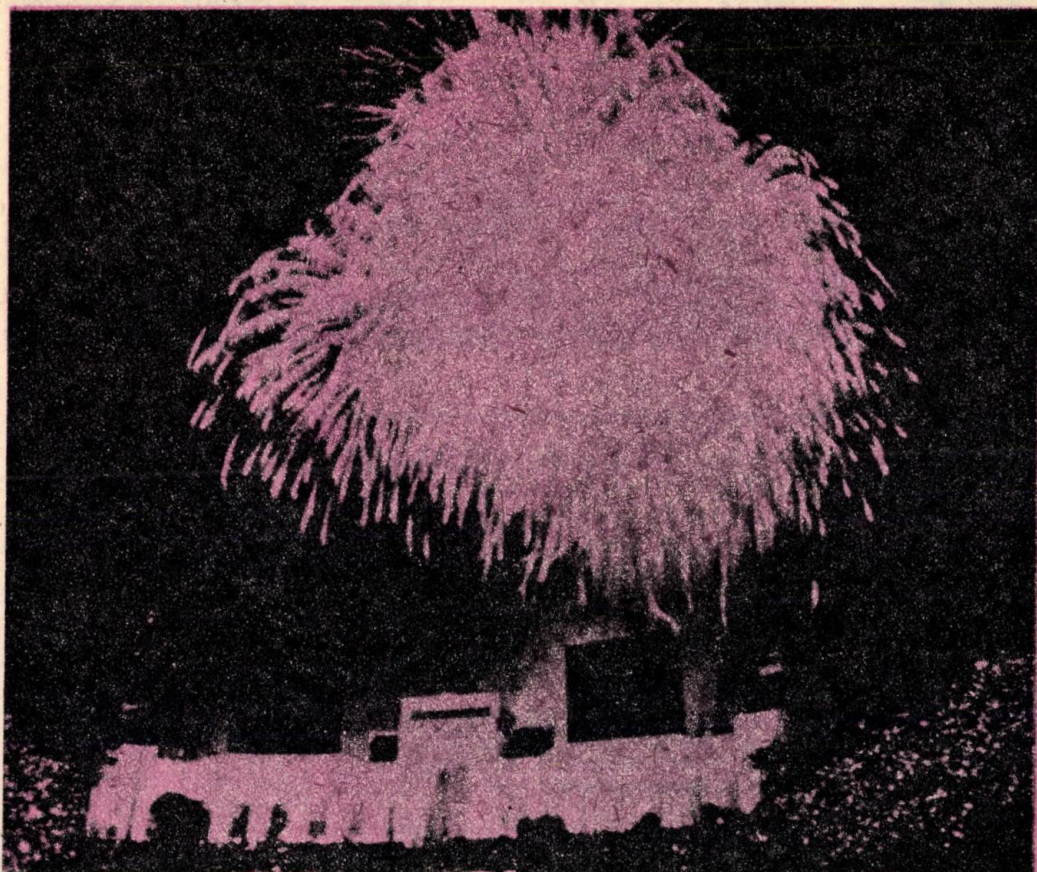
.....

Și acum, pe scena stadionului apare cîntărețul nr. 1 al muzicii ușoare americane '84 **Lionel Richie**, cu orchestră, dansatoare, jeturi de apă și de fum artificial. Richie cîntă o melodie pe care a compus-o pentru acest final: „**All Night Long**” (Toată noaptea), în timp ce 200 de balerine dansează în ritmul melodiei lirice.

Sportivile și sportivii cîntă și dansează pe gazon. Trăiesc împreună bucuria participării și victoriilor la această Olimpiadă. Focurile uriașe de artificii continuă să încunune stadionul cu ghirlande de foc colorate. Pe tablele electronice se scrie „**LA REVEDERE!**”, la Jocurile de vară ale celei de a XXIV-a Olimpiade, în anul 1988!

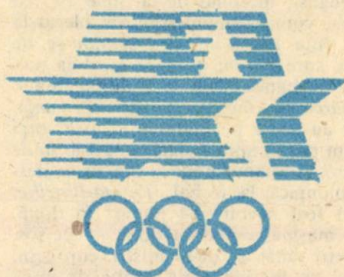
Marele spectacol olimpic de 16 zile s-a încheiat!

Aurel NEAGU

Uriașul buchet de artificii de deasupra stadionului la ceremonia de închidere.

Viata, marea performanță !

— Însemnări de la Olimpiada de la Los Angeles —

Sub sărutul de foc al verii caniculare, în îmbrățișarea atît de posesivă a uriașelor cifre de afaceri, prin trepidanta succesiune a momentelor, a orelor, a zilelor-show, regizate sau imaginate „tip Hollywood”, sub incidența omniprezenței companii de televiziune ABC, căutînd cu înfrigurare repere prin labirintul rezultatelor în cele 21 de discipline sportive intrate în competiție, Los Angeles a dorit cu frenetă să găsească, sau să-și clădească — în cele 16 zile ale Jocurilor Olimpice — eroii. America recordurilor. America publicității, America oamenilor simpli, cu suflet și imaginație de copii mari, era insetată, în plină vară, de un mare spectacol, animat de mari artiști. Și l-a avut. Fiecare, însă, în felul său.

Înainte de deschiderea festivă a celei de a XXIII-a ediție a Jocurilor Olimpice de vară, toate canalele *mass-media* din metropola californiană și-au început bombardamentul informațional, cifrele vehiculate urmărind să uluiască prin amploarea pregătirilor speciale. S-a vorbit, atunci, de cei 3 500 de muncitori constructori care au avut loc de muncă în 67 de puncte ale Los Angeles-ului, despre 269 000 de... duzini de prăjituri pentru concurenți și despre atîtea ouă încît, acestea, unul lîngă altul, s-ar fi întins pe o distanță de 25 mile (peste 40 km), despre cei un milion de noi pomi plantați în orașul celor 48 000 de palmieri și despre cei 2 500 de tehnicieni, 56 de camere TV, 660 de mile de cablu și 2 sateliți de comunicații care au asigurat cele 187 de ore și... jumătate de transmisiune televizată a programului olimpic în peste 120 de țări (comparația cu cele 75 de ore și jumătate asigurate de cealaltă țară nord-americană, Canada, la J.O. 1976, de la Montreal, fiind adeseori făcută).

S-a vorbit, apoi, în timpul disputelor de la Los

Angeles, de milioanele de bilete vândute, exemplele cele mai edificatoare pentru uriașul interes stîrmit de întrecerile olimpice nefiind tradiționalele puncte de atracție ale acestor meleguri: *track-and-field* (atletismul), *swimming* (înotul), *basketball*-ul și *boxing*, sau cele două discipline incluse facultativ în program — tenisul și base-ball-ul, ci mai noul *soccer* și cvasinecunoscutul *fencing* (scrima).

Sîmbătă 11 august, începînd de la orele 14, mă aflu într-o cursă contracronometru. Am plecat la ora amiezii pe ruta lungă ce, despărțindu-se de Disneyland, duce spre Forum, sala ce găzduia meciurile echipelor de handbal aflate în lupta finală: *România-Danemarca—Iugoslavia—R.F. Germania*. Jucătorii noștri au urcat pe podium în jurul orei 17, după care am pornit spre Pasadena, acolo unde se află *Rose Bowl*, stadionul unde urma să se desfășoare finala olimpică la fotbal, *Franta-Brazilia*. Acest drum am fost nevoit să-l împart în două. Prima parte cu mașina; cea de a doua — pe jos. Vreo doi kilometri sănătoși, de-ai noștri, europeni, parcurși energic, ca în cele două probe de marș dominate de mexicanii *Canto* și *Gonzales* (obișnuți însă cu canicula, nu ca noi!), pentru că locurile de parcare erau de mult ocupate, pădurea de autoturisme din jur lăsîndu-te să presupui că me multime se află înăuntru. Și o dată așezat pe unul din cele 808 locuri destinate presei la acest meci, la capătul cursei care pentru mine echivalase cu un maraton, privind în jur, am avut senzația că mă aflu în mijlocul unei mări de capete. Tribunele erau pline și imaginea lui *Memorial Coliseum*, mereu ocupat, dimineața și după-amiaza, cu cele 94 000 de locuri ale sale, imagine sinonimă pînă atunci cu priză la public, se estompa. Nu-mi venea cred ochilor că balonul rotund — privit de ani și ani în Statele Unite cu condescendență și superioritate, prin binocul — ținut invers — al fotbalului american, care mărea... distanța — putea aduce în jurul lui, la acea oră de seară, o asemenea impresionantă asistență. „Toate cele 104 696 locuri au fost vîndute cu mult înainte și, după cum se poate vedea și cu ochiul liber — nu numai pe baza sistemului nostru informațional —, au fost ocupate. Sînt sigur că stabilim recordul de asistență al Olimpiadei”, ne-a spus *Bob Rose*, șeful biroului de presă, cu aerul profesional specific unui director de publicitate, cum și este în restul timpului, la clubul de fotbal profesionist *Los Angeles Express*. Într-adevăr, el a avut dreptate, recordul exista ca atare. Fotbalul — mai bine zis, soccerul, pentru a evita orice confuzie, de această dată dorită de fotbalul american! — înregistrînd la Los Angeles un număr senzațional de spectatori: 1 421 624 la 32 de meciuri. S-a spus că la acest succes a contribuit și faptul că rețeaua de televiziune ABC nu a acordat atenție balonului rotund, curiozitatea publicului larg nefiind satisfăcută prin micile ecrane. Dar despre ABC și Soccer vom vorbi mai tîrziu, acum să-i dăm cuvîntul lui *Don West*, președintele Ligii americane de fotbal tineret (A.Y.S.O.), înființată în 1964 și care numără acum 261 000 de jucători în 33 de state: „Cred că soccerul a și devenit, ori este pe punctul de a deveni, cel mai răspîndit sport printre tinerii de la noi”.

Hai să admitem, totuși, că fotbalul rămîne fotbal, adică „sportul-rege”, chiar și pe noul conti-

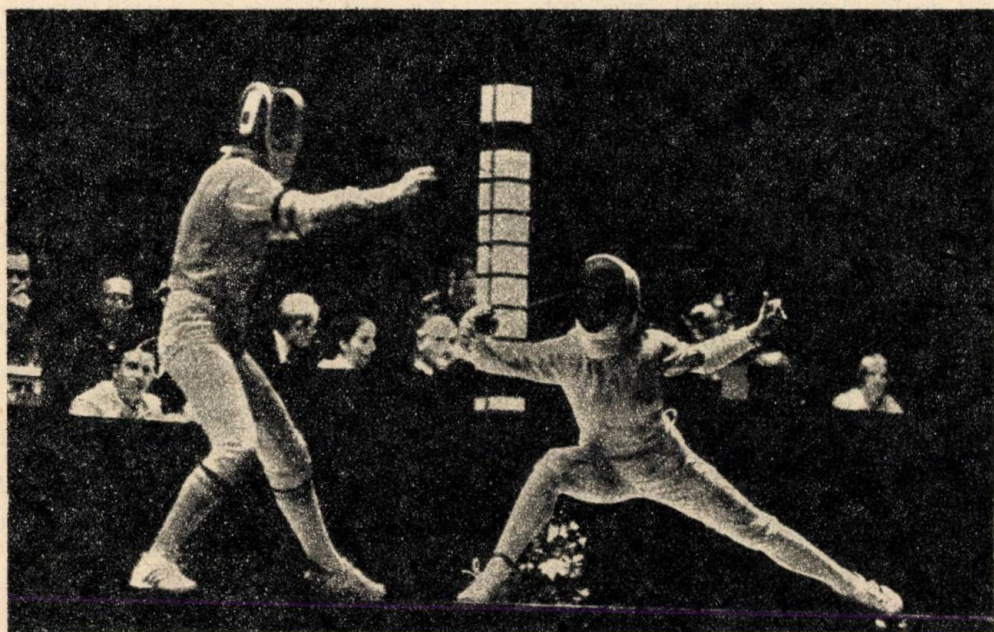
nent. Scrima, însă, această disciplină olimpică de tradiție, care nu și-a dovedit, totuși, datorită „încifrării” ei ca sport, o largă audiență nici în țări cu istorie de secole în sportul armelor, ca Franța, Italia, Ungaria? Ei bine, la *Long Beach Terrace Theater*, acolo unde s-au desfășurat, timp de 8 zile, finalele de scrimă, într-o sală de teatru și într-un decor adecvat slujitorilor Thaliei, seară de seară, majoritatea celor 3 000 de locuri erau ocupate!

Am intrat în sală cu mai puțin de o oră înaintea începerii finalei feminine de floretă, între echipele României și R.F. Germania. Și am crezut că am greșit drumul. Cortina grea, de catifea roșie, acoperind scena, dar în fața acesteia o orchestră de cameră executa un program de muzică clasică, sala fiind mai mult goală decît plină. Am reluat itinerariul cunoscut din întrecerile preliminare, ce se disputau la *Convention Center*, și am ajuns tot în clădirea impozantă a teatrului! Ce-i drept, de această dată la subsol unde, spre liniștea noastră, se afla centrul de presă. O.K.! Cu 15 minute înaintea orei de începere a finalei (20), cortina s-a ridicat, înfățișînd spectatorilor, pe lîngă tradiționalele planșe aurii și aparatele multicolore de semnalizat tușele și scorul asalturilor, o imagine inedită: două șiruri sobre de personalități, îmbrăcate în costume și rochii negre, bărbați cu cămăși albe și papioane negre, așezați ca judecătorii la tribunal. Erau membrii juriului, directoratul tehnic și comisiile concursului. Apoi, crainicul reuniunii a prezentat — ca la teatru! — cele două echipe finaliste și arbitrii (scrimerele, în tradiționalele lor costume albe de sport, secunzii, în aceleași inedite fracuri...), sala — care între timp se umpluse, majoritatea spectatorilor fiind îmbrăcați în blugi și încălțați cu pantofi de sport — a aplaudat cu oarecare reținere și spectacolul, televizat de operatori îmbrăcați în aceleași ținută de gală, a început. Gheața s-a spart, însă, curînd, la primele țipete ale floretistelor, care acolo, pe scenă, nu făceau parte, de această dată, din arsenalul actoricesc al scenelor de luptă, ci erau autentice supape ale efortului, ale descătușării nervoase.

La Los Angeles, însă, după cum inspirat titra magazinul ilustrat „Time”: „Competițiile de floretă, sabie și spadă sînt ocazii de papion”. Comisarul pentru scrimă al comitetului de organizare, *Jan Romary*, fostă componentă a echipei olimpice a S.U.A., prima femeie care a purtat steagul acestei țări la o festivitate de deschidere (J.O. din 1968), și-a convins compatrioții că scrima „este un sport al eleganței, străvechii sport al regilor” și l-a plasat pe scena unde s-a jucat Hamlet. Și spectacolul olimpic a adus și el, ca și fotbalul, „sportul-rege”, un record de asistență.

OLIMPIADA PUBLICITĂȚII

Printre coordonatele enunțate la începutul activității sale, de peste 1 900 de zile, de Comitetul de organizare a Jocurilor Olimpice de la Los Angeles (LAOOC) figurau la loc de cînte cele care acordau prioritate sportivilor. („În toate pregătirile și planurile, sportivii sînt pe primul loc”) și finanțelor („Jocurile vor fi finanțate de sectorul privat, fără subsidii guvernamentale sau impozite suplimentare asupra contribuabililor”). Cu țelul mărturisit al depinerii eficienței, invocîndu-se cuvintele lui *Pierre de*

Scrima, sport al eleganței, a avut la Los Angeles, la Long Beach Theater, o ținută de gală.

Coubertin, fondatorul mișcării olimpice moderne, rostite după J.O. 1908, de la Londra: „Jocurile trebuie să se desfășoare într-un mai deplin spirit de sportivitate, cu mai multă demnitate și discreție... într-un cadru mai intim și, în special, cu mai puțină chehărie”. Și ca orice echivoc să fie înlăturat acest organism („corporație independentă, privată”, cum se intitula oficial), preciza, în septembrie 1982, că Jocurile Olimpice de la Los Angeles „vor fi cu mult mai puțin comerciale decât cele precedente”.

Chiar dacă LAOOC a reușit să restrângă mult sfera „sponsorilor” pentru 1984 în raport cu cea a J.O. de iarnă 1980, de la Lake Placid, cifra mare de afaceri aflată în joc (în jur de 500 de milioane dolari) a cerut cale liberă publicității și marketingului, cele două mijloace prin care marile corporații, partenere ale LAOOC, își recuperau (cu virf și indesat!) investițiile. Și dacă publicitatea era zeul atotstăpînitor — pe străzi, în arene, în magazine, la T.V. și celelalte mijloace de mass-media, în mijloacele de transport, ziua și, mai ales noaptea, prin reclamele luminoase, cînd cumpărai sau cînd ți se oferea ceva etc. etc. — te mai poți gândi, într-adevăr, la comandamentele etice invocate de Pierre de Coubertin și, mai ales, la discreție? Reclama la Los Angeles pur și simplu îți băga degetul în ochi, te bombarda. Uriasele panouri publicitare cu Edwin Moses, hurdler-ul neînvins de peste 100 de curse, sau cu Mary Decker, dubla campioană mondială la Helsinki 1983, ajunsă simbol al excelenței americane, dominau rutele orașu-

lui, anunțînd pe această cale milioanele de privitori că acești doi mari atleți au fost imortalizați pe pelicula fotografică de firma „Kodak” (la rîndul ei sponsor al ABC — care asigură transmisia olimpică TV), sau că preferă băuturile ușoare produse de „The Coca-Cola Company”, sponsorul oficial al J.O. pentru aceste băuturi.

Cînd transmisiunea televizată de la una din arene te aducea în preajma unui moment culminant, apropiindu-te, prin măiestria deosebită a operatorilor de imagine și a regizorului de transmisie, de suflul inconfundabil al întrecerii pe viu, din studio ți se oferea (pentru a nu știu cîta oară...) reclama pentru berea „Budweiser” care, sub emblema celor 5 cercuri olimpice, era de asemenea „sponsor”, dar nu al Jocurilor, ci al „echipei olimpice americane 1984”. Canon, Sanyo, Levi Strauss sau alte corporații intrau și ele în competiție. Iar tu intrai să-ți potolești foamea sau setea într-unul din localurile „McDonald” (civilizate și bine aprovizionate cu sortimente standardizate, dar cu succes asigurat la consumatori) și aflii, chiar înainte de a fi servit cu promptitudine și deferență, că respectivă firmă asigură oficial în timpul Jocurilor „serviciul rapid de restaurant”.

La Disneyland erai informat că mascota Jocurilor de la Los Angeles, „Sam, vulturul olimpic”, creată de un desenator al companiei Walt Disney, a fost produsă, în milioane de exemplare, de o colegă de companie cu Warner Brothers, firmă concurentă a lui Disney, și care asigura Jocurilor filmele de animație! Concurență, concurență, dar

cînd afacerile le impun, beneficiul comun este bo-
tezat... altruism. Nu același lucru se poate spune
cînd lupta „care pe care” se reperiutează din tui-
sele *business*-ului în cele ale spectacolului sportiv.
Iată, de pildă, *soccerul*, sportul balonului rotund,
care la Los Angeles a înregistrat un mare și neașteptat
succes de public. După cum o mare mirare
a produs neașteptata răceală cu care ABC a tratat
turneul olimpic de fotbal. Explicația se afla, însă,
așa cum au arătat ziarele americane, într-un terito-
riu extrasportiv, cel al *business*-ului! Întrucît com-
pania rivală de televiziune, NBC, a obținut conces-
sionarea transmisiei viitoarei ediții a campiona-
telor mondiale de fotbal, din Mexic 1986, interesul
pentru acest joc a scăzut simțitor la ABC, care a
preferat să-l sacrifice pe altarul rivalității...

...Atunci, s-au întrebat mulți — după cele 16
zile ale Olimpiadei — la Los Angeles spiritul co-
mercial a fost, într-adevăr, mai puțin prezent ca la
celelalte ediții? Iată două mărturii de la fața locu-
lui privind sportivii țării gazdă. Prima, consemnată
la 12 august în ziarul „Los Angeles Times”: „Dacă
cineva arată bine și este învingător olimpic, combi-
nația este practic imbatabilă. Chiar dacă nu este as-
pectuos, dar este o mare vedetă, tot poate face bani.
Iar cei care sînt deosebit de atractivi, dar au fost

doar simpli concurenți, fără firmă, au și ei șansa de
a câștiga bani”, declară Nina Blachard, a cărei
agenție publicitară este specializată în racolarea
vedetelor sportive. „Pentru stelele Olimpiadei, me-
daliile de aur sînt doar glazura prăjiturii, care este
umplută cu bogății sub girul reclamei comerciale”
— adaugă ziarul respectiv, nu înainte de a răs-
punde, indirect, la cît se estimează...medaliile
olimpice. „Înotătorul Mark Spitz și-a negociat cele
sapte medalii de aur obținute la J.O. 1972 pentru
mai mult de 5 milioane dolari”. Și conchide: „Se as-
teaptă un flux de contracte pentru publicitate, sem-
nate imediat după închiderea Jocurilor Olimpice”.
Ceea ce s-a și întîmplat.

A doua mărturie îi aparține celebrului alergător
de garduri Edwin Moses, neînvins după 105 curse,
ales cel mai bun sportiv american pe anul 1984, și
care la întrebarea comentatorului de televiziune
Jim Lampley, după victoria olimpică, dacă se va
retrage mulțumit din arenă, după Los Angeles, a
răspuns: „Din păcate, nu!”. El a explicat apoi că,
deși ar fi dorit să-o facă acum, la apogeul carierei
sale, nu poate, din cauza avocaților unor filme pu-
blicitare care apără mai vechi contracte semnate
de marele performer, acum prizonierul propriilor
performanțe...

Începutul sfîrșitului... Nu mult după intrarea în linia dreaptă, marea vedetă americană Mary Decker (373) și tinăra și neex-
perimentată britanică Zola Budd (în centru) s-au ciocnit, marcate psihic. Pentru zecile de mii de spectatori de pe Memorial
Coliseum cursa de 3 000 metri luase o turnură neașteptată și dramatică.

Hurdlerul Edwin Moses, cel mai bun sportiv american al anului olimpic, neînving după 105 curse.

OLIMPIADA COPIILOR MARI...

Flacăra olimpică este o speranță a fraternității, înțelegerii și dialogului, și acest adevăr, care se cere înțeles, ocrotit și respectat în întreaga lume a însemnat pentru mulți din milioanele de spectatori americani o revelație. Trăind la fața locului un asemenea timp al istoriei umanității, în care reprezentanții atîtor națiuni ale lumii se adună în același loc, sub semnul întrecerii prietenești, fiecare dintre acești spectatori s-a simțit — alături de marile vedete ale Jocurilor — asemeni lui Rafer Johnson, fostul campion olimpic care, atunci cînd a aprins flacăra celor cinci cercuri olimpice, a spus că se simțea ca și cum s-ar fi aflat pe acoperișul lumii. Onorat de prezența atîtor vîrfuri sportive de pe toate continentele, pregătit să asiste la un mare spectacol desfășurat cu casa închisă (șapte milioane de bilete vîndute), omul simplu (cel pentru care un loc de 200 dolari aducea o gaură în bugetul familiei) privea cu admirație la vedeta sportivă. Dar îi și adevăra condiția la traiul său de fiecare zi, la eforturile și la veniturile sale, la optica bunului simț. Îi dădea vedetelor ce i se cuvenea, inclusiv dreptul răsfațului, dar el, omul american de rînd, acel mare copil cu inimă mare, el însuși doritor să se copilărească prin sport, să se răsfețe în tribunele celor 16 zile de competiție olimpică, îi cerea vede-

tei să se respecte și să-l respecte. Și nu-i cruța pe cei care se abăteau de la comandamentele eticii sportive.

Mulți sportivi au venit la Los Angeles aureolați cu mari succese, acreditați de înalte performanțe. Adevăratele vedete au fost însă aceia care au făcut proba măiestriei lîr dincolo de reputația lor: „...Nadia Comăneci a creat gimnastica pentru mulți americani, nu pentru că aceștia n-au auzit vreodată de gimnastică, ci pentru că ei nu mai văzuseră acest sport practicat de virtuozii. O subtilă surpriză a Jocurilor este măsura în care individualitățile pot transforma întrecerile la care participă...”

Eroul și fapta sînt una. Și dacă trebuie găsit un erou alegoric al Jocurilor, acesta este tineretul, în general. Pentru două săptămîni nimeni și nimic n-are vîrstă; cel puțin aceasta este iluzia. Jocurile Olimpice fac iluzia mare. Și toată lumea o acceptă”, scria inspirat Roger Rosenblatt, într-un număr din „Time”, special dedicat J.O. '84.

Sebastian Coe, semifondistul englez din Sheffield, deținătorul recordurilor mondiale la 800, 1500 m și o milă, cel care a rezistat asalturilor co-naționalilor săi Steve Ovett și Steve Cram, dar și unei boli infecțioase care l-a ținut multe luni departe de pistă în 1983, a avut, la 27 ani, un senzațional *come-back*, fără a avea înaintea întrecerilor de la Los Angeles un test concludent. Antrenîndu-se sub supravegherea tatălui său, Peter, la Londra și în împrejurimile sale, Sebastian Coe a cedat

pe pista de la Coliseum primul loc brazilianului *Joaquim Cruz*, la 800 m, dar a câștigat într-o manieră entuziasmantă cursa de 1500 m, într-un duel palpitant cu coechipierul său *Steve Cram* și spaniolul *Jose Abascal*. Intrecerile olimpice constituie o filă importantă și în teza sa de absolvire a facultății, dedicată atletismului, pe laturile sale economice și politice, *Sebastian Coe* a cucerit la Los Angeles sufragiile unanime chiar și în fața celor care nu-l uită pe favoritul lor de-o viață, *Jim Ryun*.

Dacă *Sebastian Coe* era un nume de largă rezonanță în lumea atletismului mondial, *Joan Benoit*, alergătoarea din *Freeport, Maine* (S.U.A.) își încerca puterile la primul maraton olimpic feminin în umbra celebrei norvegiene *Grete Waitz*, care cucerise America prin succesele sale din ultimii ani la tradiționalul maraton de toamnă de la *New York*. Ba, mai mult, un succes l-a constituit însăși înscrierea în concursul olimpic, întrucât *Joan Benoit*

Multiplul recordman mondial *Sebastian Coe*, semifondistul englez care a avut un „come-back” senzațional.

olimpică de la U.S.C. a obținut titluri de campion la două stiluri diferite (200 m liber și 100 m fluture), acestora adăugându-le încă două medalii de argint (200 m fluture și cu ștafeta R.F.G. la 4x200 m liber), dovedind astfel că este cel mai prodigios sprinter al întrecerilor pe apă. Longilinul inotător (2,01 m) are o anvergură a brațelor ieșită din comun (2,20 m!). Prin evoluția sa în piscina de la Los Angeles le-a amintit localnicilor că de la celebrul *Mark Spitz* nici un alt inotător până la el nu a mai deținut concomitent două recorduri mondiale în stiluri diferite, și le-a „oferit”, prin compensație, marea satisfacție a unei dramatice și paradoxale... înfringeri. După ce dimineața înotase în calificări și apoi în finala probei de 100 metri fluture, încheind-o victorios, cu un nou record mondial (53,08), *Michael Gross* figura ca ultim schimb în ștafeta R.F.G. de 4x200 m liber. Când a pornit în cursă, el avea un handicap de o lungime și jumătate în fața ultimului schimb al echipei americane, *Bruce Hayes*. Un senzațional sprint, cu o uluitoare frecvență și la întoarcerea după 100 m. *Hayes* nu mai avea decât o... unghie avans. Pe următorii metri, vest-germanul a trecut la conducere, nece-dînd-o pînă la ultima parte a cursei: zece, cinci, doi metri... Dar iată că, ajuns la capătul puterilor, *Gross* cedează tocmai la finis, ratînd o nouă medalie de aur la o distanță mai mică decît diametrul unei asemenea medalii, după un parcurs în care a înregistrat cel mai rapid timp din istorie pe 200 metri (pe tricolorul său scria: „Sînt mai rapid decît timpul”)... „După Los Angeles — declara cu înțelepciune înainte de J.O. *Michael Gross* — viața va merge înainte, cu sau fără medalii”. Și merge cu cele 4 medalii, el fiind considerat de specialiști la fel de imbatabil în sprintul pe apă, cum este *Carl Lewis* pe pista atletică.

Și iată-ne ajunși la *Carl Lewis*, singurul atlet care la Los Angeles a urcat pe cea mai înaltă treaptă a podiumului de 4 ori, asemeni legendarului său conațional *Jesse Owens*, cu aproape jumătate de secol în urmă: 100 m, 200 m, lungime și 4x100 m. Dar care, în pofida marelui său succes și

Voleibalistele chineze au dobîndit titlul olimpic chiar în fața favoritelor unei săli arhipline, sportivele țării gazdă.

(27 ani) fusese operată la genunchiul drept cu numai 3 săptămîni înaintea selecției din luna mai. A doua zi după intervenția chirurgicală ea a și început exercițiile la bicicleta medicinală, cu... miinile, pentru a-și menține ritmul cardiovascular. După alte patru zile a reluat alergarea (ușoară, doar o milă), apoi înotul, ciclismul, ridicarea halterelor. Și în luna mai a câștigat trialul, terminînd cursa în lacrimi. Iată cum o recomandă antrenorul ei, *Bob Sevens*: „Joan are extraordinara capacitate de a șterge totul la startul cursei — căldură, umiditate, rană sau durere. Ea este maratonistul pur”. Iar *Joan* spune, simplu: „Oamenii din *Maine* mă respectă pentru cine sînt eu, nu pentru ce am realizat”. La startul primului maraton feminin din istoria Jocurilor Olimpice, norvegianca *Grete Waitz* (30 ani) era marea favorită. Și deși *Joan Benoit* n-o învinsese niciodată, acest gînd nu mai exista pentru ea. În final, *Joan* era campioană olimpică, iar *Grete*, pe locul doi...

„Albatrosul”, așa este alintat de prieteni *Michael Gross* (20 de ani), singurul inotător care în piscina

Pe Lake Casitas sporturile nautice românești și-au dovedit înalta clasă, tricolorul nostru urcând deseori pe cel mai înalt catarg.

a largii publicități care l-a însoțit, a stîrnit multe controverse în tribunele arhipline de la Coliseum, în coloanele presei și chiar mult după încheierea J.O., cînd cel mai bun sportiv american a fost desemnat un alt atlet, Edwin Moses... Ce a stîrnit toate acestea, cu ce l-a supărat pe iubitorii atletismului tinărul atlet Carl Lewis, născut acum 23 de ani, la Birmingham, descoperit la Willingboro (N.Y.) și lansat la Houston? „Atitudinea sa rece și calculată, care nu este în adevăratul spirit al Jocurilor”, cum a sintetizat Bob Mathias, fostul dublu campion olimpic de decathlon. Concret? După unii, totul a început încă cu cîteva săptămîni înainte de deschiderea J.O., cînd mofturile de vedetă ale lui Carl Lewis s-au manifestat prin refuzul de a locui împreună cu ceilalți atleți în satul olimpic, sau prin jumătatea de oră întârziere cu care a venit — îmbrăcat extravagant — la o conferință de presă unde era așteptat de peste 700 de ziașiști. După alții — antipatia născută de disprețul arătat de atletul american zecilor de mii de spectatori prezenți la Coliseum în ziua săriturii în lungime, veniți acolo cu dorința expresă de a asista la un mare spectacol sportiv. Protagonistul așteptat era Carl Lewis, prin încercarea de a doborî recordul mondial al lui Bob Beamon și în locul căreia un stadion arhiplin a fost martorul unei parodii, Lewis sărind doar de două ori: o dată — depășită, a doua — medalia de aur și basta! Lewis a părăsit stadionul însoțit de dezaprobarea vehementă și zgomotoasă a foștilor săi fans. Se spune că performerului Lewis îi place publicitatea, gloria, că este un egocentrist. El vorbește și vorbește numai despre el, despre intențiile sale de a face film și bani, de a face recorduri. Ce fel de recorduri? l-a întrebat insinuant un ziarist britanic, care a adăugat: „Alergați pentru bani sau ca să deveniți erou popular, ca Jesse Owens?” „Ambalajul este strălucitor, eu însă continui să caut omul”, nota cu amărăciune după J.O. Mike Littwin, în „Los Angeles Times”, într-un editorial intitulat sugestiv „Adevărați eroi? Decker, căzută la pămînt, și Lewis, săritură depășită”...

...la propriu și la figurat, pentru că Lewis nu numai că a depășit pragul de bătaie, dar și măsura, iar Mary Decker nu numai că a căzut în afara pistei în timpul finalei de 3 000 metri, dar și în afara fair-play-ului. Ceea ce, de asemenea, a transfor-

Cel mai bun decatlonist olimpic, britanicul Daley Thompson, care a avut la Los Angeles o mare priză la public, se pregătește de start la 100 m.

mat-o, rapid, dintr-o eroină, într-un... anti-erou. Iată ce scrie editorialistul sus-citat despre dramatica evoluție a acestei finale pe care am văzut-o la fața locului și care a fost câștigată pe merit, indiferent de ce s-a întâmplat pe parcurs, de cea mai bună concurență a probei, româna *Maricica Pui-că*: „Cînd Decker zăcea pe pista de la Coliseum, ea însemna mai mult chiar decît dacă ar fi câștigat proba. Visurile i se spulberaseră din cauza unui accident, ciocnirea cu tînăra Zola Budd și, deși n-o puteam ajuta pe Decker, înțelegeam amarul „reginei Mary”, minunata alergătoare care așteptase atît de mult această șansă de a-și încorona cariera. Oh, toată lumea iubește o victimă — pînă cînd Decker a deschis gura. Cînd micuța Zola Budd a încercat să-și ceară scuze pentru accident — care nu fusese din vina ei — Decker a respins-o... Noaptea, după cursă, Decker a aruncat întregă responsabilitate pe lipsa de experiență a lui Budd, evitînd să-și asume vreo responsabilitate, deși reluarea imaginilor cursei arătau că Decker putea evita contactul cu Budd... În ziua următoare, Decker a blamat-o, din nou, în fața camerelor televiziunii, pe Budd și, de asemenea, presa, pentru că a refăcut prea mult cursa. Blama pe oricine, în afară de ea însăși”. Și încheie astfel: „Este frumos să alergi repede și să sari departe. Dar oferiți-ne eroi cu bun simț, care înțeleg că ceea ce fac ei nu este lucrul cel mai important din lume și că globul nu gravitează în jurul lor, oferiți-ne eroi ale căror comportări să constituie exemple de urmat, nu pe Carl Lewis, și nici pe Mary Decker!”

Gimnastul japonez *Koji Gusiken* (27 ani) concurează într-o disciplină sportivă și într-o companie a cărei vîrstă medie scade spectaculos. Este adevărat că și el a început gimnastica din copilărie (atunci cînd compatriotul său *Kato* devenea campion olimpic în 1968), dar progresele au fost lente, grevate și de două consecutive și serioase accidente, la ligamentele piciorului stîng și la tendonul lui Achile. Oscilînd în marea performanță (titlurile mondiale din 1981, la paralele, și din 1983, la inele, alternînd cu clasări modeste), gimnastul japonez a declarat cu convingere înainte de Los Angeles că momentul afirmării sale depline va fi la J.O. 1984, atunci cînd va repeta succesul idolului său, *Sawao Kato*. Și cînd *Koji Gusiken* a ieșit învingător la individual compus (doar cu o... miime de punct în fața americanului *Peter Vidmar*), el a izbucnit în plîns. Erau lacrimile de bucurie ale „bătrînului luptător”, care-și vedea aievea visul copilăriei.

Luptele greco-romane sînt pe continentul nord-american foarte departe de priza pe care o are la public atletismul, „priza” omenească este însă aceeași cînd viața este ea însăși o performanță. Cînd tabela de afișaj de la competiția de lupte greco-romane anunțat rezultatele finale ale categoriei peste 100 kg — 1. *Jeff Blatnick* (S.U.A.), 2. *Refik Menusevici* (Iugoslavia), 3. *Victor Dolipschi* (România), masivul luptător american, în vîrstă de 27 ani, a căzut în genunchi, învins, pentru prima și ultima dată în concursul olimpic, doar de propria emoție. Operat acum doi ani de o tumoră la splină, *Blatnick* a găsit în sport mai întîi resursele supraviețuirii în fața unei cumplite incertitudini, apoi ale refacerii și, iată, în final, ale marii performanțe. „Am avut de multe ori șansă în viață, dar ca aceasta nu” — spunea campionul olimpic după ce medalia de aur îi împodobește gîtul vinjos. „Cui trebuie să-i mulțumesc, însă, de această dată?” se întreba, dramatic, pe el însuși. Pentru că propria

Inotătorul Michael Gross: „Sînt mai rapid decît timpul...”

viață, trăită curajos și demn, este marea și adevărata performanță. Umană.

Aceasta este, de altfel, performanța așteptată, dorită și aplaudată din toată inima, de omul simplu, de publicul spectator, acest mare copil cu inimă mare.

Paul SLĂVESCU

BILANȚ OLIMPIC

„La Olimpiada de la Los Angeles, România a fost a doua țară din lume în ceea ce privește numărul medaliilor de aur. Acest rezultat obținut la capătul unor confruntări ce au angajat mari forțe ale lumii sportive este de-a dreptul stupefiant. El face onoare acestei țări de 20 de milioane de locuitori, culturii latine, sportului în general”

Ziarul „L'Equipe” — Paris

Românu-i cel dintîi la joc și glume,
Dar cel dintîi și-n lupta dreaptă-ți pică,
La muncă și la-ntrecere voinică
E cel dintîi și-i vrednic de renume!

Sportivii noștri dovediră-anume
Că România noastră — țară mică —
Măreață-n fapte steagu-și aridică
Pe-Olimpic Podiu:

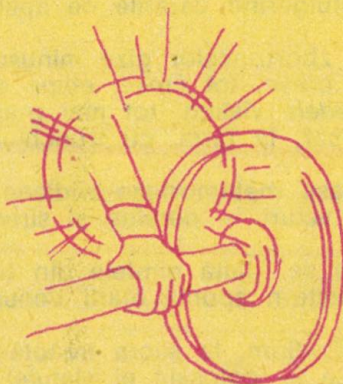
LOCUL DOI DIN LUME!

Aleții noștri, oțeliți în luptă,
Din gloria olimpică se-nfruptă:

Ne dăruiră daurite zile
Ionică Draica și Andrei Vasile!

*Bucheru și Vlad Nicu-n alte sfere
Aburcă-n pumn solarele haltere!*

Sonete olimpice
de TUDOR GEORGE

LEGENDE, MITURI...

Canotorii români, pregătiți cu osirdie pe lacul Snagov, au reputat copleșitoare succese pe Lake Casitas (California), la Olimpiada din 1984, cucerind nu mai puțin de 12 medalii olimpice, dintre care 8 de aur, 3 de argint și 1 de bronz, cu un total de 38 sportivi medaliați!

LAKE CASITAS!

Lagună legendară
Din OJAI VALLEY — Valea „Cuib de lună”,
Cum indienii-obișnuiau să-ți spună —
Cu noi legende-atleții te nimbară!

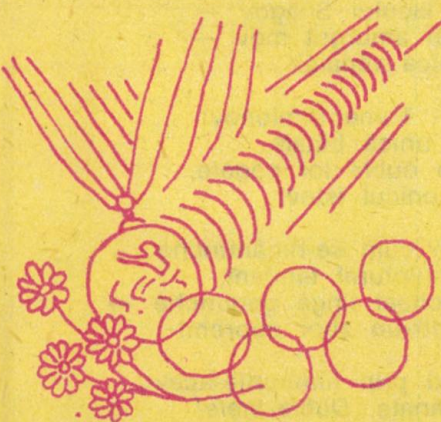
„Flotila noastră de-aur” să-ți rămînă
Mîndrie pururi — performanță rară! —
Olimpic Imn, cu dragoste de Țară,
Salut suprem din Patria Română!

Prin aura olimpicelor mite,
Cetăți îndepărtate-s înfrățite!

Acolo — legendară peste veacuri —
S-a-nscris „Legenda celor două lacuri!”

LAKE CASITAS - SNAGOV: Iubiri pro-
funde!

Un Cer olimpic se reflectă-n unde!

METAMORFOZE

Gigantei campioane olimpice de la Moscova (1980)
SANDA TOMA și demnei sale urmașe la proba de
schif-simplu VALERIA RĂCILĂ, campioană olimpică la
Los Angeles (1984)

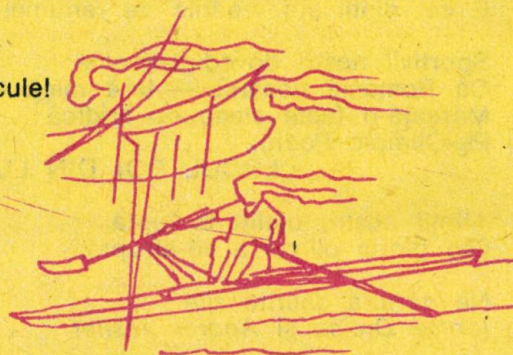
Suave schifuri spintecă potoape...
Tu vîntule, tu, undă tandră, du-le,
Ca-n dansul unui roi de libelule,
Străfulgerînd cărările de ape!

Din zboru-acelor gîze minuscule,
Tot cresc, tot cresc, etape de etape,
Naiadele vîslind, tot mai p-aproape:
Ți-apar, la țarm, cu trunchiul cît Hercule!

Renasc metamorfoze-ovidiene
Din valuri — nereide și sirene!

Cînd se înalță nimfele din barcă,
Renaște-n spuma mării Venus, parcă!

Pe Podium, la sacra treaptă-și suie
Atleta — colosala ei statuie!

TANDEM CELEST

Ivan Patzaichin, cel mai valoros canoist al tuturor timpurilor, împreună cu colegul său de ambarcație Toma Simionov au marcat pentru sportul din România nenumărate succese internaționale, pregătindu-se temelnic și cu devoțiune patriotică. La ultima Olimpiadă de la Los Angeles-84, pe lacul Casitas, ei au cucerit la canoe 2-1000 m cea de a 20-a medalie de aur pentru olimpicii noștri.

Priveam, ades, cum lotca lor își taie
Cărări prin cerul lacului Snagov —
În zorii rumeni, în amurgul mov —
Iluminați de-olimpica vâpaiei!

Ivan Patzaichin — Toma Simionov:
În două inimi — unică bătaie,
Ca ritmul dublu-n dubla lor pagaie,
Pulsînd canoia-n unicul istov!

Armonios, priveam cum se-nmănunche
Efortul dublu-n sculptural tandem,
Genunche-ngenuncheat lîngă genunche —
Gigantic Flutur, într-un zbor suprem!

Păreau, plutind prin nimburile-acele,
Lumini îngemănate, *Duble-Stele!*

FORȚA ȘI NOBLEȚEA LACRIMEI

Izvorul Pleoapei din străfunduri vine
Ca lacrimale perle, lucii zmalțuri,
Ca sîngele ce-n inimi dă asalturi,
Ca laserul ce pîlpîie-n rubine!

C-o lacrimă de foc despici bazalturi,
Ori tai în Cosmos pîrtii genuine,
C-o lacrimă petreci în zări divine
Stindardul Țării Tale, spre înalturi!

C-o lacrimă, ca roua-n pleoapa florii,
Noi ne-am condus atleții spre victorii!

C-o lacrimă, vai, Ochiule, cum sîngeri,
Cînd tremuri, cercănat, după înfrîngerii!

Pe brave piepturi, viu, lucesc în soare
Olimpicele lacrimi de sudoare!

IMPONDERABILA MINUNE!

„Cea mai mare și cea mai plăcută surpriză de la Pauley Pavillon” — cum o definea un ziarist american — gimnasta română Simona Păuca, la vîrsta copilărească de nici 15 ani, reușea să cucerească două medalii olimpice de aur — una, împreună cu echipa țării noastre și alta, pentru splendida evoluție de la birnă — precum și o medalie de bronz la individual — compus, fiind o autentică „stea” la Olimpiada de la Los Angeles-84!

Cu trup floral, Gimnasta, într-o mină,
Pe puntea birnei saltă-n dans, ușoară,
Ca o păienjenită selenară
Plutind pe vraja unui fir de lună!

Copilă încă-i, ne-mplinit de jună —
La doar a cinsprezecea primăvară! —
Angelica făptură care zboară
Cu diafan profil și-aripi de zînă!

Fui hărăzit de zei să fiu de față
La Pauley Pavillon: văzui năluca
Sublimei Grații care ne răsfată
Cu înghesul ei balet — PĂUCA!

Dar m-am temut că prea-i împovărează
Trei sori olimpici boiul ei de rază!

DIVINUL CHOR DE GRAȚII

De mi-ar fi dat, cu aerienii pași
Ai *Artei Voastre*, Versul să-mi tresalte,
Plutind, aprins, spre treptele înalte
Și-nspire catargu-olimpilor frunțași!

Să-i cînt lui Szabo imn și celorlalte:
Cutina și *Agache*, *Grigoraș*,
Păucă, *Stănuleț* — un imn gingaș
Gimnastelor sublime și invoalte!

C-am palpitat și eu, din clipă-n clipă,
Sedus de înțereasca-Vă aripă!

Nedemn mă simt de-Al Vostru-Olimp mirific:
Stîngaci și palid, Verbul mi-l versific!

Un singur Cîntec amintirea-l pastră:
Divinul Chor cu-ntrariparea Voastră!

UN IMN ASTRAL

Cîștigătoare impetuoasă a probei de 800 m plat,
printr-un extraordinar finis, atleta noastră *Doina Melinte* a declarat gazetarilor: „La victorie! Numai la victorie mă gîndeam! Simțeam că ea trebuie să-mi aparțină cu orice preț. România trebuia să albe, prin mine, și aurul acestei probe!”

Eu n-am asemeni har, ritm în cuvinte,
Nici Verbu-mi ager nu-ntr-atîta zboară
Cît a sbucniț, ca pasărea ușoară,
În zbor victorios — **DOINA MELINTE!**

Li s-au topit aripile de ceară —
Ca lui Icar, din saltu-i neputinte —
Și i se prăbușiră dinainte
Atletele ce zboru! i-nfruntară!

Doar *Ciocîrlia* — cîntecul ce-animă
Străbunul Bărăgan, țîșnind spre soare! —
S-ar potrivi metaforă sublimă
La zborul Doinei — *fata zburătoare!*

Doar *Clipa Ceea*, *Clipa* cea mai naltă,
Cînd Tricolorul, sus, pe culmi tresaltă!

Turul de onoare al succesului final. „Cupa I.H.F.” va fi a fetelor de pe Olt.

HANDBALISTELE DE PE OLT VICTORIOASE ÎN EUROPA

După 7 ani de absență din palmaresul învingătoarelor în cupele europene de handbal (Steaua — C.C.E., 1977), anul trecut, la sfârșit de martie, surpriza a venit de pe malul Oltului. Asemenea lui Nottingham Forest, formația feminină de handbal Chimistul Rm. Vlcea a urcat în goană toate treptele ierarhiei, ajungând să cîștige „Cupa Federației Internaționale de Handbal”. A fost în acea seară, a consfințirii unei izbînzii numai de vilcenii visată, o exuberanță și emoționantă „fiesta”, sala din apropierea Oltului transformîndu-se într-un vulcan în erupție. Iubitorii handbalului se simțeau nu numai spectatori la această izbîndă, ci — mai ales — părtași, pentru

că victoria fusese construită și de ei. Sprijinind moral și material noua lor „stea”, ei îi insufleseră dorința de a nu se opri decît pe prima treaptă a podiumului, o obligaseră — prin entuziasmul și căldura cu care o înconjurau — să-și respecte noua condiție valorică. A fost, subliniem, o victorie a echipei, a antrenorilor ei, a suporterilor ei, a orașului întreg!

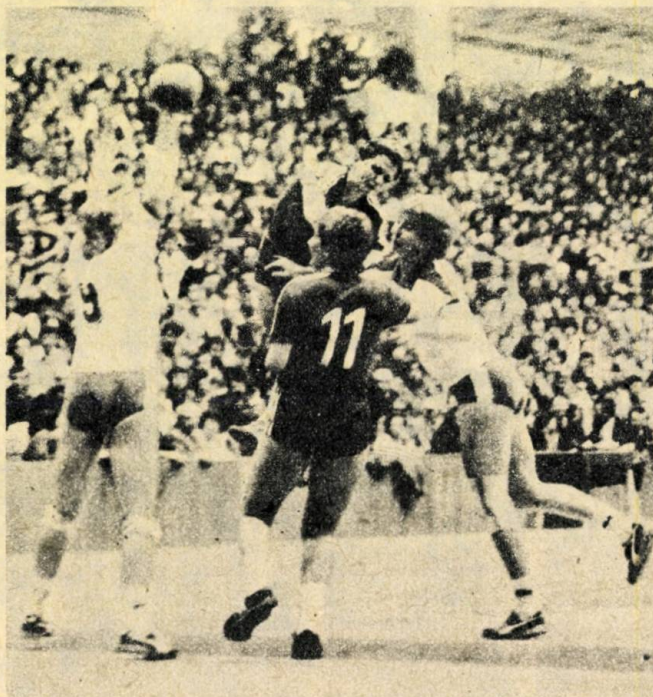
Chimistul a avut și șansă, este drept, dar și curaj, valoare. În primul tur a fost absolută. În cel de al doilea, adversară i-a fost hărăzită echipa portugheză Torres Noves. Fetele de pe malul Atlanticului au înțeles însă că n-au nici măcar șansa unei „comportări onorabile” și au

dat... bir cu fugiții. În turul III, Enzico Swift Roermond, din Olanda, a suportat cu stoicism... canonada: 32-16, pentru Chimistul, evident la Rm. Vlcea, apoi 24-21 la Roermond. Meciul din turul IV, cu Spartacus Előre Bekescsaba (Ungaria) a fost, de fapt, adevărata finală. În această dublă întîlnire au dovedit fetele din Rm. Vlcea că merită succesul final. Ele au realizat acasă un meci de mare frumusețe și eficiență (28-21) și au reeditat în deplasare comportarea în retur (23-21), impunîndu-se nu numai în fața tenacelui adversar, ci și în fața specialiștilor. Finala întrecerii i-a adus în față o echipă „surpriză”, pe VfL Oldenburg (R.F. Germania),

care uimise prin victoria realizată în fața prestigioasei formații cehoslovace Iskra Partizanske. Aflate în plin mars, handbalistele române nu le-au lăsat nici o șansă. În prima manșă, la Oldenburg, au învins cu 22-18, iar la Rm. Vilcea, în aceea seară a euforiei firești, cu 29-21! Acesta a fost drumul unei echipe de fete de pe Olt, drum început din campionatul județean și ajuns - via Diviziile „B” și „A” - pînă la atât de aplaudatul succes în competiția continentală.

Să le notăm aici, spre știință și aducere aminte, pe autoarele acestei atât de frumoase performanțe: Cristina Lada-Rouă, Doina Rodeanu, Nicoleta Roșianu — Edith Török, Maria Petre, Hilda Popescu, Georgeta Andronache, Rodica Pestrea, Felicia Tipi, Elena Morariu, Maria Verigeanu, Nicoleta Petre și Dorina Bucur, precum și pe antrenorii lor: Constantin Popescu și Maria Ciulei.

Fetele de pe Olt merită felicitări. Poate că dintr-o echipă nu este bine să scoți o jucătoare și să-i dai titlul de vedetă, pentru că echipa - în întregul ei - este, de fapt, vedeta. Totuși, ni se pare obligatoriu să spunem că ponderea talentului, ambiției și dăruirii Mariei Verigeanu a fost

Maria Verigeanu s-a înălțat și a aruncat peste apărătoarea vest-germană. Va fi gol! Un nou gol pentru o victorie a Chimistului Rm. Vilcea.

hotărîtoare, că ea a stat la cîrma în permanență; că are dreptul la o subliniere, pen-

tru că și-a onorat titlul de căpitan al echipei, devenind sufletul ei. (H.N.)

MINGEA DE FOTBAL ȘI...

ACTORUL: Vedetă neaplaudată
 AGRONOMUL: Semănătoare de „boabe”
 ASTRONOMUL: Rachetă fot-balistică
 AVICULTORUL: Zburătoare cu picășele
 AVOCATUL: Colegă de bară
 CHIMISTUL: Sarea bazei sportive
 COMPOZITORUL: Suită spre nori
 FIZICIANUL: Aer în aer
 MATEMATICIANUL: Sfera cercurilor de microbiști
 OSPĂTARUL: Grasă de piele
 PAZNICUL: Intră pe poartă fără bon
 PICTORUL: Alb-negru pe verde
 PRONOSPORTISTUL: 1, X sau 2
 PSIHIATRUL: Sărită incurabilă
 REGIZORUL: Piesă de fotbal

V.D. POPA

Cei mai buni Fotbaliști români ai anului 1984

Tradiționala anchetă a ziarului „Sportul” l-a desemnat pe **Silviu LUNG** fotbalistul nr. 1 al anului 1984. El îi precede, pe podium, pe **Hagi** și **Ștefănescu**. Ca de obicei, ancheta ziarului nostru a cuprins opțiunile antrenorilor principali și ale conducătorilor de cluburi din Divizia „A”, precum și ale cronicarilor redacției.

În clasamentul antrenorilor situația primilor zece este următoarea: **1. Lung 65 p**; **2. Hagi 51 p**; **3. Ungureanu 23 p**; **4—5. Ștefănescu și Rednic 18 p**; **6—7. Cîrțu și Moraru 17 p**.

Opțiunile conducătorilor de cluburi au stabilit, tot pentru primii zece, următoarea ordine: **1. Lung 66 p**; **2. Hagi 48 p**; **3. Ștefănescu 25 p**; **4. Ungureanu 17 p**; **5. Rednic 16 p**; **6. Moraru 15 p**.

În fine, în preferințele cronicarilor, plutonul primilor zece este compus din: **1. Hagi 67 p**; **2. Lung 59 p**; **3. Ștefănescu 27 p**; **4. Rednic 24 p**; **5. Moraru 20 p**; **6. Lăcătuș 16,5 p**; **7. Mateuț 11 p**; **8. Ungureanu 9 p**; **9. Cîrțu 8,5 p**; **10. Dragnea 5 p**.

Iată acum **CLASAMENTUL FINAL** care totalizează punctele acumulate în cele trei clasamente parțiale:

1. LUNG	190 p
2. HAGI	166 p
3. ȘTEFĂNESCU	70 p
4. REDNIC	58 p
5. MORARU	52 p
6. Ungureanu 49 p; 7—8. Cîrțu și Lăcătuș 30,5 p; 9—10. Klein și Mateuț 20 p,	

În continuare vă prezentăm portrete „schițate” ale primilor cinci clasati și vă lăsăm să faceți de pe acum unele pronosticuri privind ancheta pe anul 1985.

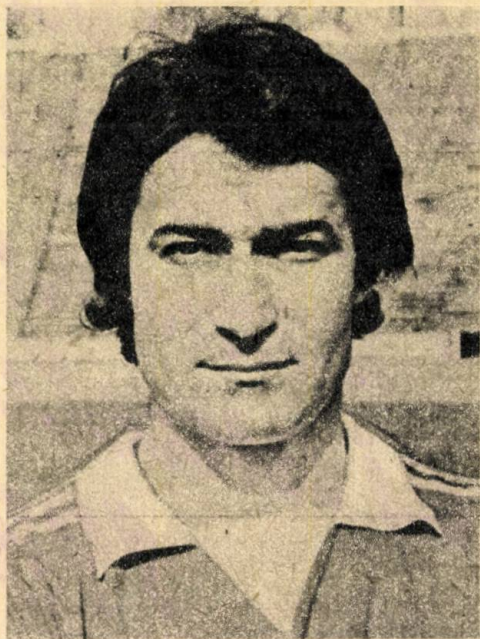

A DOUA FAȚĂ A LUI SILVIU LUNG

Contează mult moralul pentru un portar? — l-am întrebat odată pe **Silviu Lung**. „Este totuși Uitați-vă cum îl macină statul pe tușă. Sînt portari care se sting fără să joace...” Vorbea ca unul care a trecut prin momentele de abis ale unei cariere sportive. „Uneori este suficient să primești un gol parabil ca să pierzi tot ce ai construit în luni, poate în ani de muncă. Alteori ai nevoie de o primă minge dintr-un meci pe care s-o rezolvi cu bine spre a-ți lua zborul într-o nouă perioadă a performanței. Vorbea tot ca unul care trăise el însuși așa ceva...”

Da, nu sînt chiar așa mulți ani de atunci, după un 2-2 al naționalei chiar la Craiova, în fața selecționatei Spaniei, au venit momente grele pentru Silviu Lung. Selecționerii l-au uitat, ba chiar și clubul începuse să se gîndească la o despărțire de acest „uriaș cu inimă de aur” venit din părțile Maramureșului. Dar... a fost suficientă o minge grea rezolvată de Lung, atîta doar, pentru ca imensa energie, curajul, spiritul de sacrificiu pe care le ascunde acest adevărat sportiv să se declanșeze și să ne prezinte... a doua față a lui Silviu Lung. În această „parte a doua” a carierei lui, portarul Universității Craiova s-a impus pe stadioanele Europei în marile competiții ale reprezentativelor și echipei de club. Locul întâi în ancheta ziarului „Sportul” pe anul 1984 vine ca o recunoaștere a marii forțe a lui Silviu Lung de a reveni în prim-planul performanței tocmai atunci cînd mulți îl socoteau intrat în penumbră.

„Te bucuri că ai fost ales primul dintre fotbaliștii români ai anului 1984?” — l-am întrebat pe internaționalul craiovean. „Dacă mă bucur? Sînt fericit, asta înseamnă că n-am muncit în zadar. Și mai înseamnă că niciodată nu trebuie să te lași pradă disperării. Să sperii, să crezi, să lupți! V-o spune unul care a învățat enorm din propriul lui exemplu”.

ȘTEFĂNESCU, UN CĂPITAN LA... 34 DE ANI!

Rătăcind ani în șir sub... tricoul interior și al mijlocașilor de pe vremea „W.M.”-ului, **Cos-tică Ștefănescu** și-a găsit adevărata vocație de fotbalist — la o vîrstă destul de înaintată, la 26 de ani — într-un rol pe cît de inedit pentru el, pe atît de complex, în acela de libero. Dar peregrinările lui, departe de propriile buturi, undeva în marea spațiu care delimita așa-zisul „careu magic”, aveau să-i folosească din plin talentatului fotbalist craiovean. Pentru bu-nul motiv că acolo, atît de aproape de avan-posturile formației sale, și-a putut șlefui tehnica individuală, căpătînd, în același timp, în duelurile cu partenerii adversi, o mai mare ciarvizuine a jocului, cum numai un „dispecer” poate să posede din plin.

Intr-ade-ăr, cită liniște pentru careul lui Lung, coechipier de club, la Universitatea Craiova, ca și la echipa națională, poate să confere un libero care întrunește atîtea atuuri!

Stăpîn pe o gamă variată de execuții tehnice, dotat cu un dezvoltat simț de anticipație, combativ și înzestrat cu un calm olimpic, atât de necesar, mai ales cînd este vorba de un căpitan de echipă, Ștefănescu a fost una din rotitele-cheie în angrenajul echipelor cu care, în ultimii ani, a obținut performanțe prestigioase: parcurgerea a 5 tururi în „Cupa UEFA” de către Universitatea Craiova, precum și calificarea formației reprezentative în turneul final al Campionatului european.

Acestea sînt calitățile și performanțele unui jucător model în fotbalul românesc, care i-au permis să se claseze de 5 ori la rînd, în perioada 1980—1984, pe una din treptele „podiumului” laureatilor. Telul lui, ultimul pe care și-l poate propune un fotbalist ajuns la vîrstă de 34 de ani, este acela ca echipa reprezentativă, al cărei căpitan continuă să fie, să obțină calificarea în turneul final al Campionatului mondial din 1986.

HAGI, ALESUL CRONICARILOR

A apărut pe neașteptate, ca dintr-o altă lume a fotbalului, de la Năvodari. Cineva, în tribună, l-a poreclit într-o doară **Maradonel**. Părea o asociație bizară, dar adolescentul Hagi avea ceva din neastîmpărul argentinianului. Pleca avîntat, ca într-o cursă de sprint, alerga în linii frînte, imposibil de anticipat, se oprea brusc, ca talpa săritorului de înălțime în momentul decolării spre ștachetă. Și mai era brun, ca Maradona, cu părul întunecîndu-i puțin fruntea, ca pentru a-i ascunde privirile, adică oglinzile fetei.

Hagi a fost adus în lotul cel mare cînd nu era aproape... nimic. Mulți s-au mirat, știind că precocii sînt foarte rari în fotbal... Bodola, Bazil Marian, Dobrin, Balaci... Dar Lucescu a avut răbdare și l-a păstrat în curtea lotului, o curte în care intri greu și din care ieși foarte ușor.

Și Hagi a început să crească. Nu prea ușor. La **Sportul** a început să-l boscorodească Mircea Sandu, vulpoiul. Hagi a tăcut și a înghițit. Dar a așteptat un moment mai bun. (Mircea îi reproșa în primul rînd lipsa golului.)

În toamna trecută, Hagi și-a dat drumul. Astăzi e golgeterul toamnei. Să-i fi plăcut atît de mult golul pe care l-a înscris la Belfast? Sau să fi rodit în el minia de a nu fi putut să îplinească la Lens, contra vest-germanilor, dorința lui Lucescu, care vedea în el un posibil nou Balaci, adică jucătorul capabil să răsucească un apărător de talia lui Förster, așa cum Balaci îl purtase cîndva, pe tot terenul, pe Gentile, în memorabila nocturnă de pe „23 August”?

În anul 1984 Hagi a fost alesul cronicarilor, care privesc mai mult spre viitor decît spre prezent. Cronicarii și-au dat, deci, votul. Rămîne ca Hagi să-și exercite magistratura cu autoritatea acestei temerare investiții...

REDNIC, TREAPTĂ CU TREAPTĂ...

A urcat pas cu pas. A fost printre cei mai buni în Australia, la „mondialele” juniorilor. A fost un jucător permanent în echipa națională, din care a lipsit doar o dată sau de două ori, dar de fiecare dată motivat.

A fost deseori contestat, mai ales de către cei care au considerat preferința lui Lucescu pentru Rednic ca o expresie de sentimentalism față de „amintirile” Hunedoarei. Dar Rednic a mers înainte, imperturbabil, având girul antrenorului național.

Prima perioadă a carierei lui Rednic s-a încheiat strălucit la Bratislava, când „noul mijloc” a fost printre cei mai buni jucători de pe teren, dacă nu cumva chiar cel mai bun.

A doua perioadă vine după Bratislava. Rednic a început să joace — între timp — la Dinamo, echipa campioană, o echipă cu exigențe sporite față de Corvinul. Deseori, în asemenea momente, jucătorii nu rezistă noii tensiuni. Dar Rednic a rezistat. Mai mult, a fost printre cei mai buni jucători dinamoviști în campania Cupei campionilor, în cadrul căreia a marcat și golul hotărâtor de la Tbilisi.

Rednic a continuat să avanseze spre poarta adversă. Așa a ajuns și în fața lui Arconada, și în fața lui Schumacher. Din păcate, el a scăpat cele două mari momente care puteau modifica soarta „tricolorilor” în Franța. Rednic a fost copleșit de reproșuri, dar a rezistat din nou, înfruntând obstacolele.

În ultimul timp, Rednic a început să și marcheze, iar în jocul lui Dinamo se simte o mișcare suplimentară, care trebuie legată și de omniprezența maratonistului care a învățat, într-un singur meci, de la Tigana, cit înveți într-o viață de jucător.

MORARU, REDIVIVUS

„A existat o perioadă când echipa C.C.A. și naționala au beneficiat din plin de frumoasa rivalitate sportivă Voinescu-Toma. Acum ne aflăm într-o situație asemănătoare. Din între-

cerea dusă între cei doi prieteni, Silviu Lung și Dumitru Moraru, beneficiază echipele lor de club, Universitatea Craiova și Dinamo, dar și reprezentativa, care are mereu la dispoziție doi portari valoroși, bine pregătiți.” Observația aparține lui Mircea Lucescu și ea definește, în câteva cuvinte, benefica situație a postului de portar în echipa națională, post asigurat de doi fotbaliști dotați, dar și experimentați, condiție esențială pentru acest post unde maturitatea sportivă se înregistrează mult mai târziu. Și, implicit, și momentul părăsirii arenei...

Dumitru Moraru a trecut, ca și Silviu Lung, peste câteva perioade de mare cumpănă, acele eșcuri ale echipei naționale pentru care mulți s-au grăbit să-l facă principal responsabil (0—4 la Blois cu echipa Franței, 4—6 la București cu cea a Iugoslaviei). Dar, aidoma colegului de post de la Craiova, și Moraru a găsit resursele psihice spre a depăși zilele, săptămânile, lunile de descurajare și a reveni printre cei mai buni apărători de buturi ai fotbalului nostru. Perioada lui de pronunțată (re)ascensiune corespunde cu venirea la Dinamo București, unde și-a câștigat — prin valoare, constanță în comportament și autoritate — încrederea coechipierilor și, apoi, a devenit și căpitan al formației. În partidele de la Hamburg, Minsk, Bordeaux și Liverpool, Moraru și-a arătat clasa internațională, iar aportul lui în seria de victorii în campionat ale dinamoviștilor a apărut ca determinant. Coroborate cu selecționările în echipa națională, performanțele de la club i-au adus un binemeritat loc 5 în ancheta ziarului „Sportul” pe anul 1984.

1984

RĂSFOIND FILE DE CALENDAR

IANUARIE

13 ● Prima filă din calendarul anului fotbalistic demnă de reamintit, Echipa de fotbal a României decolează de pe aeroportul internațional București—Otopeni spre... America de Sud, unde — prin antrenamente și jocuri de verificare — pregătește, din primele zile ale anului (făcând legătura cu „perioada Poiana Brașov”), participarea ei la marele examen din iunie: „Euro '84”. În drum spre incinsul Ecuador, lasă Bucureștiul, în plină iarnă, Lung, Iordache, Negrilă, Iorgulescu, Ștefănescu, Ungureanu, Zare, Iovan, Munteanu II, Țicleanu, Bôlôni, Klein, Balaci, Hagi, Mateuș, Geolgău, Gabor, Cărmătaru și Lăcătuș, însoțiți de antrenorii Mircea Lucescu și Mircea Rădulescu, de dr. Nicolae Andreescu, de masorul Liviu Buluș ● Scurtă escală la Roma, pe „Leonardo da Vinci”. La solicitările funcționarilor de pe aeroport, Lucescu oferă insigne și fa-

nioane. Apoi, după îndeplinirea formalităților, vameșii italieni dau și ei cale liberă pentru... Paris „tricolorilor” noștri. Fotbaliștii români descind pe ultramodernul aeroport „Charles de Gaulle”. Are loc o identificare rapidă a echipei — revelație în eliminatoarele C.E. Pe aici tricolorii au mai trecut, nu demult, purtând cu ei trofeul cucerit în iulie '83, la turneul internațional organizat de Paris St. Germain.

14 ● Cu puțin timp înainte de a se însera, echipa de fotbal a României ajunge în Ecuador, la Guayaquil. Pe carnetele de însemnări se reface traseul: București-Roma-Paris-Point à Pitre (în Guadelupa)-Bogota-Quito (capitala Ecuadorului, „La Mita del Mundo”) — Guayaquil. Termometrele arată +38° la umbră! De la aeroportul „Simon Bolívar” spre hotel, autocarul oprește nu numai la stopuri ci, deseori, pentru a-i feri pe imprudentii fotbaliști, care, jucând în mijlocul străzilor, se lansează în driblinguri prelungite printre palmieri și... mașini. Vor parcă să atragă atenția că am pășit pe continentul fotbalului-spectacol!

15 ● În pofida căldurii și a unei insuficiente adaptări la fusul orar (7 ore diferență de București), ca și a antrenamentului efectuat dimineața,

Geolgău, autorul unui „gol de aur”, golul calificării în meciul de la Bratislava

startul în patruleterul de la Guayaquil a fost bun: 2—0, cu olimpicii polonezi. După pauză, deși „tricolorii” condus doar cu 1—0 (deschisese scorul Geolgău) antrenorii

noștri inaugurează seria testelor (anunțate pentru acest turneu de pregătire a campaniilor „Euro '84 și Mexic '86”) trimițând în teren pe Mateuș și Lăcătuș. Puțin mai târziu, în min. 58, va intra și Hagi. Și în aceste condiții jocul este la discreția „tricolorilor”, Lăcătuș fructificând, în min. 82, una din numeroasele situații de gol. Scor final: 2—0. Fotbalul practicat de echipa României place cronicarilor de specialitate: „Rumania gano a Polonia con show futbolístico”, este titlul cu litere mari din „El Universo”.

18 ● În ziua a doua a turneului, România întâlnește echipa olimpică a statului Chile. Plecată mare favorită,

Țicleanu, o mare inimă care bate pentru fotbalul nostru

formația noastră deschide scorul, în min. 1, prin Țicleanu, după care, subestimându-și adversarul și renunțând la jocul ei specific, de siguranță, se vede repede condusă cu 2—1. Timp pentru redresarea situației este destul, mai bine de o repriză, dar anti-jocul chilenilor, conjugat cu vântul dezlănțuit din senin, amplifică la maximum starea de nervozitate a „tricolorilor”, care pînă la fluierul final vor rata din poziții rarisime; într-un meci, nota bene, în care adversarul rămăsese în 9 oameni, unul dintre cei doi jucători eliminați fiind portarul! Seara târziu, în camera lui, Lucescu notează pe carnetul de însemnări ceva în legătură cu „starea de spirit deficitară” și și-o explică prin... stagiunea extrem de solici-

tantă a anului de curînd încheiat.

22 ● „Tricolorii” lasă în urmă o săptămînă de antrenamente intense, cite două pe zi. După-amiază, pe o căldură sufocantă chiar și pentru formația gazdă, ei își fac o rapidă autocritică după „accidentul” cu Chile și înving cu 3—1 echipa Ecuadorului, egala olimpicilor chilieni în prima zi a turneului.

24 ● În continuarea turneului sud-american, echipa de fotbal a României descinde pe aeroportul din Rio de Janeiro. Jucătorii și antrenorii români primesc asaltul faimoșilor ziariști — cariocas. Sînt informați, firește, de rezultatele tricolorilor în patruleterul de la Guayaquil, dar știu să facă diferența între un amical susținut de europeni în miez de iarnă și un bilanț de-a dreptul strălucitor cum a fost acela obținut de aceeași formație în preliminariile C.E. Cunosc prea bine că între învinsele României în eliminatoarele pentru „Euro '84” s-a aflat și campioana mondială, Italia, pe care Zico, Cerezo, Falcao, Socrates et comp. n-au putut s-o înfrîngă.

25 ● După două zile de antrenamente intense, România evoluează la Florianopolis (capitala statului Santa Catarina, o insulă în Atlantic, cu 200 000 de locuitori) în compania echipei olimpice a Braziliei. „Estadio Orlando Scarpelli” este arhiplin, dar cei 40 000 de spectatori nu vor vedea fotbalul de calitate cu care sînt obișnuiți. Ploaia care a căzut două zile în șir a înmuiat cîmpul de joc, făcîndu-l impracticabil. Este un inconvenient, desigur, pentru ambele echipe, ai noștri acuzînd în plus și arbitrajul prestat de localnicul Roques José Galla care în min. 27, ajutat și de tușier lasă un ofsaid de... 5 m și Mirandinha, de la Nautico Recife, nu se sfiește să deschidă scorul. Întreaga noastră linie de fund se oprește în așteptarea fluierului de arbitru. Mircea Lucescu se ridică de pe bancă, îndreptîndu-se spre tușierul cu pricina pentru a protesta și este eliminat din incinta terenului. Uluiți de ceea ce se poate petrece într-un joc amical, fotbaliștii români primesc în numai două minute și al doilea

gol, la o fază fixă, fundașul Leiz, singur la 6 m, reluind cu capul în plasă. La puțin timp după pauză, care reușise să

Cămătaru, un vîrf de atac periculos

mai liniștească spiritele în tabăra noastră, Cămătaru fructifică mingea centrată de Gabor și tot el, un minut mai târziu, nemarcat în careul mic, ratează egalarea. Spre finalul partidei, adversarul dă dovadă de mai multă prospețime în joc și, în min. 78, Ștefănescu, sub pressing, intenționează să trimită acasă; mingea se oprește în noroi undeva, în apropierea porții de unde fundașul Edson, urcat în atac, înscrie nestingherit. La 1—3, în min. 84 Geolgău singur în fața porții se pripește și ratează o mare ocazie.

28 ● Ziua celui de-al doilea meci cu echipa olimpică a Braziliei. Deși înainte de joc a plouat cu găleata ore în șir, gazonul stadionului „Antonio Couto Pereira” se prezintă în bune condiții. Lucescu, deși de astă dată le cere jucătorilor lui rezultat, trimite în teren un „11” fără Lung, Ștefănescu, Țicleanu și Cămătaru, ultimii doi fiind ușor accidentați. În locul lor, Iordache, Zare, Mateuț și Gabor. Cîmpul de joc, spre deosebire de cel de la Florianopolis, permite faze cursive, tinerii fotbaliști brazilieni, cu toții componenți ai unor echipe puternice, ca Fluminense, Corinthians, Santos, Vasco da Gama, Internacional Porto Alegre, practică un fotbal de o rară virtuozitate tehnică. În min. 16, Paolo Vitor scoate de sub transversală o minge

expediată de Zare, de la 30 m; în min. 18, Iordache abia respinge cu vârful degetelor balonul șutat de la mare distanță de Dunga; Mirandinha urmărește și introduce balonul în plasă. Spre final de repriză Iordache apără o minge grea, apoi după pauză cursa de urmărire a „tricolorilor”, dezlanțuți, se încheie în min. 73 cu o bună ocazie ratată de Țicleanu, introdus la reluare. De aici înainte se riscă totul pentru golul egalizator, care totuși nu vine. În schimb, la două contre braziliene, în finalul partidei, Vitor Marques (min. 81) și René (min. 89) îl înving pe un Lung, lipsit de apărători. Un simplu meci amical, intercalat în plină perioadă pregătitoare dar, cu toate acestea, înfrîngerea suferită la scor (0—3) produce în rîndul „tricolorilor” un șoc de o asemenea intensitate, încît a doua zi, în ultima escală la Rio de Janeiro, pe nisipul încins de pe Copacabana ei efectuează un antrenament dintre cele mai tari. Ceva similar cu un tras la galere, lingă miile de turiști care se răcoarea în apele Atlanticului.

FEBRUARIE

7 ● Tricolorii încheie în Africa, la Alger, o săptămână de intense preparative cu un meci internațional amical (în premieră) în compania echipei naționale a Algeriei, revelația ultimului C.M. Este, fără îndoială, adversarul cel mai puternic dintre toți cei întîlniți în cadrul turneului și, în consecință, testul cel mai edificator în privința acumulărilor înregistrate la sfîrșitul a patru săptămîni de antrenamente extrem de solicitante. Pe un timp excelent pentru fotbal (+ 10°) și pe un teren ca-n palmă, cele două echipe etalează un joc foarte apreciat în tribunele stadionului „5 Iulie” și în fața televizoarelor. În final, un scor de egalitate (1—1) care-i nedreptățește pe fotbaliștii români, superiori la capitelele concepție și viteză de joc, exprimate prin numărul mai mare al ocaziilor clare de gol. Din păcate, însă, fotbaliștii noștri au plătit obișnuitul tribut al ineficienței. Dar

aprecierile mai mult decît măgulitoare față de prestația echipei noastre, ale antrenorului algerian Khalaf, precum și ale presei, vor constitui necesarul suport psihic în vederea continuării pregătirilor pentru turneul final din Franța. La acest al șaselea meci din cadrul turneului, Mircea Lucescu și Mircea Rădulescu, neputînd conta pe Lung — bolnav, au aliniat formația: Iordache-Negrilă, Iorgulescu, Ștefănescu, Ungureanu-Țicleanu (min. 81 Mateuț), Bîlîoni, Klein-Hagi (min. 81 Gabor), Cămătaru (min. 61 Lăcătuș), Balaci.

8 ● Adversara formației Dinamo București în sferturile de finală ale Cupei campionilor europeni, echipa Dinamo Minsk, își începe pregătirile participînd la un turneu de sală în Berlinul Occidental. Grabă justificată: pe cartea de vizită a fotbaliștilor români este trecută și... eliminarea ultimei campioane a Europei, Hamburger S.V.

10 ● La Paris, Hotel Hilton, tragerea la sorți pentru turneul final al C.E. Este acolo și Mircea Lucescu. Lipsesc, între alții, Enzo Bearzot, antrenorul campioanei mondiale en-titre, Frantisek Havranek, învinsul „tricolorilor” noștri la Bratislava. La ora amiezii, telexurile bat știrea mult așteptată de iubitorii fotbalului din țara noastră: ROMÂNIA, în grupa B, împreună cu R.F. Germania, Spania și Portugalia. În cealaltă serie: Franța, Danemarca, Belgia, Iugoslavia. ● Ne parvin la redacție primele numere pe '84 ale publicațiilor de specialitate de peste hotare. Pagini întregi sînt afectate retrospectivelor pe anul de curînd încheiat. „France Football” situează România pe locul 7 în Europa, înaintea Angliei (locul 13), Irlandei de Nord (10), Turciei (25) și Finlandei (28). La rîndul ei, „Fussball Woche” clasează România pe locul 9 în lume! ● La Cadiz, Spania pierde cu 1—0 meciul-test cu Ungaria. Miguel Munoz își spune că înfrîngerea a venit la timp. Și a avut perfectă dreptate!

12 ● În cadrul unei conferințe de presă ținută la Belo Horizonte, Joao Havelange, președintele F.I.F.A., își ex-

primă regretul în legătură cu furtul „Cupei Jules Rimet”: „Toată lumea știe câte eforturi, cât talent și câte lacrimi chiar ne-au trebuit pentru a intra în posesia definitivă a

„Cupa Jules Rimet” sau cupa marilor aventuri...

„Zeitei de Aur». Și acum, iată, ea este pierdută... acasă la noi!” • La Calcutta, în cadrul turneului internațional dotat cu „Cupa de Aur-Jawaharlal Nehru” și rezervat reprezentativilor de tineret, R.P. Chineză învinge cu 1—0 Argentina! Asia vine tare din urmă, pășind apăsător pe un teren — rezervă „Amsud-Europa” • Meciul Benfica Lisabona — Selecționata lumii, contramandat! Cămătaru al nostru, chemat în reprezentativă mondială, a ratat o partidă istorică pentru el! • „Cupa Jules Rimet”, furată la 30 de-

cembrie 1983 de la sediul Confederației Braziliene de Fotbal, se bănuiește că a fost topită și transformată în lingouri de aur care au fost vândute, anunța, la Rio de Janeiro, poliția braziliană. Prin- tre răufăcători, un... fost de- tectiv.

13 • Profesorul Heinz Liesen, specialist în medicina sportivă la Institutul din Köln, apreciază că „Jucătorii din Bundesliga nu posedă decât 70 la sută din randamentul de altădată”. Explicația? Antrenamentul nejudicios axat pe exerciții de condiție fizică,

la care sînt supuși, fără nici o diferențiere, dribluri de tipul lui Pierre Littbarski sau fundași de gabarit mare, în genul lui Gerd Strack...

15 • R.F. Germania... profesorului Liesen, fără Schumacher, Strack și Jakobs învinge, la Varna, cu 3—2 echipa Bulgariei, pe care a condus-o cu 3—0! Se spune că în final de partidă dribleurii... obosiseră. • Noutăți din taberele viitoarelor adversare: Juanito în vervă; Benfica, jumătate din echipa Portugaliei, scor egal — acasă; se reia în- trecerea din Bundesliga...

Juanito, internaționalul spaniol, autorul multor „corride” în jocuri decisive

29 • La Paris: Franța—Anglia 2—0, la Bruxelles: Belgia—R.F.G. 0—1, la Luxemburg, Spania întrece cu 1—0 echipa țării gazdă. La bursa pariurilor crește cota Franței și R.F. Germania, scade și mai mult aceea a... Spaniei.

MARTIE

7 • România întâlnește Grecia în primul ei joc de verificare al anului. Sfidînd timpul rece, 25 de mii de spectatori

Moment al actului al doilea din întrecerea Dinamo București-Dinamo Minsk care a adus calificarea campioanei noastre în semifinalele C.C.E., ediția 1984.

care au luat loc în tribunele Centralului craiovean aplaudă în final victoria „tricolorilor”, cu 2—0. Coraș deschide scorul relativ repede (min. 17), prefigurînd buna lui evoluție la „Euro '84”. Dintre numeroasele situații de gol înregistrate după pauză, în pofida terenului devenit aproape impracticabil, va fi fructificată una singură, cea din min. 61, cînd Mateuț, reprezentant autorizat al generației care vine, îl obligă pe Sarganis să scoată pentru a doua oară balonul din plasă. Antrenorii Mircea Lucescu și Mircea Rădulescu au folosit următorii jucători: Lung (min. 46 Iordache)-Negrilă, Iorgulescu, Ștefănescu (min. 57 Stancu), Ungureanu (min. 70 Irimescu)-Țicleanu (min. 46 Balint), Băloni, Mateuț, Hagi-Cămătaru (min. 61 Gabor), Coraș • În aceeași zi, la Tbilisi, campioana României, Dinamo, obține un rezultat de presti-

giu european: 1—1, cu Dinamo Minsk, confirmînd succesul reputat în ediția precedentă a C.C.E. în dauna lui Hamburger S.V. Gurinovič înscrie în startul partidei pentru echipa sa, dar fotbalistii români, în frunte cu Moraru, reușesc să tempereze iureșul lui Dinamo Minsk. Mai mult, să restabilească — prin Rednic, în final de partidă — egalitatea pe tabela de scor. După meci, cronicarul sportiv al Agenției TASS relatează între altele: „Fotbaliștii români au părăsit terenul satisfăcuți.

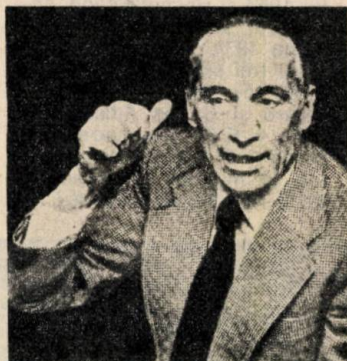
Bucuria lor era lesne de înțeles, deoarece într-un meci care se anunța atît de dificil au reușit să obțină un rezultat de egalitate, prin lovitură precisă a apărătorului Rednic”. Antrenorii Dumitru Nicolae-Nicușor și Cornel Dinu au utilizat următoarea formulă de echipă: Moraru-Rednic, Al. Nicolae, I. Marin, Ștefănescu-Dragnea, Andone, Movilă-Turcu (min. 35 Țălnar), Augustin (min. 75 Muțescu), Orac. Arbitru: Lamo Castillo (Spania).

14. • Danemarca surclasată cu 6—0 (!) la Amsterdam, într-un meci în care nu i-a putut folosi pe internaționali ei. Îi va avea, în iunie, la turneul final al C.E.

21 • În manșa a II-a cu Dinamo Minsk, Augustin, preluînd repede ștafeta de la... Rednic, înscrie golul calificării; un gol superb, din plonjon, cu capul, la o centrare, și... Kurbiko este învins ca

și... predecesorul său, portarul hamburghez Stein. 70 000 de spectatori i-au aplaudat pe: Moraru-Rednic, Al. Nicolae, I. Marin, Ștefănescu-Dragnea, Muțescu (min. 46 Custov), Movilă-Țălnar (min. 88 Turcu), Augustin, Orac. A arbitrat: K. Hackett (Marea Britanie). • Se cunosc semifinalistele cupelor europene: Dundee United, A.S. Roma, DINAMO BUCUREȘTI, F.C. Liverpool — în C.C.E.; Manchester United, F.C. Porto, F.C. Aberdeen, Juventus Torino — în Cupa cupelor; Tottenham, Hajduk Split, Anderlecht și Nottingham Forest — în Cupa U.E.F.A. Două zile mai tîrziu, la Zürich, sorții le hărăzeau dinamoviștilor bucureșteni o fostă și... viitoare campioană a Europei, pe F.C. Liverpool.

28 • Olimpicii nu renunță la șansele lor teoretice și înving, la Bologna, echipa similară a Italiei. Pe băncile celor două formații — în prim-plan aceleași două nume care se înfruntaseră și în preliminariile C.E., Enzo Bearzot (cu Maldini alături de el) — Lucescu (lîngă el, Gigi Stăicu),

Enzo Bearzot, mult discutatul selecționar al și mai discutatei actuale campioane a lumii.

Bătrînul cu... pipa concepe cîstig, cu Vierchowod, Bagni, Righetti, Battistini, Massaro, Sabato, Fanna (pe care îi va folosi și la 7 aprilie, cu naționala Cehoslovaciei), dar victoria va fi de partea fotbalistilor noștri. Ei punctează prin Irimescu (min. 15) și Balint (min. 75). Unicul gol al „az-zururilor” este marcat, în min. 36, de Bagni. Reprezentativa olimpică a României a aliniat formația: Lung-Zare, Stancu, Iovan, Ungureanu-Bărbulescu

Irimescu, sau „tunarul” Universității Craiova

(min. 74 Balint), Dragnea, Irimescu (min. 76 Lăcătuș) - Hagi, Cîrțu, Coraș.

APRILIE

1 ● La Frankfurt pe Main, o delegație braziliană primește „noua Zeiță de aur”, copia statuetei furate și topite. Moment emoționant: Fritz Walter, „mondialul” anului 1954 și Helmut Schön, antrenorul „mondialei” vest-germane 1974, au înmănat Cupa celor trei căpitani brazilieni ai epocilor de aur: Bellini, Mauro și Carlos Alberto.

11 ● F.C. Liverpool-Dinamo 1-0 în Cupa campionilor. În minutul 19, la scorul de 0-0, Augustin șutează în

bară! Raportul șuturilor (12-10) e mai grăitor decît orice comentariu pentru prestația deosebită a dinamoviștilor în orașul „mașinii de fotbal”...

25 ● Dinamo-F.C. Liverpool 1-2. Cele două goluri engleze sînt înscrise de celebrul Rush. Dinamo, în formație incompletă, n-a putut mai mult. Oricum, prezența în semifinale rămîne cea mai bună performanță românească în C.C.E. la fotbal...

29 ● Athletic Bilbao cîștigă campionatul Spaniei... F.C. Porto cîștigă Cupa Portugaliei. Porto dă cei mai mulți jucători echipei naționale. Ibericii se grăbesc pentru turneul final al Campionatului european. Cei mai mulți specialiști europeni sînt de părere că graba e inutilă, deoarece finala o vor juca tot Franța și R.F. Germania, deși Jupp Derwall e criticat pentru imobilism în pregătirea echipei sale... Între timp, la noi s-a jucat abia etapa a 32-a, iar Dinamo mai are de jucat restanțele, echipa susținînd abia jocul 28!

MAI

1 ● Echipa Angliei anunță un mare turneu în America de Sud. Englezii, orgolioși, privesc de sus Campionatul european, din care au fost eliminați de Danemarca. Pri-

mul meci, cu Brazilia, la 10 iunie. La 13 iunie, Spania-România la Saint Etienne.

4 ● Turneul final al Campionatului european nu a început, dar iată că s-a și dat startul preliminarilor C. M. din Mexic 1986. În primul meci, la Nicosia, Cipru-Austria 1-2. Golul victoriei austriece este înscris de Prohaska, vechea cunoștință a dinamoviștilor din neuitatul meci Dinamo-Inter 3-2, de pe Stadionul Dinamo.

8 ● Este inaugurat noul stadion Beaujoire din Nantes, o mică minune arhitectonică. Invitați, „tricolorii” români, învingători cu 1-0 asupra echipei lui Bossis (Nantes). Irimescu înscrie primul gol pe acest stadion ● Noul antrenor al echipei U.R.S.S. se numește Eduard Malofeev, cel care a construit eleganta echipă Dinamo Minsk. Lobanovski

Dalglish, „veteranul” scoțian, de mulți ani sub tricoul campioanei Anglie.

nu a fost cruțat după eliminarea formației unionale din turneul final al campionatului european. Și cînd te gîndești

Augustin, în fața apărătorilor de la Liverpool, în partida susținută la București de campioana Europei '84.

că echipa U.R.S.S. începuse campania calificărilor pentru Franța cu un zdrobitor 5—0 în compania... Portugaliei.

▲ Maradona sau... prea mult zgomot și prea mulți bani pentru încă o promisiune (de data aceasta napolitană) ratată

Fază la poarta lui Ducadam în finala Cupei, ediția 1983/84, disputată de marile rivale Dinamo și Steaua.

12 ● *F.C. Liverpool câștigă pentru a treia oară consecutiv campionatul Angliei.* Echipa lui Dalglish se confirmă ca una din formațiile pivot ale fotbalului european: Real Madrid, Internazionale, Bayern München, Ajax...

16 ● *Juventus Torino* cucerește Cupa cupelor (2—1 cu Porto), dar lusitanii produc o mai bună impresie. Ponderea jucătorilor de la Porto crește vizibil în lotul portughez pentru Franța... ● *Maradona*, suspendat pentru trei luni, în urma gravelor incidente din finala Cupei Spaniei, soldată cu numeroși răniți. Se confirmă încetarea contractului lui Menotti în fruntea echipei din Barcelona. *Menotti și Maradona...* Grandoare și decadență...

19 ● *Comitetul executiv F.I.F.A. alege Italia pentru organizarea turneului final al C.M. din 1990.* Orașe gazdă, 14. Întreaga divizie italiană va fi reprezentată... Turneul final al Mondialului revine în Italia după 56 de ani. Era și timpul. „Squadra azzurra” a câștigat Campionatul mondial de trei ori. Ca și Brazilia...

22 ● *Dinamo, victorioasă în Cupa României la fotbal (2—1 cu Steaua), așteaptă ultima restanță pentru campionatul care nu-i mai poate scăpa.*

27 ● În meci restanță, A.S.A.-Dinamo 0—0. *Titlu confirmat. Pentru a 12-a oară...* ● *Echipa României pleacă în Italia*, pentru două jocuri amicale în vederea primei etape de pregătire. 2—0 cu Fiorentina, la Florența.

28 ● 3—2 cu A. C. Milan la Milano.

30 ● *La Roma, F.C. Liverpool câștigă Cupa campionilor europeni: Liverpool-A.S. Roma 5—3*, după executarea penalty-urilor, 1—1 după 120 de minute, goluri: Neal (min. 15) și Pruzzo (min. 42). Penalty-ul cheie — ratat de Graziani, după ce ratase... Conti. Doi dintre eroii fiestei „España '82” nu reușesc să recupereze încă... Liverpool rămîne, însă, o mare echipă în această finală disputată la Roma acasă, în fața a 100 000 de spectatori, stadionul meritându-și încă o dată numele: *Centomila*. Din păcate, alți 40 de răniți în tribune. Miile de sticle de whisky din buzunarele suporterilor britanici își spun cuvîntul. Pînă cînd? ● FIFA dă publicității numele arbitrilor de fotbal care vor oficia la Jocurile Olimpice. Printre aceste nume, cel al lui Ioan Igna. După Australia („cangurii”), Igna e din nou pe urmele lui Nicolae Rainea, care e în continuare *leader* al arbitrilor români...

1 • Echipa României pierde cu 1—2 meciul de pregătire cu Beveren, campioana Belgiei, susținut la Bruxelles. Neplăcut e faptul că tricolorii, la situația de 1—1, au forțat atacul, *Mircea Lucescu* introducându-i în teren pe *Lăcătuș* (min. 39) și *Hagi* (min. 46), dar ideea nu a rodit. Se pare că atacul nu poate fi învățat atât de repede. Dovadă și faptul că golul fotbalistilor români este marcat de ...*Ștefănescu* • Iugoslavia câștiga

Ștefănescu, un brav și respectat căpitan.

(2—1) în fața Portugaliei, la ...Lisabona. Franța bate Scoția la Marsilia (2—0). Platini, cel mai bun de pe teren. Anglia pierde cu 2—0, chiar pe Wembley, în fața U.R.S.S. Scor deschis de *Goțmanov*, vechea noastră cunoștință de la Dinamo Minsk. Cum să interpretăm toate aceste rezultate?

2 • În lotul belgian pentru Franța este inclus tânărul *Scifo*, de 18 ani, care e încă cetățean italian. I s-a promis naturalizarea pînă la 8 iunie, cu cîteva zile înainte de startul francez. Ce nu face fotbalul?! • S-a dat publicității lista lotului danez. Din cei 20, 13 joacă în străinătate. Vai de Piontek, antrenorul Danemarcei!... • Vest-germanii au sosit în Franța. E prima echipă sosită în țara turneului final. Metodical spirit german... • Jocuri pe continent. Belgia egalează Ungaria în min. 88

(2—2), la Bruxelles; Danemarca bate Suedia la Göteborg (1—0); Iugoslavia învinge și Spania (1—0) la Cadiz. Destul de curioase aceste repetiții generale... Din păcate, echipa României nu are angajat nici un meci internațional inter-țări. Verificările cu echipe de club sînt, totuși, niște simple jocuri de antrenament...

8 • Copenhaga: Danemarca-Bulgaria 1-1!

10 • Anglia surclasează Brazilia pe Maracana: 2-0 și două bare. Ce mai e și fotbalul!...

12 • S-a dat startul turneului francez. Franța-Danemarca 1-0. Victorie dificilă. Gol, *Platini*, abia în minutul 78. Francezii — foarte nervoși. *Amoros*, cartonaș roșu, pentru un „cap” în plină figură, spre *Olsen*. Francezii au obținut clauza aplicării cartonașelor din preliminarii. Și iată că *Amoros* subliniază parcă o anume lipsă de fair-play în toată povestea asta.

13 • Belgia-Iugoslavia 2-0. Unde sînt victoriile lui *Șestici* în Portugalia și Spania? Cît de dificilă e diagrama efortului și a formei sportive!

14 • România-Spania 1-1. „Românii, mult mai aproape de victorie!” Dar ce folos? *Lucescu*, după joc; „Victoria nu a putut fi realizată, deoarece echipa noastră, chiar dacă a reușit acea calificare în preliminarii, nu a depășit încă o condiție psihică în continuare tributară...” • R.F. Germania-Portugalia 0-0. Scor alb, adică un eșec într-un joc în care fotbalistii vest-germani și-au putut etala doar calitățile atletice în fața vivacității și tehnicii lusitane.

16 • Franța-Belgia 5-0! Marșul triumfal al lui *Platini* • Danemarca-Iugoslavia 5-0! Ce mai e de înțeles?

17 • R.F. Germania-România 2-1! Aproape totul e pierdut, exceptînd o victorie asupra Portugaliei, care — tot astăzi — a remizat cu Spania (1—1).

19 • Franța-Iugoslavia 3-2. Iugoslavia — nici un punct! • Danemarca-Belgia 3-2. Un mare jucător, *Elkjaer-Larsen*, înscrie golul victoriei. Echipa celor 13 jucători care evolu-

ează în afara Danemarcei — calificată în semifinale!

20 • Portugalia-România 1-0. Adio! • Spania-R.F. Germania 1-0. În ultimul minut de joc, *Maceda*. E finita la commedia!

Clasamentul final al grupei I:

1. FRANTA	6 p
2. DANEMARCA	6 p
3. Belgia	0 p
4. Iugoslavia	

Au învins echipele atacului continuu...

Clasamentul final al grupei a II-a:

1. SPANIA	4 p
2. PORTUGALIA	4 p
3. R.F. Germania	3 p
4. România	1 p

...dar iată că au învins și echipele care au marcat doar 2 sau 3 goluri. În fotbal se poate demonstra orice...

• La Montevideo, Anglia — învingătoare Braziliei — pierde meciul cu Uruguay: 0—2. Iarăși se poate demonstra orice...

Goras, o plăcută surpriză la turneul final.

22 • Au trecut 24 de ore de la eliminarea echipei noastre din turneul final. Să încercăm o sinteză a cauzelor:

1. Echipa României nu a avut în „săptămîna de foc” din Franța cea mai bună formă a ei. Dacă ne gîndim că majoritatea jucătorilor au evoluat mult sub valoare, e firesc ca acest randament scăzut al tricolorilor să nu fi permis mai mult.

2. Echipa României a ratat prilejul unui victorii meritate asupra Spaniei.

3. Acest semieșec, cu consecințe asupra bătăliei pentru calificare, a fost determinat și de o mai veche pr-

Rush, omul de gol al selecționatului Tării Galilor și Liverpoolului

dență, caracteristică luptei din preliminarii.

4. Fotbaliștii „tricolori” nu au putut face față, din nici un punct de vedere, noului ritm al celor trei jocuri pe săptămână, un ritm total diferit de bătălia îndelungată a calificării.

5. Echipa României a jucat, în general, lent, lucru evident în toate aparițiile ei, și mai ales în partea a doua a meciului cu Portugalia.

Iată o declarație mai cuprinzătoare decît orice comentariu: Ștefănescu: „Poate că am fi putut obține un rezultat final mai bun. Nu mai e cazul să enumăr momentele-cheie. Cred că la acest turneu final al Campionatului european nu ne-am prezentat cu cîteva jocuri tari în lunile premergătoare, jocuri care să sugereze cît de înaltă e ștacheta în fotbalul european. În afară de asta, trebuie să recunoaștem că nu avem jucători de personalitate care să spargă frontul apărărilor adverse prin acțiuni individuale”.

23 ● Franța-Portugalia 3-2 (1-0, 1-1), în prima semifinală, după un meci de zile mari. În minutul 97 era 2-1 pentru Portugalia. Ne gîdim acum la nevoia de jocuri tari, invocată de Ștefănescu ● Portugalia, învinsă și atenționată de... Iugoslavia, cu numai două săptămîni în urmă, reușește să fie la un pas de victorie în disputa cu marele favorit...

24 ● Spania-Danemarca 6-5 (1-0, 1-1, 1-1). Formidabilă progresia Spaniei, care a jucat de 5,5 cu România, de 6 cu Portugalia, de 6,5 cu R.F. Germania și acum de 7 cu Danemarca! Să mai reținem un amănunt: Elkjaer-Larsen, unul dintre cei mai mari jucători ai turneului final, ratează penalty-ul care „semnează” înfrîngerea echipei sale. Infinit sînt variantele fotbalului...

27 ● Franța, campioană continentală! 2-0 cu Spania pe Parc des Princes. Campioana este o foarte frumoasă echipă, cu un Platini în vîrf de formă. Nu putem uita însă că Spania a fost privată de doi dintre cei mai buni jucători ai săi — Maceda și Gordillo — în urma arbitrării hotărîri de cumulare a cartonașelor din preliminarii, o hotărîre semnată de un... francez. În sfîrșit... ● Jupp Derwall demisionează! Finalistul de

Jupp Derwall, în căutarea succesului pe ruta Frankfurt am Main-Istanbul

pe „Bernabeu”, din '82, se dovedește deci *bon pour l'Orient*, primind oferta echipei Galatasaray. O, tempora! ● Un gînd după încheierea turneului final: „Rămînem cu Bratislava, care va fi, pînă la proba contrarie, cea mai

bună performanță din istoria fotbalului românesc... În ceea ce privește turneul final al C.M., Guadalajara reprezintă momentul de vîrf, în continuare” ● Marele meci de baraj între jucătorul Lucescu (Guadalajara) și antrenorul cu același nume (Franța) s-ar putea juca din nou la... Guadalajara. Succes!

IULIE

3 ● La München, pe același stadion Olimpic unde sîi disputaseră finala C.M. 1974 (2-1 pentru vest-germani), se reîntîlnesc echipele R.F. Germania și Olandei în alcătuirea de atunci. Revanșa (platonice) o cîștigă Olanda, cu 1-0, prin golul lui Cruyff.

5 ● Cabrita, antrenorul care a condus excelenta echipă a Portugaliei în Franța, este înlocuit cu Torres. Asta cum s-ar mai putea explica? Chalana, în schimb, este transferat la Girondins din Bordeaux. Mai merge...

10 ● Hotelul Intercontinental din Geneva găzduiește tragerea la sorți a cupelor europene, cu Dinamo și Universitatea Craiova cap de serie, postură inedită și onorantă pentru reprezentantele fotbalului românesc. Meciurile noastre, C.C.E.: Dinamo (la a 12-a prezentă în competiție) — Omonia Nicosia; Cupa cupelor: A. S. Roma-Steaua (la a 9-a ediție); Cupa U.E.F.A.: Sp. studențesc (la a 3-a participare) — Internazionale Milano și Betis Sevilla-Universitatea Craiova (a 6-a prezentă). Ce declară antrenorii echipelor noastre? D. Nicolae-Nicușor: „Să fim foarte atenți cu echipa cipriotă!” (O declarație care se va dovedi de bun simț). Fl. Halagian: „Roma, un îndemn la pregătire exemplară” (Nu va fi suficient). Cămătaru: „Avem de luat o revanșă cu spaniolii” (Și va fi luată). Coraș: „Să nu ne speriem că vom juca din

Căpitanii finalistelor C.M. 1974, Cruyff (Olanda)
și Beckenbauer (R.F.Germania) în luptă pentru balon

nou contra lui Rummenigge" (Dar Rummenigge va câștiga manșa a doua, decisivă, de la Milano) • Se anunță noul antrenor al lui Benfica: iugoslavul Tomislav Ivčić. Îl înlocuiește pe suedezul Sven Göran Eriksson, care trece la A.S. Roma (deci nu vom scăpa de el: după I.F.K. Göteborg-Dinamo și Benfica-Universitatea, va urma A. S. Roma-Steaua) • Arad. Z. Farmati (21 selecționări în prima reprezentativă) se retrage din fotbal, după ce numai la U.T.A. l-a slujit 37 ani: 14 — jucător (1947—61) și 23 — antrenor (1961—84). „Mi-a plăcut la nebulie fotbalul”, declară cu prilejul festivității.

13 • La Craiova, 5 000 de suporterii ai Universității dialoghează cu favoriții lor în tribunele „Centralului”. „Excelent prilej de a ne cunoaște mai bine”, declară Mircea Rădulescu, antrenorul echipei.

14 • Se anunță că Franz Beckenbauer (103 selecții, record vest-german) este numit — deși nu are carnet de antrenor! — director tehnic al reprezentativei țării sale, în locul lui Jupp Derwall.

18 • La Montevideo, o nouă ediție a tradiționalei întâlniri Uruguay-Argentina (1—0 după un joc extrem de disputat). Primul meci, la 15 august 1904: 0—0 la Buenos Aires • Finala campionatului republican al cluburilor sportive școlare, disputată la Bistrița, se încheie cu victoria echipei C.S.S. Tg. Mureș, pregătită de Attila Caniari, fost internațional de juniori și jucător (de mare talent) la A.S.A. Tg. Mureș.

20 • Maradona (cel mai scump transfer din istoria fotbalului), așteptat de 80 000 de „tifosi” la sosirea sa la Napoli.

22 • Surpriză în primul

meci al finalei Cupei Libertadores: Independiente Buenos Aires (locul 17 în campionat!) câștigă la Porto Alegre, în fața lui Gremio, cu 1—0. Terminând cu scor alb returul de la Buenos Aires, Independiente revine pe primul loc al competiției după opt ani. În partida următoare din campionat, Independiente va pierde cu 3—1, pe teren propriu, în fața lui Ferrocarril și va cădea pe 18! Necunoscute sînt căile fotbalului...

26 • Lotul reprezentativ sustine un meci de verificare la Bistrița: 1—1 cu formația locală, Gloria • Se anunță că arbitrul român I. Igna, care va oficia la turneul de fotbal din cadrul J. O. de la Los Angeles, va conduce jocurile R.F.G.-Maroc și R.F.G.-Brazilia la linie, Arabia Saudita-R.F.G. și Irak-Iugoslavia la centru • Agențiile de presă fac cunoscut că față de campionatul 1948—49, în ediția 1983—84, fotbalul englez a pierdut 22 912 783 spectatori în toate cele patru ligi ale sale. Asta da pierdere...

29 • La Iași, primul meci România-R. P. Chineză (4—2). Rednic, Cămătaru, Orac și Balint, autorii golurilor. Formația „tricolorilor”: Moraru (min. 46 Lung) — Rednic (min. 46 Negrilă), Iorgulescu (min. 51 Andone), Ștefănescu, Ungureanu-Țicleanu (min. 46 Balint), Bălăni, Klein, Orac (min. 46 Irimescu)—Coraș (min. 56 Gabor), Cămătaru (min. 51 Lăcătuș). Un meci arbitrat de ieșeanul V. Antohi, în care Mircea Lucescu a rulat 18 jucători • În Ungaria se încheie „Turneul Prietenia” (echipa de juniori). Reprezentativa noastră se clasează pe ultimul loc! • Cea de-a 23-a ediție a J.O. începe la Los Angeles. În aceeași zi, la Boston se dispută primul joc din turneul olimpic de fotbal: Norvegia-Chile 0—0 • Se dă publicității lista arbitrilor din lotul A. Șapte nume noi: Gh. Constantin-Rm. Vilcea, C. Gheorghe—Suceava, G. Ionescu-București, G. Macavei-Deva, A. Porumboiu-Vaslui, S. Rotărăscu-Iași, V. Titorov-Drobeta Tr. Severin.

31 • Al doilea joc dintre reprezentativele României și R. P. Chineză, disputat la Buzău și condus de arbitrul bu-

zoian Cr. Teodorescu, se încheie cu o nouă victorie a „tricolorilor”: 1—0, prin golul lui Balint. Echipa noastră: Iordache-Zare, Belodedici, Iorgulescu, Mateuș (o noutate pe acest post) — Țicleanu, Bôlôni, Mujnai (min. 46 Lăcătuș), Hagi-Balint, Dudu Georgescu (min. 14 Gabor; min. 83 Soare). Este sărbătorită

Belodedici, o autentică speranță a fotbalului românesc

retragerea din activitatea internațională a lui Dudu Georgescu (44 selecții, 21 goluri pentru echipa națională, de două ori golgheter al Europei). Este salutat apariția a trei tineri (și noi) jucători în prima reprezentativă: Mujnai („U” Cluj-Napoca), Soare și Belodedici (ambii de la Steaua București).

AUGUST

5 • Dinamo București participă la un turneu internațional în R.F. Germania și învinge, la Bremen, formația locală Werder (locul 5 în campionatul 1983—84) cu 4—2. Cu zece minute înainte de fluierul final scorul era 4—0 (Orac, Tulba, Muțescu, Augustin).

9 • Turneul internațional de la Dordrecht (Olanda) îl câștigă Steaua. În al doilea joc: 2—0 cu N.A.C. Breda • Sportul studențesc, victorioasă în turneul de la Anvers: 2—0 cu Beerschot și 2—0 cu Lierse.

„Event” în 1984 pentru fotbalul francez: după titlul european a venit și cel olimpic!

11 • Se încheie cel de-al 18-lea turneu olimpic de fotbal. Finala se dispută pe stadionul Rose Bowl din Pasadena, în fața unei asistențe-record (101 799 spectatori): Franța-Brazilia 2—0 (0—0). Au marcat: Brisson (min. 55) și Xuereb (min. 60). Olandezul Jan Kaiser (același care a condus meciul Dinamo-Hamburger S.V. 3—0) a arbitrat echipele: FRANȚA (antrenor Henri Michel): Rust-Ayache, Bibard, Bijotat, Brisson (min. 79 Grande), Jeanno, Lacombe, Lemoult, Rohr, Xuereb (min. 87 Cubaynes), Zanon; BRAZILIA (antrenor Jair Picerni): Rinaldi-Silva, Brum, Galvao, Kaeser, Ferreira, Verri, Leichard (min. 58 Vidal), Oliveira, Paiva, Gil (min. 58 Cruz). Cu o zi înainte se disputase meciul pentru medaliile de bronz: Iugoslavia (antrenor Ivan Toplak) — Italia (antrenor Enzo Bearzot) 2—1, în fața a 100 374 spectatori. De altfel, turneul de fotbal, disputat sub semnul cercurilor olimpice și la care au participat 16 reprezentative din toate cele cinci continente, s-a încheiat cu un deosebit succes de public: 1 421 627 iubitori ai socceru-

lui au asistat la cele 32 de partide, în medie 44 425 spectatori de meci, ceea ce întrece cu mult atât media C.M. din Spania, cât și a C.E. din Franța. Și cînd te gîndești că la cealaltă Olimpiadă de la Los Angeles, în 1932, nici nu s-a organizat turneu de fotbal.

12 • De la această dată, la diferențe de cîteva zile în plus, reîncep campionatele în Europa. Cîteva rezultate din prima etapă: T.S.K.A. Sofia-Trakia Plovdiv 0—1! Dynamo Dresda-Chemie Leipzig 9—1, Buducnost Titograd-Zeleznicear Sarajevo 1—4, Everton Liverpool (cîștigătoarea Cupei Angliei) — Tottenham Hotspur Londra 1—4!, Real Madrid—C.F. Barcelona 0—3!, F.C. Kaiserslautern-Stuttgart (campiona R.F.G.) 2—1. În Italia, la ordinea zilei este Cupa: A. S. Roma-Padova (div. B) 2—2!

15 • Kevin Keegan, care și-a încheiat cariera competițională în luna mai, o dată cu terminarea campionatului englez 1983—84, este numit (pentru o lună!) consilier tehnic al echipei Malayeziei • După 29 de ediții disputate ale C.C.E., U.E.F.A. a alcătuit

Keegan a trecut în spatele cortinei...

un clasament în care figurează 50 de formații participante la această competiție. Punctele cele mai multe le-au acumulat Real Madrid — 182, urmată de Benfica Lisabona — 122 și Ajax Amsterdam — 98. • *Dinamo București* se află pe locul 22, înaintea unor formații cunoscute, ca Borussia Mönchengladbach, Hamburger S. V., Partizan Belgrad, Nottingham Forest, Leeds United, C. F. Barcelona, Dynamo Berlin etc.

18 • Pe Wembley, un meci tradițional între câștigătoarea campionatului (F.C. Liverpool) și câștigătoarea „Cupei Angliei” (Everton, cealaltă echipă din Liverpool). Contrar pronosticurilor, Everton învinge cu 1—0 (autogol Grobbelaar, portarul lui F.C.).

19 • Organizatorii derby-ului londonez Arsenal-Chelsea iau măsuri de precauție pentru a evita scandaluri între suporterii celor două cluburi.

Astfel, pentru prima dată, jocul a fost programat înainte de prinz, când localurile sînt închise. • Fostul internațional iugoslav *Milos Milutinovici* (51 ani) este numit în funcția de antrenor al reprezentativei iugoslaviiei. El îl înlocuiește pe *Todor Veselinovici*, demis după „dezastrul” de la C.E. din Franța.

23 • Degringolada Argentinei, fostă campioană a lumii, continuă: 0—1, la Bogota, cu Columbia, țară care a declinat organizarea C.M. 1986.

24 • Lotul nostru reprezentativ participă la turneul de la Amsterdam: 0—1 cu Ajax și, la 26 august, 1—3 cu Feyenoord.

26 • Începe un nou campionat al Diviziei „B”. • Echipele ce vor fi lidere de toamnă debutează cu victorii: Unirea Dinamo Focșani—Dunărea C.S.U. Galați 0—1, Dinamo Victoria București—Chimica Tîrnăveni 2—0, „U” Cluj-Napoca — Minerul Cavnic 9—2.

29 • Gera. Meciul nr. 367 al reprezentativei României: 1—2 cu R. D. Germană. *Irimescu* deschide scorul (min. 4-penalty), dar *Minge* (min. 19) și *Liebers* (min. 90) înscriu golurile gazdelor. Formația noastră: *Lung-Rednic, Iorgulescu, Ștefănescu* (min. 54 *Iovan*), *Ungureanu-Ticleanu, Irimescu, Klein, Hagi* (min. 78 *Mateuț*)—*Coras* (min. 50 *Andone*), Cămătaru.

SEPTEMBRIE

2 • Lunga vară... fără fotbal se încheie: începe al 67-lea campionat de fotbal al României. • Etapă de Cupa cu o mare surpriză în R.F. Germania: Hamburger S.V. este eliminată chiar din primul tur de o echipă de amatori: 0—2 cu S.C. Geisslingen. • Presa italiană anunță două mari „divorțuri” în fotbalul insular: după 12 ani, *Dino Zoff* părăsește pe *Juventus* din cauza unor neînțelegeri cu președintele clubului, fostul internațional *Giampiero Boniperti*. *Dino* era antrenorul portarilor. Cîteva zile mai târziu,

Sandro Mazzola, directorul tehnic al lui *Internazionale*, anunță și el, după 30 de ani de... conviețuire, părăsirea clubului milanez. Motivul? Același: diferențe cu *Ernesto Pellegrini*, președintele clubului.

3 • Peste 600 de jucători profesioniști din Spania sînt în grevă din cauza nemulțumirilor față de asistența socială (ca și inexistentă) și față de majorarea impozitelor. Din acest motiv nu s-au jucat meciuri în primele două ligi ale campionatului. În etapa a doua cluburile au folosit jucători amatori din echipele de tineret și de juniori. Lucrurile se vor aplană o dată cu apropierea primelor meciuri din cupele europene. • În degingoladă pe continentul sud-american, echipa Argentinei începe un triumfal turneu european: 2—0 cu Elveția, 2—0 cu Belgia, 3—1 cu R.F.G. (nefericit debut al lui *Beckenbauer* ca director tehnic). Cîteva notații după acest din urmă meci: în noua echipă a Argentinei, majoritatea jucătorilor selecționați de antrenorul *Carlos Bilardo* sînt de la *Estudiantes* (locul 3 în clasamentul final al țării) și *Independiente* (locul 14), cîteva dintre ei fiind adevărate talente, ca de pildă *Buruchaga* (*Independiente*) și *Pence* (*Estudiantes*). O declarație a lui *Beckenbauer*: „Nu credeam că argentinienii sînt atît de puternici; elevii mei n-au respectat indicațiile date înainte

Zoff învins în meciul de la București

de meci. Este necesar ca, de aici înainte, pentru orice partidă internațională, să beneficiem de minimum o săptămână de pregătiri în comun”.

8 ● Se anunță că clubul Real Madrid se află într-o situație financiară dificilă, datorită sa fiind estimată la 30 milioane pesetas (6,5 milioane dolari). Acest deficit nu este singular în Spania, se precizează în cercurile fotbalistice iberice. Atletico Madrid, F.C. Sevilla, Betis Sevilla și F.C. Valencia avind, cu toate, datorii cifrate la peste un miliard pesetas.

12 ● La Belfast, primul joc al „tricolorilor” în preliminariile C.M. 1986. Ca și la calificările pentru Mexic din 1970, începem cu o înfrângere: atunci 0—3 cu Portugalia, acum 2—3 cu Irlanda de Nord. Iorgulescu deschide scorul printr-un autogol (min. 34), Hagi egalează două mi-

Hagi. „șeful de promoție” al noii generații

nute mai târziu, Whiteside și M. O'Neill îi aduc pe nord-irlandezi în avantaj, iar Geolgău (min. 80) încheie seria golurilor. Formația noastră: Lung-Rednic, Ștefănescu, Iorgulescu, Ungureanu-Ticleanu (min. 81 Movilă), Andone, Klein, Irimescu (min. 72 Geolgău) - Augustin, Hagi. Arbitru, o... mai veche cunoștință a fotbalistilor noștri: belgianul Alexis Ponnet. În aceeași zi, alte partide în preliminariile C.M. 1986. La Stockholm: Suedia-Portugalia

0—1!; la Dublin: Irlanda—U.R.S.S. 1—0!; Reykjavik: Islanda—Țara Galilor 1—0! Și un amical la Glasgow: Scoția—Iugoslavia 6—1! Bine că nu s-a organizat vreun concurs Pronosport!...

14 ● „Mari erori individuale au privat echipa României de un rezultat bun la Belfast”, scrie „Sportul”.

16 ● La Plovdiv, cu prilejul retragerii din activitatea competițională a internaționalului Bonev, are loc un meci demonstrativ între o selecționată europeană alcătuită de antrenorii Ștefan Covaci și Rajko Mitici, și o reprezentativă a foștilor jucători bulgari. Din selecționata europeană a făcut parte, printre alții, Mircea Lucescu (a și marcat două goluri), Bene, Tomaszewski, Bobby Moore, Dobias, Overath.

17 ● În campionatul nostru începe duelul Dinamo-Steaua, echipe aflate în această ordine pe primele două locuri după trei etape. În finalul primei jumătăți a întrecerii, în decembrie, ordinea va fi inversă.

19 ● Prima etapă a cupe-

lor europene. Rezultatele noastre: Dinamo-Omonia Nicosia 4—1 (C.C.E.), A.S. Roma-Steaua 1—0 (Cupa cupeilor), Betis Sevilla-Universitatea Craiova 1—0 și (la 20 septembrie) Sp. studențesc-Internazionale Milano 1—0 (Cupa U.E.F.A.) Cunoscuta echipă italiană este învinsă pentru a treia oară, într-un meci oficial, la București.

20 ● Celebrul fost internațional sovietic Lev Iașin (55 ani, 78 selecții) este operat, la Moscova. I se amputează piciorul drept (mai sus de genunchi) din cauza agravării unei tromboflebite.

23 ● Se dispută etapa a șasea a campionatului Olandei. Furtună puternică. Din această cauză meciul Ajax—Sittard se întrerupe în min. 18, după ce jucătorul Dekker (Sittard) și un arbitru de linie suferiseră arsuri de pe urma trăznetelor. În același timp, tot la Amsterdam, într-un meci de juniori, tânărul Jongbloed, fiul cunoscutului portar cu același nume, înțețează din viață, tot datorită unui trăznet ● Cea mai... ghinionistă echipă din prima

Zbor zadarnic al portarului Omoniei Nicosia: balonul se odihnește în plasă...

divizie franceză este socotită A.S. Monaco. Formația monegască i-a pierdut în primele jocuri ale campionatului 1984—1985 pe portarul Ettore, pe Le Roux, Simon și Bijotat — toți indisponibili pentru mai multe etape. În plus, alți doi jucători, Benoit și Bellone, s-au accidentat și ei la... încălzire, înaintea partidei de la Strasbourg (3—3).

26 ● La Budapesta se dispută al 126-lea joc dintre reprezentativele Ungariei și Austriei: 3—1 în preliminariile C.M. 1986. Prima confruntare între cele două echipe s-a desfășurat la începutul secolului, mai precis la 12 octombrie 1902 (5—0 pentru vienezii).

28 ● Bine cunoscutul jucător peruan Hector Chumpitaz, în vîrstă de 39 ani, decide să abandoneze activitatea competițională. El lasă în urmă 21 de sezoane, iar cu cele 127 de prezențe în selecționata țării sale se plasează pe locul 1 în clasamentul mondial al jucătorilor cu cele mai multe selecții. La 23 aprilie 1972, Chumpitaz a evoluat la București, pe „23 August”, în meciul România (Sel. olimpică) — Peru 2—2 ● În schimb, la 37 ani, Johan Cruyff, după ce și-a anunțat de mai multe ori retragerea din activitatea competițională, nu pare hotărît să se despartă de stadion. Clubul Diamond United din Wellington (Noua Zeelandă) îl invită pentru mai multe conferințe și lecții de antrenament. Și chiar pentru câteva meciuri...

OCTOMBRIE

2 ● Partidele- retur din cupele europene domină afișul. Dinamo pleacă la Nicosia, Sportul studentesc la Milano, Steaua așteaptă pe A.S. Roma, Universitatea Craiova pe Betis... Din cele patru tabere „comunicatele medicale” sînt optimiste.

3 ● Ziua cupelor europene. Continentul trăiește din plin evenimentul repartizat pe... 64 de stadioane de pe tot în-

Duel Ungureanu-Dragnea, în unul dintre gustatele derbyuri ale campionatului nostru

tinsul lui. Eriksson, care condiționase calificarea echipei lui de marcarea unui gol la București, se va dovedi un „profet mincinos”, A.S. Roma mergînd mai departe, deși nu a înscris pe stadionul din Ghencea.

4 ● Mergem mai departe, în cupele continentale, cu Dinamo și Universitatea Craiova. Amîndouă, după destule emoții. Omonia a avut 2—0 în min. 62, iar craiovenii i-au depășit pe spanioli în lupta penaltyurilor.

6 ● Bordeaux pentru Dinamo și Olympiakos Pireu pentru Universitatea Craiova, iată ce adversari au hotărît

soții pentru echipele noastre în turul al doilea ● În „restul programului”, citeva șocuri veritabile: Liverpool—Benfica, Rapid Viena—Celtic, Internazionale—Glasgow Rangers, Sporting Lisabona—Dinamo. Minsk ● „Poli” Timișoara anunță redebitul în prima divizie al internaționalului Dumitru.

8 ● „Derbyul europenelor”, Universitatea Craiova—Dinamo, a revenit campioanei (4—2) ● Încep declarațiile-anticipări privind jocurile din cupele europene: „Nu sînt prea încîntat de tragerea la sorți. Îi vom întîlni din nou pe români” (A. Jaquet — antrenorul lui Bordeaux).

Lacatus, în fața puternicei (și de netrecut) defensive a lui A.S. Roma

10 • Trial al „probabililor” și „posibililor” fotbalului nostru pe „23 August”. **Lucescu își trece în revistă aspirații** la un loc în lotul reprezentativ • **Franz Beckenbauer**, directorul tehnic al selecționatei vest-germane, este mereu pe ruta München—Milano, spre a-i urmări pe internaționalii lui prezenți în echipele italiene.

11 • „Posibili” dau o veritabilă lecție „probabililor” (5—1) • **Platini** începe să colecționeze premiile anului 1984: primul trofeu al sezonului — pentru cel mai bun fotbalist al campionatului italian.

15 • Duel „cap-cap” Steaua—Dinamo în campionat • Campioana Europei, echipa Franței, face un „galop de sănătate” în compania selecționatei Luxemburgului (4—0 în preliminariile C.M.)

18 • Meciul **Camerun—Italia** din „Mundialul” spaniol, pus sub acuzare • „Zi plină” în preliminariile C.M.: nouă meciuri într-o singură zi! Performera etapei, echipa Ungariei: 2—1 cu Olanda, în deplasare.

23 • Dinamo și Universitatea Craiova în ajunul partidelor din turul al doilea al cupele europene: campionii evoluează la Bordeaux, craiovenii primesc pe Olympiakos Pireu • Ancheta F.I.F.A. clasează „dosarul meciului Italia—Camerun” din lipsă de probe, cazul fiind provocat mai mult de dorința de senzațional a revistei italiene „Epoca”.

24 • Universitatea (1—0 cu Olympiakos) și Dinamo (0—1 cu Bordeaux) păstrează șanse de calificare în turul al doilea al cupele europene • Videoton, rezultatul nr. 1 al etapei: 4—2 cu Paris St. Germain, în deplasare!

29 • În campionat, unde cursa umăr la umăr Steaua—Dinamo continuă, „Poli” Timișoara învinge Rapidul în Giulești!

NOIEMBRIE

1 • „France Football” atribue „Ghetele” sezonului 1983/84. **Jan Rush**, galezul de la Liverpool, cu 32 de goluri marcate, a primit-o pe cea de aur, **Van Basten** (Ajax), 28 de

goluri, pe cea de argint, **Nic Claesen** (F.C. Seraing), 26 de goluri, pe cea de bronz.

2 • **Joao Havelange**, președintele F.I.F.A., confirmă că în Mexic toate preparativele se desfășoară satisfăcător • Prima ediție a C.M. de juniori II va fi găzduită de R.P. Chineză, în anul 1985.

5 • **Gloria Buzău** se arată o veritabilă specialistă a jocurilor în deplasare. În etapa a 11-a ea reputează a treia victorie în deplasare (la Baia Mare). O „floare rară” în fotbalul nostru.

6 • Ajunul meciurilor din cupele europene. Dinamo primește pe Bordeaux, Universitatea Craiova s-a urcat în avionul de Atena.

7 • După o luptă de mare tensiune, punctată de faze spectaculoase (**Cîrțu** în rolul

Cîrțu, un sezon de excepție pe care îl dorim repetat

principal), Universitatea Craiova învinge și la Atena și obține intrarea în turul al treilea al Cupei U.E.F.A. • Dinamo plătește marile ratări (**Orac** în rolul principal) și nu reușește decât 1—1. Bordeaux merge mai departe • Cea mai fantastică „întoarcere de rezultat a zilei”, Partizan Belgrad: de la 2—6 la 4—0 cu Queen's Park Rangers.

10 • Agențiile de presă subliniază reușita Universității Craiova, devenită o figură de prim-plan a cupele continentale, dar și șansa celor de la Bordeaux, care puteau foarte bine să piardă cu 3—0 fără **Specht**, autorul evitării unui gol ca și înscris de Dinamo și

al golului marcat de gironcini • În decorul obișnuit al tragerilor la sorți, de la Zürich, echipei din Banie i-a fost atribuită, pentru turul al treilea, formația iugoslavă Zeleznicar din Sarajevo.

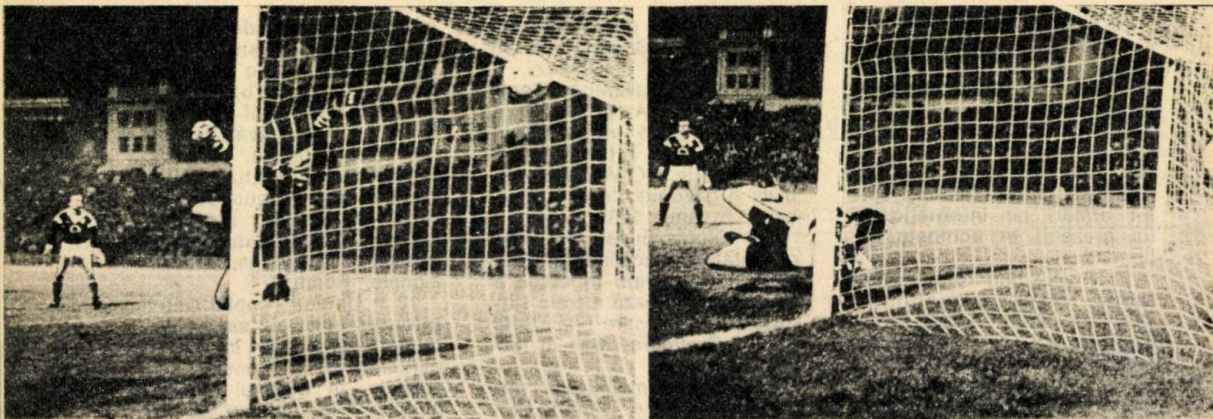
11 • Campionatul italian, dominat de un outsider: **Vercina**. Cu **Briegel** și **Elkjaer Larsen** ea ține la distanță pe „uriașele” Juventus, Internazionale, Roma...

12 • Ultimul cuplaj interbucureștean al sezonului, destul de sărac în fotbal, dar... darnic în scene de nervozitate. În derbyul campionatului, Dinamo (cu un joc metodic și calm) a stopat pe Steaua (care a contat mult pe „vitezistii” ei).

14 • Priviri spre anul 1985... **Mircea Lucescu**

Lucescu, mereu preocupat de viitorul echipei naționale.

Dropsy invins de lovitura de cap a lui Dragnea, în două ipostaze ale aceleiași gol

enunță, pe bună dreptate, că acesta trebuie să fie al echipei naționale • Primele ecouri din tabăra lui Zeleznicear: „Universitatea este o echipă cu fotbaliști tehnici, o formație cu joc dinamic, care se numără printre cele mai bune din Europa la ora actuală” (Velia Becirsoanici — din conducerea tehnică a clubului)

15 • Anglia, sub „bagheta” (energică) a lui Bobby Robson, continuă seria scorurilor-fluviu în preliminariile C.M. După acel 5—0 cu Finlanda, iată un 8—0 cu Turcia la Istanbul! • A fost, acest 15 noiembrie, o zi importantă în grupa echipei noastre pentru că, la pauză, în partida de la Belfast, dintre Irlanda de Nord și Finlanda era 1—1 (scandinavii conduseseră cu 1—0!), situație care, menținută pînă la fluierul final, ar prezenta ca mari favorite ale grupei echipele Angliei și Finlandei. Dar nord-irlandezii au marcat în „actul al doilea” și lupta în grupă s-a relansat.

18 • În campionat, Steaua realizează un net 3—0 la Slatina, acumulînd prețioase puncte în „clasamentul adevărului” • Pentru organizarea C.E. 1988 și-au pus candidatura următoarele federații: Olanda, R.F. Germania, Anglia și un grup de federații scandinave (Suedia, Danemarca, Finlanda și Norvegia)

21 • Selecționata noastră divizionară a evoluat la Tel Aviv: 1—1 cu echipa Israelului • Campioana Europei,

Franța, obține o victorie penibilă (autorul ei, mai mult arbitru înțînirii, Tritschler — R.F. Germania): 1—0 cu echipa Bulgariei în preliminariile C.M. • Un scor rar înțînrit într-un meci de fotbal: Dundee—Morton 7—6 (în campionatul scoțian).

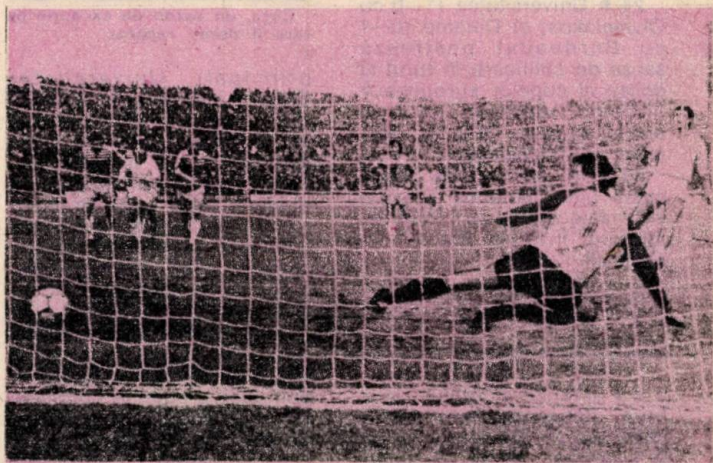
23 • O premieră în campionatul U.R.S.S.: titlul uni-onal intră pentru întia oară în posesia lui Zenit Leningrad.

26 • Jiul face meci egal la Buzău (1—1), un rezultat care i-a făcut k.o. și pe cei mai mari „pronosporțiști” • Decizie rar înțînrită a forurilor U.E.F.A.: comisia de apel a decis rejucarea, pe teren neutru, a partidei Celtic—Rapid Viena, din Cupa cupelor,

marcata de numeroase incidente.

28 • Universitatea Craiova realizează o primă repriză excelentă, are 2—0 pe tabela de marcaj și face un joc de așteptare în partea a doua a meciului-tur cu Zeleznicear • Videoton, alt scor-fluviu: 5—0 cu Partizan Belgrad.

30 • Mai puțin... zburdalnică decît de obicei, Cupa (etapa 16-imilor) ne-a dăruit totuși o surpriză de proporții: CIL Sighet (Div. „C”) a eliminat pe divizionara „A” F.C. Bihor • Se și vorbește despre amănuntele de organizare ale turneului final din Mexic: jocurile vor începe la orele 12 și 16 (respectiv 20 și 24, orele României).

Camataru nu lasă nici o speranță portarului Skrba (Zeleznicear)

DECEMBRIE

2 • Steaua apasă pe accelerator: ea învinge cu 3—1 la Oradea și se menține pe primul loc al clasamentului • Turneul olimpic puternic întinerit: F.I.F.A. decide ca la întrecere să aibă drept de participare numai jucătorii în vîrstă pînă la 23 de ani și care nu au fost prezenți la nici un turneu final al C.M.

6 • Selecționata divizionară (1—2 cu reprezentativa Greciei) și cea de tineret (0—2 cu echipa similară a gazdelor) nu s-au întors cu prea îmbucurătoare consta-

tări din meciurile-test de la Atena și, respectiv, Patras.

9 • Campionatul străbate „ultimii metri” ai turului. Duelul Steaua—Dinamo continuă, cu avantaj de golaveraj pentru Steaua • Echipa Franței își... consolează suporterii jucînd mult mai bine (ca și adversara sa, de altfel) și realizînd un 2—0 în fața echipei R.D. Germane.

12 • Bara, „suporteră” a Zeleznicearului, s-a opus șutului lui Cîrțu — moment psihologic determinant al partidei-retur de la Sarajevo, încheiată cu un scor net (4—0) în favoarea gazdelor, superioare în repriza secundă • În rest, alt incredibil deznodămînt: la Madrid, Real revine de la 0—3 (meciul-tur) la 6—1 și se califică în fața echipei socotită printre cele mai în formă de pe continent — Anderlecht! • În campionat, Steaua încheie în forță suita de evoluții în deplasare: 1—0 la Bacău și o mare opțiune asupra titlului de campioană de toamnă • Rejucarea de la Manchester (Celtic-Rapid Viena 0—1) s-a soldat cu alte acte de huliganism și nesportivitate.

16 • Steaua (4—1 cu Universitatea Craiova în restanța sa ultimă din tur) încheie turul campionatului pe primul loc cu un punct avans (28—27) în fața lui Dinamo.

19 • La Craiova, cu meciul Universitatea—Corvinul Hunedoara (3—1) se pune punct „stagioniilor” fotbalistice. De pe acum suporterii așteaptă primăvara 1985 cu ale sale starturi în returul campionatului, dar, mai cu seamă, cu jocurile echipei naționale în preliminariile C.M. 1986.

21 • *Silviu Lung*, fotbalistul nr. 1 al anului 1985. Pe locurile 2 și 3, *Hagi* și *Ștefănescu*. Iată ce a decis ancheta ziarului „Sportul”, la care au

răspuns 18 antrenori de prima divizie, 18 conducători de cluburi divizionare „A” și 18 croniciari • Pe continent, ultimele meciuri din preliminariile C.M.: la Atena, Grecia—Belgia 0—0.

22 • Din surprizele fotbalului: Dynamo Dresda este surclasată, în campionatul R.D. Germane: 0—4 cu F.C. Carl Zeiss Jena.

24 • La Tirana, echipa Albaniei reușește unul dintre rezultatele cele mai valoroase ale preliminariilor: 2—0 cu Belgia și se instalează ca favorită a grupei I • *Michel Platini*, căpitanul echipei Franței, primește distincție după distincție: Cavaler al „Legiunii de onoare”, el fiind primul fotbalist francez onorat cu înalta decorație.

27 • Ceea ce n-a reușit „tandemul argentinian” (Menotti-Maradona), se pare că va reuși unul britanic (Venables-Archibald); să aducă titlul Spaniei lui C.F. Barcelona, care îl așteaptă cam de multșor • După ce a scăpat nevătămat din... numeroasele conflicte cu conducerile tehnice ale lui C.F. Barcelona și selecționatei vest-germane, internaționalul *Bernd Schuster* a evitat o gravă accidentare într-o coliziune a automobilului său cu un alt vehicul.

28 • „Podiumul” anchetei revistei „France Football”: 1. *Platini* (Franța), 2. *Tigana* (Franța), 3. *Larsen* (Dane-marca). Platini primește, pentru a doua oară consecutiv, „Balonul de aur” acordat de revista pariziană celui mai bun fotbalist european al anului.

Prezentare redactată, în ordine, de
Gheorghe NICOLAESCU
Ioan CHIRILĂ
Mircea TUDORAN
Eftimie IONESCU

Moment din alt așteptat spectacol al campionatului: Steaua—Universitatea Craiova

Decizia dată gratuit de un arbitru poate costa mult.

Și vechii latini cunoșteau fotbalul. Nu ne-au lăsat ei vorbele „Aut Cesar, aut nihil”?

Și în nocturnă se pot vedea meciuri de zile mari.

V.D. POPA

Dinamo București și eventul său din ediția 1983/84:

Sus, în postură de campioană, jos în aceea de câștigătoare a „Cupei României”

CAMPIONATUL 1984-1985 AL DIVIZIEI „A” LA JUMĂTATEA ÎNTRECERII

LOC	E C H I P A		1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	MECIURI				GOL-AVERAJ	P ₂	LOC
			J	C	E	P ₁																					
1	STE AUA BUCUREȘTI	T R		1-2.	0-0	4-1.	3-0.	4-2.	0-0.	0-0	2-0	2-0.	1-1	3-1	4-1.	3-0.	3-1	6-1.	3-0	1-0	17	12	4	1	40-10	28	1
2	DINAMO BUCUREȘTI	T R	2-1		3-3	4-2	0-0	2-1.	0-0	1-0.	4-2.	1-1.	2-0.	4-0.	0-0	0-0	4-3.	1-1	1-0	2-0.	17	10	7	0	31-14	27	2
3	SP. STUDENTESC BUCUREȘTI	T R	0-0.	3-3.		3-1.	3-0	2-4	2-1.	0-0	7-0.	4-2	0-1	3-1.	1-2	4-0.	5-0.	2-0	2-0.	0-0	17	10	4	3	41-15	24	3
4	UNIVERSITATEA CRAIOVA	T R	1-4	2-4.	1-3		2-2	3-1.	2-0	0-2	5-2.	1-1.	0-2	3-1.	2-0	1-0	3-3	1-0.	3-2.	2-0.	17	9	3	5	32-27	21	4
5	GLORIA BUZĂU	T R	0-3	0-0.	0-3.	2-2.		1-5	3-2	0-0	0-0.	1-1	3-2	1-3	5-0.	2-1	1-1.	1-1.	3-1.	2-0	17	6	7	4	25-25	19	5
6	CORVINUL HUNEDOARA	T R	2-4	1-2	4-2.	1-3	5-1.		2-0.	1-0.	1-1	1-0.	4-0.	1-2	2-0.	0-2	5-0.	0-1	0-2	0-2	17	8	1	8	30-22	17	6
7	F.C. ARGES PITEȘTI	T R	0-0	0-0.	1-2	0-2.	2-3	0-2		3-0.	2-0.	3-0.	3-2.	3-0.	3-0.	0-2	0-2	0-2	0-1	3-1.	17	7	2	8	23-19	16	7
8	A.S. ARMATA TG. MUREȘ	T R	0-0.	0-1	0-0.	2-0.	0-0.	0-1	0-3		2-0.	0-1	2-1.	2-0.	1-1	1-1.	3-5	1-0.	1-1	0-2	17	5	6	6	15-17	16	8
9	CHIMIA RM. VÎLCEA	T R	0-2.	2-4	0-7	2-5	0-0	1-1.	0-2	0-2		1-0.	1-0.	2-1	2-2	2-0.	0-0	1-0.	0-2	2-0.	17	6	4	7	16-28	16	9
10	RAPID BUCUREȘTI	T R	0-2	1-1	2-4.	1-1	1-1.	0-1	0-3	1-0.	0-1		1-0.	1-1	0-1.	0-1	0-0	5-1.	4-0.	2-1.	17	5	5	7	19-19	15	10
11	F. C. M. BRAȘOV	T R	1-1.	0-2	1-0.	2-0.	2-3.	0-4	2-3	1-2	0-1	0-1		1-2	1-0.	3-1.	1-0.	0-1	3-0.	2-1.	17	7	1	9	20-22	15	11
12	F.C. BIHOR ORADEA	T R	1-3.	0-4	1-3	1-3	3-1.	2-1.	0-3	0-2	1-2	1-1.	2-1.		2-0.	0-2	0-0	3-0.	1-0.	1-1	17	6	3	8	19-27	15	12
13	„POLI” TIMIȘOARA	T R	1-4	0-0.	2-1.	0-2.	0-5	0-2	0-3	1-1.	2-2.	1-0	0-1	0-2		1-0.	2-2	2-0.	2-1.	1-1.	17	5	5	7	15-27	15	13
14	F. C. BAIA MARE	T R	0-3	0-0.	0-4	0-1.	1-2.	2-0.	2-0.	1-1	0-2	1-0.	1-3	2-0.	0-1		0-1	1-1	1-2	3-1.	17	5	3	9	15-22	13	14
15	POLITEHNICA IAȘI	T R	1-3.	3-4	0-5	3-3	1-1	0-5	2-0.	5-3.	0-0.	0-0.	0-1	0-0.	2-2.	1-0.		0-2	1-1.	1-3	17	3	7	7	20-33	13	15
16	JIUL PETROȘANI	T R	1-6	1-1.	0-2.	0-1	1-1	1-0.	2-0.	0-1	0-1	1-5	1-0.	0-3	0-2	1-1.	2-0.		2-1.	0-2	17	5	3	9	13-27	13	16
17	F.C.OLT SCORNICEȘTI	T R	0-3.	0-1.	0-2	2-3	1-3	2-0.	1-0.	1-1.	2-0.	0-4	0-3	0-1	1-2	2-1.	1-1	1-2		2-1.	17	5	2	10	16-28	12	17
18	SPORT CLUB BACĂU	T R	0-1.	0-2	0-0.	0-2	0-2.	2-0.	1-3	2-0.	0-2	1-2	1-2	1-1.	1-1	1-3	3-1.	2-0.	1-2		17	4	3	10	16-24	11	18

Legendă: T=tur; R=retur; J=jucate; C=cîștigate; E=egale; P₁=pierdute; P₂=puncte realizate; • după cifre indică rezultat pe teren propriu.

Ediția 1983-84

A DIVIZIEI „A”

sub lupa statisticii

Acum, când parcurgeți paginile acestui almanah, ediția de campionat 1983—84 a rămas undeva în urmă. Vă propunem pentru câteva clipe o actualizare a principalelor aspecte desprinse din derularea acestei ediții a Diviziei „A”. De mare ajutor ne vor fi, bineînțeles, cifrele, care, iată, au o viață lungă și uneori extrem de convingătoare.

● **EFICACITATEA ÎN SCADERE.** S-au marcat doar 655 de goluri, cu o medie de 2,17, care se înscrie pe linia „una caldă, una rece”, dacă aducem în discuție ultimele patru ediții de campionat: 2,85 în 1980—81, 2,45 în 1981—82, 2,58 în 1982—83 și 2,17 în 1983—84. La ultima ediție „extremele” au fost următoarele: 33 de goluri în etapa a 32-a și 13 goluri în cea de a 24-a. Gazdele au marcat 550 de goluri (cele mai multe în etapa a 33-a: 23, cele mai puține într-a 4-a: 9), iar oaspeșii 205 (11 în etapele a 3-a și a 32-a, numai 1 în cea de a 17-a). Dacă în etapa a 2-a scorul „gazde—oaspeși” a fost 21—2, în runda a 4-a am consemnat un rezultat egal: 9—9.

● **10 AUTOGOLURI.** Din acest total, jumătate aparțin celor două retrogradate, Petrolul (3) și C.S. Tîrgoviște (2), parcă nu aveau ele destule probleme în lupta pentru evitarea locurilor ce duc spre Divizia „B”. Și cum de aceste 10 autogoluri trebuia să beneficieze cineva, iată că echipa Corvinul a primit trei asemenea cadouri, iar Universitatea Craiova și Dinamo cite 2.

● **209 MARCATORI.** Lista marcatorilor a fost mai bogată ca de obicei. În fruntea ei găsim pe Petrolul, cu 17 jucători, urmată de Dinamo cu 15 și Chimia Rm. Vilcea cu 14. La polul opus, F.C. Bihor, cu doar 9 jucători.

● **LĂCĂTUȘ, 7 GOLURI ÎN DEPLASARE.** Clasamentul golgeterilor în deplasare îl are în frunte pe stelistul Lăcătuș, cu 7 goluri. El este urmat de Coraș 6, Cămătaru și Verigeanu — cite 5, Augustin, Terheș, Pișurcă, Gabor, Mateuș, Mihuş, Antohi și Tulba — cite 4 etc.

● **UN „11” CU 119 GOLURI...** Nu se află printre cele 18 participante la ediția 1983—84, dar l-am alcătuit totuși din jucătorii acestei ediții:

Rosca 1

Szabo 5 Iorgulescu 4 Moiceanu 6 Munteanu 7
Dragnea 15 Augustin 17 Coraș 20
Lăcătuș 13 Cămătaru 17 Tulba 14

● **468—144.** Acesta este raportul punctelor din ediția 1983—84. Gazdele au obținut 468 de puncte, iar oaspeșii 144. Defalcată, situația celor 306 meciuri este următoarea: 201 au revenit gazdelor, 66 s-au încheiat la egalitate, iar în 39 victorie a fost de partea oaspeșilor. În această ediție de campionat am consemnat un aspect extrem de rar pe prima scenă: în etapa a 4-a oaspeșii au cucerit 11 puncte, iar gazdele doar 7. Abia în runda a 31-a au reușit echipele gazdă o revanșă deplină, obținând toate cele 18 puncte, după ce în etapa a 14-a mai suportaseră o ofensivă a oaspeșilor, scorul fiind egal: 9—9.

● **413 JUCĂTORI.** Din acest total al divizionarilor „A” care au intrat pe teren în ediția 1983—84, cei mai mulți aparțin celor 3 echipe care au luat drumul Diviziei „B”: Petrolul 32, C.S. Tîrgoviște 31, Dunărea C.S.U. Galați 27. Cei mai puțini au rulat echipele Sportul studențesc, Steaua, Corvinul, F.C. Bihor, S.C. Bacău și F.C. Baia Mare — cite 21. De remarcat că dintre cei 413 jucători doar doi au reușit performanța de a avea la activ toate minutele campionatului. Ei sînt Cazan și Zare. Alți 7 au cite 34 de meciuri jucate: Cristian, I. Mureșan, Dubinciu, Biszok, Ile, State și Nica. La polul opus, 6 jucători care împreună nu totalizează nici măcar o repriză: Căleșu 2 minute, Sterian 3, Stafie 6, Vășii 7, Floareș și Barolau — cite 10. Deci, împreună numai 38 de minute.

● **85 DE LOVITURI DE LA 11 M.** Dintre care 65 au fost transformate, iar 20 ratate (lider: Irimescu cu 3). De 68 de lovituri au beneficiat gazdele, iar oaspeșii de 17. Pentru fault au fost dictate 74 de penalty-uri, iar 11 pentru henț. De remarcat că la scorul de 0—0 au fost acordate 23 de lovituri, iar la 1—0 s-au dictat 30.

● **UN GOL LA 11 ȘUTURI.** Se ajunge prin raportarea totalului de șuturi la numărul golurilor marcate. Cele 18 divizionare „A” au expediat 7 106 șuturi (4 801 gazdele, 2 305 oaspeșii), dintre care 3 333 pe spațiul porții (2 275 gazdele, 1 058 oaspeșii). Primele locuri în clasamentul șuturilor sînt ocupate de Dinamo 575, Universitatea Craiova 441, F.C. Baia Mare 417, iar pe ultimele se află Rapid 360, Dunărea C.S.U. Galați 352 și Politehnica Iași 324.

● **CLASAMENTUL PORTARILOR.** Am alcătuit și un asemenea clasament, avind drept criteriu raportul dintre numărul de goluri primite și numărul meciurilor jucate. Ordinea primilor 10 portari (din 46) este următoarea: 1. Lung 0,62 (18 goluri în 29 de partide), 2. Iordache 0,63 (17:27), 3. Ciurea 0,75 (21:28), 4. Manu 0,80 (24:30), 5. Bucu 0,91 (31:33), 6. Cristian 0,97 (33:34), 7. Moraru 1,03 (32:31), 8. Alexa 1,04 (24:23), 9. Cavai 1,14 (33:29), 10. Oană 1,15 (38:33).

● **PUBLICUL DIN HUNEDOARA** a cîștigat ediția a 16-a a „Trofeului Petschovski”, decer-

nat anual de ziarul nostru. Hunedoara este a 12-a localitate care intră în posesia acestui tradițional trofeu al sportivității spectatorilor. Deși nu a cucerit nici o ediție. **Bucureștiul** continuă să conducă într-un clasament avind drept criteriu locurile ocupate în cele 16 ediții. Iată cum se prezintă acest clasament în partea lui superioară (în total sînt 24 de localități care au avut echipe în Divizia „A” de-a lungul celor 16 ediții ale acestui trofeu): 1. București, 2. Craiova, 3. Cluj-Napoca, 4. Arad, 5. Pitești, 6. Tg. Mureș, 7. Constanța, 8. Timișoara, 9. Bacău, 10. Iași.

CUPA ORAȘELOR TÎRGURI

- 1957—58: **BARCELONA**—Londra 2—2, 2—0
 1958—59: **BARCELONA**—Birmingham 1—1, 4—1
 1959—60: **ROMA**—Birmingham 2—2, 2—0
 (primele ediții s-au disputat între reprezentative de orașe)
 1961—62: **F.C. VALENCIA**—C.F. Barcelona 6—2, 1—1
 1962—63: **F.C. VALENCIA**—Dinamo Zagreb 2—1, 2—0
 1963—64: **REAL SARAGOSA**—F.C. Valencia 2—1
 1964—65: **FERENCVAROS BUDAPESTA**—Juventus Torino 1—0

CUPA EUROPEANĂ A TÎRGURILOR

- 1965—66: **C.F. BARCELONA**—Real Saragosa 0—1, 4—2
 1966—67: **DINAMO ZAGREB**—Leeds United 2—0, 0—0
 1967—68: **LEEDS UNITED**—Ferencvaros Budapesta 1—0, 0—0
 1968—69: **NEWCASTLE UNITED**—Ujpesti Dozsa Budapesta 3—0, 3—2
 1969—70: **ARSENAL LONDRA**—R.S.C. Anderlecht 1—1, 3—0
 1970—71: **LEEDS UNITED**—Juventus Torino 1—1, 2—2 (Leeds a cucerit trofeul datorită celor două goluri înscrise în deplasare)

CUPA U.E.F.A.

- 1971—72: **TOTTENHAM HOTSPUR LONDRA**—Wolverhampton Wanderers 2—1, 1—1
 1972—73: **F.C. LIVERPOOL**—Borussia Mönchengladbach 3—0, 0—2
 1973—74: **FEYENOORD ROTTERDAM**—Tottenham Hotspur 2—2, 2—0
 1974—75: **BORUSSIA MÖNCHENGLADBACH**—Twente Enschede 0—0, 5—1
 1975—76: **F.C. LIVERPOOL**—Club Bruges 3—2, 1—1
 1976—77: **JUVENTUS TORINO**—Athletic Bilbao 1—0, 1—2
 1977—78: **P.S.V. EINDHOVEN**—S.E.C. Bastia 0—0, 3—0
 1978—79: **BORUSSIA MÖNCHENGLADBACH**—Steaua Roșie Belgrad 1—1, 1—0
 1979—80: **EINTRACHT FRANKFURT AM MAIN**—Borussia Mönchengladbach 2—3, 1—0
 1980—81: **IPSWICH TOWN**—AZ '67 Alkmaar 3—0, 2—4
 1981—82: **I.F.K. GÖTEBORG**—Hamburger S.V. 1—0, 3—0
 1982—83: **R.S.C. ANDERLECHT**—Benfica Lisabona 1—0, 1—1
 1983—84: **TOTTENHAM HOTSPUR LONDRA**—R.S.C. Anderlecht 1—1, 5—4 (1—1 după prelungiri) după executarea penaltyurilor.

CELE 12 CAMPIOANE MONDIALE

- Ed. I (1930): **URUGUAY** —Argentina 4—2 (1—2) Golgeter: Stabile (Argentina) — 8 goluri
 Ed. II (1934): **ITALIA**—Cehoslovacia 2—1 (0—0, 1—1) Golgeter: Nejedly (Cehoslovacia) — 5 goluri
 Ed. III (1938): **ITALIA**—Ungaria 4—2 (3—1) Golgeter: Leonidas (Brazilia) — 8 goluri
 Ed. IV (1950): **URUGUAY**—Brazilia 2—1 (0—0) Golgeter: Ademir (Brazilia) — 9 goluri
 Ed. V (1954): **R.F. GERMANIA**—Ungaria 3—2 (2—2) Golgeter: Kocsis (Ungaria) — 11 goluri
 Ed. VI (1958): **BRAZILIA**—Suedia 5—2 (2—1) Golgeter: Fontaine (Franța) — 13 goluri (record)
 Ed. VII (1962): **BRAZILIA**—Cehoslovacia 3—1 (1—1) Golgeteri: Albert (Ungaria), Garrincha (Brazilia), V. Ivanov (U.R.S.S.), Jerkovici (Iugoslavia), L. Sanchez (Chile), Vava (Brazilia) — câte 4 goluri
 Ed. VIII (1966): **ANGLIA**—R.F. Germania 4—2 (1—1, 2—2) Golgeter: Eusebio (Portugalia) — 9 goluri
 Ed. IX (1970): **BRAZILIA**—Italia 4—1 (1—1) Golgeter: Gerd Müller (R.F.Germania) — 10 goluri
 Ed. X (1974): **R.F. GERMANIA**—Olanda 2—1 (2—1) Golgeter: Lato (Polonia) — 7 goluri
 Ed. XI (1978): **ARGENTINA**—Olanda 3—1 (1—0, 1—1) Golgeter: Kempes (Argentina) — 6 goluri
 Ed. XII (1982): **ITALIA**—R.F. Germania 3—1 (0—0) Golgeter: Rossi (Italia) — 6 goluri

PREZENȚE LA TURNEELE FINALE ALE C.M. DE FOTBAL

Nr. crt.	ECHIPE PARTICIPANTE	EDIȚIILE DISPUATE												Total prezențe
		1930	1934	1938	1950	1954	1958	1962	1966	1970	1974	1978	1982	
1.	Franța	p	p	p	—	p	3	—	p	—	—	p	4	8
2.	Mexic	p	—	—	p	p	p	p	p	p	—	p	—	8
3.	Argentina	2	p	—	—	—	p	p	p	—	p	1	p	8
4.	Chile	p	—	—	p	—	—	3	p	—	p	—	p	6
5.	Iugoslavia	3	—	—	p	p	p	4	—	—	p	—	p	7
6.	Brazilia	p	p	3	2	p	1	1	p	1	4	3	p	12
7.	Bolivia	p	—	—	p	—	—	—	—	—	—	—	—	2
8.	România	p	p	p	—	—	—	—	—	p	—	—	—	4
9.	Peru	p	—	—	—	—	—	—	—	p	—	p	p	4
10.	Uruguay	1	—	—	1	4	—	p	p	4	p	—	—	7
11.	S.U.A.	4	p	—	p	—	—	—	—	—	—	—	—	3
12.	Belgia	p	p	p	—	p	—	—	—	p	—	—	p	6
13.	Paraguay	p	—	—	p	—	p	—	—	—	—	—	—	3
14.	Italia	—	1	1	p	p	—	p	p	2	p	4	1	10
15.	Spania	—	p	—	4	—	—	p	p	—	—	p	p	6
16.	Austria	—	4	—	—	3	p	—	—	—	—	p	p	5
17.	Ungaria	—	p	2	—	2	p	p	p	—	—	p	p	8
18.	Egipt	—	p	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1
19.	Elveția	—	p	p	p	p	—	p	p	—	—	—	—	6
20.	Olanda	—	p	p	—	—	—	—	—	—	2	2	—	4
21.	Germania	—	3	p	—	—	—	—	—	—	—	—	—	2
22.	Suedia	—	p	4	3	—	2	—	—	p	p	p	—	7
23.	Cehoslovacia	—	2	p	—	p	p	2	—	p	—	—	p	7
24.	Polonia	—	—	p	—	—	—	—	—	—	3	p	3	4
25.	Cuba	—	—	p	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1
26.	Norvegia	—	—	p	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1
27.	Indiile Olandeze	—	—	p	—	—	—	—	—	—	—	—	—	1
28.	Anglia	—	—	—	p	p	p	p	1	p	—	—	p	7
29.	Coreea de Sud	—	—	—	—	p	—	—	—	—	—	—	—	1
30.	R.F. Germania	—	—	—	—	1	4	p	2	3	1	p	2	8
31.	Turcia	—	—	—	—	p	—	—	—	—	—	—	—	1
32.	Scotia	—	—	—	—	p	p	—	—	—	p	p	p	5
33.	Irlanda de Nord	—	—	—	—	—	p	—	—	—	—	—	p	2

34.	Țara Galilor	—	—	—	—	—	p	—	—	—	—	—	—	1
35.	U.R.S.S.	—	—	—	—	—	p	p	4	p	—	—	p	5
36.	Columbia	—	—	—	—	—	—	p	—	—	—	—	—	1
37.	Bulgaria	—	—	—	—	—	—	p	p	p	—	—	—	4
38.	Portugalia	—	—	—	—	—	—	—	3	—	—	—	—	1
39.	R.P.D. Coreeană	—	—	—	—	—	—	—	p	—	—	—	—	1
40.	El Salvador	—	—	—	—	—	—	—	—	p	—	—	p	2
41.	Israel	—	—	—	—	—	—	—	—	p	p	—	—	1
42.	Maroc	—	—	—	—	—	—	—	—	p	—	—	—	1
43.	R.D. Germană	—	—	—	—	—	—	—	—	—	p	—	—	1
44.	Australia	—	—	—	—	—	—	—	—	—	p	p	—	1
45.	Zair	—	—	—	—	—	—	—	—	—	p	p	—	1
46.	Haiti	—	—	—	—	—	—	—	—	—	p	—	—	1
47.	Iran	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	p	—	1
48.	Tunisia	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	p	p	1
49.	Kuwait	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	p	1
50.	Honduras	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	p	1
51.	Algeria	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	p	1
52.	Camerun	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	p	1
53.	Noua Zeelandă	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	p	1
Numărul participantelor		13	16	15	13	16	16	16	16	16	16	16	24	—

LEGENDĂ. Cifrele indică locul ocupat de respectiva echipă, iar litera p prezența la turneul final.

CLASAMENTUL PREZENȚELOR LA TURNEUL FINAL (1930—82)

12 p: Brazilia;

10 p: Italia;

8 p: Franța, Mexic, Argentina, Ungaria, R.F. Germania;

7 p: Iugoslavia, Uruguay, Suedia, Cehoslovacia, Anglia;

6 p: Chile, Belgia, Spania, Elveția;

5 p: Austria, Scoția, U.R.S.S.;

4 p: România, Peru, Olanda, Polonia, Bulgaria;

3 p: S.U.A., Paraguay;

2 p: Bolivia, Germania, Irlanda de Nord, El Salvador;

1 p: Egipt, Cuba, Norvegia, Indiile Olandeze, Coreea de Sud, Turcia, Țara Galilor, Columbia, Portugalia, R.P.D. Coreeană, Israel, Maroc, R.D. Germană, Australia, Zair, Haiti, Iran, Tunisia, Kuwait, Honduras, Algeria, Camerun, Noua Zeelandă.

CAMPIOANELE MONDIALE

3 titluri: Brazilia, Italia;

2 titluri: Uruguay, R.F. Germania;

1 titlu: Anglia, Argentina.

PREZENȚE ÎN PRIMELE 4 LOCURI

7 p: Brazilia;

6 p: R.F. Germania;

5 p: Italia;

4 p: Uruguay;

3 p: Suedia;

2 p: Franța, Argentina, Iugoslavia, Austria, Ungaria, Olanda, Cehoslovacia, Polonia;

1 p: S.U.A., Chile, Spania, Germania, Anglia, U.R.S.S., Portugalia.

CAMPIONATUL EUROPEI — „CUPA HENRI DELAUNAY“

Cele șapte finale

- Ed. I (1969): U.R.S.S.** —Iugoslavia 2—1 (0—1
1—1)
Golgeteri: Galici, Jerkovic (Iugoslavia), He-
utte (Franța), V. Ivanov, Ponedelnik (U.R.S.S.)
cite 2 goluri
- Ed. II (1964): SPANIA**—U.R.S.S. 2—1 (1—1)
Golgeteri: Pereda (Spania), Novak (Ungaria)
cite 2 goluri.
- Ed. III (1968): ITALIA**—Iugoslavia 1—1 (0—0,
1—1) și 2—0 (2—0) la rejurare
Golgeteri: Geaici (Iugoslavia) 2 goluri.
- Ed. IV (1972) R.F. GERMANIA**—U.R.S.S. 3—0
(1—0)
Golgeteri: G. Müller (R.F. Germania) 4 goluri
- Ed. V (1976): CEHOSLOVACIA**—R.F. Germania
7—5 (2—1, 2—2, 2—2) după prelungiri și lovi-
turi de la 11 m
Golgeteri: Dieter Müller (R.F. Germania) 4 go-
luri
- Ed. VI (1980): R.F. GERMANIA**—Belgia 2—1
(1—0)
Golgeteri: K. Allofs (R.F. Germania) 5 goluri
- Ed. VII (1984): FRANȚA**—Spania 2—0 (0—0)
Golgeteri: Platini (Franța) 9 goluri.

CELE 18 CAMPioane OLIMPICE

- 1900 (Paris): **MAREA BRITANIE** (sistem tur-
neu)
- 1904 (St. Louis): **CANADA** (sistem turneu)
- 1908 (Londra): **MAREA BRITANIE**—Dane-
marca 2—0
- 1912 (Stockholm): **MAREA BRITANIE**—Dane-
marca 4—2
- 1920 (Anvers): **BELGIA**—Cehoslovacia 2—0
- 1924 (Paris): **URUGUAY**—Elveția 3—0
- 1928 (Amsterdam): **URUGUAY**—Argentina
1—1 și 2—1
- 1932 (Los Angeles) — nu s-a organizat turneu
de fotbal
- 1936 (Berlin): **ITALIA**—Austria 2—1
- 1948 (Londra): **SUEDIA**—Iugoslavia 3—1
- 1952 (Helsinki): **UNGARIA**—Iugoslavia 2—0
- 1956 (Melbourne): **U.R.S.S.**—Iugoslavia 1—0
- 1960 (Roma): **IUGOSLAVIA**—Danemarca 3—1
- 1964 (Tokio): **UNGARIA** —Cehoslovacia 2—1
- 1968 (Ciudad de Mexico): **UNGARIA**—Bulga-
ria 4—1
- 1972 (München): **POLONIA**—Ungaria 2—1
- 1976 (Montreal): **R.D. GERMANĂ**—Polonia
3—1
- 1980 (Moscova): **CEHOSLOVACIA**—R.D. Ger-
mană 1—0
- 1984 (Los Angeles): **FRANȚA**—Brazilia 2—0

CELE 29 DE FINALE ALE CUPEI CAMPIONILOR EUROPENI

- 1955—56, Paris: **REAL MADRID**—Stade de Reims 4—3 (2—2)
- 1956—57, Madrid: **REAL MADRID**—A.C. Fiorentina 2—0 (0—0)
- 1957—58, Bruxelles: **REAL MADRID**—A.C. Milan 3—2 (0—0, 2—2)
- 1958—59, Stuttgart: **REAL MADRID**—Stade de Reims 2—0 (1—0)
- 1959—60, Glasgow: **REAL MADRID**—Eintracht Frank./Main 7—3 (3—1)
- 1960—61, Berna: **BENFICA LISABONA**—C.F. Barcelona 3—2 (2—1)
- 1961—62, Amsterdam: **BENFICA LISABONA**—Real Madrid 5—3 (2—3)
- 1962—63, Londra: **A.C. MILAN**—Benfica Lisabona 2—1 (0—1)
- 1963—64, Viena: **INTERNAZIONALE MILANO**—Real Madrid 3—1 (1—0)
- 1964—65, Milano: **INTERNAZIONALE MILANO**—Benfica Lisabona 1—0 (1—0)
- 1965—66, Bruxelles: **REAL MADRID**—Partizan Belgrad 2—1 (0—0)
- 1966—67, Lisabona: **CELTIC GLASGOW**—Internazionale Milano 2—1 (0—1)
- 1967—68, Londra: **MANCHESTER UNITED**—Benfica Lisabona 4—1 (0—0, 1—1)
- 1968—69, Madrid: **A.C. MILAN**—Ajax Amsterdam 4—1 (2—0)
- 1969—70, Milano: **FEYENOORD ROTTERDAM**—Celtic Glasgow 2—1 (1—1, 1—1)
- 1970—71, Londra: **AJAX AMSTERDAM**—Panathinaikos Atena 2—0 (1—0)
- 1971—72, Rotterdam: **AJAX AMSTERDAM**—Internazionale Milano 2—0 (0—0)
- 1972—73, Belgrad: **AJAX AMSTERDAM**—Juventus Torino 1—0 (1—0)
- 1973—74, Bruxelles: **BAYERN MÜNCHEN**—Atletico Madrid 1—1 (0—0, 0—0) și la rejurare 4—0
(1—0)
- 1974—75, Paris: **BAYERN MÜNCHEN**—Leeds United 2—0 (0—0)
- 1975—76, Glasgow: **BAYERN MÜNCHEN**—A.S.St.Etienne 1—0 (0—0)
- 1976—77, Roma: **F.C. LIVERPOOL**—Borussia Mönchengladbach 3—1 (1—0)
- 1977—78, Londra: **F.C. LIVERPOOL**—Club Bruges 1—0 (0—0)
- 1978—79, München: **NOTTINGHAM FOREST**—Malmö F.F. 1—0 (1—0)
- 1979—80, Madrid: **NOTTINGHAM FOREST**—Hamburger S.V. 1—0 (1—0)

1980—81, Paris: **F.C. LIVERPOOL**—Real Madrid 1—0 (0—0)
 1981—82, Rotterdam: **ASTON VILLA BIRMINGHAM**—Bayern München 1—0 (0—0)
 1982—83, Atena: **HAMBURGER S.V.** —Juventus Torino 1—0 (1—0)
 1983—84, Roma: **F.C. LIVERPOOL**—A.S. Roma 5—3 (1—1, 1—1, 1—1) după prelungiri și execu-
 rea loviturilor de la 11 m

FINALELE CUPEI CUPELOR

1960—61: **A.C. FIORENTINA**—Glasgow Rangers 2—0, 2—1
 1961—62: **ATLETICO MADRID**—A.C. Fiorentina 1—1, 3—0
 1962—63: **TOTTENHAM HOTSPUR LONDRA**—Atletico Madrid 5—1
 1963—64: **SPORTING LISABONA**—M.T.K. Budapesta 3—3, 1—0
 1964—65: **WEST HAM UNITED LONDRA**—München 1860 2—0
 1965—66: **BORUSSIA DORTMUND**—F.C. Liverpool 2—1
 1966—67: **BAYERN MÜNCHEN**—Glasgow Rangers 1—0
 1967—68: **A.C. MILAN**—Hamburger S.V. 2—0
 1968—69: **SLOVAN BRATISLAVA**—C.F. Barcelona 3—2
 1969—70: **MANCHESTER CITY**—Gornik Zabrze 2—1
 1970—71: **CHELSEA LONDRA**—Real Madrid 1—1, 2—1
 1971—72: **GLASGOW RANGERS**—Dinamo Moscova 3—2
 1972—73: **A.C. MILAN**—Leeds United 1—0
 1973—74: **F.C. MAGDEBURG**—A.C. Milan 2—0
 1974—75: **DINAMO KIEV**—Ferencvaros Budapesta 3—0
 1975—76: **R.S.C. ANDERLECHT**—West Ham United Londra 4—2
 1976—77: **HAMBURGER S.V.**—R.S.C. Anderlecht 2—0
 1977—78: **R.S.C. ANDERLECHT**—F.C. Austria Viena 4—0
 1978—79: **C.F. BARCELONA**—Düsseldorf 4—3
 1979—80: **F.C. VALENCIA**—Arsenal Londra 5—4 la penaltyuri (0—0 după prelungiri)
 1980—81: **DINAMO TBILISI**—F.C. Carl Zeiss Jena 2—1
 1981—82: **C.F. BARCELONA**—Standard Liège 2—1
 1982—83: **F.C. ABERDEEN**—Real Madrid 2—1
 1983—84: **JUVENTUS TORINO**—F.C. Porto 2—1

LAUREAȚII TROFEULUI „BALONUL DE AUR“

1956: 1. **Matthews** (Blackpool); 2. Di Stefano (Real Madrid); 3. Kopa (Stade de Reims).
 1957: 1. **Di Stefano** (Real Madrid); 2. Wright (Wolverhampton); 3. Kopa (Real Madrid).
 1958: 1. **Kopa** (Real Madrid); 2. Rahn (Rot Weiss Essen); 3. Fontaine (Stade de Reims).
 1959: 1. **Di Stefano** (Real Madrid); 2. Kopa (Real Madrid); 3. Charles (Juventus Torino).
 1960: 1. **Suarez** (C.F. Barcelona); 2. Puskas (Real Madrid); 3. Uwe Seeler (Hamburger S.V.).

- 1961: 1. **Sivori** (Juventus Torino); 2. Suarez (Internazionale Milano); 3. Haynes (Fulham Londra).
- 1962: 1. **Masopust** (Dukla Praga); 2. Eusebio (Benfica Lisabona); 3. Schnellinger (F.C. Köln).
- 1963: 1. **Lev Iașin** (Dinamo Moscova); 2. Rivera (A.C. Milan); 3. Greaves (Tottenham Hotspur).
- 1964: 1. **Denis Law** (Manchester United); 2. Suarez (Internazionale Milano); 3. Amancio (Real Madrid).
- 1965: 1. **Eusebio** (Benfica Lisabona); 2. Facchetti (Internazionale Milano); 3. Suarez (Internazionale Milano).
- 1966: 1. **Bobby Charlton** (Manchester United); 2. Eusebio (Benfica Lisabona); 3. Beckenbauer (Bayern München).
- 1967: 1. **Albert** (Ferencváros Budapesta); 2. Bobby Charlton (Manchester United); 3. Johnstone (Celtic Glasgow).
- 1968: 1. **Best** (Manchester United); 2. Bobby Charlton (Manchester United); 3. Geaići (Steaua Roșie Belgrad).
- 1969: 1. **Rivera** (A.C. Milan); 2. Riva (Cagliari); 3. G. Müller (Bayern München).
- 1970: 1. **G. Müller** (Bayern München); 2. B. Moore (West Ham United); 3. Riva (Cagliari).
- 1971: 1. **Cruyff** (Ajax Amsterdam); 2. Mazzola (Internazionale Milano); 3. Best (Manchester United).
- 1972: 1. **Beckenbauer** (Bayern München); 2. G. Müller (Bayern München); 3. Netzer (Borussia Mönchengladbach).
- 1973: 1. **Cruyff** (C.F. Barcelona); 2. Zoff (Juventus Torino); 3. G. Müller (Bayern München).
- 1974: 1. **Cruyff** (C.F. Barcelona); 2. Beckenbauer (Bayern München); 3. Deyna (Legia Varșovia).
- 1975: 1. **Blohin** (Dinamo Kiev); 2. Beckenbauer (Bayern München); 3. Cruyff (C.F. Barcelona).
- 1976: 1. **Beckenbauer** (Bayern München); 2. Rensenbrink (R.S.C. Anderlecht); 3. Viktor (Dukla Praga).
- 1977: 1. **Simonsen** (Borussia Mönchengladbach); 2. Keegen (Hamburger S.V.); 3. Platini (Nancy).
- 1978: 1. **Keegen** (Hamburger S.V.); 2. Krankl (C.F. Barcelona); 3. Rensenbrink (R.S.C. Anderlecht).
- 1979: 1. **Keegen** (Hamburger S.V.); 2. K.H. Rummenigge (Bayern München); 3. Krol (Ajax Amsterdam).
- 1980: 1. **K.H. Rummenigge** (Bayern München); 2. Schuster (C.F. Barcelona); 3. Platini (A.S. St. Etienne).
- 1981: 1. **K.H. Rummenigge** (Bayern München); 2. Breitner (Bayern München); 3. Schuster (C.F. Barcelona).
- 1982: 1. **P. Rossi** (Juventus Torino); 2. Giresse (Bordeaux); 3. Boniek (Juventus Torino).
- 1983: 1. **Platini** (Juventus Torino); 2. Dalglish (F.C. Liverpool); 3. Simonsen (Vejle B.K.).
- 1984: 1. **Platini** (Juventus Torino); 2. Tigana (Bordeaux); 3. Elkjaer Larsen (Verona).

LAUREAȚII TROFEULUI „GHEATA DE AUR“

(primii 3 golgeteri din Europa)

- 1968: 1. **Eusebio** (Benfica Lisabona) 43 goluri; 2. A. Dunai (Ujpesti Dozsa Budapesta) 36; 3. B. Lennox (Celtic Glasgow) 32.
- 1969: 1. **Jekov** (T.S.K.A. Sofia) 36; 2. Sideris (Olympiakos Pireu) 35; 3. A. Dunai (Ujpesti Dozsa Budapesta), Köglberger (F.C. Austria Viena) câte 31.
- 1970: 1. **G. Müller** (Bayern München) 38; 2. Devillet (Spora Luxemburg) 31 (în 22 meciuri); 3. Jekov (T.S.K.A. Sofia) 31 (în 30 meciuri).
- 1971: 1. **Skoblar** (Olympique Marsilia) 44; 2. S. Keita (A.S. St. Etienne) 42; 3. Dedes (Panionios Atena) 28.
- 1972: 1. **G. Müller** (Bayern München) 40; 2. Antoniadis (Panathinaikos Atena) 39; 3. Harper (F.C. Aberdeen), Lee (Manchester City), Santrac (O.F.K. Belgrad) câte 33.
- 1973: 1. **Eusebio** (Benfica Lisabona) 40; 2. G. Müller (Bayern München) 36; 3. Jekov (T.S.K.A. Sofia) 29.
- 1974: 1. **Yazalde** (Sporting Lisabona) 46; 2. Krankl (Rapid Viena) 36; 3. C. Bianchi (Stade de Reims), Heynckes (Borussia Mönchengladbach), G. Müller (Bayern München) câte 30.
- 1975: 1. **Dudu Georgescu** (Dinamo București) 33; 2. Geels (Ajax Amsterdam), Yazalde (Sporting Lisabona), Onnis (A.S. Monaco) câte 30; 3. Riedl (F.C. Anvers), W. Van Der Kuyl (P.S.V. Eindhoven) câte 28.
- 1976: 1. **Kalafas** (Omonia Nicosia) 39; 2. C. Bianchi (Stade de Reims) 34; 3. P. Risi (F.C. Zürich) 33.

1977: 1. **Dudu Georgescu** (Dinamo București) 47 — **record continental**; 2. Varadi (Vasas Budapesta) 36; 3. Geels (Ajax Amsterdam), D. Müller (F.C. Köln) câte 34.

1978: 1. **Krankl** (Rapid Viena) 41; 2. C. Bianchi (Paris St. Germain) 37; 3. Geels (Ajax Amsterdam) 32.

1979: 1. **K. Kist** (AZ '67 Alkmaar) 34; 2. Fekete (Ujpesti Dozsa Budapesta), Mavrosa (A.E.K. Atena) câte 31; 3. Krankl (C.F. Barcelona) 29.

1980: 1. **Vandenberg** (Lierse S.K.) 39; 2. Fazekas (Ujpesti Dozsa) 36; 3. Schachner (F.C. Austria Viena) 34.

1981: 1. **Slavkov** (Trakia Plovdiv) 31; 2. T. Nylasyi (Ferencváros Budapesta) 30; 3. K.H. Rummenigge (Bayern München) 29.

1982: 1. **W. Kleft** (Ajax Amsterdam) 32; 2. K. Kist (AZ '67 Alkmaar), Onnis (Tours) câte 29; 3. A. Hansen (Odense) 28.

1983: 1. **Gomes** (F.C. Porto) 36; 2. Houtman (Feyenoord Rotterdam) 30; 3. Anastopoulos (Olympiakos Pireu) 29.

1984: 1. **Rush** (Liverpool) 32; 2. Van Busten (Ajax) 28; 3. Claesen (F.C. Seraing) 26.

CÎȘTIGĂTOARELE „TURNEULUI U.E.F.A.” PENTRU JUNIORI

1948: Anglia; 1949: Franța; 1950: Austria; 1951: Iugoslavia; 1952: Spania; 1953: Ungaria; 1954: Spania; 1955: Întrecerea s-a încheiat în serii (cîștigătoarele seriilor: **ROMÂNIA, Italia, Bulgaria, Ungaria, Cehoslovacia**); 1956: Întrecerea s-a încheiat în serii (cîștigătoarele seriilor: **Ungaria, ROMÂNIA, Italia, Cehoslovacia**); 1957: Austria; 1958: Italia; 1959: Bulgaria; 1960: Ungaria (**ROMÂNIA** pe locul II); 1961: Portugalia; 1962: **ROMÂNIA** (ediția organizată în România); 1963: Anglia; 1964: Anglia; 1965: R.D. Germană; 1966: Italia și U.R.S.S.; 1967: U.R.S.S.; 1968: Cehoslovacia; 1969: Bulgaria (la sorți cu R.D. Germană); 1970: R.D. Germană; 1971: Anglia; 1972: Anglia; 1973: Anglia; 1974: Bulgaria; 1975: Anglia; 1976: U.R.S.S.; 1977: Belgia; 1978: U.R.S.S.; 1979: Iugoslavia; 1980: Anglia.

CAMPIONATUL EUROPEAN DE JUNIORI I (18 ani)

1981: R.F. Germania; 1982: Scoția; 1983: Franța; 1984: Ungaria

CAMPIONATUL EUROPEAN DE JUNIORI II (16 ani)

1982: Italia; 1984: R.F. Germania

CAMPIONATUL EUROPEI DE TINERET (sub 23 ani)

1972: Cehoslovacia; 1974: Ungaria; 1976: U.R.S.S.

CAMPIONATUL EUROPEI DE TINERET (sub 21 ani)

1978: Iugoslavia; 1980: U.R.S.S.; 1982: Anglia; 1984: Anglia

Rubrică statistică de
Mircea TUDORAN

EURO '84

CLASAMENTE...

ECHIPE...

GOLURI...

SCORURI...

Clasamentul final al lui „Euro '84” este cunoscut. Mai puțin cunoscute sînt însă alte clasamente, avînd drept criterii de alcătuire mult comentatele date statistice. Să dăm deci cuvîntul acestor cifre, cu al lor convingător grai...

CLASAMENTUL JUCĂTORILOR...

La turneul final cele 8 participante au rulat 131 de jucători. Clasament: 1. România 19 jucători, 2. Franța 18, 3. Iugoslavia 17, 4—5. Danemarca și Iugoslavia — cîte 16, 6—8. Belgia, Portugalia și R.F. Germania — cîte 15.

Dintre jucătorii folosiți, 11 dintre ei au la activ cîte 480 de minute, mai exact spus cele trei meciuri din grupele preliminare, semifinalele — cu prelungiri — și finala. Evident, este vorba de francezi și spanioli, care s-au întîlnit în ultima fază a competiției. Dar care sînt acești adevărați maratonisti? 6 francezi și 5 spanioli: Bats, Bossis, L. Fernandez, Platini, Giresse, Tigana, respectiv Arconada, Camacho, Victor, Santillana și Carrasco.

CLASAMENTUL VÎRSTEI...

Făcînd media vîrstei fiecărei participante la turneul final, ajungem la următorul clasament: 1. Portugalia 27 de ani și 10 luni, 2. Danemarca 27 de ani și 8 luni, 3. Belgia 26 de ani și 8 luni, 4. Franța 26 de ani și 7 luni, 5. R.F. Germania 26 de ani și 2 luni, 6. Spania 26 de ani și o lună, 7. România 25 de ani și 7 luni, 8. Iugoslavia 25 de ani și 6 luni. Media generală: 26 de ani și 6 luni. Cea mai aproape de această medie este Franța. Să fi decis acest criteriu în stabilirea cîștigătoarei titlului continental?

CLASAMENTUL SELECȚIILOR...

Să vedem cum ar arăta și un asemenea clasament, avînd drept criteriu numărul selecțiilor jucătorilor celor opt participante. (Evident, ca și în celelalte cazuri, calculele s-au făcut la încheierea turneului final): 1. R.F. Germania 31, 2. Danemarca 29, 3. România 27, 4. Franța 26, 5. Spania 24, 6. Portugalia 22, 7. Belgia 21, 8. Iugoslavia 14.

3 ROMĂNI ÎN ECHIPA TINEREȚII...

Am mai alcătuit un „11” al turneului final, criteriul de întocmire fiind tinerețea jucătorilor. Iată și acest „11”:

	Ivkovici 24	
Grün 22	Francisco 21	Katanec 22
Rednic 22	Scifo 18	Hagi 19
Gabor 22	Laudrup 20	D. Stoikovici 19

...ȘI 1 ÎN ECHIPA „BĂTRÎNILOR”

În replică și un „11” al jucătorilor cu vîrsta cea mai mare:

	Bento 36	
O. Rasmussen 32	L. Pereira 32	Ștefănescu 33
		M. Olsen 35
Giresse 32	Vandereyken 31	Bertelsen 32
Nene 34	Jordao 32	Lacombe 32

GOLURI...

La meciurile turneului final s-au marcat 41 de goluri, media fiind de 2,73 pe partidă. În grupele preliminare s-au înscris 32 de goluri (23 în prima și doar 9 în a doua), 7 în semifinale și 2 în finală.

Zăbovind la acest capitol, vă prezentăm cea mai eficientă echipă (lipsește portarul), cu 25 de goluri marcate.

Grün 1	Maceda 2	Lerby 1	Domergue 2
Arnesen 3	Sestici 1	Platini 9	
E. Larsen 2	Jordao 2	Völler 2	

SCORURI...

În cele 15 meciuri ale turneului final s-au înregistrat 7 feluri de scoruri:

1-1, 1-0 și 3-2 de cîte 3 ori
2-0 și 5-0 de cîte două ori
0-0 și 2-1 cîte o dată

Pe lângă cele 4 rezultate egale, alte 7 meciuri s-au încheiat cu victorii la limită, constatare care argumentează echilibrul existent în majoritatea partidelor acestui turneu final.

PESTE GRANITA CELOR 100 DE TRICOURI

La 28 mai 1959, la Los Angeles, cu prilejul meciului Anglia—S.U.A., încheiat cu victoria categorică a insularilor (8—1), mijlocașul englez Billy WRIGHT punea punct carierei sale de „ Internațional”, stabilind un record mondial socotit la acea vreme inatacabil: 105 tricouri în prima reprezentativă. Un record comparabil cu acel incredibil 8,90 la lungime realizat peste ani de atletul american Bob Beamon.

Palmaresul lui Wright e într-adevăr impresionant: 60 de victorii, 24 egaluri și doar 21 de înfrîngerii, cu un golaveraj de 287—147, el jucînd împotriva a 28 de reprezentative și la trei turnee finale ale C.M. A activat în prima ligă engleză timp de 21 de ani (1939—1959) și numai sub culorile unui singur club: Wolverhampton. Numărul de 100 de selecții în prima reprezentativă fusese atins pentru prima dată pe glob tot de Wright, la data de 11 aprilie 1959, pe stadionul Wembley (Anglia—Scoția 1—0). Avea 35 de ani.

Dacă recordul lui Beamon mai dăinuie și acum, viața recordului lui Wright a fost însă mult mai scurtă. Întîi norvegianul Torbjörn SVENSSON a încercat să-l doboare. Și era gata să reușească. Dar, ajuns la 104 selecționări, Svensson parcă nu mai are suflu să... forțeze și Wright rămîne în continuare leader. În aceeași perioadă și neo-zeelande-

zul TURNER încearcă răsturnarea ierarhiei, dar el vine „sub” Svensson, internaționalul din Sandefjorn.

Și anii trec, iar la orizont apar alte „stele”. Cei care vor reuși însă să treacă de „bariera” Wright sînt tot englezii. Întîi Bobby CHARLTON (1970), apoi Bobby MOORE (1973). Rînd pe rînd ies din cursă „prînzul” BECKENBAUER, care plătește tribut traversării oceanului la Cosmos, polonezul DEYNA, tot mai obosit după „mundialul” argentinian, și „vikingul” din Norköpping, Björn NOR-DQVIST, ajuns pînă pe treapta a doua. Dar nici sud-americanii nu se lasă. RIVELINO ajunge și el în dreptul lui Moore, iar de pe... turnantă apare „libero”-ul peruan CHUMBITAZ, care reușește să urce ștacheta la 127 de prezențe în prima reprezentativă. Ba, după alte surse, numărul de selecții ar fi chiar de... 140. Cert este însă un singur lucru: aceste selecții au fost adunate în perioada 1963—1980.

Și totuși, la un moment dat ierarhia părea a fi răsturnată de italianul ZOFF, dar a venit acel senzațional gol pe care l-a primit pe „23 August”, cînd „squadra”, după ce cucerise lumea, a pierdut... Europa și „papa” Zoff își anunță iremediabil retragerea.

Dar pînă una alta să urmărim și ordinea jucăto-

rilor cu peste 100 de prezențe la activ în primele reprezentative.

1. Hector CHUMPITAZ (Peru) 127 prezențe
2. Bjorn NORDQVIST (Suedia) 115
3. Dino ZOFF (Italia) 112
- 4-5. Roberto RIVELINO (Brazilia) și Bobby MOORE (Anglia) cite 108
6. Patt JENNINGS (Irlanda de Nord) 107
7. Bobby CHARLTON (Anglia) 106
8. Billy WRIGHT (Anglia) 105
- 9-10. Leonel SANCHEZ (Chile) și Torbjorn SVENSSON (Norvegia) cite 104
- 11-12. Franz BECKENBAUER (R.F.G.) și Gregorz LATO (Polonia) cite 103
13. Kazimierz DEYNA (Polonia) 102
14. Brian TURNER (Noua Zeelandă) 101
- 15-17. József BOZSIK (Ungaria), GILMAR (Brazilia) și Djalma SANTOS (Brazilia) cite 100

PODIUMUL SELECȚIILOR ÎN EUROPA

Data
nașterii Anii în Selecții
care a
jucat

● POLONIA

1. Gregorz LATO	08.04.1950	1971-1982	103
2. Kazimierz DEYNA	23.10.1947	68—79	102
3. Anton SZYMANOWSKI	13.10.1951	70—79	85
4. Władisław SMUDA	06.06.1954	73—82	84
5. Włodzimierz LUBANSKI	27.02.1947	64—78	80

● FRANȚA

1. Marius TRESOR	15.10.1950	71—84	65
2. Roger MARCHE	05.03.1924	47—59	63
3. Maxime BOSSIS	02.06.1955	76—84	60
4. Henri MICHEL	27.10.1947	67—80	58
Robert JONQUET	03.05.1925	48—60	58
6. Michel PLATINI	21.06.1955	76—84	56

● AUSTRIA

1. Gerhard HANNAPI	09.07.1929	50—62	92
2. Karl KOLLER	14.08.1929	53—65	86
3. Fritz KONCILIA	25.12.1948	70—84	74
4. Herbert PROHASKA	08.08.1955	74—84	69
Hans KRANKL	14.02.1953	73—83	69
6. Bruno PEZZEY	03.12.1955	75—84	64

● BELGIA

1. Paul VAN HIMST	02.10.1943	60—74	81
2. Vicky MEES	22.04.1927	49—60	68
3. Joseph JURION	25.02.1937	55—70	64
4. Bernard VOORHOOF	20.04.1910	28—40	61
Georges HEYLENS	08.08.1941	61—73	61
6. Wilfried VAN MOER	02.12.1945	66—82	57

● U.R.S.S.

1. Albert ȘESTERNIEV	20.06.1941	61—71	91
2. Oleg BLOHIN	05.11.1952	72—84	89
3. Lev IASIN	22.10.1929	52—67	75
4. Murtaz HURTILAVA	05.03.1943	65—73	70
5. Valeri VORONIN	17.07.1939	60—68	66

● BULGARIA

1. Hristo BONEV	03.12.1947	67—77	96
2. Dimitri PENEV	12.07.1945	64—74	90
3. Ivan KOLEV	01.11.1930	51—66	75
4. Dobromir JECEV	12.10.1942	61—74	73
5. Ivan DIMITROV	14.05.1935	62—74	70

● ELVEȚIA

1. Severino MINELLI	06.09.1909	30—43	80
2. Alfred BICKEL	12.05.1918	36—54	71
3. Max ABEGLEN	11.04.1902	26—37	68
4. Jakob KUHN	12.10.1943	62—76	64
5. René BOTTERON	17.10.1954	74—82	61

● R.D. GERMANĂ

1. Joachim STREICH	13.04.1951	69—83	98
2. Jürgen CROY	19.10.1945	68—80	94
3. Hans Jürgen DORNER	15.12.1951	71—84	88
4. Konrad WEISE	17.08.1951	70—81	75
5. Eberhard VOGEL	08.04.1943	65—76	72

● GRECIA

1. Mimis PAPAIOANNOU	17.11.1942	64—78	61
2. Yorgos FIZOS	08.11.1953	74—82	52
3. Costas IOSSIFIDIS	14.01.1952	74—82	51
4. Mimis DOMAZOS	22.01.1941	59—80	50
5. Yorgos KOUDAS	23.11.1946	67—82	43

● CECOSLOVACIA

1. Zdenek NEHODA	02.09.1952	71—82	89
2. Marian MASNY	13.08.1950	72—82	76
3. Ladislav NOVAK	05.12.1930	52—66	75
4. Frantisek PLANICKA	02.06.1904	26—38	74
5. Karoly DOBIAS	18.12.1947	67—80	67

● IUGOSLAVIA

1. Dragăn DZAJICI	30.05.1946	64—78	85
2. Branko ZEBEC	17.05.1929	50—61	65
3. Stefan BOBEK	22.03.1923	47—58	63
4. Branko STANKOVICI	17.09.1921	47—56	61
5. Ivan HORVATH	16.02.1926	48—56	60
Vladimir BEARA	02.11.1928	50—59	60

● SPANIA

1. Luis Miguel ARCONADA	26.06.1954	78—84	62

2. Carlos SANTILLANA	23.08.1952	75—84	54
3. Jose Antonio CAMACHO	08.06.1955	75—84	53
4. Luis Rafael GORDILIO	24.02.1957	79—84	53
5. José Angel IRIBAR	01.03.1943	64—76	49

● ANGLIA

1. Bobby MOORE	12.04.1941	62—73	108
2. Bobby CHARLTON	11.10.1937	58—70	106
3. Billy WRIGHT	06.02.1924	46—59	105
4. Tom FINNEY	05.04.1922	46—58	76
5. Gordon BANKS	30.12.1937	63—72	73

● ITALIA

1. Dino ZOFF	28.02.1942	68—83	112
2. Giacinto FACCHETTI	17.08.1942	63—77	94
3. Giancarlo ANTOGNONI	01.04.1954	74—83	73
4. Sandro MAZZOLA	08.11.1942	63—74	70
5. Marco TARDELLI	24.09.1954	74—84	69

● R.F. GERMANIA

1. Franz BECKENBAUER	11.09.1945	65—77	103
2. Bert VOGTS	30.12.1946	67—78	96
3. Sepp MAIER	28.02.1944	66—78	94
4. Wolfgang OVERATH	29.09.1943	63—74	81
5. K.H. RÜMMENIGGE	25.04.1955	76—84	78

● UNGARIA

1. Jozsef BOZSIK	28.11.1925	49—62	100
2. Laszlo FAZEKAS	15.10.1947	68—83	92
3. Gyula GROSICS	04.02.1926	47—62	86
4. Ferenc PUSKAS	02.04.1927	45—56	84
5. Sandor MATRAI	20.12.1932	56—67	80

● OLANDA

1. Ruud KROL	24.03.1949	69—83	83
2. Wim JANSEN	28.10.1946	67—80	65
3. Gerardus VAN HEEL	28.11.1903	26—38	64
4. Wim SUURBIER	16.01.1945	66—79	60
5. Jan KLAESSENS	04.09.1931	53—63	57

● SUECIA

1. Björn NORDQVIST	06.10.1942	64—79	115
2. Orvar BERGMARK	16.11.1930	52—64	94
3. Ronnie HELLSTROEM	21.02.1948	68—80	79
4. Karl SVENSON	11.11.1925	50—59	75
5. Bo LARSON	05.05.1944	66—78	69

● SCOȚIA

1. Kenny DALGLISH	04.03.1951	71—84	93
2. Danny McGRAIN	01.05.1951	73—82	62
3. Denis LAW	24.02.1940	58—74	55
4. Billy BREMNER	09.12.1942	65—75	54
5. George YOUNG	20.02.1923	46—57	53

Documentar
realizat de

Dan MIHĂLCEANU

Tancredi și Lăcătuș, față în față, imagine din manșa a doua a duelului Steaua-A.S.Roma

Pe meridianele fotbalului

Tradiționala anchetă de sfârșit de an a revistei „France Football” (ajunsă la a 29-a ediție) dotată cu „Balonul de aur” a stabilit următoarele rezultate pentru cel mai bun fotbalist al anului 1984:

1. PLATINI (Juventus).....128 puncte
2. Tigana (Bordeaux)57 puncte
3. Elkjaer Larsen (Verona)48 puncte
4. Rush (Liverpool).....44 puncte
5. Chalana (Bordeaux)18 puncte
6. Souness (Sampdoria) 16 p. 7. Schumacher (Köln) 12 p. 8. Rummenigge (Inter) 10 p. 9. Giresse (Bordeaux) 9 p. 10. Robson (Manchester U.) 7 p.

La anchetă au răspuns 26 de comentatori de fotbal din Europa: **Horst Braunlich** (Radio-R.D. Germană), **H. Blickensdorfer** (Stuttgarter Zeitung-R.F. Germania), **Max Marquis** (TV-Anglia), **Ferry Wimmer** (U.P.I.-Austria), **Michel Dubois** („La Dernière Heure”-Belgia), **Nedialsko Donski** („Start” Sofia-Bulgaria), **Poul Prip Andersen** („Berlinske Tidende”-Danemarca), **Alex Gordon** („Dailey Record” Glasgow-Scoția), **Andres Merce Varela** („La Vanguardia”-Spania), **Marius Turula** („Hufuudstadsbiadet”-Finlanda), **Jacques Ferran** („France Football”-Franța), **Yannis Diacyannis** (TV-Atena-Grecia), **Laszlo Lukacs** („Nepszabadsag” Budapesta-Ungaria), **Jimmy Magee** (Radio Telefis Eireann-Irlanda), **Roberto Beccantini** („La Gazzetta dello Sport” Milano-Italia), **Pilo Fonck** (RTL Luxemburg), **Anton Witkamp** („De Telegraaf”-Amsterdam-Olanda), **Ferdynand Greszczak** (Polonia), **Carlos Carvalho** („Mundo Deportivo” Lisabona-Portugalia), **Aurel Neagu** (Asociația Preselor Sportive-România), **Mats Taxen** (Agence Tidningarnas Telegrambyraan-Suedia), **Raymond Pittet** („Le Matin”-Lausanne-Elveția), **Jaroslav Salek** („Mlada Fronta” Praga-Cehoslovacia), **Leon Fumelli** („Milliyet” Istanbul-Turcia), **Victor Ponedelnik** („Sovietski Sport” Moscova-U.R.S.S.), **Jovan Velickovici** („Tempo” Belgrad-Iugoslavia).

PLATINI (Juventus-Franta)

La 30 de ani, Michel Platini pare să fi atins apogeul carierei sale. El cucerește pentru a doua oară consecutiv „Balonul de aur”, performanță pe care nu au mai reușit-o până acum decît **Cruyff** (1973 și 1974), **Keegan** (1978 și 1979) și **K.H. Rummenigge** (1980 și 1981).

Ce calități trebuie reținute mai întâi într-o încercare de a-l prezenta? Tehnica lui deosebită, în care driblingul reprezintă un element esențial, ca și jocul de cap, în care s-a dovedit imbatabil în turneul final al C.E.? Să nu uităm însă nici „specialitatea” lui Platini în executarea loviturilor libere, din care a marcat multe și prețioase goluri. Trebuie să vorbim însă și despre capacitatea lui de a conduce tactic o echipă, calitate care l-a făcut repede apreciat în echipele lui de club (Nancy, St. Etienne, Juventus), dar mai cu seamă în echipa Franței, al cărei căpitan a devenit. Golgeter, creditat de performanțe deosebite (20 goluri în campionatul Italiei ediția 1983/84, 9 goluri în turneul final al lui „Euro '84”), Platini beneficiază, este drept, și de „vidul” de mari jucători din actuala perioadă.

Sezonul 1985 nu-l găsește prea bine plasat. Platini „traghează” în campionatul italian, singura „rază de soare” fiind cîștigarea „Super-cupei” (2-0 cu Liverpool). „Toate speranțele mele pentru 1985 — mărturisește Platini — se leagă de echipa Franței. Sper să obținem calificarea, deși lupta rămîne încă deschisă în grupa noastră, unde reprezentativele Iugoslaviei și Bulgariei se profilează ca principale concurențe. Și, bineînțeles, nu abandonăm visul de ani al Juventusului: victorie în „Cupa campionilor europeni”.

TIGANA (Bordeaux-Franța)

„Traectoria 1984” a lui Jean Tigana era, într-adevăr, imprevizibilă. Ca însuși caracterul acestui fotbalist, inconstant și capricios. „Micul brazilian” din echipa Franței, cum a mai fost numit, a trecut prin momente foarte dificile la începutul anului, momente care au apărut și în toamna lui 1984. Accidentări fizice, cărora li s-au adăugat... unele psihice au grevat multe dintre aparițiile sale în campionat, cu Bordeaux.

Dar când micuțul lui „motorăș” a început să funcționeze din plin, atunci și adversarii și cei care îl urmăreau de pe margine au rămas încințați. Ceea ce l-a „catapultat” spre înaltul clasamentului „Balonului de aur” a fost fără îndoială turneul final al lui „Euro '84”. Calitățile naturale ale lui Tigana rămân: viteza, rezistența, suplețea, detenta și, mai cu seamă, forța de accelerare. Lor li se adaugă finețea execuțiilor tehnice, care îl ajută să efectueze acele „curse de felină”, cum au fost denumite. Ele au fost la originea unor goluri de mare preț pentru echipa Franței în cursa ei spre titlul european.

În campionatul francez, Bordeaux a decolat spre un nou titlu. „Să repetăm victoria din trecuta ediție, iată o mare satisfacție pentru noi — spune Tigana, fiindcă, se pare, că vom repurta un succes și mai categoric ca acum un an. Ne bucurăm mai cu seamă pentru antrenorul nostru, Aimé Jacquet, căruia îi datorăm enorm în ascensiunea noastră.”

LARSEN (Verona-Danemarca)

Nimeni sau aproape nimeni nu știa despre Larsen înaintea turneului final al C.E. 1984. Acest danez de 27 de ani era cunoscut doar pe stadioanele daneze și, mai târziu, pe cele belgiene, unde a evoluat cu Lokeren.

Dar din seara partidei Danemarca—Franța a început această surprinzătoare și puternică ascensiune (tîrzie) a lui Preben Elkjaer Larsen (pe numele său complet). Acest centru atacant masiv, care rezistă fără să cricnească celor mai teribile atacuri ale apărătorilor adversi, știe să profite de fiecare minge utilă. El mai are calitatea de a nu se lăsa doborât (psihic) de numeroasele ratări ale căror... autor este. Mai greu a trecut peste ratarea penalty-ului care a dus la eliminarea echipei Danemarcei din turneul final! „Da, recunosc, săptămîni după ratarea aceea n-am fost om!” mărturisește omul cu „moralul de fier”.

Acum, Larsen cunoaște multe reușite pe stadioanele italiene. Coechipier la Verona cu alt jucător de forță, vest-germanul Briegel, el reprezintă unul dintre atuurile acestei formații care a dominat perioada de început a campionatului. Și speră să reia, cu echipa Danemarcei, în preliminariile C.M. 1986, frumoasele evoluții din „Euro '84”.

O declarație recentă a internaționalului danez: „Nici n-aș fi crezut să jucăm un rol așa de important cu Verona în campionatul italian. Să aducem titlul la Verona? Mi se pare un vis!”

RUSH(Liverpool-Tara Galilor)

O ascensiune de o rapiditate puțin obișnuită: la 17 ani juca în liga a III-a engleză, doi ani mai târziu îl descoperă și îl transferă Liverpool, care câștigă, la milimetru, cursa cu Manchester City, club atras și el de talentul tinărului galez. În mai puțin de două sezoane el devine „tunarul” de pe „Anfield Road” (stadionul lui Liverpool). Și n-a fost ușor pentru unul ce prelua tricourile purtate de celebrii John Toshack, Kevin Keegan și suporta și concurența coechipierului atât de experimentat pe nume Kenny Dalglish.

„Explozia” s-a produs în sezonul 1984, când Rush a reușit performanța (neobișnuită) de 49 de goluri marcate, dintre care 32 în campionat, ceea ce l-a adus „Gheata de aur” a sezonului 1983/84. El a ajuns, astfel, la numai un singur gol de record absolut (pentru un sezon) deținut de celebrul Jimmy Greaves: 50!

Rapid, cu o tehnică precisă, căutând mereu drumul cel mai scurt spre poartă, șuteur la fel de temut și cu dreptul și cu stîngul, Rush știe — nu ezită s-o mărturisească — și defectul său principal: jocul aerian.

Accidentat la începutul anului, Rush a reîntrat la Liverpool după o destul de lungă absență. Ea a coincis cu „eclipsa” actualei campioane a Angliei. Acum galezul și-a regăsit cadența. Și cu ea, și celebrul club din Liverpool, care nu mai contează decât pe o singură scenă: a Cupei campionilor europeni.

CHALANA(Bordeaux-Portugalia)

Succesele echipei Portugaliei la „Euro 84” sînt datorate în bună măsură și acestui stîngaci pentru care tehnica are puține secrete. Un stîngaci amintind de Corso sau de Puskas și pe care antrenorii unsprezecelui portughez au știut să-l utilizeze la maxima valoare. Instalată pe flancul stîng, îndeplinind rolul unei false extreme, dar și al unui fals mijlocăș stînga. Din această zonă el a declanșat multe acțiuni surprinzătoare, după ce a eliminat, prin driblinguri surprinzătoare, 1—2 adversari. De asemenea, centrările lui de pe aripa stîngă au făcut „fericirea” unui Jordao sau a unui Nene.

Trecut în toamnă la Bordeaux, Chalana a jucat foarte puțin, deoarece majoritatea timpului a fost accidentat. Alături de Tigana și Giresse, Bordeaux speră să-i ofere lui Chalana rolul cel mai convenabil și să alcătuiască una dintre cele mai puternice linii de mijloc, cu care să lanseze atacul de urmărire a lui Nantes în campionat. Mai știm că, în primăvară, Bordeaux este angrenată în C.C.E., unde va înfrîna redutabila formație sovietică Dniepr.

Produsă mult mai târziu decît era de prevăzut, reîntrarea lui Chalana în echipa din Bordeaux a adus „o notă de tehnicitate în plus, dă saveoare acțiunilor de atac, unde alți doi virtuozii apar și ei în prim-plan — Tigana și Giresse”, cum notează comentatorul lui „l'Equipe”, J. Ph. Rethacker, prezent la partida de reîntrire a internaționalului portughez.

TURUL CICLIST AL ROMÂNIEI

*Carnet
sentimental*

POVESTEA UNUI „TRICOU GALBEN”

Cînd am urmărit primul „Tur ciclist al României”? În cîte înconjurări ale țării pe biciclete m-am aflat în caravană? Nu-mi vine și – mai ales nu-mi... convine – să calculez. Sînt prea mulți ani, sînt prea multe ediții, prea multe amintiri și amintirile bogate înseamnă... Oricum, în cei peste 25 000 km străbătuți cu caravana „Turului României” – de-a lungul și de-a latul țării – am învățat să iubesc un sport destinat numai caracterelor tari și „mi-am făcut mîna” ca gazetar. A fost un mare privilegiu să-mi încep meseria în acest sport inventat de ziaristi – și-i mulțumesc din inimă lui Emil Iencec, trimișîndu-i peste țării un gînd plos, pentru că mi-a deschis drum în pluton –, să-l am colegi pe cîțiva dintre cei mai talentați condeieri, Constantin Diamantopol, Ilie Goga ș.a., să învăț de la ei tainele profesiei și de la cicliști secretele unui sport de legendă.

Mărturisesc – și o fac punîndu-mi mîna la inimă – că ori de cîte ori se apropie „Turul României” am emoțiile debutului. Îl aștept cu înfrigurare, așa cum n-am făcut-o niciodată înaintea „Turului Franței”, a „Turului Iugoslaviei” sau a „Cursei Păcii”, a nici unei alte competiții, oricît de mare. Îl aștept cu înfrigurare pentru că îmi prilejulește întîlnirea cu oamenii ciclismului, la fel de îndrăgostiți de sportul lor chiar dacă au pus bicicleta în raștel de două, trei sau patru decenii, chiar dacă nu mai au nici o legătură cu el decît pe cea suflătoare... Îl aștept cu înfrigurare pentru prilejul pe care mi-l oferă de a fi din nou tînăr și a transcrie din memorie cronică etapei, direct la telefon, la cîteva minute după sprintul final... Îl aștept cu înfrigurare fiindcă îmi oferă posibilitatea de a revedea locuri cu o frumusețe de neasemuit, meleaguri pe care se conturează amintiri de neuitat... Îl aștept cu înfrigurare pentru frumusețea disputelor din pluton, pentru lupta aceea titanică, cu kilometrii și urcușurile, cu ploaia și vîntul, cu canicula și cu frigul, care repetă, la scară redusă, firește, lupta cu viața, pregătindu-te pentru ea...

Anul acesta, startul s-a dat din Cîmpulung Muscel. Am plecat din București în prima zi de septembrie, cu autocarul. Am avut o surpriză chiar

de la acest start... preliminar. Conducătorul echipei Siriei a venit cu soția și copilul (în vîrstă de doar cîteva... luni). În timpul etapelor aveam să

asistăm deseori la... dejunul micuțului, luat, fi-
rește, cu biberonul.

La Cîmpulung Muscel primul om pe care-l întâl-
nesc este Gabriel Moiceanu. Vine adesea și la re-
dacție, doar să ne dea „bună ziua”, să ne întrebe
„de sănătate”.

— Ce faci, Gabi?

— Mulțumesc de întrebare. Îmi pare rău că îmbă-
trînesc, dar numai la vremea „Turului”, altfel fiind
bună și bătrînețea...

— Te-ai mai urca pe bicicletă?

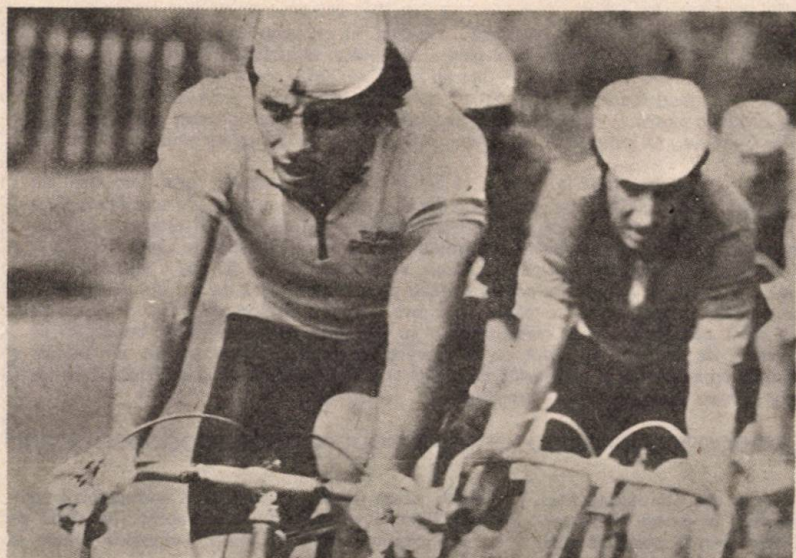
— Cum să nu! Cu condiția să dau jos din spate
povara anilor...

De cînd îl cunosc pe Gabriel Moiceanu? M-a im-
presionat puternic omul acesta. A fost un exem-
plu. Un exemplu de cumpătare și de grijă pentru
forma lui sportivă. Se scula dis de dimineață, chiar
în „tururi”, pleca în piață și-și făcea provizie de
„vitamine naturale”: legume, fructe. Își prepara
singur salatele, nu minca și nu bea fără rost. În
cursă era un veritabil calculator electronic... Îi
știa pe toți concurenții după numere, le cunoștea
situația în clasament, calcula pe loc dacă rutierii
porniți în „evadare” sînt periculoși pentru poziția
lui în ierarhia cursei. N-a fost un *grimpeur* și asta
i-a redus posibilitatea de afirmare în lumea ciclis-
mului, dar a avut... două inimi, sau una mare,
pentru ciclism, pentru sport. Cine venea cu el la
sprint n-avea nici o șansă...

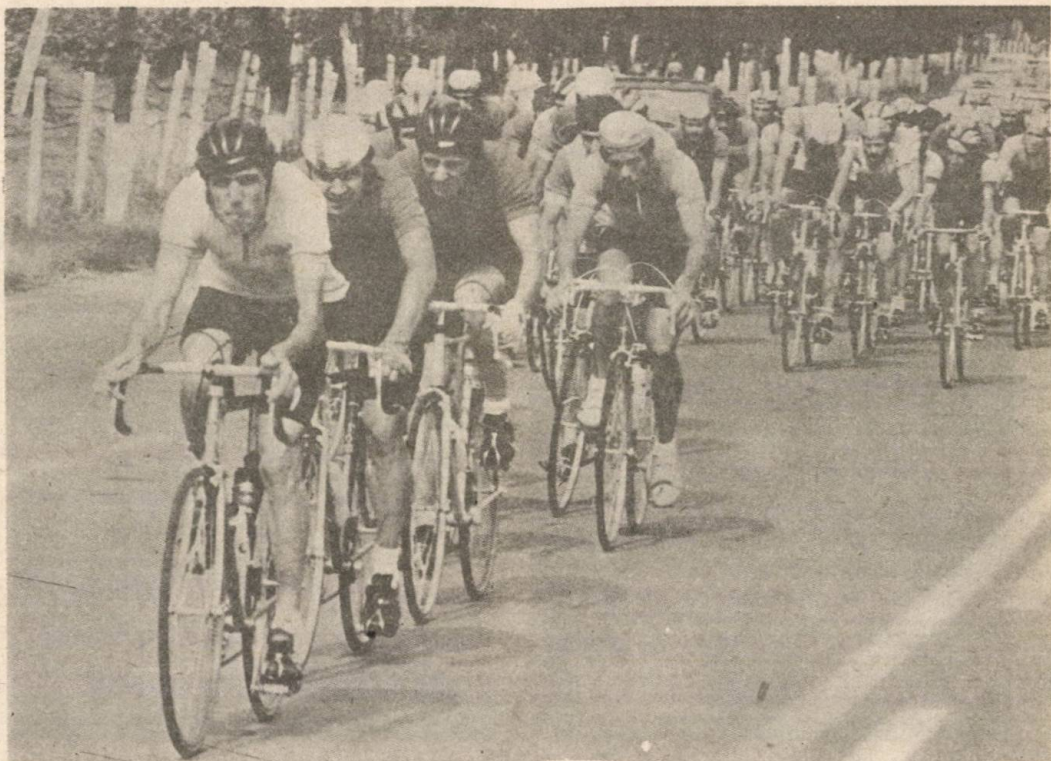
Iată-l și pe Marin Niculescu, fosta mare vedetă,
omul care ne-a ținut, cu vreo trei decenii în
urmă, cu sufletul la gură în timpul pasionantului
său duel cu italianul Locatelli, în „Turul Poloniei”.
Primul nostru cîștigător de etapă în „Cursa Păcii”,
învîgătorul ...neștiut de la Jocurile Balcanice și
ale Europei Centrale, desfășurate la Budapesta. A
fost o poveste nostimă atunci. În goana nebună a

Cristian Neagoe, tînărul
rutier stelist, și-a înscris
— la Vatra Dornei — în
palmares primul succes
de etapă în „Turul Româ-
niei”. Liderul cursei îl felici-
tă.

Gheorghe Lăutaru, învingă-
torul prologului, a fost lider
doar de la Cîmpulung pînă la
Rm. Vilcea...

Plutonul se grăbește. Sprintul final al etapei trebuie să fie pe aproape.

cursei, cu evadări și regrupări, cu tentative neconținute, Marin Niculescu a scăpat solitar și... dus a fost! Ceilalți concurenți n-au știut de el. Credeau că nu mai este nimeni în față, mai ales că „informarea” (de obicei făcută de „motarzi”) nu s-a străduit să-l... informeze. Marin a sosit primul, cu un avans mai mare de un sfert de oră!... Culmea este că plutonul și-a disputat un furibund sprint final, câștigătorul ridicând miinile spre cer, cuprins de euforia „victoriei”. A fost puțin șocat de faptul că spectatorii nu-l ovaționează, dar și-a zis că așa or fi ei, mai puțin temperamental. Abia când a fost invitat pe treapta a doua a podiumului și l-a văzut pe Marin pe cea mai înaltă a izbucnit:

— Nu se poate! Eu sînt învingătorul!

Oficialii i-au explicat în ce constă eroarea convingerii lui și omul a început să plîngă. Marin Niculescu, cu zîmbetul lui strengar, l-a bătut prietenește pe umăr...

— Îmi pare bine, Marine, că te văd.

— Am venit să-mi bucur ochii cu copilașii ăștia. Sînt cruzi, dar puși pe fapte mari.

Constantin Căruțașu, „tricolorul galben” al cursei, rulează gînditor. Oare voi ajunge cu „lina de aur” la București?

Pe pod, plutonul se răsfire și din acest lung șirag unii profită pentru a încerca o detașare.

Marea vedetă a ciclismului nostru în anii '50 a știut să-și speculeze bine talentul. Sprinter excepțional, el se păstra pentru sosire, punându-și coechipierii la muncă pe traseu, fie pentru a-l detașa de adversarii periculoși, fie pentru a anihila evadările altora. Nu l-a iertat defel... l-a avut între acești „gregario” și pe actualul arbitru internațional Octavian Amza. Un hitru al plutonului de-acum citeva decenii îmi spunea rîzînd: „l-a cărat vreo zece vedre de apă...” Pe vremea aceea, în cursele desfășurate pe caniculă se consuma apă multă. Cum antrenorii n-aveau voie să dea bidoane alergătorilor, liderii echipelor îi obligau pe cei din formație să se oprească la fîntîni, să umple bidoanele și apoi să tragă pînă la epuizare pentru a le aduce în pluton. Sfirșiți de oboseală, „maurii” — după ce-și făceau datoria — rămîneau în urmă, soșind cu zeci de minute întîrziere...

Unde o fi Amza? E la campionatele mondiale din Spania. Vine abia la Deva, află de la unul dintre arbitri. Îi regăsesc însă pe Martie Ștefănescu, pe Ion Stoica și Ion Ardeleanu, pe Constantin Ciocan și Vasile Ionescu, pe mulți dintre cei despre care am scris în cele peste trei decenii de cînd mă află în caravană. Atmosfera este de chermeză. O lume pasionată de sportul cu pedale roiește în jurul sulelor vehicule, strălucitoare în soare, înconjoară cu dragoste tinerii imberbi — care se străduiesc să pară... vedete. Eșarfe cu „Start” și „Sosire” se înalță peste strada principală, așfel se inundă orașul, în timp ce Dan Marin-Cofetarul, fost ciclist pe

Cea mai caldă îmbrățișare pentru învingătorul „Turului României”, este, desigur, cea a tatălui.

vremea cînd număra numai jumătate din anii de acum și numai o cincime din greutatea de azi... nu prididește să ofere (contra cost, desigur) programe editate cu prilejul „Turului”, șepcuțe și săculeți, toate cu emblema competiției. La Casa de cultură se desfășoară ședința tehnică, la care participă și antrenorii din Grecia, Turcia, Polonia și Siria. În hotel, masorii frămîntă mușchii „titaniilor”, iar în ateliere improvizate mecanicii desfac piesele de ceasornic ale bicicletelor, controlîndu-le. Cursa începe mîine.

Seara îl văd pe Mircea Romașcanu, cîștigătorul „Turului” de anul trecut, liderul plutonului acum, deci, mai relaxat, dispus la șuetă.

— Încerci a treia victorie?

— Mai e vorbă?

— Îți doresc s-o obții. Vei fi recordmanul succesorilor în „Turul României”.

— Am zis că încerc. Pînă la reușită sînt însă peste 1 000 de kilometri. Și mai sînt și adversarii...

— Cum și se pare traseul „Turului”?

— Prea greu pentru mulțimea de copii din pluton. Etape lungi, munte mult...

— Și adversarii...

— Pentru mine foarte mulți. Chiar și colegii vor să-mi la locul, nerăbdători de atîta așteptare.

— Dacă ar fi să dai un pronostic, pe cine ai vedea — în afară de tine — cu „tricoul galben” la București?

— Pe... Mircea Romașcanu!

Finii pe marele stadion „23 August”. Printre fruntași, printre premianți, cicliști surprinși de fotoreporter după ultimul tur: Gheorghe Lăutaru, Constantin Cărușu, Mircea Romașcanu, Costică Paraschiv, Cornel Nicolae.

Cu fiecare am o vorbă de schimbat, o amintire de depănat, o speranță de mărturisit. Așa ne prinde miezul nopții. Cînd zaful s-a uscat pe fundul ceștilor și scrumiera s-a umplut de chiștoace plecăm la culcare.

...Scăldat în soarele blind de toamnă, animat de entuziasmul spectatorilor, bulevardul principal devine, în a doua zi a lui septembrie, scena fermecătoare a startului. Plutonul de peste 80 de alergători, multicolor, pleacă însoțit de aplauze...

Acest „carnet sentimental” nu este un „carnet de bord”, o cronică a faptelor zilnice. Am să-l supăr, poate, pe fostul atlet, maestrul emerit al sportului Gheorghe Stănel, secretarul responsabil al federației ciclismului, omițîndu-i nesomnului pentru organizarea unei atît de grele întreprinderi cum este un „Tur ciclist”, am să-l supăr sigur pe Octavian Amza, trecînd cu vederea munca și ostenala de zi și noapte a arbitrilor săi, am să-l supăr, poate, și pe Ioan Păun, omul care s-a îngrijit de odihnă și hrana caravanei, neglijîndu-se pe sine, am să-l supăr, poate, și pe alții, pe cei cărora datorită rîvnei și împătîmirii au asigurat succesul organizatoric al „Turului”. Cu aceste riscuri, voi intra doar în tainele luptei pentru „lina de aur”, pentru acel „tricolor galben”, semn distinctiv al liderului, pentru care sute de mii de cicliști au alergat, din 1903 încoace, zeci de milioane de kilometri, deși pentru cei mai mulți a fost o... fată morgana.

Primul lider — Gh. Lăutaru, învingătorul „prologului”. Apoi, Valentin Constantinescu, un băiat în pragul bărbăției, tăcut, harnic, aprig doritor de glorie, s-a instalat ca „șef de pluton” la Rm. Vilcea. A ajuns așa, mîngiat de „tricolor galben”, și la Tg. Jiu, și la Deva, și la Cluj-Napoca. Treaba nu-i plăcea lui Mircea Romașcanu. A încercat de cîteva ori să-l atace pe Valentin, dar n-a reușit. Firesc, băiatul candidat la succes se lipise ca o umbră de cel pe care-l invidiase de atîtea ori pentru izbînzile sale pe șoselele Europei. Mircea a început să se enerveze. S-au iscat aprige discuții, antrenorul Nicolae Voicu fiind asaltat. Neputința îl apăsa însă prea tare pe cel ce cîștigase patru etape în „Cursa Păcii” și o dată chiar locul III în ierarhia finală, pe cel ce învinsese toți așii pedalei într-o etapă de contratimp pe munte în „Marele Premiu Wilhelm Tell”. Și a reacționat. Și-a zis, sînt sigur, „nici eu, dar nici tu, băiete!”. Și-atunci, s-a retras în mijlocul plutonului, cu „umbră” lingă el, dîndu-i „cale liberă” lui Constantin Cărușu. Era și momentul, fiindcă veniseră etapele de munte, de la Cluj-Napoca la Bistrița și de la Bistrița la Vatra Dornei, în aceeași zi, cale de 200 de kilometri. Tînărul Valentin Constantinescu, un rutier în „steaua” căruia cred, ca și în aceea a lui Costică Paraschiv, n-avea însă nici experiența, nici șiretenia unui alergător care înconjurase de cîteva ori... pămîntul pe la Ecuator. Și s-a păcălit. N-a crezut că Romașcanu, chiar la mare supărare, își va sacrifica șansa pen-

tru a o oferi pe tavă altuia. L-a lăsat pe Căruțașu de capul lui... În sfârșit satisfăcut, Mircea și-a ris în barbă. La Vatra Dornei l-am văzut pe Valentin Constantinescu plângind. Viața, cu cotloanele ei nebănuite, îi dăduse o lecție aspră. Nu știuse că lupta nu este numai dreaptă, față-n față, că mai există și una subterană, mai necruțătoare.

Episodul acesta l-am știut numai noi, cei din caravană. N-ar trebui să credeți însă că este un unicat sau o culme. Se procedează așa de când este ciclismul, păcălindu-se doar novicii. De aceea n-am să încetez să-l iubesc pe Mircea Romașcanu, rutierul care a învățat ce înseamnă viața în pluton în lecții dure. Îl voi admira însă pe Valentin Constantinescu nu numai pentru candoarea sa, ci și pentru dragostea pe care o dăruiește ciclismului, evidențiată chiar în suferința înfrîngerii.

Aceasta a fost povestea neștiută a „tricolului galben” '84...

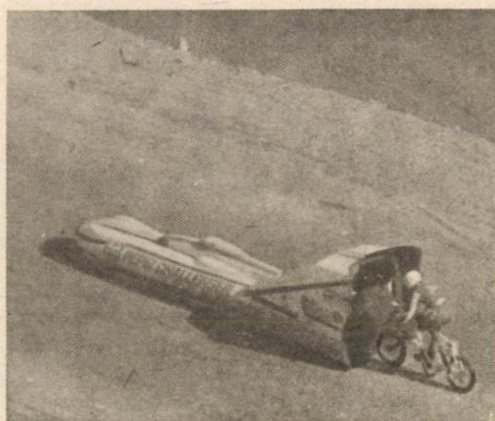
Cînd tocmai eram gata să predau manuscrisul — dacă acceptăm ideea că un manuscris poate fi și cel bătut la mașină... —, iată că neastîmpăratul secretar al federației, Gh. Stănel, îmi aduce cele trei variante ale „Turului” '85. Vă mărturisesc, tot cu mina la inimă, că am simțit o emoție puternică. Afară, străzile sînt troienite, dar gîndul ne poartă la zilele lui septembrie, cînd caravana...

Aș vrea ca „Turul României” să înceapă sau să se încheie la Buzău. Sînt, desigur, un egoist, pentru că aș vrea să reînvîu amintiri, să revăd cursa aceea cu biciclete de oraș pe care am cîștigat-o în vremea cînd eram elev la liceul „B.P. Hașdeu”, iar Oprea Vlase ne stimula dragostea pentru sport. Am început să aștept cu înfrigurare startul, ori de unde o fi el...

Hristache NAUM

13, număr... fără ghinion.

Biciclete de...„formula I”

Trăim, este limpede, într-o epocă a recordurilor. Se fac eforturi, adeseori disperate, pentru depășirea performanțelor anterioare, perfecționarea pregătirii dîndu-și mîna cu progresul tehnic. În ciclism s-a ajuns, poate, cel mai departe. Veți fi de acord cu noi că realizarea unei viteze de 225 km pe oră prin pedalaj are o valoare intrinsecă mai mare decît aceea obținută de bolizii de „Formula I”... Sigur, aceste viteze amețitoare au fost obținute în spatele motocicletei sau mașinii, cu antrenament mecanic deci, și pe distanțe scurte: o milă (1609,347 m) sau 1 km. Totuși...

Lista ultimelor recorduri de viteză pe bicicletă arată astfel:

225 km — pe o milă —	John Howard (S.U.A.)	— în 1983
223,126 km — pe o milă —	Alan Abbott (S.U.A.)	— în 1973
204,778 km — pe 1 km —	Jose Meiffret (Franța)	— în 1962
186,625 km — pe 1 km —	Jose Meiffret (Franța)	— în 1961
178,926 km — pe 1 km —	Jose Meiffret (Franța)	— în 1961
176,557 km — pe 1 km —	Jose Meiffret (Franța)	— în 1951
176,500 km — pe 1 km —	Jose Meiffret (Franța)	— în 1951
175,609 km — pe 1 km —	Jose Meiffret (Franța)	— în 1951
175,353 km — pe o milă —	Alfred Letourneur (Franța)	— în 1941
154,506 km — pe 1 km —	Karl Heinz Kramer (Austria)	— în 1950

Lista cuprinde 27 de performanțe deasupra vitezei de 100 km pe oră, alte 8 tentative avînd rezultate mai puțin spectaculoase (între 67,246 km și 96,540 km pe oră). Chiar și dintre acestea, cîteva recorduri par să-și păstreze valoarea peste

ani. Așa, de pildă, recordul de 96,540 km pe oră, obținut de americanul E.E. Henderson la Saint-Louis pare fabulos. Aceasta deoarece a fost realizat în anul... 1896! Nu mai puțin interesant este și cel al francezului Georges Paillard — 96,479 km pe oră —, dacă ținem seama că

această medie a fost obținută de-a lungul a 111 km!

Sigur, scepticii vor spune că nu-i mare ispravă, deoarece motocicletă sau mașina (iar în cazul americanului Charles Murphy, care — în 1899 — a atins viteză de 101,780 km, în spatele... locomotivei, pe o pistă de lemn așezată între șine!) taie aerul, scutindu-l pe ciclist de aspră luptă cu el. Așa să fie? Încercați să realizați o viteză de trei ori mai mică decît a recordului de astăzi și vă veți convinge...

Dintre toate aceste viteze-record doar două au fost însă omologate de Uniunea Ciclistă Internațională, îndeplinind desigur condițiile impuse de forul de specialitate: 94,240 km — pe 100 km și 94,016 km — într-o oră. Performanțele aparțin lui Walter Lohman (R.F. Germania) și au fost realizate în anul 1955.

Istoria acestor recorduri, care, în 1986 va împlini 90 de ani de existență, n-a ajuns, desigur, la prolog. Oamenii avizi de recorduri vor întrece noi granițe, se vor apropia — poate — de 300 km pe oră... (H.N.)

VECINUL MEU, CARL...

„Vecinul meu Carl este un om foarte draguț! Când este acasă facem dimineața, pe la 6—7, cam de două trei-ori pe săptămână, câte o alergare de întreținere împreună. Sint foarte mîndru că locuim alături...” Astfel se adresa Keith Martin, un celibatar de 33 de ani, care locuiește în Ashford Park, mică așezare construită recent, la vreo 40 de km de Houston, marele centru petrolifer și spațial din sudul Statelor Unite, unui reporter european venit prin acele locuri pentru vecinul lui. Vis-a-vis, pe Ashfield Road, la numărul 3407, stă „vecinul Carl”. Cine este acest celebru vecin?

Nimeni altul decît marele atlet american Carl Lewis, cvadruplu campion olimpic, performanță prin care a egalat un foarte vechi record (Berlin, 1936) al neuitatului Jesse Owens. Carl Lewis, care recent a fost ales drept cel mai bun sportiv al anului din lume și

Carl Lewis — patru titluri olimpice la Los Angeles, dintre care 3 în cursele de viteză.

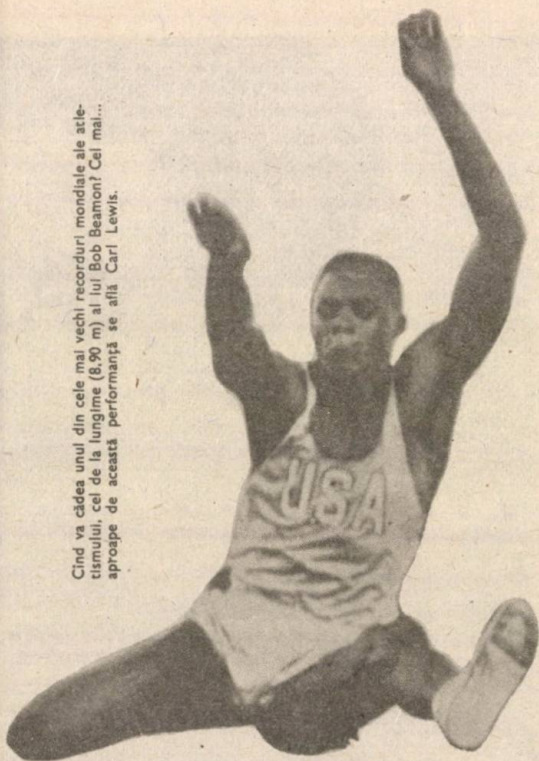
care a primit la sfîrșitul anului trofeul „Harrison Dillard Award”, răsplata celui mai bun atlet-sprinter din S.U.A. Dar cîte nu se pot spune despre Carl Lewis? Că s-a născut într-un mic orășel din statul Alabama, că din 1963 s-a mutat la Willingboro (statul New Jersey), că tatăl său Williams practica cu destul succes atletismul, că mama sa Evelyne Lewis a fost campioană a S.U.A. la 80 m.g., că sora sa Carol a făcut parte din echipa S.U.A. la J.O. de la Los Angeles, concurînd în proba de săritură în lungime și cîte și mai cîte alte amănunte pe care ziaristii din toate colțurile lumii le scriu în toate limbile pămîntului pentru a satisface setea de nou și de amănunt a iubitorilor sportului de pretutindeni.

De aceea, o să renunțăm la cifre și date statistice. În fond, cine este „OMUL” Carl Lewis? Cum trăiește? Ce gîndește? Ce planuri de viitor are? Cum privește lumea care-l aplaudă și-l adulează pentru marile sale reușite atletice? Deocamdată, citind reportajul unui trimis al agenției „France Presse”, aflăm că el locuiește pe această Ashfield Road din micul orășel-satelit Ashford Park, din apropierea Houstonului, unde Carl Lewis se antrenează sub conducerea lui Tom Tellez. Despre cum se antrenează se știu mai puține lucruri. Cunoscut este faptul că lui Carl Lewis nu-i trebuie prea mult timp pentru a atinge repede un vîrf de formă. Are un talent uriaș, este un om cumpătat: nu bea alcool sub nici o formă, nu fumează, nu se culcă tîrziu seara și astfel este necesar doar să fie întreținută cu grijă capacitatea lui de a alerga și sări. Principala problemă rămîne aceea de a nu-l obosei prea mult. Antrenorul Tom Tellez trebuie să-i alcătuiască cu grijă programul, pentru a nu se epuiza în prea multe și nesemnificative concursuri, în așa fel încît atunci cînd concurează, Carl Lewis să fie în maximum de formă, să dispună în întregime de uriașa sa capacitate de a alerga sau sări. Sigur că nici acest lucru nu-i ușor...

S-a spus și s-a scris mult despre faptul că, deși învingător în patru probe olimpice, Carl Lewis nu și-a trecut în „cont” nici recordul lumii în clasică alergare de viteză a celor 100 de metri și nici pe cel de la săritura în lungime. Mai tîrziu el a mărturisit că totul era pregătit pentru ca în finala cursei de 100 de metri, de la Los Angeles, să bată și recordul mondial. „Dar, vedeți — a spus el la o conferință de presă de la Houston, în fața a peste 300 de gazetari care-i sorbeau cuvintele — orice om, cît de tare și de bine pregătit ar fi, este supus acestor blestemate scurt-circuite emoționale. Colegul meu Sam Graddy a luat în finală un start uluitor și atunci m-am speriat. Am alergat forțat, crispat, am refăcut terenul și am cîștigat. Șocul emoțional din start l-am plătit, însă, în cîteva sutimi de secundă, ceea ce a făcut ca să nu am și satisfacția recordului mondial —” a încheiat el zîmbind puțin trist.

Tot atunci, pentru că a venit vorba de recorduri, aflăm Carl Lewis, cît mai ales antrenorul Tom Tellez au fost asaltați cu întrebări privind „soarta” vechiului record al lumii (1968) de la săritura în lungime, deținut de Bob Beamon: 8,90 m. Ce intenții are Carl Lewis, care și-a

Cînd va cădea unul din cele mai vechi recorduri mondiale ale atletismului, cel de la lungime (8,90 m) al lui Bob Beamon? Cel mai... aproape de această performanță se află Carl Lewis.

propus, a declarat-o de multe ori deschis, să bată și acest record mondial? Se spunea că el va face această tentativă într-un concurs ce va fi organizat special la Ciudad de Mexico, adică tot acolo unde Bob Beamon a realizat acea fantastică săritură, „beneficiind” - s-a apreciat în cercurile specialiștilor - și de faptul că săritura lui se efectua la altitudine, ceea ce constituia un avantaj. Tom Tellez a respins net orice speculație legată de organizarea unui concurs la altitudine. „Carl este capabil să bată acest record la nivelul mării. El poate realiza o astfel de performanță. În planurile noastre tentativa de a depăși cifra realizată de Bob Beamon este precis stabilită. Eu și Carl nu lucrăm la întimplare...” S-a aflat atunci că Lewis va încerca să bată recordul lui Beamon în ziua de 19 mai 1985, pe pista lui „Drake Stadium” al Universității California Los Angeles (UCLA) cu ocazia tradiționalul concurs „Pepsi Meet”. Acest stadion, situat în orașelul Westwood, din apropierea mării citadele californiene, va fi deci „teatrul” unei istorice performanțe atletice. Nu ne rămîne decît să așteptăm...

Pînă atunci să ne întoarcem, așa cum am promis, în Ashfield Road, la numărul 3407. O căsuță fără etaj, din cărămidă roșie, cu o verandă în față și cu o grădină mică, cu ronduri de flori. Pe peluză stă leneșă cățelușa Tasha, alături de care se joacă un cîine lup mare, Vrandle, oferit în dar de un admirator vest-german. Amîndoi tresar și aleargă la gardul de zid cu fier forjat al acestei cochete vile, în momentul în care din stradă întoarce încet pentru a intra în garaj o mașină „BMW 745 Turbo”, neagră. La volan este stăpînul lor, pe care-l așteaptă zi de zi, pe înserat, cînd se întoarce de la antrenament. Este „vecinul Carl”.

marea vedetă a atletismului mondial Carl Lewis, care preferă liniștea acestei case cu nimic mai presus decît celelalte. Mîncîcă împreună cu un prieten din copilărie din New Jersey, pe care-l găzduiește cîteva zile. Apoi, amîndoi se distrează disputînd un meci de fotbal american pe ecranul televizorului sau ascultînd muzică. Muzica este, de fapt, una din marile plăceri ale lui Carl. Clipele de acasă, de liniște și deplină relaxare în compania muzicii, constituie unul din elementele de bază ale pregătirii din afara stadionului pentru marele campion. La această plăcere renunță foarte rar și numai atunci cînd n-are încotro.

Pare foarte curios, dar acest mare altel trăiește singuratic. Vizite primește destul de rar. Cel mai des vin părinții, care stau cîteva zile. Mai vine antrenorul Tom Tellez, cu care Carl Lewis stă ore întregi de vorbă, discutînd amănunțit planurile de pregătire, perspectivele competiționale, țelurile pe care și le propun pentru fiecare concurs. Cîteodată are ca invitați familia lui David Deboard, care stă alături și al cărui fiu mai mare, Kenny, este cel mai fidel și mai statornic suporter al lui Carl, colecționînd, cu o remarcabilă pasiune, fotografii, articole și tot felul de mici amintiri pe care Lewis le primește de prin toate colțurile lumii.

Pentru a completa acest tablou, pentru a putea realiza un portret cît mai fidel al acestui prim-sportiv al lumii în anul care a trecut, ni se par foarte autorizate părerile lui Tom Tellez, antrenorul lui, omul care-l cunoaște viața, reacțiile și perspectivele. De pildă, în ceea ce privește caracterul lui Carl Lewis, Tom Tellez mărturisește că ceea ce iubește cel mai mult la el este faptul că o dată o hotărîre luată, ea nu va fi schimbată sub nici un motiv. Carl Lewis este foarte cerebral. Gîndește bine înainte de a lua o decizie. Dar după ce s-a hotărît, nimic și nimeni nu mai poate schimba ceva. Carl Lewis este un timid. Nu-i place reclama, refuză orice gen de popularitate forțată, fuge din fața mulțimii, de admiratori. Curios, dar în fața gazetarilor este foarte volubil și de aceea simpatizat în lumea presei. Pentru afaceri și activitatea din afara stadionului nu are nici o preocupare. A încredințat totul în mîinile managerului său Joe Douglas.

Dar viitorul? În această privință Carl Lewis și antrenorul său sînt fermi. Atletismul nu va fi niciodată... trădat. Tentațiile altor sporturi sau altor preocupări sînt deocamdată în afara oricărei discuții. Antrenorul său se gîndește că Lewis ar putea fi foarte bun la 110 m.g., sau chiar la 400 m.g. Dar înainte de toate există rendez-vous-ul de la 19 mai 1985, la Westwood, în California. Cît va sări atunci Carl Lewis? Răspunde cu umor antrenorul său, Tom Tellez: „Un centimentru peste 8,90 m.!” Este suficient - zicem noi. Dar Carl Lewis poate mai mult, apreciază specialiștii. Și dacă va fi o performanță și mai bună, atunci în cîteva case de pe Ashfield Road se va destupa, în cinstea vecinului, cîte o sticlă de șampanie, iar micul Kenny Deboard va mai umple un caiet cu fotografii și tăieturi din ziare...

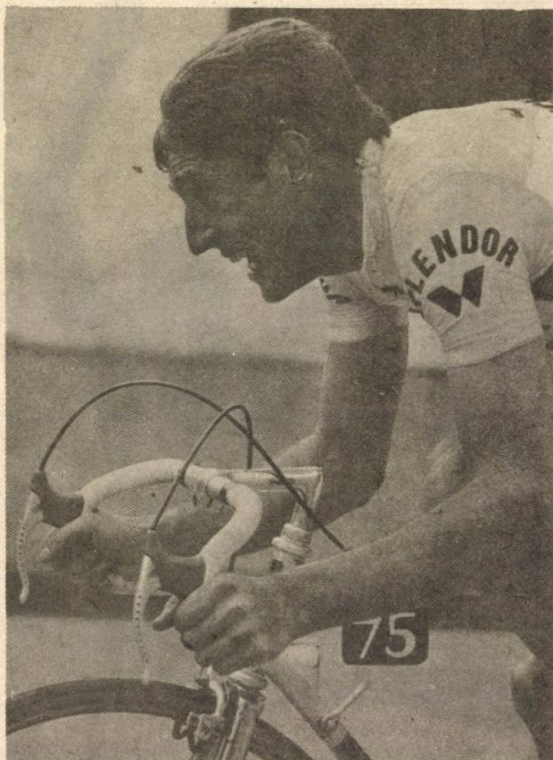
A. CĂLIN

IRLANDEZUL SEAN KELLY, O NOUĂ STEA A CICLISMULUI

Au trecut aproape trei ani de când, în primăvara anului 1982, agențiile de presă transmiteau lumii vestea victoriei irlandezului Sean Kelly în „Cursa soarelui”, Paris-Nisa, victorie catalogată ca prima mare surpriză a sezonului competițional. Se consumase, în fapt, întâiul act a ceea ce ziaristii — mulți și entuziaști în sportul cu pedale — vor numi „renașterea lui Kelly”.

Mercenar, ca și predecesorul său Seamus Elliot, cel care a alergat alături de Anquetil, van Looy și Darrigade, ambițiosul insular a debutat de timpuriu în caruselul ciclismului profesionist, la vârsta de 20 de ani. Succesele sale la amatori îi aduseseră o oarecare popularitate, conferindu-i-se titlul de veritabilă speranță. Alături de „monștrii sacri” ai „micii regine” a șoselei, năbădăiosul Sean a avut însă parte mai mult de decepții decît de satisfacții. Desigur, afirmau majoritatea specialiștilor, este un bun sprinter, dar — completau tot ei — este lipsit de panașul unui Janssen sau Merckx, de acea zvîcnire ce consacră marii vitezist. Nereușitele i-au stimulat pe sceptici. Kelly s-a zbatut, a încercat uneori chiar imposibilul, dar anii se scurgeau fără ca visul său — victorii în clasice — să se împlinească. S-a trezit, cu timpul, uitat și de mulți dintre cei care-l susținuseră și, mai ales, obligat să facă ingrată muncă de „gregario” pentru un Maertens sau un Pollentier. Marele său atu a fost dintotdeauna o voință exemplară. Faptul că a rezistat cu stoicism loviturilor primite, încrezător mereu în propriile forțe, în steaua sa, o atestă. Au fost, cu siguranță, momente în care mulți ar fi renunțat, Kelly a mers înainte.

Odată cu sfîrșitul sezonului competițional 1981 se încheia și contractul irlandezului cu gruparea belgiană „Splendor”. Situația era destul de delicată. Lipsa rezultatelor de prestigiu făcea incertă alipirea sa la vreun grup sportiv, principalii sponsori căutînd transferul „numelor” cu rezonanță. La orizont se profila șomajul... Și atunci s-a ivit cel care l-a pus realmente pe Kelly pe orbita marilor succese internaționale: francezul Jean De Gribaldy. Director tehnic al formației „Sem France-Loire” (devenită Skil-Sem-Reydel), acesta a simțit puterea și talentul ciclistului insular, calității neexploatate decît într-o înfîmă parte. Avînd metode proprii de antrenament, dispunînd mai

ales de o inteligență și o voință remarcabile, Gribaldy l-a metamorfozat pur și simplu pe irlandez, transformînd un om în pragul eșecului într-un mare campion. Ambițios, dar nu și încăpăținat, Kelly s-a lăsat modelat după voința noului său patron. Și rezultatele au fost uimitoare. Le vom cita doar pe cele mai importante: cursa de lung kilometraj Paris-Nisa, cel mai bun în clasamentul sprinterilor în „Turul Franței” — în 1982; Paris-Nisa, „Criteriul internațional”, din nou „maïoul verde” la Paris, „Turul Lombardiei”, „Turul Elveției” — în 1983; a treia victorie în Paris-Nisa, Paris-Roubaix, Liege-Bastogne-Liege, „Criteriul internațional”, „Criteriul așilor”, locul V în „Marea Buclă”, Blois-Chaville și, în fine, „Trofeul Super Prestige Pernod” — Campionatul mondial pe puncte al ciclismului profesionist — în 1984. Iată-l, așadar, pe irlandezul Sean Kelly cel mai bun ciclist profesionist al anului 1984, urcînd pe treapta înaltă pe care s-au aflat Anquetil, Merckx, Hinault și alți corifei ai ciclismului de caravană! Succesul acesta l-a obținut la aproape 29 de ani (s-a născut în mai 1956, la Carrigon Suir, în Irlanda), după ani și ani de muncă, ce au părut unora de Sisif...

Astăzi, la începutul sezonului 1985, Kelly își ocupă locul bine meritat în ierarhia mondială, alături de francezii Bernard Hinault și Laurent Fignon, de italianul Francesco Moser. La orice competiție s-ar prezenta, pe etape sau de o zi, este trecut fără ezitare pe lista principalilor favoriți, numele și poza apărîndu-i tot mai des în ziarele și revistele de specialitate. Acum, alături de numeroasele sale trofee, Kelly poate, în sfîrșit, să zîmbească.

Radu NAUM

BALCANIADA lui 13-0

● Povestește Silviu Bindea ● Pe vremea deplasărilor cu vagonul ● „Calul” înscrie năpraznic ● În echipă cu „fachirul” Cotormani ● „Să nu uiți niciodată acest joc!”

La prima Balcaniadă de fotbal, găzduită de capitala țării noastre, în 1933, reprezentativa României a obținut un strălucit succes. Triumful a fost numit în presa vremii „Balcaniada lui 13-0”, pentru că acesta a fost scorul general cu care fotbalistii tricolori și-au surclasat adversarii (Iugoslavia, Bulgaria și Grecia)! S-a mai spus că a fost „Balcaniada de aur”, pentru că un asemenea scor general va rămâne de neuitat în istoria fotbalului românesc.

Unul dintre marii jucători ai reprezentativei noastre, participant la acest important eveniment, este Silviu Bindea, extremă dreaptă celebră, care pe atunci nu împlinise nici 21 de ani.

I-am făcut lui Bindea o vizită la locuința sa din Timișoara, în str. Nicolae Filipescu, unde septuagenarul pensionar locuiește împreună cu întreaga sa familie. Soția, fiica, Stela — profesoară, căsătorită cu doctorul Branea — și cei doi nepoți, Ion (11 ani) și Horia-Silviu (17 ani).

Nenea Silviu m-a primit cu zîmbetul pe buze, cu cunoscuta ospitalitate bănățeană. L-am găsit, aproape neschimbat, față de 1966, cînd era încă antrenorul echipei Politehnica Timișoara și contabil șef la I.A.P.L. din localitate.

Nu s-a lăsat complimentat.

— Nu e chiar așa — mi-a replicat. Au trecut anii... Privește firele de păr alb, cele 10 kilograme pe care acum le am în plus și o mică artroză coxo-femurală... Important este însă să-ți păstrezi luciditatea, vigoarea prin mișcare, preocupările zilnice. Îmi place și acum fotbalul și nu scap nici un meci important pe stadion sau la televizor, citesc tot ce e nou în orice domeniu și nu evit un film sau un spectacol bun. Asta

e viața mea acum... Nu mă sperie „vîrsta a treia”... — Bănuîți, probabil, care este scopul vizitei mele la dv., nene Silviu. Pe vremea celebrei Balcaniade din 1933 eram copil și sînt sigur că și alte generații mai tinere sînt interesate să știe cum a fost acel... 13-0!

— Da, bănuîam că aici vom ajunge. Permite-mi însă o scurtă introducere. Jucam pe atunci în celebra echipă timișoreană Ripensia. Aveam o formație foarte bună. La sfîrșitul lui 1932 și începutul lui 1933 s-a considerat, ca și astăzi de altfel, că pregătirea temeinică făcută iarna își va arăta roadele vara, cu alte cuvinte „Cine seamănă la timp culege roade bogate”. Cu Ripensia am făcut iarna un turneu foarte util. Formația română i-a uimit pur și simplu pe francezii și apoi pe olandezi. Pe Coasta de Azur am învins pe Hyères cu 1-0, apoi pe Toulon cu 12-1 și pe Monaco cu 5-3, toate fiind formații bine cotate pe atunci în prima divizie franceză. Ne-am întors acasă și am continuat pregătirile în sală. În primele zile ale lui februarie am fost invitați în Olanda, grație publicității făcute de presa pariziană. Acolo am întîlnit cele mai în formă formații olandeze: 4-0 cu Dordrecht (pe atunci în prima ligă), 3-3 cu Ajax Amsterdam și 3-0 cu Haarlem! A fost un triumf al lui „Ripi”, onorînd din nou cartea de vizită a fotbalului românesc. Am revenit în țară și am cîștigat seria „A”, cu un golaveraj de 49-10 în 12 jocuri și am întîlnit în finala ligii pe cîștigătoarea seriei „B”, Universitatea Cluj (0-0 în deplasare și 5-3 la Timișoara). Deci, eram campioni!

— A început deci perioada de aur a Ripensiei și a lui Bindea?

— Da, așa este. Iată de ce, avînd o pregătire fizică și tehnică ireproșabile, Federația Română de Fotbal a considerat normal și fără echivoc că poate să

selecționeze întreaga echipă a Ripensiei pentru Balcaniada de la București, programată în iunie. Conducătorul tehnic al federației, Octav Luchide, și antrenorul Costel Rădulescu au ajuns la această concluzie văzându-ne jucând în partidele de ligă și în plus aveau ca argumente presa franceză și olandeză...

La 1 iunie 1933 ne-am deplasat la București în vagon de clasă. Pe vremea aceea nu existau avioane pe rute interne, iar vagonul de dormit nu era la îndemina oricui. F.R.F. nu-și putea permite luxul unor asemenea cheltuieli. Curbele de sacrificiu se resimțeau și în domeniul fotbalului. Ajunși în Capitală, întreg lotul a fost cazat la hotel Union, un hotel, ce-i drept, bun, dar nu de lux. Eram toți băieți modești. Pregătirile le-am făcut pe stadionul O.N.E.F., care avea un gazon bun, oarecum neobișnuit pentru noi, care pe atunci jucam la Timișoara pe arena „Electrică”, acoperită cu zgură. Pe iarba tunsă scurt fugeam ca pe un covor persan, detentele și alergarea erau parcă mai elastice, mai sprintene, nefiindu-ne teamă că o cădere ne-ar putea accidenta. Mingea se învîrtea mai repede, pasele funcționau cu precizie...

Am făcut câteva antrenamente de acomodare pentru meciul inaugural, deoarece selecționerii fixaseră o echipă cu jucători și din alte formații. În afară de noi, cei patru timișoreni, pentru primul meci au fost introdusi în echipă clujeanul Sepci – portar, bucureștenii Vogl și Albu – fundași, Robe și Steinbach – halfi, Petea Vilcov – inter dreapta și orădeanul Bodola – inter stînga, trecut și el ulterior la Venus. În rest, eram timișoreni de la Ripensia: Lakatos, Ciolac, Dobai și eu, al patrulea. Alți bănațeni de la Ripensia stăteau pe banca de rezervă: portarul Zombori, halful Moravetz, halful centru Cotormani, interul dreapta Nicolae Covaci și alții.

La 3 iunie am făcut ultimul antrenament. A fost un joc-școală. Octav Luchide, încântat de coeziunea și omogenitatea noastră, ne-a felicitat, spunându-ne: „Dacă totul va merge așa, nu vom avea probleme în cele trei meciuri”.

4 Iunie: primul meci cu Bulgaria. Stadionul era arhiplin. Tribunele I și a II-a erau ticsite. A început jocul. Mingea mergea ca trasă pe sfoară, încît apărarea bulgară a fost făcută „șah-mat” de 7 ori, iar portarul Sepci a cules doar cîteva mingi pe care le trimitea cu mîna sau cu piciorul lui „Ciogli” (n.r. Emmerich Vogl – celebrul internațional, fost antrenor al echipei reprezentative în anii de după Eliberare). Acesta pasa balonul omului liber, care la rîndul său lansa atacul, mai mult pe aripi. De obicei, lui Dobai și mie. În acest meci, cîștigat cu 7-0, eu n-am marcat nici un gol. Să vă spun sincer, am evitat intrările tari ale adversarilor. Preferam să driblez unul-doi și de pe linia de corner să centrez cu boltă, căutîndu-l mereu pe Ghiță Ciolac, care din pasele mele a înscris de trei ori! Celelalte patru goluri au fost semnate de Dobai și Petea Vilcov – cîte două. Ce să vă spun? Urale, aplauze pe stadion și bucurie de nedescris în vestiare.

6 Iunie: al doilea joc, cu Grecia. Firește, după primul succes, formația noastră n-a fost schimbată. Adică: Sepci-Vogl, Albu-Robe, Steinbach, Lakatos – Bindea, Petea Vilcov, Ciolac, Bodola, Dobai. Meciul cu grecii a fost mai greu decît ne așteptam. Adversarii noștri, speriați de scorul-fluviu din meciul cu bulgarii, s-au postat în careu pe trei rînduri, așa încît pur și simplu asediul nostru s-a dovedit aproape inutil. Dar nici noi n-am adoptat o tactică potrivită. Enervat la un moment dat, Vogl, care se afla undeva în centrul terenului, ne-a strigat: „Lăsați-i să iasă din

careu și jucați pe aripi!” Eu am făcut cinci-șase curse, i-am driblat, am centrat, am tras de cîteva ori la poartă, ca și Petea și Ghiță Ciolac, dar golul nu venea... Și totuși, Dobai – pe care-l poreclisem „Calul” (pentru viteza sa debordantă și șuturile sale năpraznice) – a reușit să marcheze golul victoriei în partea a doua a primei reprize. După pauză nu s-a mai marcat. A fost un joc greu, pe care trebuia să-l cîștigăm la 3-4 puncte diferență, dar, cum spuneam, a rămas... 1-0... În cabine, selecționerii noștri n-au fost mulțumiți. Costel Rădulescu ne-a cam muștruluit: „Cred că victoria cu bulgarii vi s-a urcat la cap! Cu sîrbii (neînvinși pînă atunci) va fi și mai greu și nu-i vom putea bate dacă veți juca la fel ca azi”. Am părăsit stadionul aproape cu sentimentul unei înfrîngerii... În camerele hotelului se așternuse, după cină, liniștea. Toți ne gîndeam la partida cu Iugoslavia. Eram agitați și mulți dintre noi n-au prea dormit. Ba, mai mult, unele mici accidentări au determinat ca în „11”-le nostru să intre alți trei timișoreni: Moravetz – half dreapta, „Fachirul” Bebi Cotormani – centru half și Nicolae Covaci, fratele mai mare al lui Ștefan Covaci, pe postul de inter dreapta.

11 Iunie: finala cu Iugoslavia. Intrăm pe stadion, în ovațiile celor 20 000 de spectatori, în următoarea componență: Sepci – Vogl, Albu – Moravetz, Cotormani, Lakatos – Bindea, Covaci, Ciolac, Bodola, Dobai. Deci, o formație cu 7 jucători de la Ripensia! Adversarii noștri aveau și ei cîteva jucători cu mare firmă, în frunte cu Trnanić – fost selecționar al reprezentativei Iugoslaviei în anii postbelici –, fundașul Rajković și faimoșii înaintași Kokotović și Jivković.

Meciul a început într-un ritm infernal, așa cum știa să joace Ripensia în zilele ei de glorie. În minutul 7 am cules de pe linia de fund o minge, am sprintat lung, în apropierea colțului careului de 16 m, l-am fentat pe masivul Rajković și am trăs puternic, înscîrind primul gol. Colegii de echipă m-au purtat pe brațe, apoi m-au trîntit pe gazon, de-mi era frică să nu mă strivească (n.r. Bindea era destul de firav, avea doar 63 de kg și 1,69 m înălțime). Jocul a continuat cu o vivacitate deosebită. Am jucat, fără să exagerez, ca un drac. Aveam o poftă de driblinguri și centrări cum s-a terminat și partida, pentru că, în partea secundă, Iugoslavia s-au străduit să nu primească gol, iar noi doream să menținem această victorie care a consemnat cel mai categoric succes al reprezentativei noastre din istoria partidelor cu Iugoslavia. Toți am primit calificativul maxim în fața unui adversar bucurîndu-se în vremea aceea de renume european. A fost poate cea mai frumoasă zi din viața mea de fotbalist! La sosire, la hotelul Union, circulația era oprită din cauza gardului viu care se formase de către trecătorii care aflaseră de succesul nostru nescontat. Se scanda într-una: „Bravo, România, pentru 13-0!”. „Ciogli”, căpitanul echipei, în general foarte zgîrcit în laude, îmi șoptea la ureche: „Bindu, ai fost remarcabil! Tu ai dat tonul celei mai frumoase «sîrbe» românești. Să nu uiți niciodată acest joc memorabil! Eu nu-l voi uita”.

Orele de conversație cu Bindea, în locuință, au trecut repede. Am cercetat cu interes biblioteca sa sportivă, vitrina cu zeci de trofee ale fostului „reactor” al Ripensiei și al reprezentativei României, un adevărat muzeu sportiv, cu care puțini fotbalști se pot mîndri. Era o delectare să privești albumele cu fotografii și cronicile sportive care laudau un mare jucător al României.

Ion OCHSENFELD

ECOURI

DESPRE

BINDEA

GHEORGHE ALBU (de 39 de ori internațional, fundaș stînga al Venusului): „Oh! De-ați ști ce mult m-a chinuit Bindea... Era firav, dar dacă intrai mai tare în el, se năpustea asupra ta la prima ocazie cu o întreită vigoare. Și te sucea, te învîrtea, de nu te lăsa să răsufli, te înabunea cu driblingul și fenta. Dacă-l scăpai, se ducea ca fulgerul. La un sprint pe 5 metri nu-l bătea nimănui! Avea un chef de gol ce nu s-a pomenit, un șut de „semigreu” și centrări cu boltă care ajungeau cu precizie pe capul coechipierului liber. Nu aștepta întotdeauna pasele sau deschiderile, ci se ducea pînă în propriul careu să-și culeagă singur mingea...”

„GAZETA SPORTURILOR” (înainte de meciul cu Iugoslavia): „Bindea este una din spețele noastre. Dotat cu o viteză amețitoare, impulsiv, continuu peste apărarea adversă...”

ZIARUL „NEMZETI SPORT” – BUDAPESTA (1933): „Românii au cîțiva jucători de prima clasă, dar trebuie menționată îndeosebi extrema dreaptă Bindea. Echipele maghiare nu au o asemenea extremă (n.r. deși pe vremea aceea formațiile ungare aveau aripi celebre ca Sas, Titkos, Kemény ș.a.). Dacă am avea un Bindea, i-am bate pe italieni! (n.r. pînă în 1963 Ungaria nu a învins niciodată reprezentativa Italiei).”

RAIMONDO ORSI (celebrul fotbalist italian, de 35 de ori internațional): „Sînt tot extremă, ca și românul Bindea. L-am văzut de multe ori jucînd și nu pot spune că nu-l invidiez pentru calitățile sale. Un asemenea jucător ar putea figura în orice formație națională europeană de primă clasă internațională”.

Echipa României din 1933 în fața hotelului Union. Primul din stînga în picioare, Dobai. În același rînd, al 4-lea, Bindea. Al doilea din dreapta, în picioare, Cotormani, iar primul din stînga (jos) Sepci.

Echipei favorite

(à la Minulescu)

Eu știu că o să pierzi ca mine
Și chiar
La cea dintîi etapă.
Dar fiindcă azi, ca niciodată,
Tu faci un meci de zile mari
Te iert. E vechi păcatul
Și nu ești prima vinovată.

În cinstea ta,
Cea mai iubită dintr-echipele din „A”
Am înălțat făclii și-am rupt
De supărare și un „pics”
Ba chiar
Și coiful ce-l făcusem din ziar
Și nu te mint,
Am ars miresme otrăvitoare
În pipe grele, de argint,
Îndoliat de rezultatul
Din meciul tău jucat cu... lcs.

Eu știu că o să pierzi ca mine
Și chiar
La cea dintîi etapă.
Dar fiindcă azi ești minunată
Te iert. E vechi păcatul
Și-n fotbal
Tu nu ești prima vinovată.

Sever NORAN

La peste 70 de ani, Andrei Sepci este un înțelept. Duce în spate mai mult de o jumătate de secol de fotbal și, vorbind despre minge, îți este greu să privești în ochii lui mijiți a zîmbet, de teamă să nu se oglindească în ei complexul tău de inferioritate. Printre amintirile sale, la loc de cinste stă Balcaniada din 1933, ținută la București. Ea a constituit un mare succes al fotbalului nostru și un triumf personal pentru tînărul portar Sepci, care nu lăsase nici o minge să-i perforeze poarta (7-0 cu Bulgaria, 1-0 contra Greciei și 5-0 în compania Iugoslaviei).

Balcaniada următoare, ediția 1934, se disputa la Atena. Eroul ediției trecute fusese uitat de selecționeri. Primele meciuri fuseseră dezastruoase. Înlocuitorii săi, Crețeanu și Burdan, nu pridideau cu scoaterea baloanelor din plasă. De la fața locului, Virgil Economu a lansat atunci în eter faimosul S.O.S.: „Dezastrul pare iminent. Unde este Sepci, cerberul ediției trecute? Reparați greșeala! Trimiteți-l la Atena! Numai așa se mai poate salva ceva!”

Dirigitorii federației au înțeles mesajul. L-au chemat în grabă de la Cluj, era într-o zi de iarnă, de la sfîrșitul lui decembrie. I s-a spus așa: „Mîine e meciul cu Bulgaria, va trebui să apari între buturi. Am făcut toate preparativele ca să ajungi în cîteva ore la Salonic, unde te va aștepta coechipierul matale, Vasile Gain, care te va duce la Atena. Comandorul aviator Bănculescu și-a dat asentimentul pentru un zbor în cursul acestei după-amiezi”.

Andrei Sepci

Două Balcaniade care nu se uită

La ora 14, de la Pipera, decola un avion-sport cu două locuri. În față stătea un bărbat înalt, brunet, cu aer calm, care se apropiase de carlingă cu mers greoi, legănat. Purta un sacou de piele, avea ochelari de soare, la gît îi flutura un fular de mătase. În spate stătea un „pilot” cu echipament scump, complet, garnisit după ultima modă. „Pilotul” acesta de decor, vizavi de niște manșe blocate, era Andrei Șepci. În realitate era doar un pasager pușin înfricoșat, căci nu mai zburase în viața lui cu avionul.

Micul bondar, zumzăind, a trecut Dunărea, reperînd apoi țărmul Mării Negre, virînd tot mai la sud, căuțînd, din văzduh, orașul Burgas. Aici, pe harta Bulgariei, figura un aerodrom internațional și Bănculescu a pus aparatul, cumintea, pe pista curățată de zăpadă. S-au trezit deodată, însă, între baionete, jandarmi vorbind o limbă neînțeleasă le-au cerut explicații pentru această apariție care irita. S-au duminrit reciproc: oficialitățile din partea locului au aflat că avionul face o escală tehnică, pentru aprovizionarea cu carburanți, echipajul a aflat că respectase o hartă depășită, aeroportul transformîndu-se, între timp, într-unul militar. Au aflat și ziariștii din Burgas despre tranzitul insolit al eroului Balcaniadei din anul precedent. În timp ce comandorul Bănculescu făcea

plinul, fotbalistul Sepci dădea interviuri, comenta, la solicitări, meciul de a doua zi, care urma să pună față în față, pe teren neutru, România și... Bulgaria. Pilotul a făcut, în sfîrșit, semn de plecare. Au tras capota de plexiglas, motorul a dădăit, palele elicei au început să se învîrtească. Peste cîteva clipe erau în înălțimi, descriind o voltă strînsă deasupra aeroportului, un fel de tur de onoare, potrivit uzanțelor. Cînd, deodată...

...Cînd deodată, motorul a strănutat de două ori, subit, nervos. Carlinga s-a umplut de fum, rateurile motorului se declanșau în lanț, pe jos a început să se prelingă benzină, mai întîi un firicel, apoi cît o palmă, apoi din perete în perete. Avionul a descris un arc de cerc de 180 de grade. Dibuia acum drumul de întoarcere, ca o pasăre rănită, venind din ținuturi potrivnice să moară la cuib. Se clătina în aer, aplecîndu-se într-o parte și în alta, Sepci privea îngrozit, în dreapta îi apărea marea învolburată, cu crestele albe ale valurilor galopînd pe o întindere cenușie, peste cîteva secunde, iarăși într-o rină, cînd în colțul ochiului stîng prindea malul pustiu, învelit în plapuma rece de zăpadă. Balansul se întetea. Disperarea se cuibărise în carlinga numărul 2 și pasagerul în costum scump de pilot s-a proptit în minierul capotei, decis s-o deschidă, să se arunce în hăul de sub el, cu parașuta,

chiar dacă instructajul de la plecare, de folosire a ei, fusese sumar. Acoperișul transparent, de deasupra, se încăpățina să stea înțepenit când, deodată, Bănculescu a întors un maxilar crispat, strigând din toți răunchii: „Nu deschide! Nu deschide! Ne va răsturna vîntul dacă deschizi!” Aeroplanul s-a înscris apoi vertiginos, în coborîre, pe un unghi îndrăzneț. A atins deodată pămîntul și a sărit cît colo, ca o minge, oprindu-se cu botul în zăpadă. Aterizaseră forțat, într-un pustiu alb. Comandorul rămăsese cu fruntea sprijinită în manșă. Sepci, neștiind ce să facă, și-a plimbat nervos palma peste față. Și-a retras-o conșternat, apoi a mai pipăit o dată bărbia, pomeții obrajilor: barba îi crescuse cît în două zile. Pilotul s-a întors în scaun, agale, cu gest obosit, spre el: „Din zece mii de cazuri ca ăsta, într-unul se scapă. ăsta a fost unul!” Apoi, cu un zîmbet bun: „Ai încărunțit, domnule Sepci”.

Spre avionul eșuat se îndrepta o căruță. Un țăran a coborît suflînd în pumni ca să se încălzească și cînd a grăit au înțeles că trecuseră înapoi granița. Se aflau la 10 kilometri de cel mai apropiat sat, la 20 de kilometri de Mangalia. Căruța i-a dus într-o casă țărănească, unde au rămas peste noapte. Gazdele le-au cedat camerele de oaspeți. Într-a sa, Sepci nu putea să doarmă. Bănculescu închisese ușa după el, cu două sticle de apă fierbinte în mîini. Sepci i-a trecut pragul la un moment dat, ca să ceară un foc. A rămas pironit locului, în fața tabloului care i se înfățișa. Asul înălțimilor își tampona cu un prosop înmuiat în apă caldă cioturile picioarelor. Bocancii și protezele erau alinate sub pat și aviatorul cel brav își masa membrele ciuntite de bisturiu, de la glezne, cu nervi expuși, traumatizate de încordarea zborului acela cîinos, triumfător. „A, nu știi... un accident, la un miting în Cehoslovacia”, a vorbit cu aer natural, dar Sepci uitase de ce venise, îngrozit și extaziat în fața acestui OM.

...Între Salonic și București telefonul zbirniia fără încetare...

A doua zi a venit o echipă de experți din București care a cercetat aparatul. S-a stabilit că o mină inconștientă de supporter fanatic turnase petrol în benzina cu care au fost aprovizionați, ca să împiedice, de bună seamă, fortificarea echipei noastre. S-au făcut remedierile necesare, iar a doua zi, pe o ceață deasă, ținînd calea ferată, avionul a ajuns la București. La Pipera îi aștepta un singur suflet: soția lui Bănculescu.

Din toată Balcaniada '34, portarul echipei naționale nu s-a ales decît cu patru regrete, mai dureroase decît patru goluri printre picioare, marcate de un junior. În ordine cronologică: neselecționarea inițială în reprezentativă, în pofida unui sezon merituos; drumul aerian cu... hîrtoape, în care a văzut moartea rinjind sub burta avionului; palmaresul penibil al echipei naționale, căreia, spre regretul lui, n-a putut să-i întindă o mînă de ajutor; surpriza din final, cînd toată povestea se încheiase.

- Care surpriză? I-am întrebat pe bătrînul Sepci.

- Înainte de a mă urca într-un avion, pentru prima dată, în avionul acela minuscul care trebuia să traverseze rapid Balcanii, într-un zbor temerar, am solicitat, în spiritul unor prevederi oficiale, un contract de asigurare. Mă gîndeam la părinții mei și la o fată blondă. Mai tîrziu, Nae Lucescu, membru al biroului federal, avea să-mi spună, nu cînic, ci cu sinceritate, așa, ca un fapt divers: „Știi, Sepci, polițele acelea pe care le-ai sculat erau fictive. Ți s-au întins ca să te liniștească. Zborurile ocazionale, pe avioane-sport, ies din incidența legii”.

Vine PRIMĂVARA!

- Deci, vine primăvara, vrasăzică!...
- Dar nu vezi tu că încă-i frig afară?
- Pe cer se învîrtea o rîndunică.
- ... Cu una nu se face primăvară...

Dar n-ai văzut și tu cum ghiocelii încep mîrgăritarul să-și răsfețe, în soare, legănîndu-și clopoștii?

- Ce? N-ai văzut și ghiocelii să-nghețe?

- Tu nu observi c-adie iar zefirul, și-n aer și-n... vitrinele sportive?

- Cunosce și vînturi ce-și dublează tirul Dar și metraje... supranormative.

- Vin berzele cu... știrea mult visată
- Și barza mai greșește citeodată...
- Eu, foc în sobă, nu mai fac deloc
- Nici eu, că am calorifer în bloc
- Dar cerul își clarifică azurul...
- Mai dăinuie zăpadă-n toată țara.
- Duminică - e programat returul!...
- Precis? Atuncea... Vine Primăvara!

Victor HILMU

Orientare

Sportul meu: „orientare”

Este sportul tuturor
Nu-ți iei bilet de intrare
Ești sportiv și... spectator

Stadion, avem pădurea.
Coșuri, goluri nu marcăm.
Nu sutăm, ca unii, aiurea,
Nici cu pumnii nu punctăm.

Adversarul nostru, poate
Nu-l vedem nici la potou
De-l ajungem de la spate,
Nu îl tragem de tricou.

Ninge, plouă sau e soare,
Avem harta... ajutor,
Trecem vîi, „creăm” cărare
În cel mai frumos decor.

N-avem duș cu apă caldă
Ploaia rece e... șampon,
Baie facem la cascade
Cînd ieșim din... „stadion”.

Și primim, în alergare,
De la codrul nostru frate
Un trofeu nespus de mare.
Se numește... SĂNĂTATE!

Marian CRĂCIUNESCU
C.S. Voința București

CE ȘTII DESPRE BOWLING

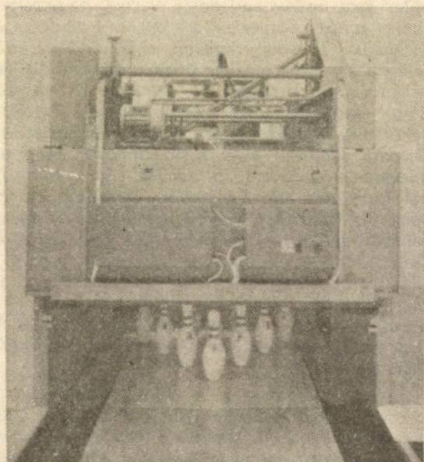
CEL MAI RĂSPÎNDIT JOC DE POPICE?

Dintre jocurile de popice, de departe cel mai răspândit este bowlingul, jocul cu 10 „bețe”. Bowlingul diferă mult de celelalte jocuri de popice (cel cu 9 popice, schere, elvețian etc.), se joacă pe piste de parchet din lemn, cele 10 popice sînt așezate în formă de triunghi echilateral cu vîrfurile spre jucător, pista are pe lîngă mantinela un șanț pentru devierea bilelor lansate greșit, numit șanț de greșeli. Bowlingul se practică pe scară largă și ca divertisment și ca performanță în majoritatea țărilor lumii (mai puțin în Africa), dar predomină față de alte jocuri în Statele Unite ale Americii, Japonia, Australia, Suedia, Olanda, Norvegia, R.F. Germania, Italia, Spania, Franța, Canada ș.a. Se mai joacă și în Iugoslavia, R.D. Germană, Cehoslovacia și U.R.S.S. În țara noastră săli de bowling sînt în stațiunile de pe litoralul Mării Negre, la Mamaia, Neptun, Olimp, Saturn (săli ultramoderne, cea de la Mamaia, de pildă, are 16 piste), precum și la Medgidia și în București — la hotelul Parc.

Jocul de bowling a apărut în S.U.A. prin anii '70 ai secolului trecut. Se spune că bowlingul a fost inventat de proprietarul unui local, care a transformat jocul cu 9 popice, introdus în America în secolul 18 de către coloniștii olandezi. Acest joc a fost interzis de autorități, deoarece arenele, care se aflau pe lîngă cîrciumi, au devenit lăcașuri de pariuri, de beții, ge-

neratoare de bătăi, scandaluri. Șeriful sesizat că la locul (unde s-a făcut prima arenă de bowling) continuă să se joace popice, cînd s-a dus la fața locului a găsit un joc cu totul nou, o arenă modificată și astfel patronul n-a putut fi tras la răspundere pentru încălcarea dispoziției de interdicere a jocului de popice. Ingeniosul american a desființat scîndura de lansare, mantinela a înlocuit-o cu un șanț, popicele, în număr de 10 în loc de 9, nu le-a mai așezat în formă de romb, ci în triunghi, și a mărit bila, de aproape trei ori mai grea decît cea de la jocul obișnuit și mai mare cu 7 cm în diametru. La lansare nu se mai ținea bila în palmă ci se prindea, prin niște orificii, cu trei degete. Deci un joc cu totul nou...

Bowlingul se joacă după sistemul american și după cel european, adică din 20 și, respectiv, 14 jocuri. Un joc înseamnă trei lansări, prima la „pline”, adică la 10 popice, iar următoarele două lansări la „izolate”, adică popicele rămase în picioare. Dacă un jucător doboară toate cele 10 popice dintr-o singură lovitură („Strike”) sau din două ori trei lovituri („spare”) are dreptul la o bilă în plus pentru fiecare „decar”. Jucat la nivel de performanță, bowlingul devine un sport dificil, solicită un efort mare, nu este deloc ușor să lansezi cu precizie la aproape 20 m bila de textolit de peste 7 kg. Activitatea internațională la

Așa arată fără... mască (paravan) o instalație automată de ridicare a popicelor la bowling

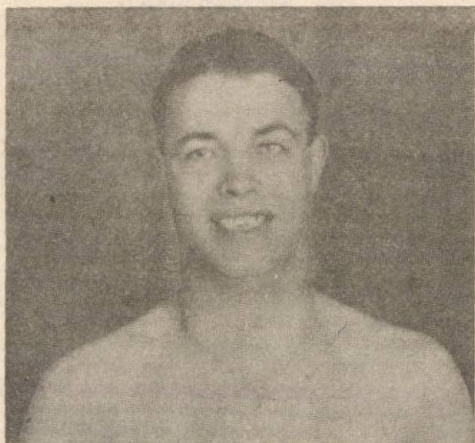
bowling este deosebit de intensă. Au loc competiții pe plan mondial și continental, ca de pildă „Cupa mondială”, campionate europene, inter-americane, asiatice și regionale, cum sînt cele Scandinave, ale Americii latine etc. Competiția supremă, „Cupa mondială”, se dispută anual, atît la bărbați, cît și la femei — individual. Prima ediție a avut loc la bărbați în 1965 (Irlanda), iar la femei în 1972 (R.F. Germania). Primii campioni ai lumii au fost Lauri Ajanto (Finlanda) și Irma Urrea (Mexic).

Toma RĂBȘAN

Cel doi ași ai bowlingului, norvegianul Stroem și filipinezul Paeng Nepomuceno

Vă mai amintiți de...?

BOXERUL VASILE ROȘCA CAMPION LA SEMIMIJLOCIE.

Nu prea-mi place să port căciulă, dar iarna aceasta n-am avut încotro. Așa că am scotocit într-o valiză cu lucruri purtate mai rar și am dat de „furcana” pe care o promisem în dar de la un neam din Cobadin și pe care o purtasem cîndva, tot într-o iarnă aspră.

Timul lăsase urme, era nevoie de o mină de meșter, să-i dea „față”. Dar cine? Mi-a sărit în ajutor Sandu Lulescu, comicul și... rapidistul de la „Tănase”.

— Du-te la Vasile Roșca! Blănar a-ntîia! mi-a zis.

— Care Roșca? Boxerul? Avea un pumn...

— Să vezi ce mină arel...

Și așa l-am revăzut, după ani buni, pe Vasile Roșca, unul dintre boxerii deceniilor '30—'50, campion național la semimijlocie. Cel 70 de ani și poziția impusă de meserie nu au reușit să-l încovoie. Are aceeași privire senină, pătrunzătoare.

Îi spun de ce-am venit, înțelege că... mă grăbesc și în timp ce îmi ia la dichisit căciula, îl iscodesc cu întrebările, îl îndemn la povestit. Zimbește blînd, oftează, ca tot omul care își aduce aminte de tinerețe. S-a născut la poalele munților Făgăraș și a venit în București să învețe o meserie, blănăria, pe care o practică și acum, cu mîgală de artist. Ucenic fiind, un lucrător l-a luat la o gală de box. Sportul cu mînuși l-a fascinat de la prima vedere, l-a încîntat înfruntarea bărbătească dintre corzile ringului și nu peste multă vreme avea să intre hotărît într-o sală, să învețe tainele pugiatului. A fost și pe Cometa, la maestrul Firu, cunoscutul arbitru de mai tîrziu.

Dintre zecile de tineri care visau să urce în ring, s-a impus repede atenției. l-a plăcut antre-

norului Spakov, care l-a... încercat. „Dacă ai să mă ascuți, băiete, ieși campion! Dar, spune-mi, îți place să te duci simbăta la bal?” l-a întrebat. Nu, nu-i plăcea să piardă nopțile și nici cu paharul nu era prieten. Altfel ar mai fi avut timp de box? Că, și așa, meseria îl lua aproape toată ziua. Și băiatul cu mușchi de fier și grumaz de taur a început să se impună tot mai mult.

— Am iubit și iubesc boxul — mărturisește Vasile Roșca. E un sport al curajului și bărbăției. Te face puternic, încrezător, disciplinat și — să nu zîmbiți, cum o fac cei ce nu cunosc boxul adevărat — îți dezvoltă gîndirea, rapiditatea în luarea deciziilor. Nu sînt de acord cu cei care îl consideră un sport brutal, periculos pentru sănătate (și se bate semnificativ cu degetul pe frunte) Brutal îl fac antrenorii slabi și boxerii care nu se pregătesc, crezînd că dacă atacă orbește rezolvă totul cu forța loviturilor. Dar nu odată sfîrșesc la podea, fulgerați de o „contră” bine plasată de un adversar abil. Periculos îl fac toți aceștia, ca și cei care urcă în ring înainte de a stăpîni foarte bine nu numai procedeele de atac, ci și pe cele de apărare fără de care n-ai ce căta între corzi. Da, da... și arbitrajele au denaturat mult boxul, devreme ce un bătăuș este preferat unui „stilist”, unui scrimer cu pumnii. Și cînd k.o.-ul rămîne singurul argument valabil pentru arbitrii marilor întreceri, e de înțeles ca pugilistul să încerce, în disperare, totul.

— Ați fost și campion, maestre Roșca?

— Da, în 1939. Din 1937 pînă în 1943 am făcut „semimijlocie”...

— Șase ani în aceeași categorie!

— Fără dificultate, prin pregătire și cumpătate.

— Vă mai amintiți parteneri de întrecere din anii aceia?

— Cum să nu? răspunde rîzînd cu subînțeles. Am boxat, la categoria mea, cu pugiliști vestiți ca Fulea, Stoian, Doculescu, Cionoiu, Jellesneac și cu Ion Popa, antrenorul emerit de astăzi.

— Ați susținut și meciuri cu boxeri străini?

— Desigur. Între cei mai buni, rusul Zagornicenko, francezul Pierre Blanchard, germanul Anster...

Vasile Roșca e la curent cu tot ce se petrece în boxul mondial și cunoaște pînă în amănunt biografia marilor campioni. Nelipsit de la cele mai importante competiții interne, știe de asemenea totul despre cei mai buni pugiliști ai noștri. Are o admirație deosebită pentru Fiat, Mircea și Paul Dobrescu, Negrea, Titl Dumitrescu, frații Cuțov... Din generația actuală, cel mai mult îi place Doru Maricescu.

— Ce nu v-a plăcut în cariera dv. de boxer?

Răspunde fără să stea pe gînduri:

— Neprezentările. N-am putut să sufăr pe adversarii care absentau de la gală. Nu mi-au plăcut victoriile fără luptă. Coboram ringul cu sentimentul că aș fi luat ceva care nu mi se cuvenea... Așa-mi făcea, prin '37, unul Marin Zuzat. Îmi venea să-l caut și... să-l bat de-a binelea.

Și mi-a întins căciula arătîndu-mi din priviri oglînda...

Dumitru MORARU-SLIVNA

UMOR

APROPO DE RAPID

Cînd spui Giulești, spui echipa de fotbal Rapid. Și viceversa. Toată lumea din acest cartier bucureștean visează la ziua cînd favoriții lor vor ajunge iarăși campioni. Cei mai optimiști speră să-și cumpere, odată și odată, un bilet pentru finala Cupei Campionilor Europeni între formația feroviară și cine s-o nimeri.

Toate acestea mi le-am amintit pe cînd mă aflam prin Giulești. Era într-o zi de sîmbătă, iar a doua zi, știam, echipa rapidistă avea acasă meci de campionat. Natural, l-am întrebat pe un puști de vreo 10 ani, întîlnit pe stradă, dacă și-a pregătit talanga.

— Păi mai este pînă la Anul Nou! a rîs băiatul.

Nu m-am lăsat și l-am iscodit mai departe:

— Ei, ce zici? Vrei să ajungi și tu portar ca Manu?

— Ce portar, nene? Eu mă fac inginer! a spus puștiul și a rupt-o la fugă.

Ceva mai încolo, am intrat în vorbă cu un tînăr:

— Nu-i așa că Ion Ion nimereste greu poarta?

— O fi întuneric pe strada lui! a dat tînărul din umeri și și-a văzut de drum.

— Nene, i-am spus ceva mai tîrziu unui cetățean în vîrstă, după ce l-am cerut un foc, chipurile, să-mi aprind țigara. Nene, am repetat, aveți băieți buni...

— Ba eu, tovarășe, am numai fete!

— Vorbesc de fotbalistii de aici...

— Nici unul nu mi-e rudă! a curmat omul discuția și m-a lăsat singur.

Am stat de vorbă și cu alți cetățeni din Giulești. Și tineri și bătrîni. L-am întrebat dacă le părea rău de plecarea lui Damaschin. Le-am cerut să-mi spună pe cine ar vrea să aibă Rapidul în echipă. Pe Balaci? Pe Hagi? L-am zădărit cu întrebarea „ce loc vor ocupa, pînă la sfîrșit, favoriții lor în clasament?”. Dar toate întrebările mele au nimerit în bară, ca șuturile lui Manea, uneori. Absolut toți manifestau o totală indiferență față de Rapid, de parcă nici n-ar fi existat. La urmă, l-am spus-o verde unui cetățean în uniformă de feroviar:

— Nici duminică nu-ți place Rapidul?

— Eu îmi vîd de mărfașele mele!

Mulți dintre dumneavoastră nu veți ști ce să credeți de indiferența întîlnită în Giulești. Nu mai este iubit Rapidul? Nu! Nu este asta motivul. Pur și simplu, discuțiile de mai sus, despre echipa feroviară, le-am purtat în Giulești, o comună de pe meleagurile județului Neamț!

o o o o o

V.D. POPA

15 ANI DE SALVAMONT ÎN ROMÂNIA

Proba de alpinism este deosebit de dificilă, mai ales dacă coborîrea în rapel se face și cu un accidentat în spate.

Sportul ÎN SLUJBA VIEȚII

E noapte și viscolul care cuprinsese înălțimile muntelui a coborît dezlănțuit spre văi, troienind zăpada, acoperind totul cu o mantie groasă. Nu se mai vîd poteci, stînci, pîlcuri de jnepeni. Totul e învăluit într-o negură de smoală.

Micul refugiu Salvamont de lîngă cabană e un grăunte de lumină, pe care rafalele de vînt nu-l pot stinge. Echipa de serviciu din această noapte încearcă să se odihnească, dar somnul nu se prinde de pleoape.

Deodată se aude, venind parcă din altă lume, un mesaj radio:

— Cei patru turiști... plecați de la voi către noi... n-au ajuns. Au trecut șase ore. Repetăm. Cei patru turiști...

Mesajul continua, monoton, cu voce egală, chiar și în clipa cînd echipa Salvamont pornise, de mult, în căutare, înghițită de negură...

Așezat în akie (bărcața metalică) accidentatul trebuie transportat cu mare rapiditate (dar și în siguranță) la postul de prim ajutor medical.

V-ați întrebat vreodată cine sînt acești oameni care nu au odihnă și pornesc, de îndată, pentru a-i salva, din capcanele muntelui, pe cei imprudenți? Oameni pentru care scene ca aceea descrisă mai sus fac parte din obișnuit?

— Mulți dintre ei — ne spune dr. Ioan Giurculescu, secretarul Comisiei tehnice Salvamont din cadrul Federației Române de Turism Alpinism — sînt sportivi sau foști sportivi, buni schiori, excelenți orientariști — care cunosc, în zonele lor, fiecare cută de teren, fiecare reper — buni alpiști, capabili să salveze pe cei căzuți în abrupt. În plus, ei știu să acorde primul ajutor medical și să transporte pe cei accidentați sau bolnavi cu akia — o barcă metalică ce poate fi condusă de schiori. Cu alte cuvinte, pentru a fi salvator în munți trebuie să ai o condiție fizică excelentă. Acești tineri au pus sportul în slujba vieții.

În anul 1984 s-au împlinit 15 ani de la înființarea, prin lege, a Salvamontului în România. În 1969 existau echipaje de salvare în munți doar în 7 județe, formînd 14 centre, cu 180 de tineri. Azi numărul județelor cu echipaje este de 13, dintre cele 18 cu profil montan. În România există 28 de centre, cu 43 de echipaje și peste 500 de membri. Iată și un bilanț al realizărilor salvamontiştilor în perioada 1 octombrie 1983 — 1 octombrie 1984: 2 447 de acțiuni! Dintre acestea, aproape 900 reprezintă salvarea oamenilor cu fracturi, luxații și entorse. Restul sînt degerături și lipotimii (circa 60), iar aproape 1 500 — plăgi, traumatisme, rățări. „De subliniat, — ne spune tot dr. Ioan Giurculescu — că numărul deceselor a fost foarte mic (sub zece cazuri). Mai puțin de jumătate față de anul precedent. Iar pe crestele Făgărașului, datorită salvamontiştilor sibieni — care au făcut mereu patrulare preventivă — nu s-a înregistrat nici un caz grav!”

Acești tineri salvatori se pregătesc în tabere speciale, organizate de diferite județe (cunoscute sînt cele din Munții Rodnei și din

Cheile Bicazului), au în dotare akii, aparate de radio emisie-recepție, ba chiar și elicopter (Salvamont Petroșani).

— E greu să fi salvamontist? I-am întrebat pe Mihai Sirbu, șeful centrului din Sinaia, pe care l-am întîlnit la cabana Babele, însoțit de nelipsitu-i cîine Saint-Bernard, al cărui strămoși au trăit în Alpii Elveției.

Mihai și-a trecut mîna peste frunte, oftînd.

— Greu... dar frumos. Frumos, cînd ai satisfacția că ai salvat viața unui om. Uneori, pentru el, rămîi un anonim, deoarece ajunge la spital, iar de acolo — acasă, fără să ne dea nici un semn. Dar satisfacția noastră este aceeași, oricum. Este însă o muncă grea, cînd ai de-a face cu imprudenți, cu oameni care-și iau lumea-n cap după ce beau cîteva pîhăruțe și devin cutezători nevoie-mare. Pornesc la drum pe poteci înzăpezite, lipsiți de cunoștințe elementare privind turismul iarna, ba adesea și fără un echipament adecvat și... se pierd în noapte. Apoi începem noi. Să-i căutăm. Să îi aducem la cabană, la viață... Sînt, desigur, și alte cazuri, independente de voința oamenilor: o accidentare, o boală care se instalează brusc, un atac de cord. În toate aceste cazuri ajutorul salvamontiştilor este de mare preț.

La cabana Peștera l-am întîlnit într-o zi pe profesorul Doru Diaconescu, cu o grupă de copii de la școala generală din comuna Brănești, Dîmbovița.

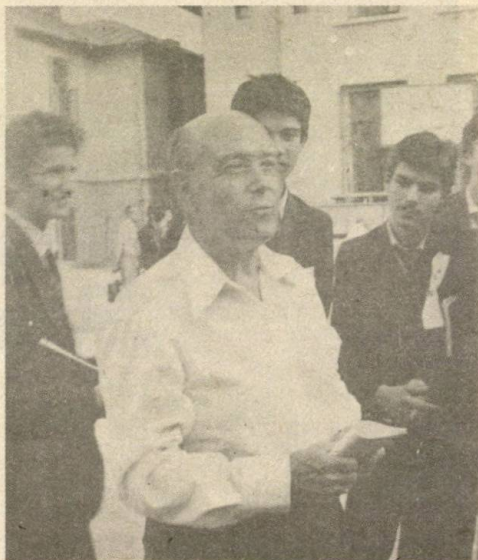
— Toți fac parte din „Prietenii Salvamontului”, ne-a spus profesorul. Îi pregătim de mici: să știe să se orienteze, să cunoască bine locurile, să schieze bine, să știe alpinism... Un salvamontist are în spatele lui ani buni de pregătire. El trebuie să fie un sportiv cu experiență, un om curajos, care să cunoască excelent zona, chiar cînd zăpada schimbă configurația terenului.

Sever NORAN

Furînd TINERETEA...

Au trecut aproape 20 de ani de cînd, făcînd primii pași în gazetărie, coboram în sala de sport a Liceului „Șincai” pentru un scurt reportaj cu acel „dascăl minunat”, cum îmi fusese definit profesorul de sport **Victor Tibacu**. Un personaj care avea să mă farmece pe loc prin vocația sa într-adevăr remarcabilă de dascăl, prin finețea și delicatețea omului cu aleasă cultură și ținută, prin vivacitatea gândirii și înțelepciune, prin bunătatea autoritară și personalitatea sa, prin pasiunea pilduitoare pentru profesie, prin optimismul sănătos și veselia-i molipsitoare...

L-am reîntîlnit cu bucurie și uimire într-o dimineață a toamnei trecute pe „Tineretului”, în mijlocul a mii de școlari veniți să-și petreacă duminica făcînd sport. Cu bucurie, pentru că îmi aducea aminte, poate, de primul meu reportaj. Cu uimire, fiindcă descopeream că, pentru acest om, cele aproape două decenii parcă nici nu trecuseră. Era același pe care-l cunoscusem în sala de sport de la „Șincai”. Atîta doar că locul treningului era luat de un impecabil costum care-l trăda pe pensionarul de acum. Era la fel de sprinten la trup și la spirit ca atunci, la fel de expansiv și de desăvîrșit orator, înconjurat cu evident respect de atîția și atîția dintre foștii săi elevi, acum dascăli și ei, fascinați de vorbele iscusite ale „maestrului”. Mă întrebam dacă nu cumva Victor Tibacu deține magica cheie a tinereții. Și n-am pregetat să i-o mărturisesc, în timp ce alte mîini de dascăli se întindeau cu vădîtă sfială, într-un cerc care devenea din ce în ce mai mare pe terasa tribunei pline.

„Ce-aș putea să-ți mai spun acum, ca-pensionar? Că mă bucur de starea în care mă aflu, că nu am abandonat deloc mișcarea, că vin mereu între tineri, să fur tinerețe?” Și se întrerupe pentru a întinde mîna unui nou venit, fost elev, și a-și reaminti cîte o secvență aparte din viața interlocutorului, la „Șincai” și după aceea, ca sportiv și ca tînar profesor de sport. Și așa deduceam că pentru dascălul Tibacu cei ce făceau sport cu el nu încetau să existe în inima și în memoria sa după plecarea din liceu...

„Da, da, trebuie să știm să furăm tinerețe!” revine, ca și cînd nu și-ar fi întrerupt gîndul pentru o bună bucată de timp. **„Dascălul de sport este, într-un fel, un artist care dă frumusețe tinărului, modelîndu-l la vreme potrivită trupul și sufletul, învățîndu-l să prețuiască acest meșteșug. Și, în același timp, se modelează pe el însuși, învățînd mereu să împrumute, din „opera” sa, tinerețea, învățînd deci să rămînă tînar. Este o artă să furi fără a păgubi...”** Vorbe cu tîlc, spuse cu obișnuitu-i talent oratoric, parcă mai mult pentru tinerii urmași în profesie și care nu încetează să se considere încă elevii lui. De altfel, mulți dintre ei răspund și acum „prezent!”, împreună cu soțiile sau soții, la apelul fostului dascăl, tot acolo, la

„Șincai”, unde au cîștigat dreptul să revină pentru a face sport, mișcarea dătătoare de sănătate, bucurie și tinerețe.

Singurul scop pentru care Victor Tibacu își cheamă acolo elevii de acum 20-30 de ani? Nu. Și ni se destăinuie: **„Ideea este să-i țin mereu legați de școala și de dascăli care i-au ajutat să devină oameni, să învețe mereu să fie tineri, la fel de tineri ca și elevii lor, în ciuda anilor care trec. Și îmi doresc ca acest obicei să dăinuie...”** Apoi dascălul, care știe să păstreze atît de bine tinerețea pentru el, continuă — în același mod captivant — să-și expună proiectele de viitor, ca și cum în acea zi de toamnă își începea drumul în profesie. Visează o lucrare de mare respirație, în care să explice posibilitatea participării concomitente, totale și intensive, a unei mari mase de elevi la lecția de educație fizică, sau o teorie a impulsurilor de intensitate, repetate, care duc la sporirea rezistenței, sau poate și o teorie a prelungirii tinereții pînă la vîrste înaintate...

Și toți cei ce-l ascultam parcă deslușeam ceva din misterele întoarcerii în timp sau, mai bine zis, ale rămînerii în vremea tinereții.

Aurelian BREBEANU

SAHUL ROMÂNESC S-A AFIRMAT PUTERNIC LA OLIMPIADA DE LA SALONIC

Marele maestru român Florin Gheorghiu, la masa de joc în spate, privind cu interes poziția, marele maestru sovietic Lev Polugaevski

A 26-a ediție a Olimpiadei de șah (masculină și feminină) s-a desfășurat, după cum se știe, la Salonic (Thessaloniki), marcând sărbătoarea a 2300 ani de existență a orașului, unul din leagănele civilizației elene. Vrînd parcă să onoreze acest moment de referință, s-a bătut practic recordul de participare al Olimpiadelor, 99 de delegații din întreaga lume fiind prezente la marea sărbătoare a șahului. S-au văzut astfel încununate eforturile deosebite ale Federației Internaționale de Șah (FIDE) pentru popularizarea sportului minții în cit mai multe țări ale lumii, unele din ele absolut fără tradiție șahistă, dar participante acum la Salonic... Olimpiada a fost organizată fără cusur, gazdele vrînd să demonstreze întregii lumi ospitalitatea deosebită a poporului grec, continuitatea spiritului olimpic și dragostea față de șah. De altfel, în cadrul lucrărilor Congresului FIDE s-a luat o hotărîre foarte importantă și anume organizarea periodică — din 4 în 4 ani — a viitoarelor olimpiade de șah în Grecia, la Salonic!

Din punct de vedere tehnic, Olimpiada, desfășurată în sistemul elvețian, trebuia să confirme sau nu o tradiție veche de peste 30 ani, adică superioritatea șahului sovietic atît la masculin cît și la feminin, iar pentru noi reprezenta o mare încercare pentru o evaluare cit mai justă a valorii șahului românesc în acest moment.

După cum se știe, în anii de după 23 August 1944 șahul românesc a cunoscut o puternică afirmare internațională, fiind obținute o serie de mari succese care au culminat cu 4 locuri II, de vi-

cecampioane ale lumii, ale echipei olimpice feminine și un titlu de campion mondial de juniori, obținut în 1963 (n.r. Florin Gheorghiu).

În ultimii ani însă, în condițiile unei concurențe foarte puternice pe plan internațional, ale apariției în numeroase țări a multor jucători tineri talentați, șahul românesc a avut o evoluție oarecum oscilantă, alături de succese de prestigiu apărînd și unele insuccese sau ratări regretabile, inerente uneori în sportul de mare performanță! Din această cauză, repet, Olimpiada de la Salonic a constituit pentru noi toți un nou examen care, după cum se va vedea, a fost trecut cu brio de către ambele echipe olimpice ale României.

Se poate spune că această Olimpiadă a fost pregătită cu mare minuțiozitate de către toți factorii responsabili — jucători, antrenori, F.R. Șah, căutîndu-se în primul rînd realizarea unei coeziuni morale, sufletești, între toți membrii celor două reprezentative, în vederea grelei încercări de la Salonic. Cele două stagii de pregătire a olimpicilor, la Predeal și Baile Herculane, au călît practic rezistența fizică a jucătorilor și jucătoarelor, au creat o stare de bună dispoziție care s-a reflectat ulterior în prestația lor la Olimpiadă. În condițiile desfășurării Olimpiadei în sistem elvețian, sistem în care șansa de concurs are un aport deosebit, s-a încercat simularea anticipată a diverselor momente grele, a diverselor întîlniri decisive, pentru a se micșora rolul tracului, al emoтивității la unii debutanți, s-au făcut ultimele repetiții ale diverselor scheme de joc ș.a.m.d.

Diferența esențială era numai că la Salonic echipa feminină a României se prezenta printre favoriți (ca urmare a numeroaselor succese din trecut), cu șanse îndreptățite la o medalie, în timp ce echipa masculină căuta o afirmare pe plan mondial, cel mai bun rezultat obținut vreodată de băieți fiind locurile 5—6 la Olimpiada de la Buenos Aires...

Evoluția de concurs a reprezentativelor noastre a avut, cred, darul să surprindă pe toți specialiștii aflați la Olimpiadă, fiindcă ele au jucat practic tot timpul numai la câștig, indiferent de numele adversarilor înfrinși! (Era, de altfel, singura tactică de concurs capabilă să ne aducă rezultate finale cit mai prestigioase...). Startul Olimpiadei feminine lăsa să se întrevadă o mare surpriză, tinăra reprezentativă a Bulgariei, aflată printre out-sidere, începând excepțional și conducând clar în fața marilor favorite, echipa U.R.S.S., aflată în formație completă (Ciburdanidze, Levitina, Gavrindașvili, Semenova)!... Echipa noastră feminină a prins trena favoritelor, având o evoluție foarte bună și mai ales egală și sigură. Învingând pe rând puternicele echipe ale Ungariei, R.F. Germania, Poloniei și Bulgariei și pierzând la limită numai cu echipele U.R.S.S. și R.P. Chineze, fetele noastre și-au asigurat în final, în condiții de mare tensiune nervoasă, în meciul decisiv cu echipa Spaniei, medaliele olimpice de bronz! Desigur, unii au zis să se gândească, cu nostalgie, la medaliele de argint obținute în alte Olimpiade, dar la Salonic, în condițiile concurenței acerbe de care am amintit, ale evoluției excelente a echipelor U.R.S.S. și Bulgariei (clasate în ordine pe primele 2 locuri) ale tensiunii nervoase deosebite în care s-a jucat runda de rundă, medaliele de bronz sînt deosebit de prețioase și ele confirmă valoarea șahului feminin românesc pe plan internațional. La prima masă Margareta Mureșan a jucat sobru, ea rămânând neînvinsă și dînd astfel încredere coechipierelor, iar Elisabeta Polihroniade-Rusu și Dana Nușu au realizat procentaje înalte (9,5 din 13, respectiv 9 din 14) contribuind decisiv la succesul de prestigiu al echipei noastre. De altfel, E. Polihroniade-Rusu a obținut al doilea rezultat individual al Olimpiadei pe masa a doua. Prezentă în premieră la Olimpiadă, tinăra jucătoare Gabriela Olărașu a realizat un punct din 2 partide.

Interesant, mai ales pentru specialiști, este amănuntul că echipele Bulgariei și României au înfrîmat ordinea Elo! Astfel, Bulgaria — aflată în clasamentul mondial preolimpic pe locul 9 (Elo 2105) — a obținut în mod neașteptat, dar meritat, medaliele de argint, iar România — clasată în același clasament preolimpic pe locul 5 (Elo 2180) — a obținut medaliele de bronz. Deci, după cum se vede, nu totdeauna ordinea hîrtiei este și cea reală... La obținerea succesului fetelor noastre un rol important au avut și cei doi antrenori: M. Pavlov și S. Neamțu.

„Campania olimpică” a băieților a început fericit, echipa masculină obținînd două victorii la scor: 4—0 cu Cipru și 3,5—0,5 cu Albania, urmată de un valoros meci egal, 2—2, cu puternica reprezentativă a Iugoslaviei, de multe ori medaliată la Olimpiade...

Începînd cu acest meci, echipa României, aflată în clasamentul preolimpic Elo pe locul 16 (2 456 pct. Elo), a avut un culoar de concurs extraordinar de dificil, întîlnind practic pînă la încheierea turneului pe toate favoritele și susținînd 11 meciuri cu echipe considerate de computer, clasament Elo

pe națiuni și specialiști, mai bune decît echipa noastră!... Demn de subliniat este amănuntul că, începînd cu runda a 3-a și pînă la sfîrșit, echipa masculină a României a jucat mereu numai în elita șahului mondial (după expresia antrenorului Em. Reicher, tehnician de valoare, care a insuflat încredere și optimism tuturor jucătorilor, s-a aflat în „cușca cu lei”), susținînd runda de rundă un adevărat examen de maturitate șahistă, absolvit în cele din urmă.

Folosind un artificiu tactic care a avut darul să surprindă pe toți specialiștii de la Olimpiadă (schimbarea ordinii primelor două mese între marile maeștri Gheorghiu și Șubă), echipa noastră masculină a obținut 7 victorii, 4 meciuri nule și numai 3 înfrîngerii, ratînd de foarte puțin obținerea unei medalii olimpice, ceea ce ar fi constituit realmente un rezultat senzațional. Desigur, se pot aduce argumente pro și contra, însă conform pozițiilor de pe tablă în diverse meciuri, dacă șansa de concurs ar fi fost puțin de partea noastră, rezultatul final ar fi fost și mai bun (amintim numai partidele Șubă—Hübner, Djindjihașvili—Șubă, Gheorghiu—Nunn, Ghișescu—Mestel, Pinter—Stoica...)

Oricum, în condițiile unui campionat olimpic mai disputat și mai plin de surprize decît oricînd (amintim numai incredibilul rezultat de 4—0 cu care U.R.S.S. a învins cea mai bună echipă posibilă a Ungariei), a unei tensiuni nervoase extraordinare și a lipsei oricărei respirații (Șubă și Gheorghiu au jucat toate cele 14 meciuri ale olimpiadei) echipa României a fost, după părerea tuturor specialiștilor, marea revelație a Olimpiadei de la Salonic, impunîndu-se atenției tuturor și obținînd un rezultat final cu totul remarcabil: locul 5 pe națiuni, cel mai bun rezultat obținut vreodată de echipa masculină a țării noastre. De altfel, clasîndu-se pe acest loc 5 (1. U.R.S.S. 2. Anglia 3. S.U.A. 4. Ungaria) înaintea unor țări cu o îndelungată și puternică tradiție șahistă (cum ar fi R.F. Germania, Iugoslavia, Olanda, Suedia, Cehoslovacia etc.), echipa României s-a calificat pentru prima ediție a campionatului mondial pe echipe (masculine) care va avea loc în noiembrie 1985 la Lucerna, în Elveția.

Punctul forte al echipei noastre l-au constituit mesele 2 și 3 unde M.M.I. Gheorghiu (Elo 2505) și M. I. Ghindă (Elo 2465) au obținut 9 puncte din 14, respectiv 7,5 din 12, contribuind decisiv la obținerea rezultatului final prestigios al reprezentativei noastre. M.M.I. Șubă (Elo 2445) a avut o evoluție meritorie, rezistînd bine la prima masă și realizînd 8 puncte din 14, în timp ce, folosiți pe rînd la masa a 4-a, M.I. Stoica (3,5 din 7), M.I. Th. Ghișescu 4 (7) și M.I.-D. Bărbulescu 1 (2) nu au reușit să realizeze decît un punct peste 50%... Evoluția de ansamblu a echipei române trebuie apreciată ca foarte bună din punct de vedere tehnic, ea autodepășindu-se în mod evident la Olimpiada de la Salonic și făcînd dovada marilor disponibilități ale șahului masculin din România!

Reflectînd condițiile deosebite asigurate de către C.N.E.F.S. și F.R. Șah (secretarul responsabil Maria Mitrescu fiind conducătorul delegației noastre la Salonic), șahul nostru a obținut la această Olimpiadă un mare succes, clasamentul (neoficial) pe națiuni al celor două turnee (masculin și feminin) plasînd România pe locul 2 în lume!

Florin GHEORGHIU
mare maestru internațional

MARELE ÎNVINS AL MARILOR VITEZE

De fapt „marele învins” nu este deloc... mare. Ba dimpotrivă. Este mărunțel. Mai precis, are doar 1,67 m în înălțime și 65 de kg greutate. De aceea, în lumea tumultuoasă și plină de personaje fabuloase a marilor premii din campionatul mondial de automobilism de Formula 1 i se spune „Piticul”.

Un „pitic” cu suflet mare, cu un curaj uimitor, cu o îndemânare și o stăpânire de sine ieșite din comun. Acesta este pilotul francez *Alain Prost*. Un om extrem de calm, stăpinit, calculat în tot ce face, modest. Prezența lui la standurile marilor circuite nu este șocantă. Foarte curtenitor, corect în relațiile cu colegii, Alain Prost impresionează toc-

mai prin aceste calități, sinceri să fim, mai rare printre piloții bolizilor care aleargă pe roțile lor uriașe cu viteze, uneori, de peste 300 de km/h.

Alain Prost a fost în '84 „marele învins” al acestui atît de palpitant campionat mondial. Să ne reamintim că înaintea ultimei probe, cea de la Estoril, din Portugalia, doar 3,5 puncte îl despărteau de liderul clasamentului general, austriacul Niki Lauda. El trebuia să cîștige și Lauda să nu sosească pe locul al II-lea, ci mai jos. El a cîștigat, dar Lauda a trecut linia de sosire al doilea și, pentru o singură jumătate de punct, Alain Prost a terminat pe treapta a doua a podiumului de premiere. Culmea e că Alain Prost nu suferea pentru prima oară un astfel de eșec... În '83 la fel. Înaintea ultimei probe a C.M., cea de la Kyalami, Alain Prost avea 2 puncte avans și era urmărit din ce în ce mai insistent de brazilianul Nelson Piquet. Ce s-a întîmplat atunci? Adică atunci cînd cunoscuta revistă „L'Equipe magazine” îi publica fotografia pe toată coperta, cu un titlu sugestiv: „Prost — la dernière ligne droit”, adăugînd: „În această seară, Alain Prost, 28 de ani, va deveni, poate, primul francez campion al lumii la Formula 1.” Dar Alain Prost n-a devenit nici atunci campion, pentru că o pană mecanică l-a împiedicat să termine cursa la Kyalami, ceea ce a oferit brazilianului Nelson Piquet titlul pe... tavă.

Poate tocmai din aceste motive o recentă anchetă a unei cunoscute reviste vest-germane de automobilism a avut un final de senzație. Pentru prima oară titlul de cel mai bun pilot al anului nu a revenit campionului „en titre”, cum se spune, adică austriacului Niki Lauda, ci celui clasat pe locul secund, „marele învins”, pilotului francez Alain Prost. Era o recunoaștere, este drept platonice, dar totuși o recunoaștere a meritelor acestui atît de onest, simpatic, corect și... ghinionist pilot de Formula 1.

Tocmai pentru acest lucru ne-am hotărît să îndreptăm la rîndu-ne pentru cîteva... pagini proiectorul actualității, al reportajului nostru, nu spre cel de pe primul loc, ci spre cel învins atît de dramatic și care merită și el (nu este așa?...) cîteva momente de atenție.

Cine este Alain Prost? S-a născut la 24 februarie 1955, într-o mică localitate, Lorette, din apropierea orașului Saint-Chamond. Părinții săi erau comercianți de mobilă și copilăria și-a petrecut-o liniștit, urmărind fascinat ceasuri întregi mașinile care zburau pe șosea, prin fața casei, căutînd mărurile fermecătoare și atît de înșorite ale Loirei. Mai tîrziu, Alain și-a întrerupt brusc studiile liceale și s-a hotărît să-l ajute pe tatăl său în micul său comerț artizanal de mobilă și, apoi, cu banii cîștigați să-și cumpere un kart și, nici mai mult, nici mai puțin, să devină campion al Franței. În 1974 reușește această performanță și, satisfăcîndu-și stagiul militar, urmează și cursurile școlii de piloți auto organizată de firma Renault (Elf-Winfield). Așa a intrat Alain Prost, fără nimic spectaculos, pe căi bătătorite — ca să spunem așa — în lumea mirifică a curselor de automobile.

Între timp, în 1972 a cunoscut-o... pe Anne-Marie Barges. Ea era și este și acum învățătoare și-l iubește și azi la fel de mult. A stat pe lingă el răbdătoare pînă în 1980, cînd Alain Prost a semnat primul său contract ferm cu firma McLaren, cea pentru care concurează și acum, împreună cu campionul mondial Niki Lauda. Acesta a fost începutul. Începutul unei mari și frumoase aventuri.

Prima lui victorie? O să vi se pară curios, dar iată ce răspunde la această întrebare Alain în cadrul unui interviu acordat recent. „Prima mea victorie cu adevărat este nașterea fiului meu Nicolas, la 18 august 1981. Un băiețel de 3,5 kg. Am trăit o bucurie mai mare ca atunci cînd vezi fulgerînd prin fața bolidului tău steagul cu pătrățele albe și negre al comisariatului de sosire, semn că ai cîștigat. Deci, primul meu mare premiu se numește... Nicolas!”

Lăsînd însă la o parte viața din afara circuitelor a acestui „mare învins”, să reluăm, ca într-un film, cele mai frumoase secvențe ale unui pasionant film, în care trebuie să vă imaginați că totul, absolut totul, se derulează la viteze de peste 200 de km pe oră, că acolo, pe fișia întortocheată de asfalt, sutimile de secundă par secole, că fiecare milimetru de mișcare a unei singure miini poate aduce moarte...

PRIMA SECVENȚĂ, PRIMA CURSĂ. Duminică 13 ianuarie, la Buenos Aires. Alain Prost, pînă atunci un excelent pilot de Formula 3, debutează la McLaren, în Formula 1. Ca debutant, face impresie. Obține al 12-lea timp și pornește ca din pușcă să recupereze handicapul. Cîștigă teren, dar nu are experiență. La cel de al 10-lea tur derapează primejdios, își revine cu dificultate și înțelege că nu trebuie să se repeadă. Așteaptă. Este o căldură toridă. Alain Prost face o cursă inteligentă, în schimb ceilalți mari ași abandonează unul cite unul. În final, Alain Prost termină prima sa cursă de Formula 1 pe locul VI. Promițător — zic mecanicii și inginerii.

A DOUA SECVENȚĂ, PRIMA VICTORIE. Duminică 5 iulie 1981. La Dijon se dispută *Marele Premiu al Franței*. Piloții francezi, indiferent sub culorile cărei firme aleargă, se bat încă de la turele de încercare să obțină timpuri buni, să fie cit mai în față pe grila de plecare, pentru a obține victoria pe pămînt natal. Înainte de start se conturează un aprig duel Arnoux-Prost. Dar, ghinion! În timp ce bolizii multicolori alergau nebunește prin curbe amețitoare și pe linii drepte se pornește ploaia. Era în turul cu numărul 58. Se agită drapelul roșu. Cursa este întreruptă. Conducea brazilianul Piquet, iar Prost era pe locul al doilea, la 6 secunde. Cum nu fuseseră parcurse trei sferturi din cursă, aceasta — conform regulamentului — urma să se reia, pentru a se alarga celelalte 22 de ture care mai rămăseseră, iar apoi timpii realizați trebuiau adunați pentru a da învingătorul. La reluare, Prost pornește ca un nebun. Nu-i rezistă nimeni. Doar irlandezul Watson se menține un timp în umbra lui Alain, care aleargă, aleargă cu sute de kilometri pe oră. Cîștigă cele 22 de ture, adică partea a doua a cursei. Pe totalul timpilor realizați este tot primul. Și iată-l — prima oară — pe podium, sus, cu uriașa și tradiționala sticlă de șampanie în mină, stropind vesel pe toată lumea. Este prima lui victorie în Formula 1. O victorie care nu se uită...

A TREIA SECVENȚĂ, VICTORIA CEA MAI SPECTACULOASĂ. Simbătă 23 ianuarie 1982. La Kyalami începe o nouă ediție a C.M. de „F 1”. Mașini noi, motoare ultrasofisticate, carenaje aerodinamice, bolizii strălucind în soarele blind al Atlanticului de sud. Piloții — toți — își fac planuri pentru sezonul care debutează. Alain Prost pleacă de pe linia a treia a grilei de start. După primul tur este pe locul doi, după Arnoux. Lupta este acerbă. În al 40-lea tur, la peste 200 de km la oră, sparge un pneu, redresează admirabil mașina, reintră la stand, schimbă toate roțile (23 de se-

cunde!) și pornește din nou în trombă. Trece ca un fulger pe lângă Alboreto, depășește net pe Lauda și forțează, strecurându-se cu abilitate, „taie” virajele cu un curaj nebun. Trece de Rosberg, de Watson și este din nou în spatele lui Arnoux. Alături de ei, Pironi și Reuteman. Lupta ridică zecile de mii de spectatori în picioare. Difuzoarele fac un zgomot asurzitor, încît nimeni nu mai știe care este situația exactă. În sfîrșit, se află rezultatul: cu un final irezistibil, Alain Prost a cîștigat prima cursă a anului. Mulți dintre gazetarii prezenți încep să-l compare pe Alain Prost cu celebrul Jim Clark.

A PATRA SECVENȚĂ, VICTORIA CEA MAI PALPITANTĂ. Duminică 14 august 1982, la Zeltweg, în Austria. Alain Prost aleargă pe mașinile firmei Renault. Rivalul său, Rene Arnoux, este la volanul unei mașini roșii, Ferrari. Alain Prost calculează totul cu sînge rece. Pilotează atent, în forță. Are un ușor acroșaj cu Piquet în turul al 16-lea, dar nu pățește nimic. Treptat, ajunge în față. Mai sînt 6 ture și cei doi rivali se află în linie dreaptă, unul lângă celălalt. Nu se mai aude decît mugetul motoarelor solicitate la maximum. Martorii spun că cele două mașini zburau cu peste 300 de km pe oră, parcă lipite una de cealaltă. Se apropia amețitor celebrul viraj „Sebring”, unde trebuia frînat. Alain Prost are un mic avantaj, deoarece se află cu bolidul său la coardă, adică în interior. Mașinile s-au apropiat de viraj cu toată viteza. Cine frînează primul? Ce fac cei doi? — se întreabă toți cu groază. Bolidul roșu al lui Arnoux începe să scoată fum de sub uriașele cauciucuri. Arnoux a frînat! Alain Prost încă nu. Are puterea să stopeze mașina sa periculos de aproape, în curbă, cu riscul de a ieși afară și de a se răsturna. Dar, cu măiestria lui, reușește să treacă. Este nebun! spun toți. Nu! Este un foarte bun pilot cu nervi de oțel! spun specialiștii. Și au dreptate.

A CINCEA SECVENȚĂ, ULTIMA VICTORIE, CEA CARE N-A MAI FOLOSIT. Duminică 21 octombrie 1984. Circuitul de la Estoril este prima oară gazdă a unei curse de Formula 1 și va rămîne

în istorie pentru cel mai palpitant final al campionatului mondial. Niki Lauda are un avans de 3,5 puncte. Alain Prost trebuie să cîștige, iar Lauda să termine de la locul III în jos, pentru ca „piticul” nostru să devină prima oară campion al lumii. Lucrurile sînt acum cunoscute. Alain Prost a făcut — spun cei ce au urmărit „pe viu” disputa — cea mai rapidă, sigură și frumoasă cursă a sa. Cîțiva dintre cronicarii de specialitate au spus chiar: *„O cursă perfectă!”* Cînd a aflat că, prin abandonul lui Mansell, Lauda a ajuns pe locul II, Alain Prost nu a mai forțat și a trecut primul linia de sosire cu un zîmbet amar pe buze, cu ochii mijind de lacrimi. Nici acum nu venise clipa cea mare, clipa mult așteptatei victorii finale. „Piticul”, clasat pe locul doi în clasamentul general, îl îmbrățișează pe colegul său Lauda (amîndoi aleargă acum pe mașini McLaren, deci fac parte din aceeași echipă!) și spune cu glasul sugrumat de emoție: *„Niki merită să fie campion mondial. A fost cel mai bun în acest sezon...”* În clipa aceea, unii spun că printre stropii de sudoare și de șampanie se amestecaseră atunci și stropii unor lacrimi...

ULTIMA SECVENȚĂ. Citim într-o mare revistă de specialitate că Alain Prost a rămas la fel ca la debuturile sale, cînd a intrat în primul mare premiu cu un combinezon vechi și tocit, pe care i l-a împrumutat Patrick Tambay. N-avea nici mănuși. Doar casca sa de alergător de karting. Acum e la fel. Soția sa nu este o vedetă, pentru că nu vine niciodată la marile premii. Familia Prost trăiește modest. Nu călătorește în Rolls, nu dejunează la marile restaurante, nu impresionează prin fast. Cînd îl ai în față nici n-ai crede că el este, totuși, celebrul Alain Prost...

Viața lui a rămas calmă. Cînd are un pic de timp urmărește meciurile echipei de fotbal St. Etienne, joacă tenis, îl plimbă (cu bicicleta!) pe Nicolas și stă liniștit acasă cu Anne-Marie. Și dacă devine campion mondial? Nimic nu se va schimba. „Piticul” din povestea noastră este, și va rămîne, un modest simpatic...

Călin ANTONESCU

Boxerii se antrenează numai în zile însorite. Altfel cum ar mai putea boxa cu umbra?...

O partidă terminată la egalitate poate fi nulă din toate punctele de vedere.

Oricît ar fi de bine crescut, schiorul nu bate la porțile de slalom înainte de a trece prin ele.

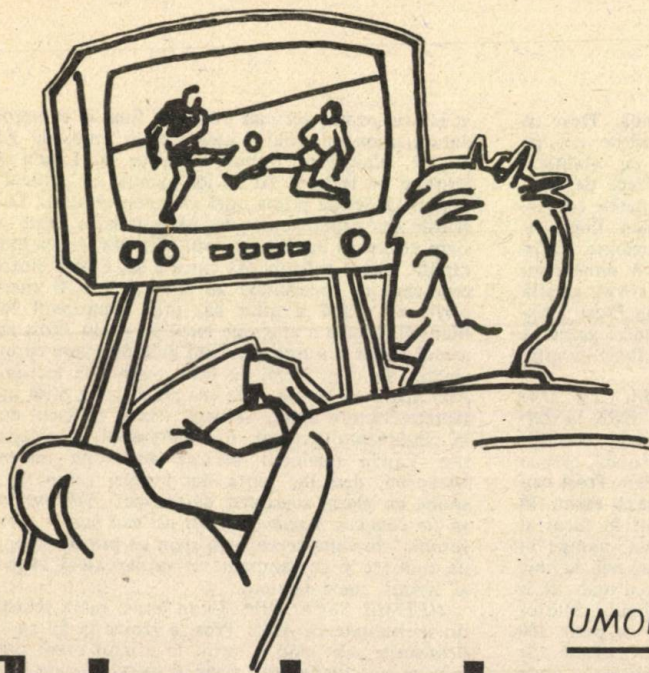
După ce ridică haltera, concurentul trebuie s-o țină deasupra capului. În asta constă greutatea.

Nu e obligatoriu ca ghetele pugiliștilor să fie din box.

La handbal, e drept că jucătorii folosesc mîna, dar cu cap.

Întîlnirile de lupte terminate la egalitate ar trebui să se numească paturi. Doar au loc pe saltea.

V.D. Popa

UMOR

Culori deschise, culori închise

Nu, nu pot pretinde că cele ce urmează ar fi cumva lucruri ciudate, prin care să-l fac pe cititor să-mi urmărească povestirea cu sufletul la gură.

Într-adevăr, ce poate fi mai banal decât faptul că, nu de mult, urmăream pe micul ecran un oarecare meci de fotbal? Nici faptul că oprisem sonorul nu avea în el nimic senzațional: pur și simplu, în camera cealaltă puștiul își făcea lecțiile, deci o liniște deplină se impunea.

Desigur, comentariile crainicului-reporter întregesc întotdeauna atmosfera dar, date fiind condițiile momentului, m-am hotărât să mă mulțumesc doar cu ce văd.

S-a dat legătura cu stadionul.

Am văzut echipele intrând pe teren. Echipa „mea”, adică cea de care de multă vreme îmi legasem simpatiile, bucuriile și tensiunea, era echipată, ca de obicei, în tricouri de culoare deschisă („...pe micile dumneavoastră ecrane”, cum puteam să-mi închipui că preciza în acel moment crainicul-reporter).

Pentru mine precizarea ar fi fost, oricum, inutilă: e drept că, miop cum sînt, nu distingeam prea bine figurile jucătorilor, dar, vai, cunoașteam îndeajuns acele tricouri de culoare deschisă care, de mult, făceau să-mi tresalte inima doar cînd apăreau pe micul meu ecran.

„Ceilalți” erau echipați în tricouri de culoare închisă, cum și aici parcă auzeam precizarea crainicului.

Și a început jocul. În afară de liniștea care venea și dinspre televizor, și dinspre mine, totul se desfășura după normele știute: admiram fără rezerve fazele create de cei în culori deschise (adică echipa „mea”, cum, sper, ați reținut) și mă indignam în gînd, dar cu tărie, la toate obstrucțiile, tragerile de timp și, desigur, la cele mai neintenționate faulturi ale „celorlalți”, pe care însă, cum vă închipuiți, le vedeam cum nu se poate mai intenționate, pentru ca să mă întorc apoi imediat la extazul în fața celor în culori deschise, pe care-i consideram cu două clase peste ceilalți; și, așa cum ghiciți, le so-

coteam involuntare chiar și neregularitățile oarecum voluntare.

Pentru toate aceste gînduri și interpretări, dacă nu voi găsi iertare, voi găsi barem înțelegere din partea fiecărui microbist.

Și a venit și repriza a doua. O dată cu ea, printr-o fericită coincidență, și pentru mine și pentru el, și-a terminat și puștiul lecțiile, drept care a fost ridicată și interdicția asupra zgometului casnic.

Am deschis sonorul pentru ca să aud, spre stupefacția mea:

— Stimați telespectatori, pentru cei care n-au urmărit transmisia primei reprize, precizăm că echipa... cutare (și i-a numit pe „ceilalți”) este echipată în tricouri de culoare deschisă, așa cum apar ele pe micile dumneavoastră ecrane. Aceasta, pentru a se deosebi de echipa... cutare (și i-a numit pe „ai mei”) care poartă astăzi tricouri de culoare închisă, așa cum apar ele pe... etc., etc.

Am rămas năuc. Parcă mi se luase mie sonorul.

— Cum adică? O repriză întreagă am admirat pe...? ...Și am fost pornit imotriva...? ...

Jocul începuse de cîteva minute și eu tot încercam să-mi readaptez părerile și simpatiile în funcție de noua situație. Imposibil! Starea afectivă creată, dintr-o eroare, în prima repriză, dănuia, făcînd ca emoțiile, sentimentele și părerile să-mi fie încălțate ca un ghem de lînă căzut, întîmplător, între lăbuțele unei pisici jucăușe.

Și, pentru prima dată în viața mea, am închis televizorul în plin meci.

Puștiul (între timp luase și el loc lîngă mine) a făcut ochii mari, ca două mici ecrane rotunde.

I-am anulat din fașă orice încercare de protest:

— Întoarce-te la lecții! Azi n-ai învățat decât o singură repriză. Recunoaște că asta e prea puțin...

S-a retras în camera lui, iar eu am rămas să meditez la influența culorilor deschise și închise, asupra obiectivității.

Socotesc că e un studiu nu lipsit de interes.

Fred FIREA

ÎN CĂUTAREA UNUI FINAL...

M-am gândit să scriu o povestioară cu subiect sportiv. Am început-o bine dar, la un moment dat, m-am oprit. Din cauza cui? A prietenilor cărora le-am citit cele scrise. Totul a pornit de la final. Unii îl voiau într-un fel, alții într-altul...

Dar, ce să mai lungesc vorba? Iată prima parte a schiței:

Arbitrul fluierase și arătase ferm punctul de la unsprezece metri. Tribunele erau în delir. Echipa locală, „Albatrosul”, avea ocazia să înscrie și deci să câștige meciul, acest meci care însemna pasul hotărâtor pentru turneul de calificare în Divizia „B”.

Jucătorii de la echipa oaspete se bulucuiră spre arbitru, pentru a-i arăta că locul infracțiunii era în afara careului de 16 metri, că jucătorul faultat se aruncase înainte dinadins. Între timp, Mihai Giurgiu, căpitanul echipei locale, se îndreptă spre jucătorul lovit.

— Unde te-a pocnit, măi Tomiță? întrebă el pe cel căzut.

Preț de o secundă, Mihai întinzi ochii lui Toma. I-a fost însă de-ajuns pentru a înțelege că omul se prefăcea. Și, deodată, își aminti de „antrenamentul” pe care îl făcuseră în ajun, Toma cu Tabacu: acesta din urmă făcea pe apărătorul advers, iar Toma se... agăța de piciorul lui și cădea spectaculos înaintea, drept în mijlocul careului advers. Cei doi urmăriseră un scop precis. Și iată că își ajunseseră scopul. Arbitrul fusese înșelat. Dictase penalty fără justificarea cuvenită.

Mihai Giurgiu fusese ales să execute lovitura de pedeapsă. Așteptând ca publicul să se liniștească, privea spre poarta adversarilor. Știa că, în caz de reușită, echipa sa

va câștiga, deoarece mai erau doar trei minute de joc, iar scorul — zero la zero.

Auzi, ca prin vis, fluierul arbitrului. Se îndreptă spre minge și trase. O clipă mai târziu, tribunele clocoteau ca un vulcan. Mihai Giurgiu ratase!

...După meci, în vestiar domnea o tăcere apăsătoare. Minutele treceau greu, nespuse de greu, iar Mihai se aștepta la reproșuri. Ceea ce se și întâmplă.

— Mie unul mi-ar crăpa obrazul de rușine, se auzi, pe neașteptate, glasul lui Anghel.

— Ne-am lins pe bot de calificare, pentru că deșteptul a tras afară, la mama dracului! interveni Ioncescu, fundașul central.

— Ce tîmpenie, dom'le!? izbucni Toma. Degeaba m-am sacrificat și m-am lăsat cotonogit de ăia. Degeaba...

Mihai se îmbrăcă rapid și ieși din vestiar. Porni grăbit spre casă. Afară cerul începuse să se întunece a ploaie. Dinspre munte bătea un vînt rece.

Deodată, auzi pași în urma lui. Peste cîteva clipe, lîngă el se ivi Mureșan, portarul echipei.

— Mă, Mihai, aș vrea să-ți spun și eu cîteva vorbe. Eu... eu te-am înțeles, să știi! Bine ai făcut că ai tras afară! Chestia' aia pe care a făcut-o Toma n-o înghit nici eu. Scorul a rămas alb, deci oaspeții nu cad în județ, iar noi, dacă batem în ultima etapă, la Brașov, avem șanse să ne calificăm în turneul pentru „B”. Totul pe cîstite.

— Și dacă am tras greșit, Mureșene? Întrebă Mihai.

— Tu să tragi greșit? Fugi de-aici, că nu te cred! Ai făcut-o înadins. Că nu te-a rădat inima. Tu ești un tip cîstit...

Mihai nu mai spuse nimic. Peste cîteva clipe se despărțiră. Începea să picure...

Aceasta a fost prima va-

riantă a povestirii mele. A doua zi, la birou, în pauza de masă, am citit-o colegilor mei. De îndată s-au stîrnit păreri contradictorii.

— Fugi, măi, de-aici, cu asemenea...! a spus unul. Mihai al tău trăgea cu sete, frate-miu, și marca. Dacă arbitru' a zis „unspe”, aia e! Vinovat e arbitru'!

— Dar Mihai are alt caracter, nene! a intervenit cineva dintre ascultători. Știind că totul s-a datorat „aranjamentului” studiat de Toma...

Ce mai la deal, la vae?! Colegii s-au împărțit în două tabere. Și-atunci m-am gândit să dau alt final schiței mele. Iată-l.

...Ca prin vis, Mihai auzi fluierul arbitrului. Cu mișcări precise, se apropie de minge și trase. O clipă mai târziu, tribunele începuseră să vîiască. Erau în delir. Căpitanul echipei „Albatrosul” marcase un gol de zile mari.

După meci, în vestiare era o zarvă de nedescris.

— Bravo, Mihai! țipa Anghel, bucuros nevoie-mare.

— Ne-am calificat pentru turneul de „B”! strigă Ioncescu, fundașul central.

— Da' eu n-am nici un merit? sări cu gura Toma. Eu care m-am lăsat co-to-no-git de ăia?

Mihai se îmbrăcă alene, ascultîndu-și colegii.

— Bă, acum, orice s-ar spune, merităm un șnaps. Care merge la un coniac? Adunarea peste zece minute! încheie replica antrenorul și ieși.

După el plecără grăbiți și ceilalți. În vestiar rămase numai Mihai Giurgiu și Mureșan, portarul echipei.

— Bă, Mihai, bă, dar ai tras ca-n filme, spuse acesta. L-ai fentat pe portar, trimițîndu-l în ailtată parte...

Mihai Giurgiu îl privi, subțîindu-și ochii:

— Păi ce, Mureșene, pentru mine e o problemă să transform un „unspe”? Ce? Puteam rata? Nici vorbă! Eu, mă... eu...

Acestea-s cele două finaluri. Las cititorii să aleagă. Și, la anul, voi publica schița cu finalul pe care-l doriți.

Scrieți-mi.

Sever NORAN

„RIDICĂ-TE ȘI LUPTĂ!”

Două schițe din „Careul magic” de Petre HENȚ

Ne întrebăm adesea ce a devenit cutare sau cutare boxer-profesionist, campionul care într-o anumită perioadă a reușit să ajungă la mult visată „Centură cu diamante”, omul care după o singură luptă a schimbat miraculos sărăcia pe efemera bogăție a profesioniștilor. De pugiliștii care n-au cunoscut nici măcar această scurtă bucurie nu-și mai amintește aproape nimeni, mai ales că ei sînt cei mai numeroși. Cine ar putea socoti, de exemplu, cîți boxeri de categorie grea și-au văzut spulberate visurile de a deveni campioni mondiali între anii 1937—1949, perioada „domniei” magnificului Joe Louis? Cine își mai amintește azi de ei? Mulți au ajuns chiar să lupte cu marele Joe, dar au fost zdrobiți și, în jungla boxului profesionist, cel care pierde este dat uitării...

În cele ce urmează vom încerca să prezentăm tragedia unui asemenea boxer care nu a reușit niciodată să cucerească titlul de campion mondial deși, la un moment dat, l-au despărțit de marea performanță doar cîteva... secunde. Este vorba de un pugilist de categorie mijlocie, al cărui nume, desigur, nu a fost complet uitat de mai vîrstnicii iubitori ai sportului cu mînuși: Laurent Dauthuille. Campionul francez a rămas în istoria boxului ca un simbol al ghinionului, ca un simbol al sportivului distrus și umilit de ringul profesionist, de managerii care își clădesc bogăția pe nenorocirea „protejaților” lor.

Laurent Dauthuille s-a născut la 20

februarie 1924, în localitatea franceză Chauny. Era cel de-al șaselea copil al unei familii sărmăne, care în 1925 și-a părăsit vechiul cămin de la Chauny pentru a se stabili la Buzenval, în vecinătatea Parisului. Poate că despre familia Dauthuille nu s-ar fi scris niciodată vreun cuvînt dacă nu ar fi existat micul Laurent, cel care peste ani avea să devină adversarul americanului Jake La Motta, fostul campion mondial al „mijlociilor”.

Ca atîtea generații de copii, Laurent a fost captivat de aventurile lui Tarzan, pe care le urmărea cu pasiune pe ecran sau le recitea în cartea lui Burroughs. Voinic, sprinten, își petrecea cea mai mare parte a timpului cățărîndu-se în copaci, trăind în felul său întîmplările prin care trecea Tarzan, eroul preferat. Laurent a devenit astfel un adevărat atlet și, ca urmare, a fost primit în echipa de gimnastică a „Cadeților din Buzenval”. Mai tîrziu, peste ani, cînd era un cunoscut boxer amator, Laurent îi mărturisea ziaristului francez Jacques Marchand: „Eu datoriez mult gimnasticii, care mi-a dat forță, gustul riscului și al muzicii. Căci la «Cadeții din Buzenval» am venit toboșar. Eram îmbrăcat complet în alb, ca și tatăl meu, care era trompetist. Făceam parte din aceeași fanfară...” Laurent Dauthuille și-a descoperit vocația de boxer în împrejurări tragice. Avea 17 ani cînd tatăl său a murit într-un scandal provocat la un cinematograf din Roueil. Cu acel prilej nefericit, Laurent și-a dat seama

de forța pumnilor săi, doborîndu-l pe unul dintre provocatori, întîmplător boxer al clubului din localitate. La cîțva timp după această primă „partidă”, Laurent s-a înscris în secția de box a clubului din Roueil, avîndu-l ca antrenor pe André Barraut, din care a făcut apoi un manager cu faimă internațională.

Ca pugilist amator, Dauthuille a avut un palmares excepțional. Din cele 100 de meciuri susținute a cîștigat 93, a terminat două la egalitate și a pierdut doar cinci. În 1944 el a cucerit titlul de campion amator al Franței la categoria mijlocie, fiind cunoscut în rîndurile amatorilor de sport sub numele de „Tarzan din Buzenval”.

La 17 septembrie 1944, Laurent Dauthuille a susținut prima sa luptă profesionistă, avîndu-l în colț pe neobositul André Barraut, omul care îi îndrumase primii pași în box. Debutul a însemnat un succes înainte de limită în fața „mijlociului” francez Thiebault. Apoi, din victorie în victorie, Laurent ajunge să lupte cu cei mai buni „mijlocii” ai timpului, pe care îi învinge de regulă înainte de limită. În fața lui Dauthuille se deschidea drumul unei cariere strălucite, cînd o serie neașteptată de înfrîngeri în partidele cu Robert Villemain, Robert Delannoit și Tiberio Mitri pune la grea încercare ambiția lui Laurent. Dar „Tarzan din Buzenval” nu era omul care să fie doborît cu una, cu două. Reia pregătirile și,

În scurt timp, zeita victoriei trece din nou de partea sa. Alte succese de mare prestigiu internațional vin să-i completeze palmaresul. Urmează o perioadă în care Dauthuille îi înfruntă pe cei mai buni boxeri ai epocii, cu excepția compatriotului său Marcel Cerdan. Pete Zaduck, Ernie Forte, Jonny Greco, Steve Belloise și chiar „Taurul din Bronx”, cum era denumit boxerul american de origine italiană Jake La Motta, cedează în fața impetuosului pugilist francez. Un singur om reușește să-l învingă în această perioadă de glorie, fostul campion mondial, cubanezul Kid Gavilan.

Victoria lui Laurent Dauthuille asupra lui Jake La Motta a avut loc la 21 februarie 1949 în Canada, la Montreal. Patru luni mai târziu, La Motta realizează marea performanță a vieții sale: devine campion mondial la categoria mijlocie, depășindu-l de titlu (k.o. în rundul 10) pe celebrul Marcel Cerdan, în meciul care a avut loc la 16 iunie 1949, la Detroit. După cum se știe, revanșa Cerdan — La Motta nu s-a mai disputat din cauza groaznicului accident de avion petrecut la 27 octombrie 1949, în care și-a găsit moartea și Marcel Cerdan, aflat în drum spre Statele Unite pentru meciul-revanșă.

Laurent Dauthuille încearcă să realizeze visul lui Marcel Cerdan, readucerea titlului mondial al „mijlociilor” în Europa, și-l provoacă pe Jake La Motta. Acesta, dorind să-și ia revanșa înfringerii suferite cu aproape doi ani în urmă în fața lui Dauthuille, acceptă provocarea și meciul este perfectat pentru data de 13 septembrie 1950, la Detroit.

În seara aceea de septembrie, la Detroit s-a boxat cu casa închisă. Mii de spectatori au umplut arena pînă la refuz. Toți iubitorii sportului cu mînuși din marele oraș american și-nuseră să asiste la grandiosul spectacol pe care îl promitea întâlnirea dintre campionul mondial Jake La Motta și Laurent Dauthuille. Va reuși francezul să-l răzbune pe compatriotul său Marcel Cerdan? Iată întrebarea care stătea pe buzele tuturor. În ultimele zile, ziarele publicaseră articole în care se spunea că La Motta nu are prea multe șanse în fața explozivului pugilist francez și că acesta va reînnoi succesul trecut asupra „Taurului din Bronx”.

După ce crainicul reuniunii i-a prezentat publicului pe cei doi adversari, a început meciul pentru centura mondială la categoria mijlocie. La Paris, în fața aparatelor de radio, sute de mii de francezi ascultau cu sufletul la gură primele relații ale acestei partide care avea să rămână în istoria boxului mondial prin finalul ei dramatic și surprinzător.

Laurent Dauthuille a pornit curajos la atac, pistonîndu-și adversarul cu zeci de directe în plină figură. Bătăiosul „Tarzan din Buzenval” acumula puncte numeroase în fiecare repriză, în timp ce campionul mondial La Motta, depășit de ritmul infernal de luptă impus de francez, se

ascundea în blocaj, ținea, contrînd rar și ineficient. Spectatorii — uimiți de comportarea campionului mondial, dar și încințați de maniera în care Dauthuille conducea ostilitățile — îl aplaudau pe sportivul francez și, ca într-un film în care secvențele se relau mereu și mereu, reprizele se scurgeau avînd același aspect: Laurent în atac, martelîndu-și adversarul aflat în dificultate. În rundurile 11, 12, 13 și 14 în ring s-a aflat un singur boxer — Dauthuille, care jongla cu La Motta, transformat într-un sac de antrenament. Cînd gongul a vestit începutul celei de-a 15-a reprize, — ultima — a acestui meci, francezul a pornit din colțul său hotărît să termine și ultimele trei minute de luptă în același stil de mare campion. L-a prins pe La Motta într-un colț și a declanșat o formidabilă serie de lovituri. În Franța, în fața aparatelor de radio, iubitorii sportului cu mînuși ascultau fericiti relatarea ultimelor secunde ale meciului. Cerdan era, desigur, răzbutat, centura mondială a „mijlociilor” revenea la Paris! Și cînd nimeni nu se mai aștepta la alt rezultat, cu numai 13 secunde înainte de gongul final, La Motta a zăcnit cu o lovitură în care și-a pus toată forța, toată disperarea boxerului care se vede înfrînt. Pumnul, ca o piatră uriașă, a fulgerat bărbia lui Laurent, care a căzut ca trăznit la podea! Pentru un moment, în arenă s-a așternut o liniște de mormînt, apoi a izbucnit un vacarm de nedescris. Arbitrul începuse să-l numere pe Dauthuille. Din colțul boxerului francez, antrenorul André Barraut urla ca scos din minți: „Ridică-te și luptă!... Ridică-te, Laurent!... Este suficient să te ridici și ești campion mondial...”

Dar lovitura fusese prea puternică pentru ca Dauthuille să-l mai poată auzi și, mai ales, pentru a se putea ridica. Și-a revenit greu, după ce arbitrul pronunțase fatidicul „out”, cu numai trei secunde înainte de sfîrșitul meciului! Laurent Dauthuille trecuse pe lîngă cea mai mare ocazie a vieții sale de a deveni campion mondial.

Cînd s-a ridicat, Laurent a salutat modest publicul și a pornit cu capul plecat spre cabină. Acolo a încercat să-i explice antrenorului finalul meciului cu La Motta: „Domnule Barraut, am vrut să termin spectaculos. Mi-am dorit să cîștig titlul prin k.o.” Apoi Laurent a intrat sub duș și lacrimile i s-au amestecat cu apa care-i curgea pe fața obosită și îndurerată... Un remarcabil boxer ratase șansa de a deveni campion mondial, cea mai mare ocazie cunoscută în istoria boxului...

Înfrîngerea nemerită a rupt echilibrul nervos al veselului Laurent Dauthuille. Cele 13 secunde dramatice de la Detroit l-au răpit pentru totdeauna zîmbetul și încrederea în forțele sale. După întoarcerea din Statele Unite, cariera sa sportivă s-a sfîrșit fulgerător. Înfrîngerea prin k.o. în fața modestului Mickey Laurent, la 17 noiembrie

1952, a încheiat palmaresul boxerului profesionist Laurent Dauthuille. Și iată cum pugilistul care în cîțiva ani învinsese o serie întreagă de corifei ai ringului, fiind indiscutabil cel mai bun dintre ei, s-a trezit la 23 de ani fără nici o meserie și avînd de întreținut o soție, trei copii, două surori și o mamă.

Au început greutățile financiare și Laurent trebuia să găsească ceva de lucru. Dar gîndul la titlul mondial acît de stupid scapat îl ruinașe nu numai moral, ci și fizic, motiv pentru care nu la mult timp după aceea i s-a retras licența de boxer. În aceste condiții, Laurent a acceptat una dintre cele mai grele și mai umilitoare ocupații pentru un boxer de talia lui, devenind actor de circ. Rolul său, care dura doar trei minute în fiecare seară, a fost creat cu un sadism feroc de către patronii circuitului: Laurent trebuia să mineze sub reflecatoare, în mijlocul arenei, ultima repriză din meciul său cu Jake La Motta...

Așadar, în loc ca drama să fie închisă în dosarul sportului cu mînuși profesionist, nefericitul boxer o trăia din nou, seară de seară. „Ridică-te și luptă!” auzea Laurent în arena circuitului, în timp ce sta lungit la podea, ca în seara de tristă amintire de la Detroit. „Numărul” nu avea însă succes. Spectatorii părăseau arena decepționați de decăderea celui care fusese nu demult un adevărat campion. Ca urmare, clownul-boxer a fost dat afară de la circ, rămînînd fără nici un mijloc de existență. Cu timpul a fost dat uitării. La începutul anului 1970, la Paris, l-am întrebă pe un confrate francez, printre altele, ce mai face fostul campion Laurent Dauthuille. Nu am primit nici un răspuns. Nu se mai știa nimic despre cel care fusese „Tarzan din Buzenval”, adversarul de temut al lui Jake La Motta...

Laurent Dauthuille a murit în cruntă mizerie de 10 iulie 1971, în vîrstă de 47 de ani. Fusese internat cu câteva luni în urmă la spitalul din Rouell. Cu toate insistențele gazetarilor de sport, medicii nu au acceptat să divulge circumstanțele exacte ale morții lui Dauthuille. Ziaristii au scris în acele zile: „Solidaritate pentru Laurent Dauthuille, care a cunoscut gloria și mizeria și care mîine nu se știe cu ce va fi îngropat...” Și s-a făcut o chetă publică pentru înmormîntarea fostului boxer profesionist. Laurent a fost îngropat la marginea Buzenvalului, într-un cimitir al sărmănilor. L-au purtat pe umeri foștii săi colegi de sport Yanek Walczak, Robert Charron, Jacques Chiche și Jean Bedin, sparring-partenerul lui cel mai apropiat. În necrologul publicat de ziaristii francezi era scris printre altele: „Laurent Dauthuille nu a fost dat uitării de lumea boxului. Îți mulțumim, Laurent, pentru tot ce ai făcut sus, în „careaul magic”, unde doi oameni cunosc, poate, fericirea sau drama”.

Laurent Dauthuille nu a cunoscut decît drama.

La ora aceea târzie din noapte, stația metroului era pustie. Rar se mai auzeau pașii grăbiți ai unui întârziat. Și trenurile veneau în stație tot mai rar. Omul cu ochelari fumurii întorcea capul spre ele, fără a le vedea. Le auzea, însă, de departe și știa precis când sosesc, când se deschid ușile, când se închid și când toată caravana vagoanelor pornește mai departe, dispărînd ca o cîrîță uriașă în gura

OMUL CU

OCHELARI FUMURII

neagră a tunelului, spre alte stații. Pentru el totul era negru, totul era învăluit într-o noapte fără margini. Cu ochii minții își imagina toate lucrurile din jur. Așa cum le văzuse cu cîțiva ani în urmă. Știa că atunci când acolo, sub pămînt, în stațiile de metrou, este liniște, deasupra, pe marile bulevarde ale Parisului, automobile elegante aleargă spre „viața de noapte” a marelui oraș. Mai trecu o dată cu degetele peste biletele de loterie prinse pe tăblița ce o ținea pe genunchi, apoi pipăi în dreapta, unde, de obicei, își ținea bastonul alb. Îl găsi, dar se ridică de pe bancă fără a se sprijini în el, ca orice tînăr sănătos. Se îndreptă spre ieșirea din stații, gîndindu-se că în ziua aceea nu reușise să vîndă decît cîteva bilete. De sus auzea venind un grup gălăgios de tineri. Alergau pe trepte rîzînd, strigînd unii la alții cît îi ținea gura. Cînd dădură cu ochii de el, entuziasmul tinerilor crescuse: „**la uitați-vă! Un negru cu bilete de loterie!**... Să luăm și noi bilete, poate cîștigăm!”

Grupul se strînse în jurul omului cu ochelari fumurii. Tinerii se îmbrînceau unii pe alții, încercînd să-și aleagă biletele. „**Întoarce-te spre mine!**”, auzi omul o voce din spate și simți cum cineva îl apucă de umeri și îl întoarce. „**Ba spre mine!**”, spuse altul, răsucindu-l în direcția sa. „**Ba spre mine!**...”, „**Ba spre mine!**...” Intrase parcă într-un vîrtej. Încercînd să-și păstreze echilibrul, scăpă tăblița cu bilete: „**Hoților!... Nebunilor... Polițiai!... Polițiai!...**”, strigă fără să-l mai audă nimeni, în timp ce banda tinerilor alerga țipînd și strigînd pe culoarele ca de labirint ale stației. „**Nebunilor... hoților!...**”, mai mormăi omul ca

pentru sine, aplecîndu-se și căutînd cu mîinile pe piatra rece a scărilor. Găsi tăblița. Cele mai multe dintre bilete nu mai erau. Continuă să pipăie în jurul său, dar nu mai găsi nimic. „**Mi-au furat biletele!...**”, mai spuse și, ieșind în stradă, porni spre casă. Cerceta drumul cu bastonul său alb...

...Omul cu ochelari fumurii ajunsese acasă tîrziu, în zori. Locuia singur într-o cămăruță modestă, în care un pat, o masă și un scaun reprezentau tot mobilierul. Se dezbracă, așezîndu-și hainele cu grijă pe scaun. Obosit și necăjit, se lungi pe pat, sperînd că va adormi imediat. Dar gîndurile năvăleau, gonind somnul. Își aminti de primăvara anului 1950, cînd venise la Paris tocmai din Martinica, din orașul Fort-de-France. Ce frumos și ce primitor i se păruse atunci Parisul! Copacii de pe mar-

ginile marilor bulevarde erau verzi, grădinile pline de larva copiilor, iar el, Théodore Nollet, avea impresia că toți oamenii îl privesc cu simpatie. Nu avea bani sau vreo cunoștință în marele oraș. Cu optimismul celor 20 de ani ai săi, venise convins că va reuși să cucerească la Paris gloria și bogăția. Pentru asta pune la bătaie corpul său de atlet și cunoștințele câpătate pe ringurile din Fort-de-France. Dorea să ajungă ca idolul său, campionul Marcel Cerdan. Dorea să câștige bani mulți, pe care să-i trimită familiei sale. Oare ciți erau atunci acasă? Parcă vreo 15... Părinții, frații, surorile, bunicii... Nici nu le mai ținea minte numele tuturor. Trecuseră 14 ani de când nu-i mai văzuse. Poate că și acum tatăl, un biet zidar, muncește din zori și până în noapte, să le poată aduce ceva de mâncare. Și el, Théodore Nollet, marea speranță a celor de acasă, nu izbutise să-i ajute cu nimic. Ba mai mult, ajunsese un nenorocit, un orb care vindea bilete de loterie pe străzile Parisului. Cum se întâmplaseră, oare, toate acestea? Cum și cine îi spulberase toate visurile? Încercă să reconstituie tot ce i se întâmplase de când venise la Paris.

Își aminti de primul manager la ușa căruia bătuse, dl. Jean Bretonnel. Nu fusese acceptat de acesta, deoarece la vizita medicală se descoperise că el, Nollet, are o afecțiune la ochiul stâng, amănunt pe care managerul nu-l va uita. A reușit totuși să semneze un contract de boxer profesionist cu managerul Jean Traxel, la „Ring Club de Montreuil”. Noul său protector în ale boxului nu așteaptă prea mult și, fără antrenamente serioase, îl urcă pe Nollet în ring la 12 septembrie 1951. Debutul s-a soldat cu un insucces. Dar asta nu l-a determinat pe Traxel să se gândească la pregătirea elevului său. Dimpotrivă, l-a perfectat meciuri după meciuri, vreo 19 în 1952. În ciuda acestui mare număr de partide, Théol Nollet nu primea decât sume derizorii. Dl. Traxel avea întotdeauna la îndemână explicații: ba că meciul fusese perfectat de alt manager, caruia i se cuvenea nu se știe cât la stat, ba că a avut mari cheltuieli cu organizarea, ba că antrenamentele costă. Dar cu siguranță îi va da mai mult la meciul următor. Și cite altele... Apoi veniseră durerile acelea groaznice de cap. Când îl dusesse Traxel la doctor? Parcă în noiembrie 1952... Da, da, atunci, a fost. **„Acuitate vizuală excelentă, totul în regulă! Monsieur Nollet e bun pentru ring...”** Parcă așa spusese medicul federației, dl. Favory. În 1953 a avut meciuri mai puține, vreo 12. A câștigat marea majoritate, dar ultimul l-a pierdut prin k.o.

Théo Nollet se ridică din pat, își căută pipa în buzunarul hainei, o umplu, scăpără un chibrit, o aprinse, apoi se culcă din nou, reluând șirul gândurilor. „Am fost și actor de cinema”. Îi veni să ridă. „Tot dl. Traxel a aranjat-o și pe-asta. Grozav arătam în **„La Rage au corps”** și în **„Adam et Eve”**!... Traxel o fi primit vreun ban pentru film? Eu, nimic. Nici un ban nu mi-a dat Traxel nici când m-a obligat să fiu sparring-partner-ul campionului mondial Sandy Sadler, al lui Ray Famechon și Percy Bassett, deși aceștia, știu sigur, își plăteau oamenii de antrenament... Dar meciul cu Sauveur Chiocca? Ce grozăvie!... Unde a fost? Da, la Elysee-Montmartre, în 1954. Chiocca s-a deplasat atunci într-o singură direcție: pas lateral la dreapta și croșeu de dreapta... Pas lateral la dreapta și croșeu de dreapta... Loviturile veneau

fără ca eu să le pot vedea, plesnindu-mă în plin. Atunci, zărindu-l pe managerul Jean Bretonnel în colțul lui Chiocca, am înțeles că el nu uitase de afecțiunea mea la ochiul stâng cu care nu mai vedeam aproape deloc...” Și apoi seara aceea de groază din Italia, de la Palatul Sporturilor din Milano... Era în 27 decembrie 1954. Peste câteva zile venea Anul Nou. Mai spera, încă, într-o reușită. Dar meciul acela cu italianul Sergio Milan a spulberat totul. La un moment dat nici nu mai știa în ce repriză era. A avut impresia că s-au stins luminile, că adversarul dispăruse în noapte. Dar reflecțiile continuau să ardă. Dovadă, loviturile pe care le primea în față... A trebuit să fie condus la cabină... Nu mai vedea. Atunci a înțeles că nu pierduse o luptă oarecare, ci meciul său de boxer profesionist cu viață... Și când se gîdea că dl. Traxel, dîndu-i niște picături, îi spunea că nu are nimic. După asta ce a mai fost? Numai necazuri. O lună de zile în spitalul Saint-Antoine, operație la ochi, doctori, speranțe vagi... Toți îi spuneau că a venit prea târziu. Traxel l-a abandonat ca pe o pereche de pantofi uzați. De pe urma lui nu mai putea câștiga nici un ban. Ce poți să mai faci cu un tânăr de 26 de ani care este orb? Nimic! Și procesul intentat federației și domnului Traxel la ce l-a folosit? Timp pierdut... N-a obținut niciodată ajutorul cerut, la care era convins că are dreptul. „În fond, ce mi-a adus mie boxul profesionist, de la care așteptam glorie și bogăție? — se întreba. Două lucruri: o pereche de ochelari fumurii și un baston alb, semne ale unei grele infirmități. Traxel însă și-a rotunjit binisor buzunarele de pe urma meciurilor mele... Și acum necazul ăsta cu biletele de loterie. De unde să iau bani să le plătesc?...”

Fostul boxer profesionist Théodore Nollet nu a găsit niciodată răspuns la această întrebare. Dovadă faptul că a fost condamnat la o lună de închisoare și la plata unei amenzi de 200 de franci. Suma nu era prea mare și poate că Nollet ar fi scăpat de rușinea închisorii dacă ar fi avut cu ce să plătească. Pentru managerul Traxel, de exemplu, banii aceștia ar fi însemnat extrem de puțin. Dar ce interes mai avea să-i investească? Théol Nollet a fost închis la Fresnes. Devenise matricola 507 545. La eliberare, nu mai avea decât o singură dorință: să plece acasă, în Martinica. Parisul îi adusese numai nenorociri. Patru ani de box profesionist îi plătise cu lumina ochilor. Exploatat cu cinism de un manager necinstit, Nollet cunoscuse toate umilințele. Acum nu mai dorea altceva decât să plece. Dar cu ce bani? Cine să-i plătească cheltuielile de călătorie? A apelat la unii și la alții, dar a găsit doar uși închise. Înțelegere a aflat acolo unde se aștepta mai puțin. Scrisoarea sa, prin care cerea ajutorul federației de box din Martinica, s-a bucurat de un răspuns favorabil. Și fostul boxer profesionist Théodore Nollet, „protejatul” managerului Jean Traxel, a părăsit Parisul pentru totdeauna. Plecase din Martinica în căutarea gloriei și bogăției promise de manageri tuturor boxerilor profesioniști. Se întorcea acasă mulțumită unui act de caritate, aducând cu el o pereche de ochelari fumurii și un baston alb...

PARALELE INEGALE

Se spune, în unele sporturi, că avem juniori foarte buni, care se impun nu numai pe plan național, ci și în arena europeană sau mondială, concurând nu o dată în echipa de seniori, dar care la vârsta senioratului nu mai fac nimic sau... dispar pur și simplu, plafonându-se valoric. Cauza se explică cel mai adesea prin nepriceperea antrenorilor, ale căror cunoștințe și-ar avea limita la confluența celor două vârste...

Se spune despre unii antrenori că sînt rai, că nu știu să se poarte cu copiii de a căror pregătire răspund și că, din această pricină, nu acceptă prezența părinților (sau a bunicilor) la lecțiile de antrenament...

Se spune - și se argumentează - că sportul și cartea merg mîna în mîna. Ziarul „Sportul” a prezentat cititorilor săi seriale de articole în care se vedea clar că între sport și învățatură nu există... supărare. Dar sînt și adepți ai teoriei „ori sport, ori carte!”, iar argumentele nu lipsesc nici de această parte a tranșeei...

În activitatea mea de cronicar de sport am întîlnit adesea antrenori-problemă, sportivi-problemă și părinți-problemă, în cazul unora cuvîntul problemă trebuind scris ca atare, iar în cazul altora fiind nevoie de ghilimele, ceea ce, știe toată lumea, schimbă sensul cuvîntului în contrariul lui.

Fără pretenția de a lămuri într-un sens sau altul unde se află adevărul, transcriu din bloc-notes cîteva cazuri care mi se par interesante și care pot constitui motive de reflecție.

Cer îngăduința cititorilor „Almanahului Sportul '85” să nu dau nume, nici la... pozitive, nici la... negative, din motive - cred - lesne de înțeles.

În sala de tenis de masă a unui club este adus un băiețel vioi, bine dezvoltat și, după examenul riguros și repetat al selecției, este oprit în grupa începătorilor. „Faceți din el un mare campion!” spune tatăl, mai în glumă, mai în serios. „O să facem...” răspunde antrenorul, mai în glumă, mai...

Copilul crește văzînd cu ochii, la propriu și la figurat. Antrenorul - ba nu, antrenorii! - se ocupă de el în mod deosebit, fiindcă băiatul „are mîna, are și cap”. Participările la campionatele interne - care necesită importante investiții de muncă și materiale - încep să se îmbine cu participările la mari competiții peste hotare - care necesită, se înțeleg, investiții și mai mari. Băiatul se impune, antrenorii - și cei de la club și cei de la lot - dau tot ce pot, federația la fel. Budapesta, Moscova, Novi Sad, Beijing, Bombay, Paris, Nottingham, Nagoya...

Băiatul promite, antrenorul și federația speră. Interesant că, întors la școală după absențele (motivate, desigur) necesitate de deplasările interne sau peste hotare, recupe-

rează integral, rămînînd un elev de notă maximă...

Dar... final de clasa a XI-a! Băiatul - la vârsta împlinirii sportive, speranța în care s-au investit atîtea eforturi de tot felul - anunță că nu va mai putea continua cu performanța. Vine bacalaureatul, vine admiterea la facultate. Tatăl, prezent adesea în sală, simte nevoia unei explicații. „Ei, gata joaca! Ați făcut cum ați crezut mai bine, l-ați dus unde ați avut nevoie... Acum ne pregătim pentru marile examen... Va mai veni, desigur, în sală din cînd în cînd, îi va face bine puțină mișcare după atîtea ore de studiu. Știu că veți fi de acord...”

Și acesta nu este singurul caz...

..

Studiază la 250-300 de kilometri de casă. Dacă nu aflam de la antrenorul său, nu știam că e student, fiindcă nu a lipsit de la nici o competiție oficială la care participă echipa sa.

„Cum să-i las? mi-a zis recent (a cîta oară?), în cușeta vagonului de dormit care ne aducea de la un capăt la altul al țării. „Bine, dar tu nu ești în sesiune, ca toți studenții?” l-am întrebat. „Ba da, dar am avut o... fereastră. Nu e ușor, dar nu se putea altfel. Am învățat noaptea. Apropo, vă deranjează dacă nu sting lumina? Nu vreau să pierd tocmai acum, în ultimul an, bursa republicană...”

Da - îmi va spune tatăl din primul caz, care știe despre cine e vorba - dar „eroul” dumitale nu va ajunge campion mondial. Așa că...

Aveți dreptate - i-aș răspunde - dar asta nu din cauza învățării, ci pentru că, din păcate, talentul său a avut limite. Altfel, nu ajungea numai un inginer de primă mînă, ci și un mare jucător. Cunoaștem numeroase cazuri. Că de muncit a muncit pe două fronturi, știind să-și împartă timpul între sport și carte, cu un lăudabil efort, din marea dragoste pentru club, din respect pentru munca antrenorului.

..

Treaz, nemîncat - cum se spune - un bărbat în floarea vîrstei îmi plînge pe umăr. „Nu se poate! E nedrept! Copilul meu, talentat, muncitor - o spun rezultatele, nu eu, tatăl său - să-și întrerupă mereu pregătirea excepțională pe care i-o face acest antrenor capabil, care a fost numit și la lot și trebuie să plece din cînd în cînd din localitate?” „Dar rămîne colegul antrenorului, un om priceput, harnic. Și în cîteva zile nu se dărîmă pămîntul...” Ba da, după părerea lui, se dărîmă.

..

Un tată și-a adus copilul la sport. În perioada, lungă și grea, a inițierii, a stat tăcut pe bancă și a privit. S-a minunat de cîte există în meseria asta de antrenor și n-a pregetat să vină la lecții chiar dacă a avut altceva de făcut. Cînd copilul a prins aripi, tatăl și-a schimbat optica despre măiestria și capacitatea antrenorului, om care a studiat la facultate această meserie și care, în pofida marii sale experiențe, continuă să studieze. „Un incapabil, un fitecine, habar n-are! O să-i demonstrez eu meserie...” Și această apreciere o face nu numai la adresa profesorului respectiv, ci a tuturor, din toată țara. Așa că a... preluat conducerea „pregătirii” copilului, pe care l-a și retras de la club și nu-l mai înscrie nicăieri, fiindcă „nu are nimeni dreptul să se mîndrească cu rezultatele extraordinare pe care le va realiza cu mine.”

„Bine, bine - i-am zis - dar dv ați practicat acest sport? Studiați ceva în materie?” Mi-a răspuns pe nerăsuflăte: „Nu l-am practicat și nu citesc nimic! Nu s-a scris nimic vrednic de atenție. Eu singur creez o nouă formă de pregătire, refuzînd tot ce s-a scris, studiînd biolo-

gie, biomecanică, matematică și altele. Puneți-mi copilul la încercare. Va bate tot ce există pe pămînt la această vîrstă și chiar cu ceva mai mare”. Săracul...

Zîmbiți îngăduitori, poate, la gîndul că „Si non e vero, e ben' trovato”. Poate vă încruntați, crezînd că exagerez sau - în cel mai bun caz - e ceva singular, care nu merită atenție.

Stimate cititor, vă asigur că acest caz există și nu e singurul. Numai nuanțele diferă.

..

Un antrenor tînăr, deosebit de capabil, a... scăpat o palmă unui elev al său, în plin concurs, fiindcă făcea altceva decît știa și i se cerea cu insistență și... pierdea.

Normal, antrenorul a fost dezavuat de public, tatăl - prezent, ca de obicei - a protestat și și-a retras copilul din secția respectivă. Antrenorul a fost aspru sancționat. Înțelegînd gravitatea gestului său, el și-a cerut scuze și... n-a mai greșit. Lubitarii sportului din oraș - și nu numai ei - au cerut revenirea copilului la antrenorul respectiv, iar tatăl (care înțelesese primul omenescul unei reacții absolut izolate) a fost de acord. Băiatul, încă la o vîrstă mică, este azi un sportiv de excepție în ramura lui. Antrenor - sportiv - tată este un trio de nedespărțit.

..

Am cunoscut o sumedenie de sportivi care în momente grele ale întrecerii se uluiesc, nu mai sînt ei, anulîndu-și valoarea, cunoștințele, posibilitățile și - la urma-urmei - toată munca lor și a antrenorilor. În multe cazuri nu vorba blîndă și sfaturile îi „trezesc”, ci o expresie răstită, aspră. Și totul reintră în normal. Ba, în clipe de răgaz, un sportiv i-a cerut antrenorului să-l... zgîlție nițel, că altfel nu-i trece tracul. Asta îmi amintește de profesorul meu de matematică, vestit în liceu pentru „bobîrnacele” sale. Cînd nu știai formula sau lecția, îți proptea inelarul și arătătorul în colțul frunții și cu mijlocașul îți dădea - invariabil - trei bobîrnace. „Ia, bă, domnule! Să-ți scutur nițel praful de pe creier, că tu știi”. Și, ca prin minune, îți aminteai răspunsul, dacă învățaseși. Și bătrînul a continuat „sistemul” și după interzicerea bătaii în școală.

Așa e, că dacă l-ați vedea pe antrenor „bruscîndu-și” elevul la pauză, în loc să-l... încurajeze, l-ați dezaproba?

..

În bloc-notes mai am sumedenie de cazuri și situații, dar să ne oprim aici, lăsînd concluziile pe seama cui vrea să le tragă.

Firesc, vor fi păreri „pro” și „contra”. E omeneste...

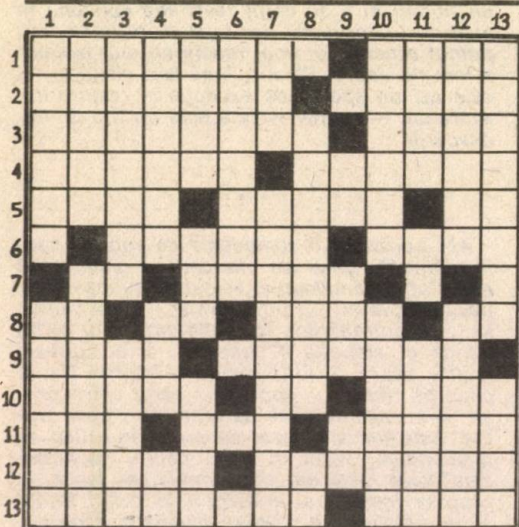
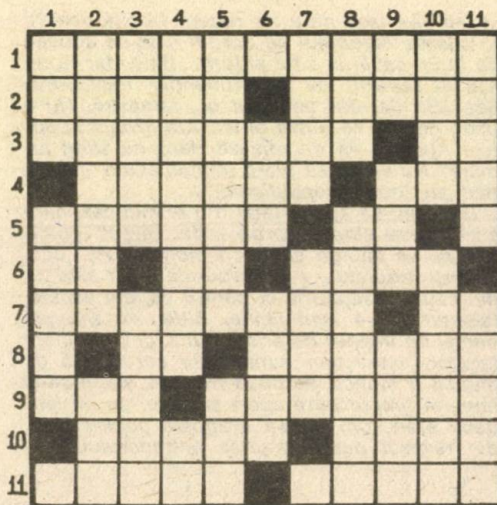
Mircea COSTEA

Time-Out

DIN TOATE SPORTURILE

ORIZONTAL: 1) Săritoare la înălțime. 2) Degajată cu efect — Campion la înălțime 3) Deschiderea în adâncime — La start în sport! 4) Sol valoros (fem.) — Oprește atacul la om. 4) Prinsă la poartă — Primii la tenis. 6) În fileul — Roțile din spate! — Fuga a calului. 7) Anulări — Întoarcere din mers! 8) Iese primul din șir! — Etapă. 9) Întrecere ciclistă — Coș de la distanță. 10) Confectionează baloane — Victorie categorice. 11) Sulițe — Încercare nereușită.

VERTICAL: 1) Înaintare (fig.) — Mișcare la sol. 2) Terenuri bune — Poartă. 3) Mers al calului — Teren liber. 4) A trage în plasă! — Poc și gol! 5) Drăcesc — Atac fulgător la volei. 6) Faima Aradului — Notă inversată. 7) Schimb de serviciu — Atac la volei. 8) Viraj central! — Fotoliul spectatorilor (pl.). 9) Șei! — Pe cal — Selecționat. 10) Trag la talere — Partener imobil la jocuri — Schimbare la „Steaua” — Autogol!

VOLEI

ORIZONTAL: 1) Atacant — Minge ridicată. 2) Serviciu prin rotirea brațului — Antrenor al fetelor din Sibiu. 3) Jucător din linia a II-a — Pești. 4) Trag cu foc — Fost jucător și antrenor dinamovist, excelent tehnician. 5) Locuitor de la munte — Glorie a voleiului românesc, unul dintre cei mai renumiți jucători din lume — Le lipsește de la lot! 6) Luată în balon — Puternici. 7) Atac al lui Stamate — Fabrică. 8) Dat pe extreme! — Dinamo în frunte! — Nu are înălțime — Secui! 9) A lua cu forța — Echipă bucureșteană. 10) A trage în plasă! — Niță la mijloc! — Fost coordonator al naționalei. 11) Gard rupt! — Zăpadă — Cercuri de gimnastică. 12) Fileu lovit — Se prezintă în inferioritate. 13) Rezultat surpriza — Pe cer și pe pământ... vehicule.

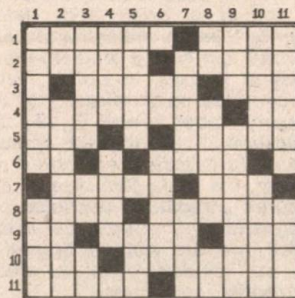
VERTICAL: 1) Activitate cu schimburi — Unul dintre cei mai buni ridicători ai lumii, la timpul său. 2) Aplauze prelunge — Coordonator al Stelei și al naționalei '70. 3) Trăgător — Capitală europeană unde și fetele și băieții au ocupat locurile secundare la campionatele mondiale din 1956. 4) Riu în Franța — Paravan olandez — Nicu Pop. 5) La motocicletă — Atac scurt — Niște fete. 6) Bun la rotație. 7) Prefix — Competiție la care băieții au cucerit medaliile de bronz (1980). 8) Lot revizuit — În notă! 9) Real! — Sigla automobilistică — Tină. 10) Cleave special — Neaccentuat. 11) Incurcat la Roma! — Punct direct din serviciu — Teren. 12) Jucător format — Sportul... elevilor. 13) Forță recunoscută a voleiului mondial — Apetitul trăgătorilor.

DICTIONAR: ITAN, GAR, OVO, AROM.

AU SCRIS ȘI DESPRE SPORT

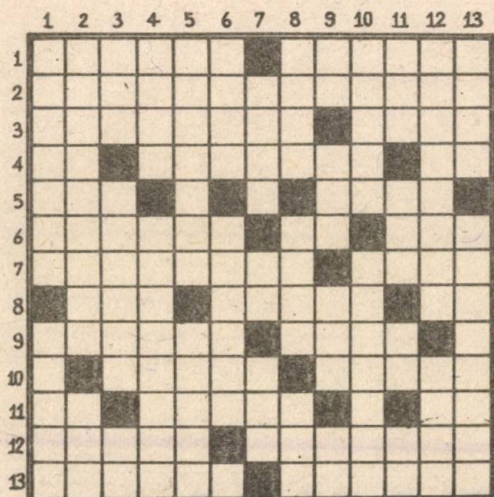
ORIZONTAL: 1) Eiseit cu rezonanță craioveană, autor al „Studiilor italiene” — A scris „Plecări fără ancoră”. 2) A scos la iveală placheta „De la om la om” — A scris nuvela „Regele”. 3) Autor al volumelor „Balonul e rotund”, „Tripleta de aur”, „Unsprezece” etc. — În infern! 4) Strălucitul autor al „Luceafărului”, al poeziei „La Steaua” etc. — Gheorghe. 5) Din Ardeal — A pătrunde fenomenele. 6) Șut fără cap! — Autor al nuvelei „Biruina în zori”. 7) Parte a competiției — La ambele! 8) Drept — Vorbă tainică. 9) În tușă! — Legătură de fire — În cafea. 10) Glorie a fotbalului românesc — Neatinși. 11) ...Baranga — Prieten.

VERTICAL: 1) Autorul volumului „Cei din urmă” — „Călător pe întinsul patriei”, este unul din volumele sale. 2) Argezi în frunte! — Talentat scriitor român, realizatorul unui „Mare slem”. 3) A scris volumul „Lupta cu inerția” — Cută! — În zară! 4) Cunoscut pictor român — Autorul volumului de poeme patriotice „Poarta soarelui”. 5) În fața porții — Prelun-

gire. 6) Balaș pe extreme! — Spală rufe în familie. 7) Autorul culegerii „Antrenorul și zeul” — Nu-i acesta. 8) Cupe! — Vas pentru unt — Curele! 9) Salut roman — Poet român, autorul volumului „Steaua polară”. 10) A scris piesa „Echipe de zgomete” — Autorul volumului „Nebănuitele trepte”. 11) A scris piesa „Inelul” — Gata!

DICTIONAR: EAC, AMB, CIL, UNTAR.

FOTBAL

ORIZONTAL: 1) Echipă bucureșteană cu bune rezultate în sezonul trecut — Fost coordonator și antrenor al naționalei de fotbal. 2) Marea performanță din Cupele europene. 3) Atacant craiovean și al reprezentativei țării — Echipă de fotbal și oraș în Franța. 4) La Baia Mare! — Excelent atacant al „viteziștilor” — Primele două la titlu! 5) Bătrina doamnă! — Atacă în arenă. 6) Curte interioară romană — Danemarca în atac! — Căpitănu... de plai. 7) Jucători excesiv de brutali (fig.) — Pe lângă Santana. 8) Cosit — Antrenor al Stelei — „Teren” impracticabil. 9) Oraș bănățean cu echipă în eșalonul secund — A țipa. 10) Pantaloni strâmți — Din aceeași „echipă” cu Prepelită (pl.). 11) Cupa! — Rămas tablou — Inceputurile Rapidului. 12) Trase la poartă — Proaspătă achiziție a lui Dinamo. 13) Numărul lui Dobrin (pl.) — Crainic sportiv.

VERTICAL: 1) Talentat portar militar — Echipă mult simpatizată de bucureșteni. 2) Schimbare în atac — Plase. 3) Drept în inimă! — Trăgători... cu arcul — Partea a doua a atacului. 4) Mai aproape de vârsare — Proeminență a zidului. 5) Echipă de fotbal din Capitală — În țara trăgătorilor. 6) Atacant dinamovist — Jucător de la „Steaua”. 7) Harș înapoi! — Inceput de repriză! — Își schimbă locurile! 8) Fără coroane — Antrenor dinamovist — La Ștefan! 9) Oțet pînă la centru! — Echipa din Arad — Măsoară energia — Cere! 10) A juca lent — Talentat jucător craiovean. 11) Fîr — Terenuri moi — Campion — Peneși! 12) Arbitri de centru — Emoție de debut. 13) Sediul fotbalistilor lui Oțet — Jucător la Baia Mare.

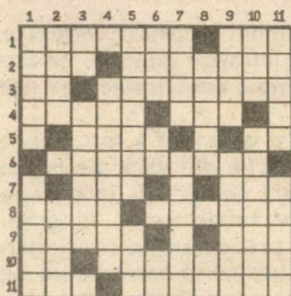
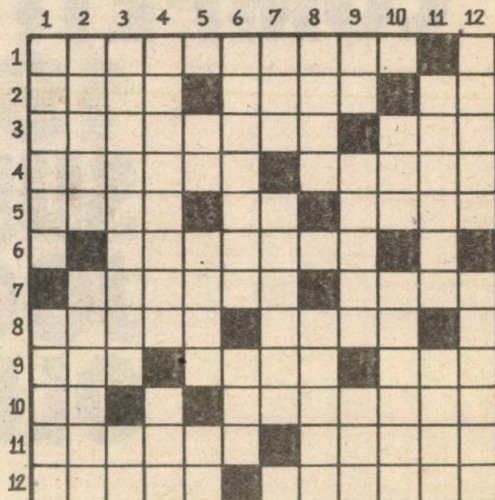
DICTIONAR: LENS, DNA, ATRIUM, NIM, SRAH, IIS, ERG.

JOCURI

ORIZONTAL: 1) Stilul al apărării în naționala de fotbal. 2) „Rege” al sportului rege — Comedie... de final a lui Tudor Mușatescu — Școala! 3) Antrenor la rugby, fotbalist la Craiova — Fostă glorie a Aradului. 4) Egalitate... și la jocuri — Joc peste plasă. 5) Arbore... cu suspendare — În atac! — Vas. 6) Fost jucător și antrenor al dinamoviștilor la fotbal. 7) Voleibalist orădean — Primul... fotbalist. 8) Transportat — Antrenor dinamovist. 9) Jocuri finale! — Teren — Rocada mică! 10) Lei! — Bătaie în familie. 11) Formație... de joc — Post și echipă de fotbal. 12) O echipă de handbal — Renumit și îndrăgit club bucureștean.

VERTICAL: 1) Execută o rotație — Balon prins la grămadă. 2) Cimp de joc — Fotbalist petrolist. 3) Vin după cartonașul roșu — Hop... și gol! 4) Echipă de fete — Cui. 5) La rezerve! — Aprecieri — Cupe! 6) Avid — În curbă! 7) Semiescală! — Atac susținut și permanent (fig.). 8) Apărare — Scos din teren. 9) Cupa la jumătate! — Teren redus! — Jucător... de noaptea. 10) Tunar central! — Perioada jocului. 11) Un veritabil tunar la handbal — Vai! 12) În spatele porții — Ridicătoare... nu la volei.

DICTIONAR: ESCU, ROC, RBA, ESC, OLEU.

AUR OLIMPIC

ORIZONTAL: 1) Medaliată cu aur la saritura în lungime — Sigla a transporturilor constantene. 2) Mare viteză — Ocupanta locului II pe națiuni la J.O. de la Los Angeles, cu un strălucit rezultat: 20 de medalii de aur, 16 de argint și 17 de bronz. 3)

La rame! — Au adus țării noastre 6 medalii de aur la rame, vîșle și schif. 4) Anulat — Ratează de la început! 5) Străjer al apelor — Mihai Cioc. 6) Obșnuirea cu alt fus orar. 7) Pinză a lui Matisse — Culoare la tenis. 8) Săli incurcate! — Componentă a echipajului de 4+1 vîșle, medaliată cu aur. 9) Săruri — Din Olanda! 10) Participante de frunte la calac, canoe și canotaj! — Nevinovate. 11) Anișoara a crescut — Campion olimpic la haltere — Bădea în finale!

VERTICAL: 1) Gimnastă de frunte a țării noastre, de patru ori medaliată cu aur — Campioană olimpică la bîrnă. 2) Medaliată cu aur, împreună cu Petre Iosub, la proba de 2 fără cîrmaci — Persia. 3) Arba Rodica — Campioană olimpică la schif simplu. 4) Patzaichin și ai săi de mai multe ori medaliați olimpici. 5) Liniute de unire — Abreviație... învechită. 6) Medaliată olimpic la tir — Comune canotorilor și canoștilor! — Oleniuc în frunte! 7) Veselie, haz — Campion olimpic la lupte. 8) A avea inițiativa — De întors! 9) Sport unde am fost reprezentati de Anca Pătrășcoiu — Recrut. 10) Sport în care s-a afirmat Cornelio Ion, la pistol viteză — Campioană olimpică la 800 m. 11) Ambarcația de succes a Nastasiei Ionescu — Campioană olimpică, împreună cu Sofia Corban, Anișoara Sorohan, Titie Tăran și Ecaterina Oancia, la 4+1 vîșle.

DICTIONAR: ITC, IIE, AILS, INV

Rubrica de cuvinte încrucișate
Ion ȘUȘULESCU

BILANT COMPETIȚIONAL 1984 SUB SEMNUL JOCURILOR OLIMPICE...

O dată la patru ani lumea sportului se află sub semnul Jocurilor Olimpice. Marea întrecere avînd drept simbol cele cinci cercuri înfrățite domină, de fapt, un întreg ciclu competițional, visul de a fi campion olimpic constituind cea mai frumoasă și temerară năzuință a oricărui sportiv...

Dominat de Olimpiada albă de la Sarajevo (al cărei palmares a fost publicat în numărul precedent al Almanahului nostru) și de Jocurile din vară, de la Los Angeles, anul sportiv 1984 a mai cuprins și alte mari competiții internaționale. Cele mai importante dintre aceste evenimente sînt reflectate — în graiul sec dar... grăitor al statisticii — în bilanțul pe care vi-l prezentăm în continuare. Începînd, desigur, cu rezultatele de la Los Angeles, incluzînd splendidele performanțe ale reprezentanților României socialiste. Încheind, voit simbolic, cu o privire spre viitor, cu noile afirmări ale „speranțelor” sportului nostru în 1984.

G.R.

Atletism

Masculin. 100 m: 1. **Carl Lewis** (S.U.A.) 9,99; 2. S. Graddy (S.U.A.) 10,19; 3. B. Johnson (Canada) 10,22; 4. R. Brown (S.U.A.) 10,26; 5. M. McFarlane (Marea Britanie) 10,27; 6. R. Stewart (Jamaica) 10,29; **200 m:** 1. **Carl Lewis** 19,80 — record olimpic; 2. K. Baptiste (S.U.A.) 19,96; 3. T. Jefferson (S.U.A.) 20,26; 4. J.B. Silva (Brazilia) 20,30; 5. R. Lübke (R.F.G.) 20,51; 6. J.J. Boussemart (Franța) 20,55; **400 m:** 1. **Alonzo Babers** (S.U.A.) 44,27; 2. G. Tiachoh (Coasta de Fildeș) 44,54; 3. A. McKay (S.U.A.) 44,71; 4. D. Clark (Australia) 44,75; 5. S. Nix (S.U.A.) 44,75; 6. S. Uti (Nigeria) 44,93; **800 m:** 1. **Joaquim Cruz** (Brazilia) 1:43,00 — record olimpic; 2. S. Coe (Marea Britanie) 1:43,64; 3. E. Jones (S.U.A.) 1:43,83; 4. B. Konchellah (Kenya) 1:44,03; 5. D. Sabia (Italia) 1:44,53; 6. E. Koech (Kenya) 1:44,86; **1 500 m:** 1. **Sebastian Coe** 3:32,53 — record olimpic; 2. S. Cram (Marea Britanie) 3:33,40; 3. J. Abascal (Spania) 3:34,30; 4. J. Chesire (Kenya) 3:34,52; 5. J. Spivey (S.U.A.) 3:36,07; 6. P. Wirz (Elveția) 3:36,97; **3 000 m obstacole:** 1. **Julius Korir** (Kenya) 8:11,80; 2. J. Mahmoud (Franța) 8:13,31; 3. B. Diemer (S.U.A.) 8:14,06; 4. H. Marsh (S.U.A.) 8:14,25; 5. C. Reitz (Marea Britanie) 8:15,48; 6. D. Ramon (Spania) 8:17,27; **5 000 m:** 1. **Said Aouita** (Maroc) 13:05,59 — record olimpic; 2. M. Ryffel (Elveția) 13:07,04; 3. A. Leitao (Portugalia) 13:09,20; 4. T. Hutchings (Marea Britanie) 13:11,50; 5. P. Kipkoech (Kenya) 13:14,40; 6. Ch. Cheruiyot (Kenya) 13:18,41; **10 000 m:** 1. **Alberto Coava** (Italia) 27:47,54; 2. M. McLeod (Marea Britanie) 28:06,22; 3. M. Musyoki (Kenya) 28:06,46; 4. S. Antibo (Italia) 28:06,50; 5. C. Herle (R.F.G.) 28:08,21; 6. S. Bitok (Kenya) 28:09,01; **maraton:** 1. **Carlos Lopes** (Portugalia) 2h 09:21; 2. J. Treacy (Irlanda) 2h 09:56; 3. Ch. Spedding (Marea Britanie) 2h 09:58; 4. T. So (Japonia) 2h 10:55; 5. R. De Castella (Australia) 2h 11:09; 6. J. Ikangaa (Tanzania) 2h 11:10; **110 mg:** 1. **Roger Kingdom** (S.U.A.) 13,20 — record olimpic; 2. G. Foster (S.U.A.) 13,23; 3. A. Bryggare (Finlanda) 13,40; 4. M. McKoy (Canada) 13,45; 5. A. Campbell (S.U.A.) 13,55; 6. S. Caristan (Franța) 13,71; **400 mg:** 1. **Edwin Moses** (S.U.A.) 47,75; 2. D.

Harris (S.U.A.) 48,13; 3. H. Schmid (R.F.G.) 48,19; 4. S. Nylander (Suedia) 48,97; 5. A. Dia Ba (Senegal) 49,28; 6. T. Hawkins (S.U.A.) 49,42; **20 km marș:** 1. **Ernesto Canto** (Mexic) 1h 23:13 — cea mai bună performanță olimpică; 2. R. Gonzales (Mexic) 1h 23:20; 3. M. Damilano (Italia) 1h 23:26; 4. G. Leblanc (Canada) 1h 24:29; 5. C. Mattioli (Italia) 1h 25:07; 6. J. Marin (Spania) 1h 25:32; **50 km marș:** 1. **Raul Gonzales** 3h 47:26 — cea mai bună performanță olimpică; 2. B. Gustafsson (Suedia) 3h 53:19; 3. S. Ballucci (Italia) 3h 53:45; 4. R. Salonen (Finlanda) 3h 58:30; 5. R. Ducceschi (Italia) 3h 59:26; 6. C. Schueler (S.U.A.) 3h 59:46; **4 x 100 m:** 1. **S.U.A.** (Sam Graddy, Ron Brown, Calvin Smith, Carl Lewis) 37,83 — record mondial și olimpic; 2. Jamaica 38,62; 3. Canada 38,70; 4. Italia 38,87; 5. R.F.G. 38,99; 6. Franța 39,10; **4 x 400 m:** 1. **S.U.A.** (Sunder Nix, Ray Armstead, Alonzo Babers, Antonio McKay) 2:57,91; 2. Marea Britanie 2:59,13; 3. Nigeria 2:59,32; 4. Australia 2:59,70; 5. Italia 3:01,44; 6. Barbados 3:01,60; **înălțime:** 1. **Dietmar Mögenburg** (R.F.G.) 2,35 m; 2. P. Sjöberg (Suedia) 2,33 m; 3. J. Zhu (R.P. Chineză) 2,31 m; 4. D. Stones (S.U.A.) 2,31 m; 5. D. Nordquist (S.U.A.) 2,29 m; 6. M. Ottey (Canada) 2,29 m; **prăjină:** 1. **Pierre Quinon** (Franța) 5,75 m; 2. M. Tully (S.U.A.) 5,65 m; 3. E. Bell (S.U.A.) 5,60 m; 4. T. Vigneron (Franța) 5,60 m; 5. K. Pallonen (Finlanda) 5,45 m; 6. D. Lytle (S.U.A.) 5,40 m; **lungime:** 1. **Carl Lewis** 8,54 m; 2. G. Honey (Australia) 8,24 m; 3. G. Evangelisti (Italia) 8,24 m; 4. L. Myricks (S.U.A.) 8,16 m; 5. Y. Liu (R.P. Chineză) 7,99 m; 6. J. Wells (Bahamas) 7,97 m; **triplusalt:** 1. **Al. Joyner** (S.U.A.) 17,26 m; 2. M. Conley (S.U.A.) 17,18; 3. K. Connor (Marea Britanie) 16,87 m; 4. Z. Zou (R.P. Chineză) 16,83 m; 5. P. Bouschen (R.F.G.) 16,77 m; 6. W. Banks (S.U.A.) 16,75 m; **greutate:** 1. **Alessandro Andrei** (Italia) 21,26 m; 2. M. Carter (S.U.A.) 21,09 m; 3. D. Laut (S.U.A.) 20,97 m; 4. A. Wolf (S.U.A.) 20,93 m; 5. W. Günthor (Elveția) 20,28 m; 6. M. Montelatici (Italia) 19,98 m; **disc:** 1. **Rolf Danneberg** (R.F.G.) 66,60 m; 2. M. Wilkins (S.U.A.) 66,30 m; 3. J. Powell (S.U.A.) 65,46 m; 4. K. Hjeltne (Nor-

vegia) 65,28 m; 5. A. Burns (S.U.A.) 64,98 m; 6. A. Wagner (R.F.G.) 64,72 m; **cioacan:** 1. **Juha Tiainen** (Finlanda) 78,08 m; 2. K.H. Riehm (R.F.G.) 77,98 m; 3. K. Ploghaus (R.F.G.) 76,68 m; 4. G. Urlando (Italia) 75,96 m; 5. O. Bianchini (Italia) 75,94 m; 6. B. Green (S.U.A.) 75,60 m; **suliță:** 1. **Arto Härkönen** (Finlanda) 86,76 m; 2. D. Otley (Marea Britanie) 85,74 m; 3. K. Eldebrink (Suedia) 83,72 m; 4. W. Gambke (R.F.G.) 82,46 m; 5. M. Yoshida (Japonia) 81,98 m; 6. E. Vilhjalmsson (Islanda) 81,58 m; **decați:** 1. **Daley Thompson** (Marea Britanie) 8 797 p — record olimpic (10,44 — 8,01 — 15,72 — 2,03 — 46,97 — 14,34 — 46,56 — 5,00 — 65,24 — 4:35,00); 2. J. Hingsen (R.F.G.) 8 673 p; 3. S. Wentz (R.F.G.) 8 412 p; 4. G. Kratschmer (R.F.G.) 8 326 p; 5. W. Motti (Franța) 8 266 p; 6. J. Crist (S.U.A.) 8 130 p;

Feminin: 100 m: 1. **Evelyn Ashford** (S.U.A.) 10,97 — record olimpic; 2. Alice Brown (S.U.A.) 11,13; 3. Merlene Ottey-Page (Jamaica) 11,16; 4. Jeanette Bolden (S.U.A.) 11,25; 5. Grace Jackson (Jamaica) 11,39; 6. Angela Bailey (Canada) 11,40; **200 m:** 1. **Valerie Brisco-Hooks** (S.U.A.) 21,81 — record olimpic; 2. Florence Griffith (S.U.A.) 22,04; 3. Merlene Ottey-Page 22,09; 4. Kathryn Cook (Marea Britanie) 22,10; 5. Grace Jackson 22,20; 6. Randy Givens (S.U.A.) 22,36; **400 m:** 1. **Valerie Brisco-Hooks** 48,83 — record olimpic; 2. Chandra Cheeseborough (S.U.A.) 49,05; 3. Kathryn Cook 49,42; 4. Marita Payne (Canada) 49,91; 5. Lillie Leatherwood (S.U.A.) 50,25; 6. Ute Thimm (R.F.G.) 50,37; **800 m:** 1. **DOINA MELINTE** (România) 1:57,60; 2. Kim Gallagher (S.U.A.) 1:58,63; 3. **Fița Lovin** (România) 1:58,83; 4. Gabriella Dorio (Italia) 1:59,05; 5. Lorraine Baker (Marea Britanie) 2:00,03; 6. Ruth Wysocki (S.U.A.) 2:00,34; **1 500 m:** 1. **Gabriella Dorio** 4:03,25; 2. **Doina Melinte** 4:03,76; 3. **Maricica Puică** (România) 4:04,15; 4. Roswitha Gerdes (R.F.G.) 4:04,41; 5. Christine Benning (Marea Britanie) 4:04,70; 6. Christina Boxer (Marea Britanie) 4:05,53... 9. **Fița Lovin** (România) 4:09,11; **3 000 m:** 1. **MARICICA PUICĂ** 8:35,96 — record olimpic; 2. Wendy Sly (Marea Britanie) 8:39,47; 3. Lynn Williams (Canada) 8:42,14; 4. Cindy Bremser (S.U.A.) 8:42,78; 5. Cornelia Bürki (Elveția) 8:45,20; 6. Aurora Cunha (Portugalia) 8:46,37; **maraton:** 1. **Joan Benoit** (S.U.A.) 2h 24:52 — cea mai bună performanță olimpică; 2. Grete Waitz (Norvegia) 2h 26:18; 3. Rosa Mota (Portugalia) 2h 26:57; 4. Ingrid Kristiansen (Norvegia) 2:27,34; 5. Lorraine Moller (Noua Zeelandă) 2:28,34; 6. Priscilla Welch (Marea Brita-

nie) 2:28,54; **100 mg:** 1. **Benita Fitzgerald-Brown** (S.U.A.) 12,84; 2. Shirley Strong (Marea Britanie) 12,88; 3. Kim Turner (S.U.A.) 13,06 și Michele Chardonnet (Franța) 13,06; 5. Glynis Nunn (Australia) 13,20; 6. Marie Noelle Savigny (Franța) 13,28; **400 mg:** 1. **Nawal El Moutawakel** (Maroc) 54,61 — record olimpic; 2. Judi Brown (S.U.A.) 55,20; 3. **Cristeana Cojocar** (România) 55,41; 4. P.T. Usha (India) 55,42; 5. Ann Louise Skoglund (Suedia) 55,43; 6. Debbie Flintoff (Australia) 56,21; **4 x 100 m:** 1. **S.U.A.** (Alice Brown, Jeanette Bolden, Chandra Cheeseborough, Evelyn Ashford) 41,65; 2. Canada 42,77; 3. Marea Britanie 43,11; 4. Franța 43,15; 5. R.F.G. 43,57; 6. Bahamas 44,18; **4 x 400 m:** 1. **S.U.A.** (Lillie Leatherwood, Sherri Howard, Valerie Brisco-Hooks, Chandra Cheeseborough) 3:18,29 — record olimpic; 2. Canada 3:21,21; 3. R.F.G. 3:22,98; 4. Marea Britanie 3:25,51; 5. Jamaica 3:27,51; 6. Italia 3:30,82; **înălțime:** 1. **Ulrike Meyfarth** (R.F.G.) 2,02 m — record olimpic; 2. Sara Simeoni (Italia) 2,00 m; 3. Joni Huntley (S.U.A.) 1,97 m; 4. Maryse Ewanje-Epee (Franța) 1,94 m; 5. Debbie Brill (Canada) 1,94 m; 6. Vanessa Browne (Australia) 1,94 m... 11—14. Niculina Vasile 1,85 m; **lungime:** 1. **ANIȘOARA CUȘMIR-STANCIU** (România) 6,96 m; 2. **Vali Ionescu** (România) 6,81 m; 3. Susan Hearnshaw (Marea Britanie) 6,80 m; 4. Angela Thacker (S.U.A.) 6,78 m; 5. Jackie Joyner (S.U.A.) 6,77 m; 6. Robyn Lorrway (Australia) 6,67 m; **greutate:** 1. **Claudia Losch** (R.F.G.) 20,48 m; 2. **Mihaela Loghin** (România) 20,47 m; 3. Gael Martin (Australia) 19,19 m; 4. Judith Oakes (Marea Britanie) 18,14 m; 5. Meisu Li (R.P. Chineză) 17,96 m; 6. Venissa Head (Marea Britanie) 17,90 m... 7. Florența Crăciunescu (România) 17,23 m; **disc:** 1. **Ria Stalman** (Olanda) 65,36 m; 2. Leslie Deniz (S.U.A.) 64,86 m; 3. **Florența Crăciunescu** (România) 63,64 m; 4. Ulla Lundholm (Finlanda) 62,84 m; 5. Meg Ritchie (Marea Britanie) 62,58 m; 6. Ingra Manecke (R.F.G.) 58,56 m; **suliță:** 1. **Tessa Sanderson** (Marea Britanie) 69,56 m — record olimpic; 2. Tiina Lillak (Finlanda) 69,00 m; 3. Fatima Whitbread (Marea Britanie) 67,14 m; 4. Tuula Laaksalo (Finlanda) 66,40 m; 5. Trine Solberg (Norvegia) 64,52 m; 6. Ingrid Thyssen (R.F.G.) 63,26 m; **heptatlon:** 1. **Glynis Nunn** (Australia) 6 390 p (13,02 — 1,80 — 12,82 — 24,06 — 6,66 — 35,58 — 2:10,57); 2. Jackie Joyner (S.U.A.) 6 385 p; 3. Sabine Everts (R.F.G.) 6 363 p; 4. Cindy Greiner (S.U.A.) 6 281 p; 5. Judy Simpson (Marea Britanie) 6 280 p; 6. Sabine Braun (R.F.G.) 6 236 p;

Baschet

Masculin. Finala: S.U.A.—Spania 96—65 (52—29). Meci pentru locurile 3—4: Iugoslavia—Canada 88—82 (44—38). Meci pentru locurile 5—6: Italia—Uruguay 111—102 (55—43). **Clasament:** 1. **S.U.A.**, 2. Spania, 3. Iugoslavia, 4. Canada, 5. Italia, 6. Uruguay.

Feminin. Finala: S.U.A.—Coreea de Sud 85—55 (42—27). Meci pentru locurile 3—4: R.P. Chineză—Canada 63—57 (37—29). **Clasament:** 1. **S.U.A.**, 2. Coreea de Sud, 3. R.P. Chineză, 4. Canada, 5. Australia și Iugoslavia.

Box

Cat. semimuscă: 1. **Paul Gonzales** (S.U.A.), 2. S. Todisco (Italia), 3. K. Mwila (Zambia), J.M. Bolivar (Venezuela).

Cat. muscă: 1. **Stevan McCrory** (S.U.A.), 2. R. Redzepovski (Iugoslavia), 3. E. Can (Turcia), I. Bilali (Kenya).

Cat. cocoș: 1. **Maurizio Stecca** (Italia), 2. H. Lopez (Mexic), 3. D. Walters (Canada), P.J. Nolasco (Rep. Dominicană).

Cat. pană: 1. **Meldrick Taylor** (S.U.A.), 2. P. Konyegwachie (Nigeria), 3. T. Aykac (Turcia), O. Catari Peraza (Venezuela).

Cat. semiușoară: 1. **Pernell Whitaker** (S.U.A.), 2. L.F. Ortiz (Porto Rico), 3. M. Ndongo Ebanga (Camerun), C.S. Chun (Coreea de Sud).

Cat. ușoară: 1. **Jerry Page** (S.U.A.), 2. D. Umponmaha (Thailanda), 3. **Mircea Fulger** (România), M.O. Puzovic (Iugoslavia).

Cat. semimijlocie: 1. **Mark Breland** (S.U.A.), 2. Y.S. An (Coreea de Sud), 3. J. Nyman (Finlanda), I. Bruno (Italia).

Cat. mijlocie mică: 1. **Frank Tate** (S.U.A.), 2. S. O'Sullivan (Canada), 3. M. Zielonka (R.F.G.), C. Tiozzo (Franța).

Cat. mijlocie: 1. **Joon-Sup Shin** (Coreea de Sud), 2. V. Hill (S.U.A.), 3. M. Zaoui (Algeria), A. Gonzales (Porto Rico).

Cat. semigrea: 1. **Anton Josipovic** (Iugoslavia), 2. K. Barry (Noua Zeelandă), 3. M. Moussa (Algeria), E. Holyfield (S.U.A.).

Cat. grea: 1. **Henry Tillman** (S.U.A.), 2. W. Dewit (Canada), 3. A. Musone (Italia), A. Vanderlijde (Olanda).

Cat. supergrea: 1. **Tyrell Biggs** (S.U.A.), 2. Francesco Damiani (Italia), 3. R. Wells (Marea Britanie), S. Azis (Iugoslavia).

Caiac - Canoe

Masculin. Caiac 1, 500 m: 1. **Ian Ferguson** (Noua Zeelandă) 1:47,84; 2. L.E. Moberg (Suedia) 1:48,18; 3. B. Bregeon (Franța) 1:48,41; 4. Vasile Diba (România) 1:48,77; 5. D. Upson (Marea Britanie) 1:49,32; 6. D. Scarpa (Italia) 1:49,60; **caiac 2, 500 m:** 1. **Noua Zeelandă (Ian Ferguson, Paul Mac Donald)** 1:34,21; 2. Suedia (P.I. Bengtsson, L. E. Moberg) 1:35,26; 3. Canada (H. Fisher, A. Morris) 1:35,41; 4. Italia (D. Scarpa, F. Ulberti) 1:35,50; 5. România (Nicolae Fedosei, Angelin Velea) 1:35,60; 6. Franța (F. Hervieu, D. Legras) 1:36,40; **canoe 1, 500 m:** 1. **Larry Cain** (Canada) 1:57,01; 2. H. Jakobsen (Danemarca) 1:58,45; 3. **Costică Olaru** (România) 1:59,86; 4. Ph. Renaud (Franța) 1:59,95; 5. T. Gronlund (Finlanda) 2:01,00; 6. K. Inoue (Japonia) 2:01,79; **canoe 2, 500 m:** 1. **Iugoslavia (Matija Ljubek, Mirko Nisovic)** 1:43,67; 2. **România (Ivan Patzaichin, Toma Simionov)** 1:45,68; 3. Spania (E. Miguez, N. Suarez) 1:47,71; 4. Franța (D. Hoyer, E. Renaud) 1:47,72; 5. Canada (S. Botting, E. Smith) 1:48,81; 6. R.F.G. (W. Faust, R. Wienand) 1:48,97; **caiac 1, 1000 m:** 1. **Alan Thompson** (Noua Zeelandă) 3:45,73; 2. M. Janiv (Iugoslavia) 3:46,88; 3. G. Barton (S.U.A.) 3:47,38; 4. K. Sundqvist (Suedia) 3:48,69; 5. P. Genders (Australia) 3:49,11; 6. Ph. Boccaro (Franța) 3:49,38; 7. Vasile Diba (România) 3:51,61; **caiac 2, 1000 m:** 1. **Canada (Hugh Fisher, Alwyn Morris)** 3:24,22; 2. Franța (B. Bregeon, P. Lefoulon) 3:25,97; 3. Australia (B. Kelly, G. Kenny) 3:26,80; 4. S.U.A. (T. Kent, T. White) 3:27,81; 5. R.F.G. (M. Seack, O. Seack) 3:27,28; 6. Italia (D. Scarpa, F. Ulberti) 3:27,46; **caiac 4, 1000 m:** 1. **Noua Zeelandă (Grant Bramwell, Ian Ferguson, Paul Mac Donald, Alan Thompson)** 3:02,28; 2. Suedia (P.I. Bengtsson, T. Karls, L.E. Moberg, T. Ohlsson) 3:02,81; 3. Franța (Fr. Barouh, Ph. Boccaro, P. Boucherit, D. Vavasseur) 3:03,94; 4. România (Ionel Constantin, Nicolae Fedosei, Ionel Leț-

caie, Angelin Velea) 3:04,39; 5. Marea Britanie (G. Bourne, A. Sheriff, K. Smith, J. West) 3:04,59; 6. Spania (I. Gonzales, L.G. Ramos, J.J. Roman, J.M. Sanchez) 3:04,71; **canoe 1, 1000 m:** 1. **Ulrich Eicke** (R.F.G.) 4:06,32; 2. L. Cain (Canada) 4:08,67; 3. H. Jakobsen (Danemarca) 4:09,51; 4. T. Gronlund (Finlanda) 4:15,58; 5. **Costică Olaru** (România) 4:16,39; 6. S. Train (Marea Britanie) 4:16,64; **canoe 2, 1000 m:** 1. **ROMÂNIA (IVAN PATZAICHIN, TOMA SIMIONOV)** 3:40,60; 2. Iugoslavia (M. Ljubek, M. Nisovic) 3:41,56; 3. Franța (D. Hoyer, E. Renaud) 3: 48,01; 4. R.F.G. (W. Faust, R. Wienand) 3:52,69; 5. S.U.A. (J. Plankerhorn, R. McClain) 3:52,72; 6. Spania (E. Miguez, N. Suarez) 3:56,92.

Feminin. Caiac 1, 500 m: 1. **Agneta Andersson** (Suedia) 1:58,72; 2. Barbara Schuttpelz (R.F.G.) 1:59,93; 3. Annemiek Derckx (Olanda) 2:00,11; 4. Tecla Marinescu (România) 2:00,12; 5. Beatrice Basson (Franța) 2:01,21; 6. Sheila Conover (S.U.A.) 2:02,38; **caiac 2, 500 m:** 1. **Suedia (Agneta Andersson, Anna Olsson)** 1:45,25; 2. Canada (Alexandra Barre, Sue Holloway) 1:47,13; 3. R.F.G. (Josefa Idem, Barbara Schuttpelz) 1:47,32; 4. România (Agafia Constantin, Nastasia Ionescu) 1:47,56; 5. S.U.A. (Shirley Dery, Leslie Klein) 1:49,51; 6. Franța (Bernadette Hettich, Catherine Mathevon) 1:51,40; **caiac 4, 500 m:** 1. **ROMÂNIA (AGAFIA CONSTANTIN, NASTASIA IONESCU, TECLA MARINESCU, MARIA ȘTEFAN)** 1:38,34; 2. Suedia (Agneta Andersson, Anna Olsson, Eva Karlsson, Susane Wiberg) 1:38,87; 3. Canada (Alexandra Barre, Lucie Guay, Sue Holloway, Barb Olmsted) 1:39,40; 4. S.U.A. (Sheila Conover, Shirley Dery, Leslie Klein, Ann Turner) 1:40,49; 5. R.F.G. (Josefa Idem, Regina Schmidt, Barbara Schuttpelz, Judith Skolnik) 1:42,68; 6. Norvegia (Wenche Legraid, Kari Ofstad, Ingeborg Rasmussen, Anne Wahl) 1:42,97.

Canotaj

Masculin. Simplu: 1. Petti Karppinen (Finlanda) 7:00,24; 2. P.M. Kolbe (R.F.G.) 7:02,19; 3. R. Mills (Canada) 7:10,38; 4. J. Biglow (S.U.A.) 7:12,00; 5. R. Ibarra (Argentina) 7:14,59; 6. K. Kontomanolis (Grecia) 7:17,03; **dublu visle:** 1. S.U.A. (Bradley Lewis, Paul Enquist) 6:36,87; 2. Belgia 6:38,19; 3. Iugoslavia 6:39,59; 4. R.F.G. 6:40,41; 5. Italia 6:44,29; 6. Canada 6:46,68; **dublu rame:** 1. ROMÂNIA (VALER TOMA, PETRU IOSUB) 6:45,39; 2. Spania 6:48,47; 3. Norvegia 6:51,81; 4. R.F.G. 6:52,53; 5. Italia 6:55,88; 6. S.U.A. 6:58,46; **2+1:** 1. Italia (Carmine Abbagnale, Giuseppe Abagnale+Giuseppe Di Capua) 7:05,99; 2. România (Vasile Tomoiagă, Dimitrie Popescu+Dumitru Răducanu) 7:11,21; 3. S.U.A. 7:12,81; 4. Brazilia 7:17,07; 5. Canada 7:18,98; 6. R.F.G. 7:25,16; **4 rame:** 1. Noua Zeelandă (Leslie O'Connell, Shane O'Brien, Conrad Robertson, Keith Trask) 6:03,48; 2. S.U.A. 6:06,10; 3. Danemarca 6:07,12; 4. R.F.G. 6:09,27; 5. Elveția 6:09,50; 6. Suedia 6:11,71; **4 visle:** 1. R.F.G. (Albert Hedderich, Raimund Hormann, Dieter Wiedenmann, Michael Durs) 5:57,55; 2. Australia 5:57,98; 3. Canada 5:59,07; 4. Italia 6:00,94; 5. Franța 6:01,35; 6. Spania 6:04,99; **4+1:** 1. Marea Britanie (Martin Cross, Richard Budgett, Andrew Holmes, Steven Redgrave+Adrian Ellison) 6:18,64; 2. S.U.A. 6:20,28; 3. Noua Zeelandă 6:23,68; 4. Italia 6:26,44; 5. Canada 6:28,78; 6. R.F.G. 6:34,23; **8+1:** 1. Canada (Pat Turner, Kevin Neufeld, Mark Evans, Grant Main, Paul Steele, Mike Evans, Dean Crawford, Blair Horn+Brain McMahon) 5:41,32; 2. S.U.A. 5:41,74; 3. Australia 5:43,40;

4. Noua Zeelandă 5:44,14; 5. Marea Britanie 5:47,01; 6. Franța 5:49,52.

Feminin. Simplu: 1. VALERIA RĂCILĂ (România) 3:40,68; 2. Charlotte Geer (S.U.A.) 3:43,89; 3. Ann Heasebrouck (Belgia) 3:45,72; 4. Andrea Schreiner (Canada) 3:45,97; 5. Lise Marianne Justesen (Danemarca) 3:47,79; 6. Beryl Mitchell (Marea Britanie) 3:51,20; **dublu visle:** ROMÂNIA (ELISABETA OLENIUC, MARIOARA POPESCU) 3:26,75; 2. Olanda 3:29,13; 3. Canada 3:29,82; 4. Suedia 3:30,79; 5. Norvegia 3:32,09; 6. S.U.A. 3:23,33; **2 rame:** 1. ROMANIA (ELENA HORVAT, RODICA ARBA) 3:32,60; 2. Canada 3:36,06; 3. R.F.G. 3:40,50; 4. Olanda 3:44,01; 5. S.U.A. 3:44,35; 6. Marea Britanie 3:48,53; **4+1 visle:** 1. ROMÂNIA (SOFIA CORBAN, IOANA BADEA, ANISOARA SOROHAN, TITIE TĂRAN+ECATERINA OANCIA) 3:14,11; 2. S.U.A. 3:15,57; 3. Danemarca 3:16,02; 4. R.F.G. 3:16,81; 5. Franța 3:17,87; 6. Italia 3:21,48; **4+1 rame:** 1. ROMÂNIA (OLGA BULARDA, CHIRA APOSTOL, MARIA FRICIOIU, FLORICA LAVRIC+VIORICA IOJA) 3:19,30; 2. Canada 3:21,55; 3. Australia 3:23,29; 4. S.U.A. 3:23,58; 5. Olanda 3:23,97; 6. R.F.G. 3:29,03; **8+1:** 1. S.U.A. (Shyrril O'Steen, Harriet Metcalf, Carol Bower, Carle Graves, Jeanne Flanagan, Kristine Norellus, Kristen Thorsness, Kathryn Keeler+Betsy Beard) 2:59,80; 2. România (Lucia Sauca, Camelia Diaconescu, Mihaela Armășescu, Adriana Chelariu, Aneta Mihai, Aurora Pleșca, Marioara Trașcă, Doina Bălan+Viorica Ioja) 3:00,87; 3. Olanda 3:02,92; 4. Canada 3:03,64; 5. Marea Britanie 3:04,51; 6. R.F.G. 3:09,92.

Călărie

Concurs complet individual: 1. Mark Todd (Noua Zeelandă) cu Charisma 51,60 p; 2. Karen Stives (S.U.A.) cu Ben Arthur 54,20 p; 3. Virginia Holgate (Marea Britanie) cu Princess 56,80 p; 4. Torrance Fleischmann (S.U.A.) cu Finvarra 60,40 p; 5. P. Morvillers (Franța) cu Gulliver B 63,00 p; 6. Lucinda Green (Marea Britanie) cu Regal Realm 63,80 p; **concurs complet echipe:** 1. S.U.A. (Karen Stives cu Ben Arthur 54,20 p, Torrance Fleischmann cu Finvarra 60,40 p, Michael Plumb cu Blue Stone 71,40 p) 186,00 p; 2. Marea Britanie 189,20 p; 3. R.F.G. 234,00 p; 4. Franța 236,00 p; 5. Australia 258,40; 6. Noua Zeelandă 280,00 p; **„Marele premiu” dresaj individual:** 1. Reiner Klimke (R.F.G.) cu Ahlerich 1054 p; 2. Anne-Grethe Jensen (Danemarca) cu Marzog 1442 p; 3. O. Hofer (Elveția) cu Limandus 1364 p; 4. I. Blyund (Suedia) cu Aleks 1332 p; 5. H. Krug (R.F.G.) cu Muscadeur 1323 p; 6. U. Sauer (R.F.G.) cu

Montevideo, C. Bartle (Marea Britanie) cu Wily Trout 1279 p; **„Marele premiu” dresaj echipe:** 1. R.F.G. (Reiner Klimke cu Ahlerich, Uwe Sauer cu Montevideo, Herbert Krug cu Muscadeur) 4955 p; 2. Elveția 4673 p; 3. Suedia 4530 p; 4. Olanda 4586 p; 5. Danemarca 4574 p; 6. S.U.A. 4559 p; **„Marele premiu” obstacole individual:** 1. Joe Fargis (S.U.A.) cu Touch of Class 4 p; 2. C. Homfeld (S.U.A.) cu Abdullah 4 p — după baraj; 3. H. Robbiani (Elveția) cu Jessica V 8 p — după baraj; 4. M. Deslauriers (Canada) cu Aramis 8 p — după baraj; 5. B. Candrina (Elveția) cu Slygof 8 p; 6. L.A. Cervera (Spania) cu Jesiko de Park 8,50 p; **„Marele premiu” obstacole echipe:** 1. S.U.A. (Joe Fargis cu Touch of Class, Melanie Smith cu Calypso, Leslie Burr cu Albany, Conrad Homfeld cu Abdullah) 12 p; 2. Marea Britanie 26,75 p; 3. R.F.G. 39,25 p; 4. Canada 40,00 p; 5. Elveția 41,00 p; 6. Franța 49,75 p.

Ciclism

Masculin. Fond șosea (190,2 km): 1. Alexi Grewal (S.U.A.) 4 h 59:57; 2. S. Bauer (Canada) același timp; 3. D.O. Lauritzen (Norvegia) la 21 sec.; 4. M. Saether (Norvegia) ac. timp; 5. D. Phinney (S.U.A.) la 1:19; 6. T. Rogers (S.U.A.) ac. timp; **100 km contratimp echipe:** 1. Italia (Marcello Bartolini, Marco Giovannetti, Eros Poli, Claudio Vandelli) 1 h 58:28; 2. Elveția 2 h 02:38; 3. S.U.A. 2 h 02:46; 4. Olanda 2 h 02:57; 5. Suedia 2:04,46; 6. Franța 2 h 05:07; **velodrom, viteză:** 1. Mark Gorski (S.U.A.), 2. N. Vails (S.U.A.), 3. T. Sakamoto (Japonia), 4. Ph. Vernet (Franța), 5. G. Scheller (R.F.G.), 6. M.O. Alexandre (Argentina); **1000 m cu start de pe loc:** 1. Fredy Schmidtke (R.F.G.) 1:06,10; 2. C. Harnett (Canada) 1:06,44; 3. F. Colas (Franța) 1:06,65; 4. G. Samuel (Trinidad-Tobago) 1:06,69; 5. C. Adair (Noua Zeelandă) 1:06,96; 6. D. Weller (Jamaica) 1:07,24; **4000 m, urmărire individuală:**

1. Steve Hegg (S.U.A.), 2. R. Golz (R.F.G.), 3. H.L. Nitz (S.U.A.), 4. D. Woods (Australia), 5. J.V. Pedersen (Danemarca), 6. J. Nijdam (Olanda); **4000 m, urmărire pe echipe:** 1. Australia (Michael Grenda, Kevin Nichols, Michael Turtur, Dean Woods), 2. S.U.A. 3. R.F.G., 4. Italia, 5. Danemarca, 6. Franța; **cură cu adițiune de puncte:** 1. Roger Ilegems (Belgia) 37 p; 2. U. Messerschmidt (R.F.G.) 15 p; 3. J.M. Youshimatz (Mexic) 29 p (un tur mai puțin); 4. J. Mueller (Elveția) 23 p (1); 5. J.E. Curuchet (Argentina) 20 p (1); 6. G. Clarke (Australia) 13 p (1).

Feminin. Fond șosea (79,2 km): 1. Connie Carpenter-Phinney (S.U.A.) 2 h 11:14; 2. Rebecca Twigg (S.U.A.) același timp; 3. Sandra Schumacher (R.F.G.) ac. timp; 4. Unni Larse (Norvegia) ac. timp; 5. Maria Canins (Italia) ac. timp; 6. Jeannie Longo (Franța) la 1:21.

Fotbal

Finala: Franța—Brazilia 2—0 (0—0). **Meci pentru locurile 3—4:** Iugoslavia—Italia 2—1

(0—1). **Clasament:** 1. Franța, 2. Brazilia, 3. Iugoslavia, 4. Italia.

Gimnastică

Masculin. Echipe: 1. S.U.A. (Timothy Daggett, Scott Johnson, Mitchell Gaylord, James Hartung, Peter Vidmar, Bart Conner), 591,40 p; 2. R.P. Chineză 590,80 p; 3. Japonia 586,70; 4. R.F.G. 582,10 p; 5. Elveția 579,95 p; 6. Franța 578,25; **individual compus:** 1. Koji Gushiken (Japonia) 118,700 p; 2. P. Vidmar (S.U.A.) 118,675; 3. Li Ning (R.P. Chineză) 118,575; 4. F. Tong (R.P. Chineză) 118,550; 5. M. Gaylord (S.U.A.) 118,525; 6. B. Conner (S.U.A.) 118,350... 14. Emilian Nicula (România) 116,025; 15. Valentin Pîntea (România) 116,000; **sol:** 1. Li Ning (R.P. Chineză) 19,925; 2. Y. Lou (R.P. Chineză) 19,775; 3. K. Sotomura (Japonia), Ph. Vatuone (Franța) 19,700; 5. B. Conner 19,675; 6. Valentin Pîntea 19,600; **cal cu minere:** 1. Li Ning, Peter Vidmar 19,950; 3. T. Daggett 19,825; 4. F. Tong 19,750; 5. J.L. Cairon (Franța) 19,700; 6. N. Kajitani (Japonia) 19,625; **inele:** 1. Li Ning, Koji Gushiken 19,850; 3. M. Gaylord 19,825; 4. F. Tong, P. Vidmar 19,750; 6. K. Yamawaki (Japonia) 19,725; 7. Emilian Nicula 19,500; **sărituri:** 1. Yun Lou 19,950; 2. Li Ning, K. Gushiken, M. Garland, S. Morisue (Japonia) 19,825; 6. J. Hartung 19,800; **paralele:** 1. Bart Conner 19,950; 2. N. Kajitani 19,925; 3. M. Gaylord 19,850; 4. F. Tong 19,825; 5. K. Gushiken 19,800; 6. Li Ning 19,775; **bară:** 1. Shinji Morisue 20,000; 2. F. Tong 19,975; 3. K. Gushiken 19,950; 4. Y. Lou, P. Vidmar, T. Daggett 19,850

Feminin. Echipe: 1. ROMÂNIA (ECATERINA

SZABO, LAVINIA AGACHE, SIMONA PĂUCĂ, CRISTINA GRIGORAȘ, LAURA CUTINA, MIHAELA STĂNULEȚ, CAMELIA RENCIU) 392,20; 2. S.U.A. 391,20; 3. R.P. Chineză 388,60; 4. R.F.G. 379,15; 5. Canada 378,90; 6. Japonia 376,75; **individual compus:** 1. Mary Lou Retton (S.U.A.) 79,175; 2. Ecaterina Szabo 79,125; 3. Simona Păucă 78,675; 4. Julianne McNamara (S.U.A.) 78,400; 5. Laura Cutina 78,300; 6. Ma Yanhong (R.P. Chineză) 77,850; **sărituri:** 1. ECATERINA SZABO 19,875; 2. Mary Lou Retton 19,850; 3. Lavinia Agache 19,750; 4. Tracee Talavera (S.U.A.) 19,700; 5. Ping Zhou (R.P. Chineză) 19,500; 6. Brigitta Lehmann (R.F.G.), Kelly Brown (Canada) 19,425; **paralele:** 1. Yanhong Ma, Julianne McNamara 19,950; 3. Mary Lou Retton 19,800; 4. Mihaela Stănuleț 19,650; 5. Romi Kessler (Elveția) 19,425; 6. Ping Zhou 19,350; **bîrnă:** 1. ECATERINA SZABO, SIMONA PĂUCĂ 19,800; 3. Kathy Johnson (S.U.A.) 19,650; 4. Mary Lou Retton 19,550; 5. Yanhong Ma 19,450; 6. Romi Kessler 19,350; **sol:** 1. ECATERINA SZABO 19,975; 2. Julianne McNamara 19,950; 3. Mary Lou Retton 19,775; 4. Qiurui Zhou (R.P. Chineză) 19,625; 5. Romi Kessler 19,575; 6. Yanhong Ma 19,450... 8. Laura Cutina 19,150.

GIMNASTICĂ RITMICĂ: 1. Lori Fung (Canada) 57,950; 2. Doina Stăiculescu (România) 57,900; 3. Regina Weber (R.F.G.) 57,700; 4. Alina Drăgan (România) 57,375; 5. Milena Reljin (Iugoslavia) 57,250; 6. Marta Canta (Spania) 56,950.

Haltère

Categoria 52 kg: 1. Guoqiang Zeng (R.P. Chineză) 235 kg (105+130); 2. P. Zhou (R.P. Chineză) 235 kg (107,5+127,5); 3. K. Manabe (Japonia) 232,5 kg; 4. H. Miyashita (Japonia) 230 kg; 5. M. Suryaman (Indonezia) 227,5 kg; 6. H.M. Bang (Coreea de Sud) 225 kg; **categoria 56 kg:** 1. Shude Wu (R.P. Chineză) 267,5 kg (120+147,5); 2. R. Lai (R.P. Chineză) 265 kg; 3. M. Kotaka (Japonia) 252,5 kg; 4. T. Ichiba (Japonia) 250 kg; 5. C.B. Kim (Coreea de Sud) 245 kg; 6. D. Munoz (Spania) 242,5 kg; **categoria 60 kg:** 1. Weiqiang Chen (R.P. Chineză) 282,5 kg (125+157,5); 2. Gelu Radu (România) 280 kg (125+155); 3. W.Y. Tsai (Taiwan) 272,5 kg; 4. K. Wabiko (Japonia) 270 kg; 5. Y. Muraki (Japonia) 267,5 kg (120+147,5); 6. M.S. Lee (Coreea de Sud) 267,5 kg (117,5+150)... 9. Mircea Tuli (România) 265 kg (115+150); **categoria 67,5 kg:** 1. Jingyuan Yao (R.P. Chineză) 320 kg (142,5+177,5); 2. Andrei Socaci (România) 312,5 kg (142,5+170); 3. J. Gronman (Finlanda) 312,5 kg (140+172,5); 4. D. Willey (Marea Britanie) 310 kg; 5. C. Taira (Japonia) 305 kg; 6. Y. Sasaki (Japonia) 302,5 kg; **categoria 75 kg:** 1. Karl-Heinz Radschinsky (R.F.G.) 340 kg (150+190); 2. J. Demers (Canada) 335 kg; 3. Dragomir Cioroslan (România) 332,5 kg (147,5+185); 4. D. Morgan (Marea Britanie) 330 kg; 5. S. Li (R.P. Chineză) 322,5 kg; 6. M.

Mohammed (Irak) 320 kg; **categoria 82,5 kg:** 1. PETRE BECHERU (România) 355 kg (155+200); 2. R. Kabbas (Australia) 342,5 kg; 3. R. Isaoka (Japonia) 340 kg; 4. N. Burrowes (Marea Britanie) 327,5 kg; 5. E. Elbakh (Egipt) 322,5 kg (145+177,5); 6. K.S. Lee (Coreea de Sud) 322,5 kg; **categoria 90 kg:** 1. NICU VLAD (România) 392,5 kg — record olimpic (172,5+220); 2. Petre Dumitru (România) 360 kg (165+195); 3. D. Mercer (Marea Britanie) 352,5 kg; 4. P. Immesberger (R.F.G.) 350 kg (155+195); 5. W.W. Hwang (Coreea de Sud) 350 kg (152,5+197,5); 6. N. Iliadis (Grecia) 350 kg (155+195); **categoria 100 kg:** 1. Rolf Milser (R.F.G.) 385 kg (167,5+217,5); 2. Vasile Groapă (România) 382,5 kg (165+217,5); 3. P. Niemi (Finlanda) 367,5 kg; 4. K. Roy (Canada) 357,5 kg; 5. K. Clark (S.U.A.) 352,5 kg; 6. F. Langthaler (Austria) 350 kg; **categoria 110 kg:** 1. Norberto Oberburger (Italia) 390 kg (175+215); 2. Ștefan Tașnadi (România) 380 kg (167,5+212,5); 3. G. Carlton (S.U.A.) 377,5 kg; 4. F. Seipelt (R.F.G.) 367,5 kg; 5. A. Squires (Canada) 365 kg; 6. G. Pettersson (Suedia) 360 kg; **categoria +110 kg:** 1. Dinko Lukim (Australia) 412,5 kg (172,5+240); 2. M. Martinez (S.U.A.) 410 kg; 3. M. Nerlinger (R.F.G.) 397,5 kg; 4. St. Laggner (Austria) 385 kg; 5. I. Tsintsaris (Grecia) 342,5 kg; 6. B. Oluoma (Nigeria) 337,5 kg.

• Conform hotărârii Federației Internaționale de Haltère, la Jocurile Olimpice se acordă și titlurile de campioni mondiali, atât la total, cât și pe stiluri. La Los Angeles, reprezentanții României au cucerit următoarele medalii „mondiale”:

Aur:

- ANDREI SOCACI, smuls, cat. 67,5 kg
- PETRE BECHERU, smuls, cat. 82,5 kg
- PETRE BECHERU, aruncat, cat. 82,5 kg
- PETRE BECHERU, total, cat. 82,5 kg
- NICU VLAD, smuls, cat. 90 kg
- NICU VLAD, aruncat, cat. 90 kg
- NICU VLAD, total, cat. 90 kg
- VASILE GROAPĂ, aruncat, cat. 100 kg
- ROMÂNIA (Nicu Vlad, Petre Becheru, Andrei Socaci, Gelu Radu, Ștefan Tașnadi, Vasile Groapă, Petre Dumitru, Dragomir

Cioroslan), echipe

Argint:

- GELU RADU, aruncat, cat. 60 kg
- GELU RADU, total, cat. 60 kg
- ANDREI SOCACI, total, cat. 67,5 kg
- PETRE DUMITRU, smuls, cat. 90 kg
- PETRE DUMITRU, total, cat. 90 kg
- VASILE GROAPĂ, total, cat. 100 kg
- ȘTEFAN TAȘNADI, aruncat, cat. +100 kg
- ȘTEFAN TAȘNADI, total, cat. +100 kg

Bronz:

- GELU RADU, smuls, cat. 60 kg
- DRAGOMIR CIOROSLAN, smuls, cat. 75 kg
- DRAGOMIR CIOROSLAN, total, cat. 75 kg
- PETRE DUMITRU, aruncat, cat. 90 kg
- VASILE GROAPĂ, smuls, cat. 100 kg

Handbal

Masculin. Finala: Iugoslavia — R.F.G. 18—17 (8—7). **Meci pentru locurile 3—4:** România — Danemarca 23—19 (15—10). **Meci pentru locurile 5—6:** Suedia—Islanda 26—24 (14—9). **Clasament:** 1. Iugoslavia, 2. R.F.G., 3. România (N. Munteanu, Al. Buligan, A. Simion, M. Dumitru, I. Boroș, M. Voinea, V.

Stîngă, Gh. Covaciu, C. Durău, Al. Folker, N. Vasilca, V. Oprea, M. Bedivan, G. Dogărescu), 4. Danemarca, 5. Suedia, 6. Islanda.

Feminin. Clasament final: 1. Iugoslavia 10 p, 2. Coreea de Sud 7 p, 3. R.P. Chineză 5 p, 4. S.U.A. 4 p (114—123), 5. R.F.G. 4 p (91—100), 6. Austria 0 p.

Hochei pe carbă

Masculin. Finala: Pakistan — R.F.G. 2—1 (0—0). **Meci pentru locurile 3—4:** Marea Britanie — Australia 3—2 (1—2). **Meci pentru locurile 5—6:** India—Olanda 5—2 (2—2). **Clasament:** 1. Pakistan, 2. R.F.G., 3. Marea Britanie, 4. Australia, 5. India, 6. Olanda.

Feminin. Clasament final: 1. Olanda 9 p, 2. R.F.G. 6 p, 3. S.U.A. 5 p (9—7; 10—5 la lovituri de penalitate cu Australia), 4. Australia 5 p (9—7), 5. Canada 5 p (9—11), 6. Noua Zeelandă 0 p.

Înot

Masculin, 100 m liber — 1. Ambrose Gaines (S.U.A.) 49,80 rec. olimpic; 2. M. Stockwell (Australia) 50,24; 3. P. Johansson (Suedia) 50,31; 4. M. Heath (S.U.A.) 50,41; 5. D. Halsall (Elveția) 50,50; 6. A. Mestre Sosa (Venezuela) 50,70; **200 m liber — 1. Michael Gross** (R.F.G.) 1:47,44 rec. mondial; 2. M. Heath 1:49,10; 3. Th. Fahrner (R.F.G.) 1:49,69; 4. J. Float (S.U.A.) 1:50,18; 5. A. Mestre Sosa 1:50,23; 6. F. Drost (Olanda) 1:51,62; **400 m liber — 1. George Dicarlo** (S.U.A.) 3:51,23 rec. olimpic; 2. J. Mykkanen (S.U.A.) 3:51,49; 3. J. Lemberg (Australia) 3:51,79; 4. St. Pfeiffer (R.F.G.) 3:52,91; 5. F. Iacono (Franța) 3:54,58; 6. D. Petric (Iugoslavia) 3:54,88; **1 500 m — 1. Michael O'Brien** (S.U.A.) 15:05,20; 2. G. Dicarlo 15:10,59; 3. St. Pfeiffer 15:12,11; 4. R. Henkel (R.F.G.) 15:20,03; 5. F. Iacono 15:26,96; 6. S. Grandi (Italia) 15:28,58; **100 m spate — 1. Richard Carey** (S.U.A.) 55,79; 2. D. Wilson (S.U.A.) 56,35; 3. M. West (Canada) 56,49; 4. G. Hurring (Noua Zeelandă) 56,90; 5. M. Kerry (Australia) 57,18; 6. B. Baron (Suedia) 57,34; **200 m spate — 1. Richard Carey** 2:00,23; 2. F. Delcourt (Franța) 2:01,75; 3. C. Henning (Canada) 2:02,37; 4. R. Prado (Brazilia) 2:03,05; 5. G. Hurring 2:03,10; 6. N. Klapkarek (R.F.G.) 2:03,95; **100 m bras — 1. Steve Lundquist** (S.U.A.) 1:01,65 rec. mondial; 2. V. Davis (Canada) 1:01,99; 3. P. Evans (Australia) 1:02,97; 4. Ad. Moorhouse (Marea Britanie) 1:03,25; 5. J. Moffet (S.U.A.) 1:03,29; 6. B. Stocks (Australia) 1:03,49; **200 m bras — 1. Victor Davis** 2:13,34 rec. mondial; 2. G. Beringen (Australia) 2:15,79; 3. E. Dagon (Elveția) 2:17,41; 4. R. Schroeder (S.U.A.) 2:18,03; 5. K. Fitzpatrick (Canada) 2:18,86; 6. P. Restrepo (Columbia) 2:18,96; **100 m flutur — 1. Michael Gross** 53,08 rec. mondial; 2. P. Morales (S.U.A.) 53,23; 3. G. Buchanan (Australia) 53,85; 4. R. Vidal Castro (Venezuela) 54,27; 5. A. Jameson (Marea Britanie) 54,28; 6. A. Mosse (Noua Zeelandă) 54,93; **200 m flutur — 1. J. Sieben** (Australia) 1:57,04 rec. mondial; 2. M. Gross 1:57,40; 3. R. Vidal Castro 1:57,51; 4. P. Morales 1:57,75; 5. A. Moose 1:58,75; 6. T. Ponting (Canada) 1:59,37; **200 m mixt — 1. Alex Baumann** (Canada) 2:01,42 rec. mondial; 2. P. Morales 2:03,05; 3. N. Cochran (Marea Britanie) 2:04,38; 4. R. Brew (Marea Britanie) 2:04,52; 5. Steve Lundquist 2:04,91; 6. A. Phillips (Jamaica) 2:05,60; **400 m**

mixt — 1. Alex Baumann 4:17,41 rec. mondial; 2. R. Prado 4:18,45; 3. R. Woodhouse (Australia) 4:20,50; 4. J. Vassallo (S.U.A.) 4:21,46; 5. M. Divano (Italia) 4:22,76; 6. J. Kostoff (S.U.A.) 4:23,28; **4x100 m liber — 1. S.U.A.** (Christopher Cavanaugh 50,83, Michael Heath 1:40,43, Matthew Biondi 2:30,10, Ambrose Gaines 3:19,03) 3:19,03 rec. mondial; 2. Australia 3:19,68; 3. Suedia 3:22,69; 4. R.F.G. 3:22,98; 5. Marea Britanie 3:23,61; 6. Franța 3:24,63; **4x200 m liber — 1. S.U.A.** (Michael Heath 1:48,67, David Larson 3:37,68, Jeffrey Float 5:27,28, Bruce Lawrence Hayes 7:15,69) 7:15,69 rec. mondial; 2. R.F.G. 7:15,73; 3. Marea Britanie 7:24,78; 4. Australia 7:25,63; 5. Canada 7:26,51; 6. Suedia 7:26,53; **4x100 m mixt — 1. S.U.A.** (Richard Carey 55,41, Steve Lundquist 1:57,27, Pedro Pablo Morales 2:50,14, Ambrose Gaines 3:39,30) 3:39,30 rec. mondial; 2. Canada 3:43,23; 3. Australia 3:43,25; 4. R.F.G. 3:44,26; 5. Suedia 3:47,13; 6. Marea Britanie 3:47,39.

Feminin, 100 m liber — 1. Carrie Steinseifer (S.U.A.), 2. Nancy Hoghead (S.U.A.) 55,92; 3. Annemarie Verstappen (Olanda) 56,08; 4. Conny Van Buntum (Olanda) 56,43; 5. Michele Pearson (Australia) 56,83; 6. June Croft (Marea Britanie) 56,90; **200 m liber — 1. Mary Wayte** (S.U.A.) 1:59,23; 2. Cynthia Woodhead (S.U.A.) 1:59,50; 3. Annemarie Verstappen 1:59,69; 4. Michele Pearson 1:59,79; 5. Conny Van Buntum 2:00,59; 6. June Croft 2:00,64; **400 m liber — 1. Tiffany Cohen** (S.U.A.) 4:07,10 rec. olimpic; 2. Sarah Hardcastle (Marea Britanie) 4:10,27; 3. June Croft 4:11,49; 4. Kimberly Linehan (S.U.A.) 4:12,26; 5. Anna Mc Vann (Australia) 4:13,95; 6. Jolande Van Der Meer (Olanda) 4:16,05; **800 m liber — 1. Tiffany Cohen** 8:24,95 rec. olimpic; 2. Michele Richardson (S.U.A.) 8:30,73; 3. Sarah Hardcastle 8:32,60; 4. Anna Mc Vann 8:37,94; 5. Carla Lisix (Italia) 8:42,45; 6. Jolande Van Der Meer 8:42,86; **100 m spate — 1. Theresa Andrews** (S.U.A.) 1:02,55; 2. Betsy Mitchell (S.U.A.) 1:02,63; 3. Jolanda De Rover (Olanda) 1:02,91; 4. Carmen Bunaciu (România) 1:03,21; 5. Anca Pătrășcoiu (România) 1:03,29; 6. Svenja Schlicht (R.F.G.) 1:03,46; **200 m spate — 1. Jolanda De Rover** 2:12,38; 2. Amy White (S.U.A.) 2:13,04; 3. Anca Pătrășcoiu 2:13,29; 4. Georgina Parkes (Australia) 2:14,37; 5. Tori Tres (S.U.A.) 2:15,73; 6. Svenja

Schlicht 2:15,93; 7. Carmen Bunaciu (România) 2:16,15; **100 m bras** — 1. **Petra Van Staveren** (Olanda) 1:09,88 rec. olimpic; 2. Anne Ottenbrite (Canada) 1:10,69; 3. Catherine Poirot (Franța) 1:10,70; 4. Tracy Caulkins (S.U.A.) 1:10,70; 5. Eva-Marie Hakanşon (Suedia) 1:11,14; 6. Hiroko Nagasaki (Japonia) 1:11,33; **200 m bras** — 1. **Anne Ottenbrite** (Canada) 2:30,38; 2. Susan Rapp (S.U.A.) 2:31,15; 3. Ingrid Lempereur (Belgia) 2:31,40; 4. Hiroko Nakasaki 2:32,93; 5. Sharon Kellett (Australia) 2:33,60; 6. Ute Hasse (R.F.G.) 2:33,82; **100 m fluture** — 1. **Mary T. Meagher** (S.U.A.) 59,26; 2. Jenna Johnson (S.U.A.) 1:00,19; 3. Karin Seick (R.F.G.) 1:01,36; 4. Annemarie Verstappen 1:01,56; 5. Michelle Mac Pherson (Canada) 1:01,58; 6. Janet Tibbits (Australia) 1:01,78; **200 m fluture** — 1. **Mary T. Meagher** 2:06,90 rec. olimpic; 2. Karen Phillips (Australia) 2:10,56; 3. Ina Beyermann (R.F.G.) 2:11,91; 4. Nancy Hogshead 2:11,98; 5. Samantha Purvis (Marea Britanie) 2:12,33; 6. Naoko Kume

(Japonia) 2:12,57; **200 m mixt** — 1. **Tracy Caulkins** 2:12,64 rec. olimpic; 2. Nancy Hogshead 2:15,17; 3. Michele Pearson 2:15,92; 4. Lisa Curry (Australia) 2:16,75; 5. Christiane Pielke (R.F.G.) 2:17,82; 6. Manuela Dalla Valle (Italia) 2:19,69; **400 m mixt** — 1. **Tracy Caulkins** 4:39,24; 2. Suzanne Landells (Australia) 4:48,30; 3. Petra Zindler (R.F.G.) 4:48,57; 4. Susan Heon (S.U.A.) 4:49,41; 5. Nathalie Gingras (Canada) 4:50,55; 6. Donna Mc Ginnis (Canada) 4:50,65; **4 x 100 m liber** — 1. **S.U.A.** (Jenna Johnson 56,46, Carrie Steinseifer 1:52,33, Dara Torres 2:48,25, Nancy Hogshead 3:43,43) 3:43,43; 2. Olanda 3:44,40; 3. R.F.G. 3:45,56; 4. Australia 3:47,79; 5. Canada 3:49,50; 6. Marea Britanie 3:50,12; **4 x 100 m mixt** — 1. **S.U.A.** (Theresa Andrews 1:04,2, Tracy Caulkins 2:15,03, Mary T. Maghear 3:13,07, Nancy Hogshead 4:08,34) 4:08,34; 2. R.F.G. 4:11,97; 3. Canada 4:12,98; 4. Marea Britanie 4:14,05; 5. Italia 4:17,40; 6. Elveția 4:19,02.

Înot artistic

Solo: 1. **Tracie Ruiz** (S.U.A.) 198,467 p; 2. Carolyn Waldo (Canada) 195,300 p; 3. Miwako Motoyoshi (Japonia) 187,050 p; 4. Marijke Engelen (Olanda) 182,632 p; 5. Gudrun Hanisch (R.F.G.) 182,017 p; 6. Caroline Holmyard (Ma-

rea Britanie) 182,000 p; **duet:** 1. **S.U.A.** (**Candy Costie, Tracie Ruiz**) 195,584 p; 2. Canada 194,234 p; 3. Japonia 187,992 p; 4. Marea Britanie 184,050 p; 5. Elveția 180,109 p; 6. Olanda 179,058 p.

Judo

Categoria superușoară: 1. **Shinji Hosokawa** (Japonia), 2. J.Y. Kim (Coreea de Sud), 3. E. Liddle (S.U.A.), N. Eckersley (Marea Britanie), 5. G. Delvingt (Franța), Felici Mariani (Italia).

Cat. semiușoară: 1. **Yoshiyuki Matsuoka** (Japonia), 2. J.O. Hwang (Coreea de Sud), 3. M. Alexandre (Franța), J. Reiter (Austria), 5. S. Gawthorpe (Marea Britanie), S. Rosati (Italia), 7. Constantin Niculae (România).

Cat. ușoară: 1. **Byeong-Keun Ahn** (Coreea de Sud), 2. E. Gamba (Italia), 3. L. Onmura (Brazilia), K. Brown (Marea Britanie), 5. G. Beauchamp (Canada), H. Nakanishi (Japonia).

Cat. semimijlocie: 1. **Frank Wieneke** (R.F.G.), 2. N. Adams (Marea Britanie), 3. **Mircea Frățică** (România), M. Nowak (Franța), 5.

R. Henneveld (Olanda), H. Takano (Japonia).

Cat. mijlocie: 1. **Peter Seisenbacher** (Austria), 2. R. Berland (S.U.A.), 3. S. Nose (Japonia), W. Carmona (Brazilia), 5. F. Canu (Franța), D. White (Marea Britanie).

Cat. semigrea: 1. **Hyoung-Zoo Ha** (Coreea de Sud), 2. D. Vieira (Brazilia), 3. B. Fridriksson (Islanda), G. Neureuther (R.F.G.), 5. Y. Fazi (Italia), J. Meli (Canada).

Cat. grea: 1. **Hitoshi Saito** (Japonia), 2. A. Parisi (Franța), 3. Y.C. Cho (Coreea de Sud), M. Berger (Canada), 5. D. Nelson (S.U.A.), R. Kovacevic (Iugoslavia).

Cat. open: 1. **Yasuhiro Yamashita** (Japonia), 2. M. Rashwan (Egipt), 3. **Mihai Cioc** (România), A. Schnabel (R.F.G.).

Lupte Greco-Romane

Categoria 48 kg: 1. **Vincenzo Maenza** (Italia), 2. M. Scherer (R.F.G.), 3. I. Saito (Japonia), 4. S. Bora (Turcia), 5. K. Andersson (Suedia), 6. D.J. Jun (Coreea de Sud); **categoria 52 kg:** 1. **Atsuji Miyahara** (Japonia), 2. D. Aceves (Mexic), 3. D.D. Bang (Coreea de Sud), 4. R. Hu (R.P. Chineză), 5. J. Ronningen (Norvegia), 6. T. Halonen (Finlanda)... 8. Mihai Cișmaș (România); **categoria 57 kg:** 1. **Pasquale Passarelli** (R.F.G.), 2. M. Eto (Japonia), 3. H. Holidis (Grecia), 4. Nicolae Zamfir (România),

5. F. Famiano (S.U.A.), 6. B. Ljungbeck (Suedia); **categoria 62 kg:** 1. **Weon-Kee Kim** (Coreea de Sud), 2. K. Johansson (Suedia), 3. H. Dietsche (Elveția), 4. A. Kuzu (S.U.A.), 5. D. Yeats (Canada), 6. S. Bekhit (Egipt); **categoria 68 kg:** 1. **Vlado Lisjak** (Iugoslavia), 2. T. Sipilä (Finlanda), 3. J. Martinez (S.U.A.), 4. Ștefan Negrișan (România), 5. D. Streittler (Austria), 6. M.M. Alnakdali (Siria); **categoria 74 kg:** 1. **Jouko Salomaki** (Finlanda), 2. R. Tallroth (Suedia), 3. **Ștefan Rusu** (România), 4. Y.N. Kim

(Coreea de Sud), 5. K. Kasap (Iugoslavia), 6. M. Mischler (Franța); **categoria 82 kg:** 1. ION DRAICA (România), 2. D. Thanopoulos (Grecia), 3. S. Claeson (Suedia), 4. M. Petkovic (Iugoslavia), 5. J. Overmark (Finlanda), 6. M. El Ashram (Egipt); **categoria 90 kg:** 1. Steven Fraser (S.U.A.), 2. Ilie Matei (România), 3. F. Andersson (Suedia), 4. U. Sachs (R.F.G.), 5. J.F. Court (Franța), 6. G. Pozidis (Grecia); ca-

tegoria 100 kg: 1. VASILE ANDREI (România), 2. G. Gibson (S.U.A.), 3. J. Tertelje (Iugoslavia), 4. G. Pikilidis (Grecia), 5. F. Gerdsmeyer (R.F.G.), 6. F. Pittschmann (Austria); **categoria + 100 kg:** 1. Jeffrey Blatnick (S.U.A.), 2. R. Memisevic (Iugoslavia), 3. Victor Dolipschi (România), 4. P. Pikilidis (Grecia), 5. H. El Hadad (Egipt), 6. M. Ando (Japonia) și A. Lappenna (Italia).

Lupte libere

Categoria 48 kg: 1. Robert Weaver (S.U.A.), 2. T. Irie (Japonia), 3. G.D. Son (Coreea de Sud), 4. W. Gao (R.P. Chineză), 5. R. Heugabel (R.F.G.), 6. K. Andersson (Suedia); **categoria 52 kg:** 1. Saban Trstena (Iugoslavia), 2. J.K. Kim (Coreea de Sud), 3. Y. Takada (Japonia), 4. R. Takahashi (Canada), 5. A. Seyhanli (Turcia), 6. M. Singh (India); **categoria 57 kg:** 1. Hideaki Tomiyama (Japonia), 2. B. Davis (S.U.A.), 3. E.K. Kim (Coreea de Sud), 4. O. Caceres (Porto Rico), 5. R. Singh (India), 6. Z. Sorov (Iugoslavia); **categoria 62 kg:** 1. Randy Lewis (S.U.A.), 2. K. Akaishi (Japonia), 3. J.K. Lee (Coreea de Sud), 4. C. Brown (Australia), 5. M. Herbster (R.F.G.), 6. A. La Bruna (Italia); **categoria 68 kg:** 1. In-Tak You (Coreea de Sud), 2. A. Rein (S.U.A.), 3. J. Rauhala (Finlanda), 4. M. Kamimura (Japonia), 5. Z. Kelenitz (Australia), 6. F. Seker (Turcia); **categoria**

74 kg: 1. David Schultz (S.U.A.), 2. M. Knosp (R.F.G.), 3. S. Seidi (Iugoslavia), 4. R. Singh (India), 5. N. Higuchi (Japonia), 6. M.W. Han (Coreea de Sud); **categoria 82 kg:** 1. Mark Schultz (S.U.A.), 2. H. Nagashima (Japonia), 3. C. Rinke (Canada), 4. R. Trik (R.F.G.), 5. T.W. Kim (Coreea de Sud), 6. K. Reinsfield (Noua Zeelandă); **categoria 90 kg:** 1. Ed Banach (S.U.A.), 2. A. Ohta (Japonia), 3. N. Loban (Marea Britanie), 4. C. Davis (Canada), 5. M. Appah (Nigeria), 6. I. Temiz (Turcia); **categoria 100 kg:** 1. Lou Banach (S.U.A.), 2. J. Atiyeh (Siria), 3. Vasile Pușcașu (România), 4. H. Sezgin (Turcia), 5. T. Honda (Japonia), 6. G. Pikilidis (Grecia); **categoria + 110 kg:** 1. Bruce Baumgartner (S.U.A.), 2. B. Molle (Canada), 3. A. Taskin (Turcia), 4. H. El Hadad (Egipt); 5. M. Sakho (Senegal), 6. Vasile Andrei (România).

Pentatlon modern

Individual: 1. Daniele Masala (Italia) 5469 p, 2. S. Rasmuson (Suedia) 5456 p, 3. C. Masullo (Italia) 5406 p, 4. R. Phelps (Marea Britanie) 5391 p, 5. M. Storm (S.U.A.) 5325 p, 6. P. Four (Franța) 5287 p.

Echipe: 1. Italia (Daniele Masala, Carlo Masullo, Dierpaolo Cristofori) 16060 p, 2. S.U.A. 15568 p, 3. Franța 15565 p, 4. Elveția 15343, 5. Mexic 15283 p, 6. R.F.G. 15028 p.

Polo

Clasament final: 1. Iugoslavia 9 p (47—33); 2. S.U.A. 9 p (43—34); 3. R.F.G. 5 p; 4. Spania 4

p; 5. Australia 3 p; 6. Olanda 0 p.

Sărituri în apă

Masculin. Trambulină: 1. Gregory Louganis (S.U.A.) 754,41 p; 2. L. Tan (R.P. Chineză) 662,31 p; 3. R. Merriott (S.U.A.) 661,32 p; 4. H. Li (R.P. Chineză) 646,35 p; 5. Ch. Snodde (Marea Britanie) 609,51 p; 6. P. Italiani (Italia) 578,94; **platformă:** 1. Gregory Louganis 710,91 p; 2. B. Kimball (S.U.A.) 643,50; 3. K. Li (R.P. Chineză) 638,28 p; 4. H. Tong (R.P. Chineză) 604,77 p; 5. A. Killat (R.F.G.) 551,97 p; 6. D. Doerr (R.F.G.) 536,07 p;

Feminin. Trambulină: 1. Sylvie Bernier (Canada) 530,70 p; 2. Kelly McCormick (S.U.A.) 527,46 p; 3. Christina Seufert (S.U.A.) 517,62 p; 4. Yihua Li (R.P. Chineză) 506,52 p; 5. Qiaoxian Li (R.P. Chineză) 487,68 p; 6. Elsa Tenorio (Mexic) 463,56 p; **platformă:** 1. Jihong Zhou (R.P. Chineză) 435,51 p; 2. Michele Mitchell (S.U.A.) 431,19 p; 3. Wendy Wyland (S.U.A.) 422,07 p; 4. Xiaoxia Chen (R.P. Chineză) 419,76; 5. Valerie Beddoe (Australia) 388,56; 6. Debbie Fuller (Canada) 371,49 p.

Scrimă

Masculin. Floretă individual: 1. Mauro Numa (Italia), 2. M. Behr (R.F.G.), 3. St. Cerioni (Italia), 4. Fr. Pietruszka (Franța), 5. A. Borella (Italia), 6. M. Gey (R.F.G.)... 9. Petru Kuki (România); **floretă echipe:** 1. Italia (Mauro Numa, Andrea Borella, Stefano Cerioni, Angelo Scuri, Andrea Cipressa), 2. R.F.G., 3. Franța, 4. Austria, 5. S.U.A., 6. Marea Britanie; **spadă individual:** 1. Philippe Boisse (Franța), 2. B. Vaggo (Suedia), 3. Ph. Riboud (Franța), 4. St. Bellone (Italia), 5. M. Poffet (Elveția), 6. E. Borrmann (R.F.G.); **spadă echipe:** 1. R.F.G. (Elmar Borrmann, Volker Fischer, Gerhard Heer, Rafael Nickel, Alexander Pusch), 2. Franța, 3. Italia, 4. Canada, 5. Suedia, 6. R.P. Chineză; **sabie individual:** 1. Jean Francois Lamour (Franța), 2. M. Marin (Italia), 3. P. Westbrook (S.U.A.), 4. H. Granger-Veyron

(Franța), 5. P. Guichot (Franța), 6. Marin Mustăț (România); **sabie echipe:** 1. Italia (Marco Marin, Gianfranco Dalla Barba, Giovanni Scalzo, Ferdinando Meglio, Angelo Arcidiacono), 2. Franța, 3. România (Marin Mustăț, Ioan Pop, Alexandru Chiculiță, Corneliu Marin), 4. R.F.G., 5. R.P. Chineză, 6. S.U.A.;

Feminin. Floretă individual: 1. Jujie Luan (R.P. Chineză), 2. Cornelia Hanisch (R.F.G.), 3. Dorina Vaccaroni (Italia), 4. Elisabeta Guzganu (România); 5. Veronique Brouquier (Franța), 6. Laurence Modaine (Franța); **floretă echipe:** 1. R.F.G. (Cornelia Hanisch, Christiane Weber, Sabine Bischoff, Zita Funkenhauser, Ute Wessel); 2. România (Aurora Dan, Monica Veber, Rozalia Oros, Marcela Zsak, Elisabeta Guzganu), 3. Franța, 4. Italia, 5. R.P. Chineză, 6. S.U.A.

Tir

Masculin. Pistol viteză: 1. Takeo Kamachi (Japonia) 595 p; 2. Corneliu Ion (România) 593 p; 3. R. Bies (Finlanda) 591 p; 4. D. Nobre (Brazilia) 591 p — după baraj; 5. C.Y. Yang (Coreea de Sud) 590 p; 6. A. Radke (R.F.G.) 590 p — după baraj;... 13—18. Marin Stan (România) 588; **pistol liber:** 1. Haifeng Xu (R.P. Chineză) 566 p; 2. R. Skanaker (Suedia) 565 p; 3. Y. Wang (R.P. Chineză) 564 p; 4. J. Hartman (R.F.G.) 560 p; 5. V. Tondo (Italia) 560 p; 6. Ph. Cola (Franța) 559 p... 11. Sorin Babii (România) 555 p; **mistret alergător:** 1. Yuwei Li (R.P. Chineză) 587 p; 2. H. Bellingrodt (Columbia) 584 p; 3. S. Huang (R.P. Chineză) 581 p; 4. U. Schroder (R.F.G.) 581 p; 5. D. Lee (Canada) 580 p; 6. K. Skoglund (Norvegia) 576 p; **pușcă liberă 3x40 f:** 1. Malcolm Cooper (Marea Britanie) 1173 p — record olimpic și mondial egalat; 2. D. Nipkow (Elveția) 1163 p; 3. A. Allan (Marea Britanie) 1162 p; 4. K. Hillenbrand (R.F.G.) 1154 p; 5. B.A.G. Lilja (Danemarca) 1153 p; 6. G. Dubis (S.U.A.) 1151 p; **pușcă liberă calibru redus 60 f:** 1. Edward Etzel (S.U.A.) 599 p — record olimpic egalat; 2. M. Bury (Franța) 596 p; 3. M. Sullivan (Marea Britanie) 596 p; 4. A. Allan (Marea Britanie) 595 p; 5. F. Nanni (San Marino) 594; 6. H. Strand (Suedia) 594 p... 17—22. Constantin Stan (România) 591 p; **pușcă 10 m cu aer comprimat:** 1. Philippe Heberle (Franța) 589 p — rec. olimpic; 2. A. Kronthaler (Austria) 587 p; 3. B. Dagger (Marea Britanie) 587 p; 4. N. Berthelot (Franța) 585 p; 5. P. Heinz (R.F.G.)

583 p; 6. J. Rost (S.U.A.) 583 p... 20—22. Constantin Stan 577 p; **talere aruncate din șanț:** 1. Luciano Giovannetti (Italia) 192 p; 2. F. Boza (Peru) 192 p; 3. D. Carlisle (S.U.A.) 192 — după baraj; 4. T. Nieminen (Finlanda) 191 p; 5. M. Carrega (Franța) 190 p; 6. E. Ellis (Australia) 190 p; **talere aruncate din turn:** 1. Matthew Dryke (S.U.A.) 198 p — rec. olimpic egalat; 2. O.R. Rasmussen (Danemarca) 196 p; 3. L. Scribani Rossi (Italia) 196 p — după baraj; 4. J. Pierik (Olanda) 194 p; 5. A. Bergliid (Suedia) 194 p; 6. N. Hofmann (R.F.G.) 194 p.

Feminin. Pistol standard: 1. Linda Thom (Canada) 585 p — rec. olimpic; 2. Ruby Fox (S.U.A.) 585 p — după baraj; 3. Patricia Dench (Australia) 583 p; 4. Haiying Liu (R.P. Chineză) 583 p — după baraj; 5. Kristina Fries (Suedia) 581 p; 6. Zhifang Wen (R.P. Chineză) 578 p... 8. Maria Macovei (România) 577 p... 15—17. Elena Macovei (România) 572 p; **pușcă 10 m cu aer comprimat:** 1. Pat Spurgin (S.U.A.) 393 p — rec. olimpic; 2. Edith Gufler (Italia) 391 p; 3. Xiaoxuan Wu (R.P. Chineză) 389 p; 4. Sharon Bowes (Canada) 388 p; 5. Yvette Courault (Franța) 386 p; 6. Gisela Sailer (R.F.G.) 385 p; **pușcă standard 3x20 f:** 1. Xiaoxuan Wu (R.P. Chineză) 581 p — rec. olimpic; 2. Ulrike Holmer (R.F.G.) 578 p; 3. Wanda Jewell (S.U.A.) 578 p; 4. Gloria Parmentier (S.U.A.) 576 p; 5. Anne Grethe Jeppesen (Norvegia) 574 p; 6. Dongxiang Jin (R.P. Chineză) 571 p.

Tir cu arcu

Masculin. Dublu F.I.T.A.: 1. Darrell Pace (S.U.A.) 2616 p; 2. R. McKinney (S.U.A.) 2564 p; 3. H. Yamamoto (Japonia) 2563 p; 4. T. Matsushita (Japonia) 2552 p; 5. T. Poikolainen (Finlanda) 2538 p; 6. G. Bjerndal (Suedia) 2522 p.

Feminin. Dublu F.I.T.A.: 1. Hyang-Soon Seo (Coreea de Sud) 2568 p; 2. Lingjuan Li (R.P. Chineză) 2559 p; 3. Jin-Ho Kim (Coreea de Sud) 2555 p; 4. Hiroko Ishizu (Japonia) 2524 p; 6. Paivi Meriluoto (Finlanda) 2509 p; 6. Manuela Dachner (R.F.G.) 2508 p.

Volei

• Masculin. Finala: S.U.A.—Brazilia 3—0 (6,6,7); **meci pentru locurile 3—4:** Italia—Canada 3—0 (11,12,8); **meci pentru locurile 5—6:** Coreea de Sud—Argentina 3—1 (13,-9, 9, 7); **Clasament final:** 1. S.U.A., 2. Brazilia, 3. Italia, 4. Canada, 5. Coreea de Sud, 6. Argentina.

Feminin. Finala: R.P. Chineză—S.U.A. 3—0 (14,3,9); **meci pentru locurile 3—4:** Japonia—Peru 3—1 (-13,4,7,10); **meci pentru locurile 5—6:** Coreea de Sud—R.F.G. 3—0 (10,10,2); **Clasament final:** 1. R.P. Chineză, 2. S.U.A., 3. Japonia, 4. Peru, 5. Coreea de Sud, 6. R.F.G.

Yachting

Clasa planșă cu velă: 1. Stephan Van Den Berg (Olanda) 27,70 p; 2. R.S. Steele (S.U.A.) 46,00 p; 3. B. Kendall (Noua Zeelandă) 46,40 p; 4. G. Guillerot (Franța) 52,40 p; 5. K. Maran (Italia) 54,40 p; 6. G. Hyde (Australia) 55,70 p; **clasa Soling:** 1. S.U.A. (Robert Haines Jr., Edward Trevelyan, Roderick Davis) 33,70 p; 2. Brazilia 43,40 p; 3. Canada 49,70 p; 4. Marea Britanie 54,70 p; 5. Norvegia 57,70; 6. Grecia 59,20 p; **clasa F.D.:** 1. S.U.A. (Jonathan McKee, William Carl Buchan) 19,70 p; 2. Canada 22,70 p; 3. Marea Britanie 48,70 p; 4. Danemarca 52,40 p; 5. R.F.G. 56,70 p; 6. Brazilia 61,70 p; **clasa Star:** 1. S.U.A. (William E. Buchan, Stephen Erickson) 29,70 p; 2. R.F.G.

41,40 p; 3. Italia 43,50 p; 4. Suedia 43,70 p; 5. Austria 53,40 p; 6. Grecia 67,00 p; **clasa Finn:** 1. Russell Coutts (Noua Zeelandă) 34,70 p; 2. J. Bertrand (S.U.A.) 37,00 p; 3. T. Neilson (Canada) 37,70 p; 4. J. Blanco (Spania) 60,70 p; 5. W. Gerz 66,10 p; 6. C. Pratt (Australia) 68,00 p; **clasa Tornado:** 1. Noua Zeelandă (Rex Sellers, Christopher Timms) 14,70 p; 2. S.U.A. 37,00 p; 3. Australia 50,40 p; 4. Danemarca 51,10 p; 5. Bermude 53,50 p; 6. Marea Britanie 53,70 p; **clasa 470:** 1. Spania (Luis Doreste, Roberto Molina) 33,70 p; 2. S.U.A. 43,00 p; 3. Franța 49,40 p; 4. R.F.G. 50,10 p; 5. Italia 57,00 p; 6. Finlanda 67,40 p.

Campionate mondiale

CROS

Masculin (12 km): 1. Carlos Lopez (Portugalia) 33:25; 2. T. Hutchings (Anglia) la 5 s; 3. S. Jones (Țara Galilor) la 7 s; **echipe:** 1. Etiopia 134 p, 2. S.U.A. 160 p, 3. Portugalia 221 p. **Feminin (5 km):** 1. MARICICA PUICĂ (România) 15:56,0; 2. Galina Zaharova (U.R.S.S.)

15:58,0; 3. Grete Waitz (Norvegia) 15:58,0... 34. Paula Ilie (România) la 54 s... 40. Elena Fida-tov (România) la 57 s; **echipe:** 1. S.U.A. 52 p, 2. Anglia 65 p, 3. Noua Zeelandă 91 p... 6. România 127 p.

PATINAJ ARTISTIC

Masculin: 1. Scott Hamilton (S.U.A.), 2. B. Orser (Canada), 3. Al. Fadeev (U.R.S.S.). **Feminin:** 1. Katarina Witt (R.D.G.), 2. Anna Kondrașeva (U.R.S.S.), 3. Elayne Zayak (S.U.A.). **Perechi:** 1. Barbara Underhill—Paul Martini (Canada), 2. Elena Valova—Oleg Vasiliev

(U.R.S.S.), 3. Silvie Baess—Tassile Thierbach (R.D.G.).

Dans: 1. Jayne Torvill—Cristopher Dean (Marea Britanie), 2. Natalia Bestemianova—Aleksandr Bukin (U.R.S.S.), 3. Judy Blumhey-Michael Leihert (S.U.A.).

PATINAJ VITEZĂ

Masculin. 500 m: 1. Hilbert Van Der Duim (Olanda) 39,06; **5000 m:** 1. Geir Karlstad (Norvegia) 7:15,62; **1500 m:** 1. Oleg Bojiev (U.R.S.S.) 1:59,62; **10 000 m:** 1. Michael Had-schieff (Austria) 15:00,30; **poliatlon:** 1. Oleg Bojiev 169,663 p; 2. E. Andreas (R.D.G.) 170,283 p; 3. H.V.D. Duim 170,678 p.

Feminin. 500 m: 1. Karin Enke (R.D.G.) 42,04; **3000m:** 1. Karin Enke 4:28,20; **1500 m:** 1. Karin Enke 2:05,59; **5000 m:** 1. Andrea Schöne (R.D.G.) 7:46,04 **poliatlon:** 1. Karin Enke 175,510 p; 2. Andrea Schöne 176,980 p; 3. Gabi Schönbrunn (R.D.G.) 181,063 p.

POPICE

Masculin. Individual: 1. IULIU BICE (România) 2915 p.d., 2. B. Csany (Ungaria) 2842 p.d., 3. F. Mihailovici (Iugoslavia) 2829 p.d., 4. Iosif Tismănar (România) 2827 p.d., 5. Gheorghe Silvestru (România) 2825 p.d.... 8. Ilie Hosu (România) 2810 p.d....14. Stelian Boariu (România) 2773 p.d., 15. Vasia Donos (România) 2747 p.d.; **perechi:** 1. IULIU BICE—IOSIF TISMĂNAR (România) 1946 p.d., 2. Gheorghe Silvestru—Vasia Donos (România) 1915 p.d., 3. N. Dragas—V. Boliak (Iugoslavia) 1911 p.d. ... 8. Ilie Hosu—Stelian Boariu (România) 1832 p.d.; **echipe:** 1. Cehoslovacia 5582 p.d., 2. România (I. Hosu, S. Boariu, Gh. Silvestru, V. Donos, I. Bice, I. Tismănar) 5568 p.d., 3. Iugoslavia 5535 p.d.

Feminin. Individual: 1. Gyorgyne Vidas (Ungaria) 1370 p.d., 2. Azota Kovacs (Ungaria) 1341 p.d., 3. Biserka Perman (Iugoslavia) 1335 p.d. ... 6. Elena Andreescu (România) 1315 p.d. ... 10. Maria Todea 1301 p.d.; **perechi:** 1. Stefika Cristoff—Biserka Perman (Iugoslavia) 920 p.d., 2. Liesbeth Kaiser—Beatte Webel (R.F.G.) 918 p.d., 3. Girgyne Vedacs—Istvanne Nemeth (Ungaria) 906 p.d., 4. Nineta Badea—Octavia Ciocirlan (România) 870 p.d., 5. Elena Andreescu—Maria Todea (România) 865 p.d. ... 11. Margareta Cătineanu—Ildiko Szasz (România) 828 p.d.; **echipe:** 1. Ungaria 2573 p.d., 2. Iugoslavia 2562 p.d., 3. Cehoslovacia 2548 p.d., 4. România 2495 p.d.

OLIMPIADA DE ȘAH

Masculin: 1. U.R.S.S. 41 p, 2. Anglia 37 p, 3. S.U.A. 35 p, 4. Ungaria 34,5 p, 5. România 33 p, 6—7. R.F.G., Franța 32,5 p.
Feminin: 1. U.R.S.S. 32 p, 2. Bulgaria 27,5 p.

3. România (Margareta Mureșan, Elisabeta Polihroniade—Rusu, Dana Nuțu, Gabriela Olărașu) 27 p, 4—5. R.P. Chineză, R.F. Germania 26 p, 6. Ungaria 25 p.

CAMPIONATE europene

ATLETISM (sală)

Masculin. 60 m: 1. Christian Haas (R.F.G.) 6,68; 2. A. Ullo (Italia) 6,68; 3. R. Desruelles (Belgia) 6,69; **200 m:** 1. Aleksandr Evgheniev (U.R.S.S.) 20,98; 2. A. Mafe (M. Britanie) 21,34; 3. G. Bongiorno (Italia) 21,48; **400 m:** 1. Serghei Lovacev (U.R.S.S.) 46,72; 2. R. Tozzi (Italia) 47,01; 3. D. Dubois (Franța) 47,29; **800 m:** 1. Donato Sabia (Italia) 1:48,5; 2. A. Lavie (Franța) 1:48,35; 3. P. Norgate (M. Britanie) 1:48,39; **1500 m:** 1. Peter Wirz (Elveția) 3:41,35; 2. R. Materazzi (Italia) 3:41,57; 3. T. Wessinghage (R.F.G.) 3:41,75; **3000 m:** 1. Lubomir Tesacek (Cehoslovacia) 7:53,16; 2. M. Ryffel (Elveția) 7:53,61; 3. K. Fleschen (R.F.G.) 7:54,45; **60 mg:** 1. Romuald Giegliel (Polonia) 7,63; 2. G. Bakos (Ungaria) 7,75; 3. J. Hudec (Cehoslovacia) 7,77. **lungime:** 1. Jan Jeitner (Cehos-

lovacia) 7,96 m, 2. M. Koch (R.D.G.) 7,91 m, 3. R. Emmian (U.R.S.S.) 7,89 m; **triplusalt:** 1. Grigori Emet (U.R.S.S.) 17,33 m—record european; 2. V. Marinec (Cehoslovacia) 17,16 m; 3. B. Bakosi (Ungaria) 17,15 m; **înălțime:** 1. Dietmar Mögenburg (R.F.G.) 2,33 m; 2. C. Thränhardt (R.F.G.), 2,30; 3. R. Dalhauser (Elveția) 2,30 m; ... 11. Sorin Matei (România) 2,20 m; **prăjină:** 1. Thierry Vigneron (Franța) 5,85 m—record mondial; 2. P. Quinon (Franța) 5,75 m; 3. A. Krupski (U.R.S.S.) 5,60 m; **greutate:** 1. Ianis Bolars (U.R.S.S.) 20,84 m; 2. W. Günther (Elveția) 20,33 m; 3. A. Andrei (Italia) 20,32 m.

Feminin. 60 m: 1. Beverley Kinch (M. Britanie) 7,16; 2. Anelia Nuneva (Bulgaria) 7,23; 3. Nellie Cooman (Olanda) 7,23; **200 m:** 1. Jar-mila Kratochvilova (Cehoslovacia) 23,02; 2.

Marie-Christine Cazier (Franța) 23,68; 3. Olga Antonova (U.R.S.S.) 23,80; **400 m**: 1. **Tatiana Kocenbova** (Cehoslovacia) 49,97; 2. Erika Rossi (Italia) 52,37; 3. Rosița Stamenova (Bulgaria) 52,41; **800 m**: 1. **Milena Matejckikova** (Cehoslovacia) 1:59,52; 2. **Doina Melinte** (România) 1:59,81; 3. **Cristeana Cojocaru** (România) 2:01,24; **1500 m**: 1. **FIȚA LOVIN** (România) 4:10,03; 2. Elly van Hulst (Olanda) 4:11,09; 3. Sanda Gasser (Elveția) 4:11,70... 7. Maria Radu (România) 4:20,84; **3000 m**: 1. **Brigitte Kraus** (R.F.G.) 9:12,07; 2. Tatiana Pozdniakova (U.R.S.S.) 9:15,04; 3. Ivana Kleinova

(Cehoslovacia) 9:15,71; **60 mg**: 1. **Lucyna Kulek** (Polonia) 7,96; 2. Vera Akimova (U.R.S.S.) 7,99; 3. Iordanka Donkova (Bulgaria) 8,09; **lungime**: 1. **Susan Kearnshaw** (Anglia) 6,70 m; 2. Eva Murkova (Cehoslovacia) 6,55 m; 3. Stefania Lazzaroni (Italia) 6,08 m; **înălțime**: 1. **Ulrike Meyfarth** (R.F.G.) 1,95 m; 2. Maryse Ewanje—Epee (Franța) 1,95 m; 3. Danuta Dulowska (Polonia) 1,95 m; **greutate**: 1. **Helena Fibingerova** (Cehoslovacia) 20,34 m; 2. Claudia Losch (R.F.G.) 20,23 m; 3. Heidi Krieger (R.D.G.) 20,18 m... 5. Mihaela Loghin (România) 19,76 m.

JUDO

Cat. superușoară: 1. **Hazret Tletseri** (U.R.S.S.), 2. F. Mariani (Italia), 3. P. Roux (Franța), C. Sotillo (Spania); **Cat. semiușoară**: 1. **Marc Alexandre** (Franța), 2. J. Kriz (Cehoslovacia), 3. S. Gawthorpe (Anglia), L. Chanson (Elveția), 5. Ilie Șerban (România), S. Rosati (Italia); **Cat. ușoară**: 1. **Tamaz Namgalauri** (U.R.S.S.), 2. S. Dyot (Franța), 3. **Ștefan Nagy** (România), J. Ruiz—Lorente (Spania); **Cat. semimijlocie**: 1. **Neil Adams** (Anglia), 2. D. Fogarasi (Ungaria), 3. M. Nowak (Franța), I. Merkulov (U.R.S.S.); **Cat. mijlocie**: 1. **Valeri Pesniak**

(U.R.S.S.), 2. R. Borawski (R.D.G.), 3. P. Seisenbacher (Austria), B. Spijkers (Olanda). **Cat. semigrea**: 1. **Gunter Neureuter** (R.F.G.), 2. R. Wan de Walle (Belgia), 3. R. Vachon (Franța), R. Kostenberger (Austria), 5. Costel Năftică (România), J. Sosna (Cehoslovacia); **Cat. grea**: 1. **Alexander van der Gröben** (R.F.G.) 2. D. Pufal (R.D.G.), 3. V. Kocman (Cehoslovacia), W. Wilhem (Olanda)... 7. Mihai Cioc (România) **Cat. open**: 1. **Angelo Parisi** (Franța), 2. G. Verișev (U.R.S.S.), 3. **Mihai Cioc** (România), R. Wan de Walle (Belgia).

HALTERE

Cat. muscă (52 kg): 1. **Neno Terzinski** (Bulgaria) 262,5 kg — record mondial; 2. B. Pierkorz (Polonia) 242,5 kg; 3. J. Gutowski (Polonia) 242,5 kg; **smuls**: 1. **Pierkorz** 110 kg; 2. Gutowski 110 kg; 3. Terzinski 110 kg; **aruncat**: 1. **Terzinski** 152,5 kg; 2. Pierkorz 132,5 kg; 3. Gutowski 132,5 kg.

Cat. cocoș (56 kg): 1. **Naim Suleimanov** (Bulgaria) 297,5 kg—record mondial; 2. F. Mavius (R.D.G.) 267,5; 3. **Gheorghe Maftei** (România) 260 kg; **smuls**: 1. **Suleimanov** 130 kg; 2. Mavius 120 kg; 3. **Maftei** 115 kg; **aruncat**: 1. **Suleimanov** 167,5 kg (la a patra încercare, 168 kg—record mondial); 2. O. Mirzoian (U.R.S.S.) 165 kg; 3. Mavius 147,5 kg; 4. **Maftei** 145 kg.

Cat. pană (60 kg): 1. **Ștefan Topurov** (Bulgaria) 315 kg—record mondial; 2. I. Sarkizian (U.R.S.S.) 312,5 kg; 3. A. Kodiabașev (Bulgaria) 307,5 kg; 4. Gelu Radu (România) 282,5 kg; **smuls**: 1. **Sarkizian** 137,5 kg; 2. Topurov 137,5 kg; 3. Kodiabașev 135 kg; 4. Radu 122,5 kg; **aruncat**: 1. **Topurov** 177,5 kg; 2. Sarkizian 175 kg; 3. Kodiabașev 172,5 kg; 4. Radu 160 kg.

Cat. ușoară (67,5 kg): 1. **Georgi Petrikov** (Bulgaria) 325 kg; 2. J. Grönmann (Finlanda) 315 kg; 3. M. Kelbos (Polonia) 310 kg; **smuls**: 1. **A. Gracev** (U.R.S.S.) 152,5 kg; 2. Grönmann 140 kg; 3. Kelbos 140 kg; **aruncat**: 1. **Petrikov** 185 kg; 2. Grönmann 175 kg; 3. Kelbos 170 kg.

Cat. semimijlocie (75 kg): 1. **Zdravko Stoicikov** (Bulgaria) 370 kg; 2. A. Varbanov (Bulgaria) 367,5; 3. V. Kuznețov (U.R.S.S.) 367,5 kg; 4. Dragomir Cioroslan (România) 352,5 kg; **smuls**: 1. **Kuznețov** 165 kg; 2. Stoicikov 165 kg; 3. Varbanov 160 kg; 4. Cioroslan 155 kg; **aruncat**: 1. **Varbanov** 207,5 kg; 2. K. Rad-schinsky (R.F.G.) 205 kg; 3. Stoicikov 205 kg.

... 5. Cioroslan 197,5 kg.

Cat. mijlocie (82,5 kg): 1. **Asen Zlatev** (Bulgaria) 395 kg; 2. I. Vardanian (U.R.S.S.) 392,5 kg; 3. A. Krapati (U.R.S.S.) 392,5 kg; 4. Petre Becheru (România) 362,5 kg; **smuls**: 1. **Krapati** 175 kg; 2. Zlatev 175 kg; 3. Vardanian 172,5 kg. ... 6. Becheru 160 kg; **aruncat**: 1. **Vardanian** 220 kg; 2. Zlatev 220 kg; 3. Krapati 215 kg; 4. Becheru 202,5 kg.

Cat. semigrea (90 kg): 1. **Viktor Solodov** (U.R.S.S.) 420 kg; 2. B. Blagoev (Bulgaria) 417,5 kg; 3. A. Piotrowski (Polonia) 382,5 kg; 4. Nicu Vlad (România) 380 kg; **smuls**: 1. **Blagoev** 192,5 kg; 2. Solodov 187,5 kg; 3. Piotrowski 172,5 kg; 4. Vlad 170 kg; **aruncat**: 1. **Solodov** 232,5 kg; 2. Blagoev 225 kg; 3. L. Vö-mazal (Cehoslovacia) 217,5 kg. ... 5. Vlad 210 kg.

Cat. grea ușoară (100 kg): 1. **Pavel Kuznețov** (U.R.S.S.) 400 kg; 2. M. Cernik (Cehoslovacia) 390 kg; 3. I. Kind (R.D.G.) 377,5 kg; **smuls**: 1. **Kuznețov** 182,5 kg; 2. I. Hlavati (Ungaria) 180 kg; 3. Cernik 175 kg; **aruncat**: 1. **Kuznețov** 217,5 kg; 2. Cernik 215 kg; 3. Kind 215 kg.

Cat. grea (110 kg): 1. **Iuri Zaharevici** (U.R.S.S.) 415 kg; 2. N. Oberburger (Italia) 400 kg; 3. R. Wyssuwa (R.D.G.) 395 kg; ... 6. Ștefan Tașnadi (România) 380 kg; **smuls**: 1. **Zaharevici** 190 kg; 2. Oberburger 180 kg; 3. Ozaremba (Cehoslovacia) 177,5 kg. ... 6. Tașnadi 170 kg; **aruncat**: 1. **Zaharevici** 225 kg; 2. Wyssuwa 225 kg; 3. Oberburger 220 kg. ... 6. Tașnadi 210 kg.

Cat. supergrea (+110 kg): 1. **Anatoli Pisarenko** (U.R.S.S.) 450 kg; 2. A. Krastev (Bulgaria) 445 kg; 3. Z. Salzwedel (R.D.G.) 422 kg; **smuls**: 1. **Pisarenko** 200 kg; 2. Krastev 195 kg; 3. Salzwedel 195 kg; **aruncat**: 1. **Pisarenko** 250 kg; 2. Krastev 250 kg; 3. Salzwedel 237,5 kg.

LUPTE GRECO-ROMANE

Cat. 48 kg: 1. **Miagetin Alaşversiev** (U.R.S.S.), 2. O. Orşev (Bulgaria), 3. V. Maenza (Italia); **cat. 52 kg:** 1. **Minsaid Tasedinov** (U.R.S.S.), 2. **Mihai Cişmaş** (România), 3. V. Doganiski (Polonia); **cat. 57 kg:** 1. **Gamil Fatkulîn** (U.R.S.S.), 2. P. Passarelli (R.F. Germania), 3. P. Balov (Bulgaria); **cat. 62 kg:** 1. **Komander Madsidov** (U.R.S.S.), 2. R. Reichelr (R.D.G.), 3. **Constantin Uţă** (România); **cat. 68 kg:** 1. **Mihail Prokudin** (U.R.S.S.), 2. **Ştefan Negrişan** (România), 3. P. Kirov (Bulgaria); **cat. 74 kg:** 1. **Roger Tallroth** (Suedia), 2. B.

Veliskov (Bulgaria), 3. M. Mamiasvili (U.R.S.S.); **cat. 82 kg:** 1. **Teimuraz Abhazava** (U.R.S.S.), 2. A. Bonşiev (Bulgaria), 3. J. Overmark (Finlanda)... 5. Ion Draica (România); **cat. 90 kg:** 1. **Atanas Komşev** (Bulgaria), 2. I. Kanighin (U.R.S.S.), 3. G. Posidis (Grecia), 4. Ilie Matei (România); **cat. 100 kg:** 1. **Tamaş Gaspar** (Ungaria), 2. T. Horschel (R.D.G.), 3. N. Balboşin (U.R.S.S.); 4. Vasile Andrei (România); **cat. +100 kg:** 1. **Alexander Tomov** (Bulgaria), 2. H. Tomanek (Polonia), 3. I. Rostoroski (U.R.S.S.)... 5. Victor Dolipschi (România).

LUPTE LIBERE

Cat. 48 kg: 1. **Serghei Kornilaev** (U.R.S.S.), 2. L. Biro (Ungaria), 3. M. Hasanov (Bulgaria); **cat. 52 kg:** 1. **Saban Trstena** (Iugoslavia), 2. V. Iordanov (Bulgaria), 3. R. Navrusov (U.R.S.S.); **cat. 57 kg:** 1. **Serghei Beloglazov** (U.R.S.S.), 2. B. Aspen (Anglia), 3. G. Kalcev (Bulgaria), 4. Aurel Neagu (România); **cat. 62 kg:** 1. **Simion Şterev** (Bulgaria), 2. V. Alekseev (U.R.S.S.), 3. J. Orban (Ungaria); **cat. 68 kg:** 1. **Arsen Fadaev** (U.R.S.S.), 2. J. Szymanski (Polonia), 3. K. Penev (Bulgaria); **cat. 74 kg:** 1. **Taram Maga-**

madov (U.R.S.S.), 2. M. Knosp (R.F. Germania), 3. K. Mustafov (Bulgaria); **cat. 82 kg:** 1. **Efrem Kamberov** (Bulgaria), 2. R. Trik (R.F.G.), 3. L. Ajabrailov (U.R.S.S.)... 5. Gheorghe Fodorea (România); **cat. 90 kg:** 1. **Vaha Iavloiev** (U.R.S.S.), 2. I. Temiz (Turcia), 3. J. Gorski (Polonia); **cat. 100 kg:** 1. **Magomed Magomedov** (U.R.S.S.), 2. U. Neupert (R.D.G.), 3. T. Busse (Polonia)... 5. Vasile Puşcaşu (România); **cat. +100 kg:** 2. Salman Hasimikov (U.R.S.S.) şi Adam Sandurski (Polonia), 3. A. Schröder (R.D.G.)

PATINAJ ARTISTIC

Masculin: 1. **Alexandr Fadeev** (U.R.S.S.), 2. R. Cerne (R.F.G.), 3. N. Schramm (R.F.G.)

Feminin: 1. **Katarina Witt** (R.D.G.), 2. Manuela Ruben (R.F.G.), 3. Anna Kondraşeva (U.R.S.S.).

Perechi: 1. **Elena Valova—Oleg Vasiliev** (U.R.S.S.), 2. Sabine Baess—Tassilo Thier-

bach (R.D.G.), 3. Birgit Lorenz—Knut Schubert (R.D.G.).

Dans: 1. **Jayne Torvill—Christopher Dean** (Marea Britanie), 2. Natalia Bestemianova—Andrei Bukin (U.R.S.S.), 3. Marina Klimova—Serghei Ponomarenko (U.R.S.S.)

PATINAJ VITEZĂ

Masculin. 500 m: 1. **Hilbert Van Der Duim** (Olanda) 39,08; 2. A. Dietel (R.D.G.) 39,17; 3. A. Ehrig (R.D.G.) 39,39... 5. Tibor Kopacz (România)... 40,20... 20. Ion Opincariu (România) 41,90 **5 000 m:** 1. **Igor Malkov** (U.R.S.S.) 7:10,06; 2. R. Falk-Larsen (Norvegia) 7:11,32; 3. **Tibor Kopacz** 7:11,84... 29. Ion Opincariu 7:45,66; **1 500 m:** **Hans Van Helden** (Franta) 2:00,32; 2. F. Schaliş (Olanda) 2:00,99; 3. H.V.D. Duim 2:01,24... 8. Tibor Kopacz 2:02,52... 29. Ion Opincariu 2:08, 48; **10 000 m:** 1. **Tomas Gustafson** (Suedia) 14:50,81; 2. R. Vunderink (Olanda) 14:56,88; 3. K. Korotkov

14: 59,12... 10. Tibor Kopacz 15:10,73; **poliatlon:** 1. **Hilbert Van Der Duim** 168,142; 2. R. Falk-Larsen 169,071; 3. F. Schaliş 169,097... 5. Tibor Kopacz 169,260.

Feminin. 500 m: 1. **Valentina Lalenkova** (U.R.S.S.) 40,73; **3000 m:** 1. **Gabi Schönbrunn** (R.D.G.) 4:26,14; **1500 m:** 1. **Olga Pleşkova** (U.R.S.S.) 2:04,98; **5000 m:** 1. **Gabi Schönbrunn** 7:39,44; **poliatlon:** 1. **Gabi Schönbrunn** 174,710 p; 2. **Valentina Lalenkova** 176,002 p; 3. **Plaga Pleşkova** 177,438.

RACHETOMODELE

Clasa S 6 A: 1. **Ghiorgi Lulev** (Bulgaria) 713 p, 2. T. Pragov (Bulgaria) 697 p, 3. V. Kuzmin (U.R.S.S.) 507 p... 5. Marin Coşoveanu 494 p, 6. Dorin Torodoc (România) 492 p... 9. Petre Nicolae (România) 476 p; **echipe:** 1. **Bulgaria** 1507 p, 2. **România** 1462 p, 3. Cehoslovacia 1319 p; **clasa S 3 A:** 1. **Anton Repa, Pavel Holub** (Cehoslovacia) 900 + 420 p, 3. **Ioan Catargiu** (România) 900 + 062 p, 4. Gheorghe Toxin (România) 900 + 065 p... 6. Dorin Torodoc 895 p; **echipe:** 1. **ROMÂNIA** 2695 p, 2. **Bulgaria** 2464 p, 3. **Cehoslovacia** 2452 p; **clasa S 4 C:** 1. **IOAN CATARGIU** 540 s, 2. S. Ghe-

rener (Cehoslovacia) 457 s, 3. A. Koriapin (U.R.S.S.) 395 s... 10. Gh. Toxin... 12. D. Torodoc; **echipe:** 1. **Bulgaria**, 2. **Cehoslovacia**, 3. **U.R.S.S.**, 4. **România**; **clasa S 5 C:** 1. **PETRE NICOLAE** 1358 p, 2. **Marian Coşoveanu** (România) 1272 p, 3. S. Ilin (U.R.S.S.) 1212 p... 7. Iosif Kőkösi (România) 1094 p; **echipe:** 1. **ROMÂNIA**, 2. **Polonia**, 3. **U.R.S.S.**; **clasa S 7:** 1. **Ştefan Gherencer** 845 p, 2. M. Twardowski (Polonia) 778 p, 3. J. Kotuna (Cehoslovacia) 763 p... 10. **Lucian Sercăianu** 673 p, 11. Iosif Varga 641 p, 12. M. Coşoveanu 634 p; **echipe:** 1. **Cehoslovacia**, 2. **Bulgaria**, 3. **Polonia**, 4. **România**.

TENIS DE MASĂ

Masculin. Simplu: 1. Ulf Bengtsson (Suedia), 2. A. Grubba (Polonia), 3. D. Šurbek (Iugoslavia), A. Mazunov (U.R.S.S.); **dublu:** 1. Zoran Kalinic, Dragutin Šurbek (Iugoslavia), 2. E. Lindh, J.O. Waldner (Suedia), 3. U. Bengtsson, U. Karlsson (Suedia); J. Secretin, P. Birocheau (Franța); **echipe:** 1. Franța, 2. Polonia, 3. Suedia, Cehoslovacia... 13. România.

Feminin. Simplu: 1. Valentina Popova (U.R.S.S.), 2. Fliura Bulatova (U.R.S.S.), 3. Marie Hrachova (Cehoslovacia), Gabrielle Szabo (Ungaria); **dublu:** 1. Valentina Popova,

Narine Antonian (U.R.S.S.); 2. Branka Batinici, Gordana Perkucin (Iugoslavia); 3. Gabrielle Szabo, Edith Urban (Ungaria); Bettine Vriesekoop (Olanda), Marie Hrachova (Cehoslovacia); **echipe:** 1. U.R.S.S., 2. Iugoslavia, 3. Ungaria, 4. Olanda... 8. România.

Dublu mixt: 1. Jacques Secretin (Franța), Valentina Popova (U.R.S.S.); 2. J. Pansky, Marie Hrachova (Cehoslovacia); 3. A. Grubba (Polonia), Bettine Vriesekoop (Olanda); D. Šurbek, Branka Batinici (Iugoslavia).

TIR REDUS

Masculin. Pistol: 1. Vincenzo Tondo (Italia) 585 p, 2. Al. Meletiev (U.R.S.S.) 585 p, 3. A. Egrışin (U.R.S.S.) 582 p... 8. Sorin Babii (România) 579 p... 19. Ilie Petru (România) 575 p... 36. Liviu Stan (România) 569 p; **echipe:** 1. U.R.S.S. 1743 p, 2. Italia 1726 p, 3. Franța 1726 p, 4. România 1723 p; **pușcă:** 1. Iuri Zavalodki (U.R.S.S.) 589 p, 2. Ph. Heberle (Franța) 588 p, 3. H. Stenwaag (Norvegia) 585... 35. Eugen Antonescu (România) 572 p, 36. Ion Joidea (România) 572 p... 40. Constantin Stan (România) 570; **echipe:** 1. U.R.S.S. 1755 p, 2. Franța 1743 p, 3. R.F.G. 1738 p... 11. România 1714 p; **mistret alergător:** 1. Igor Sokolov (U.R.S.S.) 380 p, 2. J. Greszkiewicz (Po-

lonia) 378 p, 3. T. Ledere (R.F.G.) 374 p; **echipe:** 1. U.R.S.S. 1107 p, 2. Cehoslovacia 1106 p, 3. Polonia 1096 p.

Feminin. Pistol: 1. Marina Dobrantecheva (U.R.S.S.) 386 p, 2. Silvia Kaposztay (România) 385 p, 3. Laslone Kotroczo (Ungaria) 384 p; 4. Anișoara Matei (România) 383 p, 5. Ana Ciobanu (România) 380 p; **echipe:** 1. ROMÂNIA 1148 p, 2. U.R.S.S. 1140 p, 3. Suedia 1123 p; **pușcă:** 1. Eva Forlan (Ungaria) 389 p, 2. Nonka Matova (Bulgaria) 387 p, 3. Sirpa Ylönen (Finlanda) 387 p... 27. Daniela Zamfir (România) 377 p... 32. Daniela Toader (România) 376 p; **echipe:** 1. Bulgaria 1154 p, 2. R.F.G. 1143 p, 3. Finlanda 1142 p.

RUGBY

Clasamentul C.E.—F.I.R.A.: 1. Franța 15 p, 2. România (Marian Aldea, Dumitru Alexandru, Dumitru Bălan, Olimpiu Becheș, Pompilie Borș, Ioan Bucan, Gheorghe Caragea, Cristian Capmare, Laurențiu Constantin, Ștefan Constantin, Aurel Dinu, Gheorghe Dumitru, Haralambie Dumitraș, Sorin Fulcu, Liviu Ho-

dorcă, Vasile Ion, Adrian Lungu, Mihai Marghescu, Alexandru Marin, Florin Măcăneală, Florică Murariu, Mircea Munteanu, Mircea Paraschiv, Vasile Pașcu, Stelian Podărescu, Alexandru Rădulescu, Gheorghe Vărzaru) 11 p (77—41), 3. Italia 11 p (68—60).

Performanțe ale tinerilor sportivi români în 1984

(tineret, juniori, cadeți)
Campionate mondiale

MEDALIE DE AUR:

— Ioan Snep, Dragoș Neagu, Iulian Sachelarescu (canotaj, 2 + 1)

MEDALII DE ARGINT:

— Anișoara Bălan (canotaj, simplu)
— Mădălina Stroe (șah)

MEDALII DE BRONZ:

— Doina Ciucanu, Veronica Necula (canotaj, 2 vâsle)
— Marian Gheorghe, Dragoș Pătrui, Lucian Țintea (pentatlon modern, echipe)
— Elisabeta Guzanu (scrimă, floretă)

Campionate europene

MEDALII DE AUR:

- Daniela Silivaş (gimnastică, birnă)
- Robert Pinter (înot, 200 m fluture)
- Gheorghe Miţu (lupte libere, cat. 82 kg)
- Otilia Bădescu (tenis de masă)
- Otilia Bădescu, Kinga Lohr (tenis de masă, dublu)

MEDALII DE ARGINT:

- Ion Pal (box, cat. 60 kg)
- Daniela Silivaş (gimnastică, sol)
- Daniela Silivaş (gimnastică, paralele)
- Marius Tobă (gimnastică, inele)
- Marian Rizan (gimnastică, paralele)
- Cornel Chiriţă (lupte greco-romane, cat. 52 kg)
- Florinel Ioniţă (lupte libere, cat. 56 kg)
- Gabriela Olăraşu (şah)
- Călin Creangă, Romulus Revisz (tenis de masă, echipe)
- Otilia Bădescu, Anca Cheler, Kinga Lohr (tenis de masă, echipe)
- Călin Creangă, Romulus Revisz (tenis de masă, dublu)

- Nicu Pinzaru, Octavian Vişan, Vasile Nistor (tir redus, echipa de pistol)

MEDALII DE BRONZ:

- Florin Manea (box, cat. 48 kg)
- Ioan Lavrente (box, cat. 51 kg)
- Ştefan Drişcu (box, cat. 71 kg)
- Raluca Bugner (gimnastică, sărituri)
- Iulia Mateescu (înot, 200 m spate)
- Iulia Mateescu (înot, 200 m fluture)
- Iulia Mateescu (înot, 100 m fluture)
- Silviu Lazăr (judo, cat. superușoară)
- Dorin Drimbe (judo, cat. semiușoară)
- Nicolae Onica (lupte greco-romane, cat. 48 kg)
- Cătălin Tudose (lupte greco-romane, cat. 52 kg)
- Nicolae Nițoiu (lupte greco-romane, cat. 56 kg)
- Viorel Seredean (lupte libere, cat. 81 kg)
- Alexandru Hallay (lupte libere, cat. 87 kg)
- Mihnea Năstase, Mihai Vanță (tenis, dublu)

„ALMANAHUL SPORTUL '85“

editat de ziarul „SPORTUL“

Redactor șef: **Cornel POPESCU**

Responsabil almanah: **Mircea COSTEA**

Prezentarea artistică: Ion ZARLIU și Sandu IONESCU

Foto color copertile I și IV: Daniel MOTZ (S.U.A)

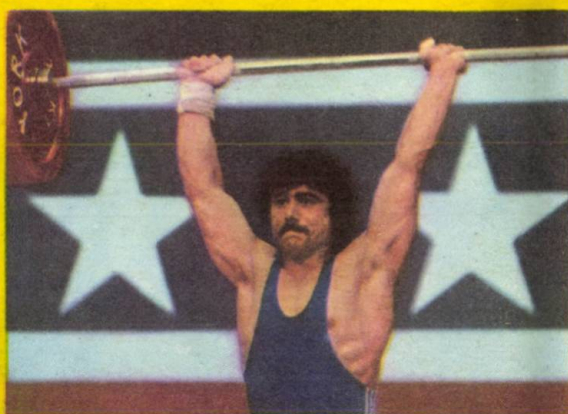
Tiparul executat sub comanda 50.051
la Combinatul poligrafic „Casa Scintei”
București, R.S. România

Adresa ziarului „Sportul”: str. Vasile Conta 16
79773 — București, tel. 10.20.30.

BIBLIOTECA „ASTRA”
SIBIU

Ecaterina SZABO

Petre BECHERU

Doina MELINTE și Fița LOVIN, după victorie, și apoi, pe podiumul olimpic

Ivan PATZAICHIN și Toma SIMIONOV

ECHIPAJUL 4+1 vîsle